

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tam anlamıyla muhteşem."

—Stephanie Garber, *Caraval* ve *Legend* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

KIRIK

KALBİN

GAZABI

Yalnızlığın *Kara Laneti*'nin çoksatan yazarı

BRIGID KEMMERER

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

VÂRİSİ BUL, TAHTI ELE GEÇİR.

Lanet sonunda bozulmuştu fakat Kordiyar Prensi Rhen şimdi daha da büyük sorunlarla karşı karşıyaydı. Krallıkta yasal vârisin o olmadığına dair dedikodular dolaşıyordu ve uzun zamandır yasaklı olan büyü, Kordiyar'ı etkisi altına almaya başlamıştı. Harper, Rhen'in yanında olsa da Başkumandan Grey ortada yoktu ve şüpheli gidişi akıllarda soru işaretleri bırakmıştı.

TAHTI ELE GEÇİR, KRALLIĞI KURTAR.

Yasal vâris olduğu söylentisi kulaktan kulağa yayılan Grey ise Lilith'i alt ettiğinden beri kaçak hayatına devam ediyordu. Rhen'in karşısında durmak gibi bir arzusu yoktu — ta ki Karis Luran yeniden Kordiyar'ı işgal etmeye yeltenene dek. Kızı Lia Mara, annesinin zalim planlarındaki hatalı yanların farkındaydı fakat tüm bunlara rağmen Grey'i, Rhen'in karşısında durmaya ikna edebilecek miydi? Bu, Kordiyar'ın iyiliği için olsa bile...

Heyecan dolu efsane kaldığı yerden devam ediyor. *Yalnızlığın Kara Laneti*'nin *The New York Times* çoksatan yazarı Brigid Kemmerer sadakatin test edildiği, dostların düşmana dönüştüğü ve savaşın gölgesinde yeni bir aşkın filizlendiği devam romanı *Kırık Kalbin Gazabı*yla Kordiyar'a geri dönüyor.

*İki kardeş, tek yürek. Lütfen bana gel.
Diğer yarımın görmem gerek.*

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'de
muafittir.

59.50 TL

Bu nefes kesici, romantik efsane klasik fantastik yazını okuyucularının beklentilerini altüst ediyor.

–*Kirkus Reviews*

Brigid Kemmerer büyü, aşk ve gittikçe artan savaş gerilimini, bir oturuşta bitirebileceğiniz heyecan dolu, fantastik bir hikâyede bir araya getiriyor.

–*Foreword Reviews*

Politik entrikalar, hayranlık uyandıran bir aşk hikâyesi ve incelikli karakter gelişimiyle *Kırk Kalbin Gazabı* nefes kesici bir okuma vaat ediyor. Beklenmedik sonuyla da serinin okuyucularını hikâyenin devamını öğrenmek için sıraya sokacağı garanti!

–*BCCB*

Aksiyon dolu, bir o kadar romantik ve... devamını okumak için sabırsızlandırıyor.

–*Booklist Online*

Brigid Kemmerer, *More Than We Can Tell*, *Letters to the Lost*, *Thicker Than Water* ve YALSA'ya aday gösterilen Elementals serisinin yazarıdır. Omaha, Nebraska'da doğan yazar ailesiyle beraber bütün ABD'yi gezmiş, sonunda eşi ve çocuklarıyla beraber Annapolis, Maryland'a yerleşmiştir.

Kapak İllüstrasyonu © Shane Rebenschied, 2020
Kapak Tasarımı: Jeanette Levy

KIRIK KALBİN GAZABI

Kırk Kalbin Gazabı

Orijinal Adı: *A Heart So Fierce and Broken*

Brigid Kemmerer

Çeviri: Nur Eren

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Buse Özlem Bay

Düzeltili: Ahmet Özgün Tatar

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: M. Aslıhan Özçelik

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-605-173-899-4

© Brigid Kemmerer, 2020

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu eserin çevirisi, Bloomsbury Publishing Plc ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

KIRIK KALBIN GAZABI

BRIGID KEMMERER

Çeviri
Nur Eren

 epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitap senin için değerli okuyucum.

Aynaya bak.

Sen bir lanet bozucusun.

Güçlüsün.

Muhteşemsin.

Sadece üzerinde yaşamakla bile tüm dünyayı değiştiriyorsun.

Ve ben

seninle

gurur

duyuyorum.

İSHELLASA BUZ
ORMANI

DONMUŞ NEHİR

SHYL KOYAĞI

KRİSTAL
SARAY

VAHŞİ DİKEN
VADİSİ

◆ KÖR
KOVUK

KARAKAYA
DÜZLÜKLERİ

KORDİYAR

KUZEY KAPISI
TEPELERİ

VALKINS VADİSİ

HUTCHINS
OCAKLARI

DEMİR GÜL
KALESİ

MUHAMMED
KORHEZİ

YAMRU DOMUZ
HANI

GÜMÜŞ AY
LİMANI

KOBALT
BURNU

RILLISK

BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Saatın tam olarak kaç olduğunu bilmeyi özlüyordum.

Washington, DC’de geride bıraktığım için pişmanlık duyduğum birkaç şeyden biriydi bu. Karanlık çöktüğünde, akşam yemeği yitmiş bir anı gibi gelmeye başladığında ve Rhen hâlâ odasına dönmediğinde saatin kaç olduğunu bilmek istiyordum. Karanlıkta beklemeye yabancı değildim ama sokaklarda beklerken yanımda kardeşimin telefonu olurdu ve ben her dakikayı sayabilirdim.

Şimdi Disi Prensesi Harper’dım ve Kordiyar hâlâ elektrik kullanma aşamasına gelmemişti.

Rhen ve benim, Veliaht Prens ve onun krallığıyla işbirliği yapması beklenen leydisine yaraşır şekilde ayrı odalarımız vardı ama Rhen odasına çekilmeden önce de hep yanıma uğradı.

Hiç bu kadar gecikmemişti. Ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Günün sıcaklığı çekilmiş ve geriye, açık penceremden dolan serin havayı bırakmıştı. Şöminedeki ateş, parlak korlara

dönmeye başlamıştı. Dışarıda, Demir Gül'ün etrafını saran nöbetçi direklerinin üstünde, burayı zifiri karanlık olmaktan koruyan, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler göz kırptıyordu. Demir Gül'ün lanetli olduğu zamandan; nöbetçi direklerinin soğuk, karanlık ve boş olduğu, kalede sadece ben, Rhen ve Grey'in olduğu zamanlardan öyle farklıydı ki.

Şimdi, kale asiller, hizmetçiler ve muhafızlarla doluydu ve hiçbir zaman yalnız kalmıyorduk.

Ve Grey gitmişti. Aylardır yoktu.

Yatağımın yanından mumu aldım ve şöminede parlayan korlardan biriyle yaktım. Artık hiç düşünmeden yaptığım bir hareketti bu, tıpkı evdeki ışığın düğmesine basıyormuşum gibi.

Bu gece Zo, kişisel korumam ve buradaki en yakın arkadaşım, görevde değildi ve uyumayı hak ediyordu. Nedimem Freya da öyle. Odasının ışıkları saatler önce sönmüştü ve ben bencilce, *Keşke öyle olmasaydı*, diye geçirdim içimden. Bir arkadaşaya hayır demezdim.

Kapım yumuşak bir şekilde tıklandı ve açmak için aceleyle ona doğru koştum.

Rhen değildi, gerçi onun kapıyı tıklamasını beklemezdim zaten. Jake'ti.

Ben küçükken Jake nazik ve kibar biriydi, mükemmel bir abiydi. Sonra onlu yaşlarımıza geldik ve annemiz ölüm döşeğindeyken babamız hayatlarımızı felakete sürükledi. Jake defans oyuncularını gibi iri yapılıydı ve borçlarımızı erteletmek için kapımıza dayanan tefecilerle birlikte çalışmaya başladı. Aileden olmayanlar için Jake, ani bir şekilde sevimli birinden korku saçan birine dönüşmüştü.

Kordiyar'da, güzel olduğu kadar vahşi ve tehlikeli olan bu ülkede kapana kısılmak kardeşimin mizacını değiştirmişti. Geldiğimiz gün uyum sağlayamamıştı ve kendinden emin değildi fakat zamanla hayali Disi Prensi Jacob rolüne

alışmıştı. Koyu renk saçları biraz uzamıştı ve belindeki kılıcı sanki onu taşımak için doğmuşçasına taşıyordu. DC’de kimse ona bulaşmazdı ve burada da pek az insan ona bulaşmaya cüret edebiliyordu.

Bu gece ifadesi kasvetliydi.

“Selam,” dedim nazikçe. “İçeri gelsene.”

Girdi ve kapıyı arkasından yavaşça kapattım.

“Hâlâ ayakta olmana şaşırdım,” dedi.

“Rhen’i bekliyorum.” Durdum. “Asıl ben *senin* hâlâ ayakta olmana şaşırdım.”

Duraksadı. “Noah ve ben toplanıyoruz.”

Noah onun erkek arkadaşındı, eskiden yoğun DC acil servisinde tıp asistanıyken şimdi kalenin “şifacı”sı olmuştu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Toparlanmak?”

Kardeşimin ifadesi değişmedi. “Sabah gidiyoruz.”

Bu o kadar beklenmedikti ki geriye doğru sendeledim.

Jake’in dudağı yukarı doğru kıvrıldı. “Sonsuza kadar değil, Harp. O kadar da kötü değil.”

“Ama... Ne demek istiyorsun, ne demek *gidiyoruz*?”

Omuz silkti ve huzursuzca kımıldanıp pencereye gitti. “Aylardır buradayız. Senin prensesi oynamayı sevdiğini biliyorum ama ben kafeste gibi hissediyorum, Harp.” Durdu ve bana baktı. “Sadece birkaç haftalığına. En fazla bir ay.”

Nefesimi bıraktım. “Bir ay.”

Bir ayda çok şey olabilirdi. Bunu herkesten iyi biliyordum.

“İyi olup olmadığını kontrol edemeyeceğim,” dedim. “Ya bir şey olursa? Bazen haber göndermek günler *-aylar-* sürüyor. Syhl Koyağı’yla ne olacağını ya da Rhen’in taç giyme...”

Bana bir bakış attı. “Beni kontrol etmene gerek yok, Harper.”

“Yine de *senin* için endişelenebilirim.” Grey beni DC sokaklarından aldıktan sonra bir kez ayrı kalmıştık. Jake’e ne olduğunu bilememek korkunçtu. Tekrar o şekilde hissetmek

istemiyordum. "Rhen'e sordun mu? İyi bir fikir olduğunu düşünmeyebilir."

Jake'in gözleri sertleşti. "Rhen benim bekçim değil."

"Biliyorum, ama..."

"Zaten biliyor. Onunla çoktan konuştum."

İşte bu, öylece kalakalmama sebep olmuştu.

"Sana bir şey söylememesini ben istedim," diye ekledi.
"Kendim söylemek istedim."

Ağzım ince bir çizgiye dönüştü. "Her şeyi ayarlamışsın anlaşılan."

"Hayır, Harp. Ayarlamadım." Durdu. "Bizimle gelmeni istiyorum."

"Jake. Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Evet, yapabilirsin. Benim gibi sen de buradan çıkabilirsin." Karşıma geçmek için pencerenin yanındaki yerinden ayrıldı. Konuştuğunda sesi alçalmıştı. "O, senin de bekçin değil. Gecelerini onu bekleyerek geçirmek zorunda değilsin."

"Bir ülke yönetiyor," dedim. "Arkadaşlarıyla içmeye çıkmadı."

"Rhen on sekiz yaşında, sen de öylesin." Jake durdu. "Onunla evlenmek istiyor musun?"

Soru nefesimi kesti.

Kardeşim beni inceliyordu. "Harp, burada kalırsan yolun sonunda seni bekleyen bu olduğunu biliyorsun. Bütün bu sahte ülke işbirliği ikinizin evliliğine dayalı."

Bunu biliyordum. Elbette bunu biliyordum.

Gereğinden fazla sessiz kaldım. Jake yanımdan geçip şömineye gitti. "Soruma cevap vermedin."

Evlilik. "Ben... Ben bilmiyorum."

Ateşe bir odun attı ve demir çubukla dürtükledi. "Bilmek zorunda değilsin. Ben de bundan bahsediyorum." Odun yanmaya başladı ve Jake omzunun üstünden bana baktı. "Erkek

arkadaşının ülkesini bir arada tutmak için seninle evlenmek zorunda olduğu bir durumda bulunmak zorunda değilsin.”

Kanepeye gidip yastığın üzerine oturdum. “Tanrım, Jake, gelmene çok sevindim.”

Jake ateşe döndü. Şimdi ateş hevesle yanıyor, Jake’in kahverengi saçlarını altın ve kırmızı ışıltılarla parlatıyordu. “DC’de işler iyi değildi, biliyorum ama burada da daha iyi olduğunu sanıyorum.”

“DC’yi eli silahlı bir adamla yüz yüze terkettiler,” dedim.

“Biliyorum, biliyorum.” Ama sessizleşti, bunun bir razı geliş olmadığını biliyordum.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. “Gidemem, Jake.”

“Onu seviyorsun.”

“Evet.”

İçini çekti, sonra yanıma oturmak için kanepeye geldi. Başımı omzuna yasladım ve birlikte ateşe baktık.

“Söylentiler rayından çıkıyor,” dedi sonunda. “Gerçek vâris olmadığını, Karis Luran’ın tekrar saldıracağını söyleyen dedikodular...”

“Dedikodular aylardır dolaşıyor.”

“İnsanlar Disi güçlerinin hiç gelmeyişi konuşmaya başladı. İşbirliğinin yalan olduğunu.” Jake durdu, gözleri şimdi keskindi. “Sadece buradan ayrılmak için gitmiyorum. Bu kalenin dışında gerçekten neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Rhen bize yalan söylemez.”

Jake uzunca bir süre bana baktı. “Bütün ülkeye yalan söylüyor,” dedi sonunda. “Bize yalan söylemediğini düşünüyorsan dikkatini biraz daha vermen lazım.”

Yutkundum. Rhen öyle biri değildi. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Jake.”

“Değilim. Sadece düşünmeni söylüyorum.” Acı acı başını iki yana salladı. “Noah gelmeyeceğini söylemişti. Ben en azından düşünürsün diye umuyordum.”

Beni korumak için pek çok korkunç şey yapan huzursuz kardeşimi inceledim. Yüreğinde nezaket ve sevgi vardı. Öyle olduğunu biliyordum. "Özür dilerim."

Dişlerini gıcırdattı. "Keşke Grey'in hayatta olup olmadığını bilseydik."

"Keşke," dedim ve iç çektim.

"Seninle aynı sebeplerden değil." Başını eğip bana baktı. "Bizi burada kapana kısıran o." Jake başını iki yana salladı ve çenesini sıvazladı. Vücudu şimdi gergindi. "Eğer geri dönerse hiç dönmemiş olmayı dileyecek."

Bu belli belirsiz bir tehditti. Grey muhtemelen ölmüştü – ya da diğer tarafta kapana kısılmıştı ki bu da eşit derecede kötüydü. "Neden bu kadar öfkelisin?"

Gözlerinde fırtına bulutları gezindi. "Seni kullanmalarını izleyerek aylarımı geçirdim, Harper."

"Kimse beni *kullanmıyor...*"

"Evet. Kullanıyorlar. Grey seni buraya parçası olmadığı bir laneti bozman için getirdi. Ve sonra sen kaçtığında seni *yine* geri getirdi."

"Gelmeyi ben *istedim*." İstemiştim gerçekten. Verdiğim kardan pişman değildim.

Jake'in gözlerine baktığım o âna kadar *onun* verdiğim kardan pişman olduğunu hiç anlamamıştım. Hayatını kurtarmış olabilirdi ama şimdi eve gitmenin bir yolu olmaksızın burada kapana kısılmıştı.

Kapımın mandalı tıkırdadı, şaşkınlıkla döndüm ve Rhen'i kapı girişinde buldum.

Prens hâlâ resmi kıyafetleri içindeydi, boğazına kadar düğümlemiş mavi bir ceket ve belinde bir kılıç. Ateşin ışığı saçlarına vuruyor, onları altın sarısına çeviriyordu ama gözleri yorgundu. Şöminenin başında Jake ve beni görünce durdu. Odadaki gerilim o kadar yoğun ki dokunsa hissedebilirdi.

“Affedersin,” dedi dikkatle. “Geç oldu. Yalnız olacağını düşünmüştüm.”

Jake içini çekti. “Yalnız *olmalı*. Ben çıkıyorum.” Alnından öpmek için öne eğildi. “Kendine dikkat et, Harper. Ciddiyim.”

Bu, diğer sözlerindeki tüm keskin kenarları yumuşatmıştı. “Teşekkürler, abi.”

Jake kapının kolunu kavramadan önce Rhen’in önünde durdu. “Yine de yarın gidiyorum,” dedi.

“Bugün, aslında,” dedi Rhen, Jake’in duygusuz sesine ayak uydurarak. “Gece yarısını geçeli epey oldu.” Karanlık pence-reye göz attı. “Dustan küçük bir muhafız birliği ile size eşlik edecek. İsterseniz şafak söktükten sonra çıkabilirsiniz.”

Jake bir an şaşırmıştı fakat çabucak toparlandı. “Güzel.”

Rhen’in kaşının biri havaya kalktı. “Sözümden döneceğimi mi düşünüyordunuz?”

“Başka şeyleri daha önemli bulacağını düşünmüştüm.”

“Öyle. Buluyorum.” Rhen kapıyı açtı ve o hâlde tuttu. Bariz bir kovma hareketi.

Jake tartışmak için ağzını açtı.

Rhen istediğinde sabırlı olabiliyordu ama şu anın o anlardan biri olmadığını hissediyordum. “Jake,” dedim. “İstediyini aldın.”

“Ucundan bile geçmedim.” Ama kardeşimi kavgadan uzaklaştırmak için bu yeterliydi. Açık kapıdan çıktı.

Jake gidince Rhen benim durduğum yere doğru odada ilerledi. Her geçen gün gözlerinin altına yeni gölgeler, artık hafiflemeyen yeni karanlıklar ve ihtiyatlı endişeler ekleniyor gibiydi.

“İyi misin?” dedim yaklaşırken. Danışmanlarıyla görüşmeden geldiğinde hep suskun olurdu ama bugün yeni bir seviyede gibiydi. Uzaktı. O kadar sertti ki onu tanımasam geri çekilirdim. “Neler oluyor? Geç oldu. Sanmıştım ki...”

Elleri belimi yakaladı ve nefesim kesildi. Ardından dudakları dudaklarıma kapandı.

Rhen o kadar güçlü, o kadar kudretliydi ki nazik olduğu zamanlar beni hâlâ şaşırtıyordu. Odada ilerlerken savaş başlatmaya geliyor gibiydi ama beni kaledeki en narin şeymişim gibi öpüyordu. Elleri o kadar sıcaktı ki geceliğimin üstünden bile hissedebiliyordum, belimin üstünde yumuşaklardı. Ellerimi ceketine koydum ve nefesini içime çekip yakınlığının Jake'in ateşlediği endişelerin bir kısmını süpürmesine izin verdim.

Dudaklarım hizasında konuşabilecek kadar geri çekildi. Gözleri gözlerime nüfuz ediyordu. "Endişeni kalenin öbür ucundan hissedebiliyordum," dedi. Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Şimdi de hissedebiliyorum."

Kızarıp başımı eğdim. Parmaklarım sanki düzeltilmeye ihtiyaçları varmış gibi ceketinin düğmeleriyle oynadı ama yoktu elbette. "İyiym."

"Harper," dedi yumuşak bir ifadeyle. Elini elimin üstüne koyup sabitledi.

Adımı söyleyişini seviyordum, aksanının R'lerin üstüne mırıldanır gibi bir ağırlık yükleyişini. Her zaman o kadar resmiydi ki adım sanki aramızdaki bir sır gibiydi.

Elini çeneme koyup başımı kaldırdı. "Bana neyden korktuğunu söyle."

"Jake gideceğini söyledi."

"Ah." Rhen iç geçirdi. "Kardeşin sabırsız ve pervasız, zamanlaması daha iyi olabilirdi – ama daha kötü de olabilirdi. Onu, krallığın bir yerinde kargaşaya yol açtığını öğrenerek göndermektense iyi dileklerimle yolcu etmeyi tercih ederim. Dustan başına bela açmasına izin vermeyecektir."

"Muhafız kumandanını yolluyor olmana şaşırdım."

"Yollamamayı tercih ederdim ama böyle bir görev için güvenebileceğim pek az muhafızım var. Kraliyet Muhafızları

hâlâ tam olarak test edilmemiş gibi geliyor fakat kardeşin benim hoşuma gitse de gitmese de ayrılmaya kararlı.”

Eh, bu kesinlikle kulağa Jake gibi geliyordu.

Rhen beni inceledi. “Zo’yu göndermemi mi tercih ederdin?”

“Hayır.” Jake gidiyorsa onunla birlikte arkadaşımı da kaybetme düşüncesine katlanamazdım. “Jake sana, benim de onunla gitmemi istediğini söyledi mi?”

Bu, Rhen’i durdurdu. “Hayır. Senin kararın nedir?”

Bu, onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Buyurgandı, kararlıydı ve asla tereddüt etmiyordu – ama seçme şansını asla benim elimden almıyordu. “‘Hayır,’ dedim.”

Nefesini bıraktı ve tekrar öptü beni. “Seni bulmak için o kadar bekledim ki kaderin seni geri alacağından endişeleniyordum.”

Alnımı boynuna bastırıp kokusunun sıcaklığını içime çektim. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bir an sessizce bana sarıldı ama endişelerinin yatışmadığını söyleyebilirdim.

Dudağımı ısırardım, gerginliğine katkıda bulunmak istemiyordum. “Jake başka bir vârisle ilgili söylentilerin yayıldığını söylüyor.”

“Evet.”

Jake’in söylediği şeyleri düşünerek elimi göğsüne bastırdım. “Konuş benimle, Rhen.”

İçini çektiğinde sesi kötü geliyordu. “Vâris gerçek. Babamın mührü olan kraliyet kayıtları var. Taç giyme törenini hızlandırmaya çalıştım ama asiller şimdiden tahta geçme sırasının doğru olduğuna dair kanıt istediklerini bildirdiler, kanıtlamak için elimden geleni yapmalıyım.”

“Onu nasıl bulacaksın?”

“İmkânsız olabilir. Aslına bakarsan, ölmüş bile olabilir. Araştırmamıza devam etmek için elimizde çok az şey var.

Kayıtların gösterdiği gibi annesi bir büyücüyse, büyücü Lilith gibi güçleri olabilir. Lilith bir keresinde büyü ağının onunla bitmediğini, başka birinin varlığını hissettiğini söylemişti. Sihir yıllardır Kordiyar'da yasak ama birinin böyle bir gücü olduğunu yayarsak saklanması kolay olmayabilir."

Lilith. Sadece adı bile ürpermem için yeterliydi. "Bulursan ne yapacaksın?"

"Eğer sihir taşıyorsa öldürülecek."

Geri çekildim. "Rhen!"

Rhen hiçbir şey söylemedi. Gerek yoktu. Gözlerindeki bakış yeterince şey söylüyordu.

Bir adım daha geri çekildim. "Bu adam senin *kardeşin*."

"Hayır. O bir yabancı." Sesinde boyun eğiş yoktu. "Bir büyücünün tuzağına düşmüş hâlde neredeyse bir sonsuzluk geçirdim ve bu, az kalsın ülkemi yerle bir ediyordu. Kordiyar'ın bir başkası tarafından yok edilmesi riskini almayacağım."

Yanımdaki ateşe rağmen içim buzlarla dolu, olduğum yere çakılıp kalmıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce bir adamın ölümünü emredişini görmüştüm ama o, muhafızlarımızdan birini öldüren bir adamdı, şansı olsa bizi de öldürecek bir adam.

Bu farklıydı. Bu hesaplanmıştı. Önceden düşünülmüştü.

Rhen öne doğru bir adım atıp yüzüme dokunmak için uzandı.

Ürkerek geri çekildim ve ifadesi dondu. "Seni kızdırmak istememiştim," dedi sessizce, bunun doğru olduğunu biliyordum. "Bunun sürpriz olacağını düşünmemiştim. Lilith'in sebep olduğu hasarı kendi gözleriyle gördün."

Evet. Görmüştüm. Rhen'e tekrar tekrar işkence edişini görmüştüm. Rhen'in onu durduracak gücü yoktu.

"Haklı olduğuna eminim," dedim hiç de emin olmamama rağmen. Titrek bir nefes aldım ve elimi karnıma bastırmak zorunda kaldım.

Rhen, Kordiyar'ı bir arada tutmak için yapması gereken her şeyi yapacağını kanıtlamıştı. Şimdi de kanıtlıyordu.

"Benden kaçma," dedi nazikçe, sesinde yeni bir tını vardı. Kırılğanlık değil -asla- ama ona yakın bir şey. "Lütfen. Dayanamıyorum."

Yorgun görünüyordu. Vücudu gergindi. En son ne zaman uyuduğunu merak ettim. Derin bir nefes aldım ve parmaklarımdaki titremeyi defettim, sonra kollarımı ona dolamak için uzandım.

"Sen bana neyden korktuğunu söyle," dedim sessizce.

"Lilith'in ölüp ölmediğini bile bilmiyoruz," dedi Rhen. "Eğer bu vârisi bulursa, eğer bana karşı onunla birlikte çalışırsa..."

"Aylar oldu. Ya o diğer tarafta sıkışıp kaldı ya da Grey."

"Ya da Grey ona yemin etti, daha önce gördüğümüz gibi ve Lilith doğru zamanın gelmesini bekliyor."

Grey beni kurtarmak için kendini ona sunmuştu – kılıcını Lilith'in boğazına gömüp diğer tarafta, Washington, DC'de kaybolmadan hemen önce.

"Grey ona yardım etmez," dedim. "Rhen. Etmeyecektir."

"İnsanlarımı korumak zorundayım, Harper."

Bana doğru eğildi ve yavaşlamakta olan nefes alıp verişini dinledim. Bir elimi yanağına koydum, gözlerini kapattı. Bir an vardı, aylar önce, Rhen canavarken. Yüzünü elime bastırılmış, sakinleşmişti, tıpkı şimdiki gibi. O zaman korkusunu hissetmiştim. Şimdi de hissediyordum.

"Artık canavar değilsin," diye fısıldadım.

"Grey'in Valşi Diken Vadisi'ndeki evine muhafızlar yolladım," dedi dikkatle.

Elim yanağında kalakaldı. "Ne? Ne zaman?"

"Geçen hafta," dedi. "Emin olmak için." Durdu. "Bugün döndüler."

Grey bir keresinde bana Lilith'in tüm ailesini öldürdüğünü, sadece annesini canlı bıraktığını söylemişti. "Ne buldular?"

"Annesi gitmiş. Kasaba halkı aylar önce hayvanlarını satıp gittiğini söylemiş. Kimse nereye gittiğini bilmiyormuş." Bir başka duraklama. "Dedikodular yaralı bir adamın kısa bir süre onunla kaldığını söylüyor ama kimse adamı görmemiş."

Bir an nefesimi tuttum. "Grey hayatta olabilir," diye fısıldadım.

"Evet." Rhen'in sesi sertti fakat arkasındaki endişe ve belirsizliği hissedebiliyordum. "Raporlar göz önüne alındığında, sanırım Grey gayet hayatta."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Grey ona yemin etmez, Rhen."

"Etmediyse eğer, neden Demir Gül'e geri dönmedi?"

Verecek bir cevap düşünmeye çalıştım ve başarısız oldum.

"Karis Luran her an saldırabilir," dedi Rhen. "Vâris her an kendini gösterebilir." Durdu. "Ve Lilith darbesini gerçekleştirmek için mükemmel ânı bekliyor olabilir."

Başımı Rhen'in göğsüne yasladım ve tekrar pencereye dönüp gökyüzündeki yıldızlara baktım. "Ah, Grey," dedim. "Neredesin?"

"Sahiden," dedi Rhen. İçini çekti ve sesindeki özlemi, üzüntüyü, endişeyi duydum. Saçlarımı nazikçe öptü. "Sahiden."

İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Akşamüstleri hep güneşin ağırlığını taşırdı ama ben umursamıyordum çünkü ahırlar sessizdi ve diğer ahır temizlikçisi dışında nadiren birileri olurdu.

Burası birinin beni arayacağı son yerdi, bu yüzden bu durumu memnuniyetle karşılıyordum.

Kollarım terlemişti, ben dirgeni savururken çöp ve saman parçaları üzerime yapışlıyordu. Hava düzelmeden önce iyice kötüleşecekti ama ben buna alışkındım. Worwick Arenası karanlık çökene kadar kapalı olacaktı, Tycho ve ben dışında kimse yoktu. İlerleyen saatlerde ahırlar atlara bağırان ya da koridorun sonundaki kiralık silahlar için tartışan adamların sesleriyle dolu olacaktı. İçkiler içilmeye başlanıp stadyum, gösteri bekleyen insanlarla dolduğunda ise gürültü sağır edici olacaktı.

Ancak şimdi stadyum boştu ve ahırlar iyi bir temizlik istiyordu. Demir Gül'ün savurgan lüksünden, Kordiyar Kraliyet Muhafızları Kumandanı olduğum zamanlardan epey farklıydı.

Tycho ahırları temizlerken bir şarkı mırıldanıyordu, o kadar sessizdi ki atların nefes alıp verişinin sesi yüzünden

melodiyi çıkaramıyordum. Yaşına göre ufak tefekti, sırım gibi vücudu onu on beşten ziyade on iki gibi gösteriyordu ama bu hızlı ve becerikli olmasına engel değildi. Koyu sarı saçları çenesini hafifçe geçiyor, gözlerinin mavisini gölgede bırakıyordu.

Farklı sebeplerle de olsa Tycho da günün bu saatlerini seviyordu. Karnı bira dolu adamlar bazen turnuvadan sonra eğlence aramaya buraya gelirdi. Tycho'yla bir saat geçirmek için Worwick'e para teklif ettiklerini duymuştum. Worwick'in de bunu düşüncesini izlemiştim.

Çocuk ortalıktan tüymeyi iyi biliyordu.

Son birkaç haftamı tüymek yerine kendini nasıl savunacağını öğretmeye çalışarak geçirmiştum.

"Kaç tane kaldı?" diye seslendim.

O da, "Üç," diye seslendi. Koluyla kaşını sildi. "Gümüş cehennemler, çok sıcak."

Ahır penceresinden güneşin açısına baktım. Günbatımına birkaç saatimiz kalmıştı. "Kalan üçü ben alırım. Sen Hırlayan Köpek'e git. Jodi bu hafta Gümüş Ay'dan yengeç getireceğini söylemişti."

Bölmesinden çıktı. "Hawk. Jodi'nin meyhanesi şehrin öbür ucunda."

Hawk. Üç ay olmuştu ama hâlâ bu isme alışamamıştım. Islak saç tutamını alnımdan itip gülümsedim. "O zaman koşsan iyi edersin. Buharda pişmiş yengecin tanesi bir bakır."

Ofladı – ama bir an sonra ayaklarının kirli koridor zeminini dövdüğünü duydum. "Kazanırsam bir düzine sipariş edeceğim," dedi arkasından.

Kazanamayacaktı. Ona tanıdığım avantajla bile.

Ama yaklaşıyordu.

Buraya ilk geldiğimde hâlâ Lilith'le olan son savaşımın yaralarını sarıyordum. Kâbuslar haftalarca uykularıma bela

olmuş, beni yorgun ve güçsüz bırakmıştı. Ahırları ve silahları temizlemek enerjimin büyük bir kısmını alıp götürüyordu.

Fakat iyileştiğimde arenadaki hayatın monotonluğu beni sıkırmaya, bıktırmaya başladı. Kraliyet Muhafızları'nın fiziksel sertliğini özlüyordum. Dirgen ve toz beziyle geçen birkaç saat, eğitim ve kılıç dövüşüyle geçen saatlerin yanında hiçbir şeydi. Güneş doğmadan kalkıyor, sabah karanlığında şehrin etrafında bir tur atıyor ya da stadyumun merdivenli çatı desteklerine tırmanıyordum.

Ben onu yakalayana kadar Tycho beni ne kadar izledi bilmiyordum ama hâlâ fark edilme korkusu yaşadığım zamanlardı. Üstümde bıçak olmadığı için şanslıydı.

Ya da belki *ben* şanslıydım. Silah konusundaki yeteneklerim kesinlikle dikkat çekerd. Eğer biri gelip yetenekli bir silahşor ararsa parmakların beni işaret etmesini istemiyordum. Bazen Tycho'yla eğitim kılıçlarını kullanarak çalışıyorduk fakat sadece basit hareketler yaptığımdan emin oluyor ve Tycho'nun çokça vuruş yapmasına izin veriyordum.

Dışarıda bir araba gıcırdadı ve yük beygirlerinin ayak sesleri geldi. Ardından bir adamın sert sesi yükseldi: "Tycho! Hawk! Gelin, bakın ne buldum!"

Worwick. İç çektim. Bir küp buzdan paslı bir çiviye ve bir balıkçının cesedine kadar her şeyi bulmuş olabilirdi.

Havanın sıcaklığını düşünerek ceset olmamasını umdum.

Ahırdan çıkıp ellerimi pantolonuma sildim. Araba devasa bir kasa taşıyordu, bir adam boyundan daha uzundu ve köşeleri bağlı, kocaman bir kumaş parçasıyla örtülmüştü. Yük beygirleri terden sıırıslılandı, ağızlarından köpükler damlıyordu.

Worwick hayvanları hep fazla sert sürerdi. Şehre koşmadan önce onları yıkamam gerekecekti. Belki de bugün Tycho kazanırdı.

Worwick bir yığın kral gümüşü bulmuş gibi görünüyordu. Arabanın koltuğundan rahatça zıpladı, ağırlığı düşünülecek olursa bu bir başarıydı. Cebinden bir bez çıkardı ve ter içindeki kaşlarını sildi. “Buna inanmayacaksın,” dedi. “Kesinlikle inanmayacaksın.”

“Ne buldun?” dedim.

“Tycho nerede?” Worwick mutlulukla kıkırdadı. “Tepkisini görmek istiyorum.”

Lafı fazla uzatırsan ısmarlamak zorunda kalacağım yengeçler için meyhaneye koşuyor. “Atların birine merhem alması için onu şehre gönderdim.”

“Ah. Yazık oldu.” Hayal kırıklığıyla içini çekti. “Seninkiyle yetinmek zorunda kalacağım demek.”

Muhtemelen pek tepki göstermeyecektim ve o da bunu biliyordu. Worwick beni duygusuz ve kıt buluyordu. Veliaht Prens’e -hem insan hem de canavar formundayken- Worwick’in bu çarşafın altında tuttuğu şeye şaşıramayacak kadar fazla uzun süre hizmet etmiştim.

Kötü bir adam değildi, sadece biraz yontulmamıştı ve cebine ekstra para getirecek şeylere fazla düşkündü. Kumandan Grey olarak ona acırdım.

Hawk olarak ise sadece hoş görüyordum.

“E hadi o zaman,” dedim.

“Bezi çözmeme yardım et.”

İpler sıkıydı ve iki kez düğümlenmişti. Yerde oturup beni izlediğini fark ettiğimde ikinci köşedeydim.

Her zamanki gibi. İkinci ip çözüldü, bezi kaldırdım.

Bu bir kafesti. Şeye bakıyordum... Tanımlayamadığım bir yaratığa.

Bulutlu gece göğü renginde, koyu gri tenli, kısmen insan şeklinde bir şeydi. Arkasından çıkan kanatları iple bağlanmıştı

ve kafesin zemini boyunca kıvrılan bir kuyruğu, pençeli el ve ayakları, terden ıslanmış bir tutam siyah saçı vardı.

Kıpırdamıyordu.

"Tanrım," dedi Worwick. "Sence ölmüş müdür?"

"Ölü değilse de ölmeye yakın." Karanlık bir bakış attım.

"Ne zamandır böyle üstü kapalı?"

"İki saattir."

"Bu sıcakta?"

Elini ağzına koydu. "Amanın!"

"Suya ihtiyacı var." Worwick kıpırdamayınca arabadan aşağı atladım ve ahırdan bir kova kapıp getirdim.

Döndüğümde yaratık hâlâ kımıldamamıştı. Arabaya tırmandım ve kafesin yanına çömeldim. Kaburgalarının yavaşça genişleyişini izledim. En azından nefes alıyordu. Bir avuç dolusu su aldım ve elimi parmaklıkların arasından uzatıp yüzüne sürdüm. Burnu insanlarınkinden birazcık daha dar, çenesi ise daha genişti. Su duman rengi teninde izler oluşturdu.

"Bu ne?" dedim Worwick'e. "Nereden buldun onu?"

"Bu bir sırpençe," dedi. "Kuzeyin uzak kesimlerinde yakalandığını söylediler, Syhl Koyağı'nın ötesindeki buz ormanlarında. Onu kart oyununda kazandım! Talih bugün bana güldü, evlat!"

Bir sırpençe. Bununla ilgili bir çocuk masalı hatırlıyordum ama üzerinden hatırlayamayacağım kadar uzun zaman geçmişti. "Bunların efsane olduğunu sanırdım. Çocukları korkuttukları şeylerden."

"Demek ki değilmiş."

Bir avuç su daha alıp yüzüne sürdüm, sonra atlara yaptığımız gibi gıdıkladım. Sırpençenin gözkapakları titredi ama kımıldamadı.

"Onu seyredebilmeleri için iki bakır istiyorlardı," dedi Worwick, "İnanabiliyor musun? Kesinlikle utanç verici."

Kaşlarım kalktı. Duygudaşlık, Worwick'ten sık sık duyduğum bir şey değildi. "Katılıyorum."

"Elbette! Bir sırpençe ha? İnsanlar kesinlikle beş bakır ödemeli."

Ah. Tabii ya.

Üçüncü avuç suyu aldığımda yaratık seğirdi. Ağzı hareket ediyor, suyu arıyordu. Bana yaklaştırmaya çalışırken pençeleri kafesin zemininde sürtündü. Hareketleri zayıf ve acınasıydı.

"Sakin ol," dedim yavaşça. "Daha çok var." Bir avuç daha su aldım. Kepçe getirmem gerekecekti.

Sırpençe derin bir nefes aldı, burun delikleri hareket etti ve göğsünden hafif bir ses geldi. Elimi becerebildiğimce dudaklarına yaklaştırdım.

Gözlerini açtı, simsiyahlardı. Çıkardığı hafif ses hırlamaya dönüştü.

"Sakin ol," dedim tekrar. "Sana zarar vermeyeceğ..."

Aniden elime doğru atıldı. Hızlıydım ama o daha da hızlıydı. Kolumu kafesten çıkaramadan dişleri bileğime gömüldü. Kurtulup geriye kaçtım. Derken su kovaasına takıldım ve arabadan aşağı düştüm.

Worwick başını eğmiş bana bakıyordu, sonra kahkahayı patlatıverdi. "Hayır, hayır. Senin burada olman daha iyi oldu. Tycho elini oraya sokmaya cesaret edemezdi."

Gümüş cehennemler. Bileğim deliler gibi kanıyordu. Üzerine bulaşan kir ve ter şimdiden yakmaya başlamıştı.

Sırpençe kafesin diğer ucuna geri çekilmişti. Buradan bakınca yaratığın erkek olduğu belli oluyordu. Dik dik bana bakıyordu: Dişleri yarı çıkmış, gözleri de karanlık uyarı gölcüklerine benziyordu.

"Şimdi su için beklemek zorunda kalacaksın," dedim.

"Sence onunla ne yapmalıyız?" diye sordu Worwick.

Derin bir nefes aldım. Bileğim yanıyordu ve kurt gibi acıkmıştım. Tycho'ya yetişmem ve karanlık çökmeden geri dönmem gerekiyordu yoksa bedeli ağır olurdu. "Onu güneşte bırakamayız. Arabayı stadyuma götürelim," dedim. "Turnuvadan sonra ne yapacağımıza bakarız."

"Hawk, sen iyi bir adamsın." Omzuma hafifçe vurdu. "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

Ne mutlu bana.

Tycho önünde yarısı yenmiş yengeçler ve yüzünde bir gülümseme ile barda oturuyordu. Meyhane için de saat daha erken olduğundan mekân kalabalık değildi, Tycho barda tek başınaydı. Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki Worwick'in çözmemi beklediği bir sorunla avluya geldiğine neredeyse mutlu olacaktım.

Gülümsemeden edemedim. "Şımarma hemen."

Tycho Jodi'ye, barın arkasındaki genç kadına sıırttı. "Sanırım bir düzine daha alacağım. Hawk ısmarlıyor."

Jodi altın-kahve gözleri parlayarak gülümsedi. "Nasıl istersen."

Homurdandım. "Önündeki şeylerle kendini hasta edecek-sin. Seni geri taşımam, ona göre."

"Biliyorum." Tabakı itti. "Diğer yarısı senin için."

Yanındaki tabureye oturdum ve Jodi önümdeki tezgâha bir tabak ve bıçak bıraktı. Şehirdeki gezintim uzun ve yorucuydu, iştahımı da yok etmişti, yine de yığından bir yengeç aldım. Tycho o kadar havasındaydı ki moralini bozmak istemiyordum.

Jodi gelip bara yaslandı. Bazı tutamlarını tüy ve taşlarla ördüğü kahverengi saçları beline kadar geliyordu. Güneşten

bronzlaşmıştı, yanakları çilliydi ve ön iki dişinin arası hafifçe aralıktı. Kollarının üstüne yaslandığında göğsü elbisesinden sarkıyordu ve bana geniş bir şekilde gülümsedi.

Fark etmediğim bir şey değildi bu ama herhangi bir türden ilişkiye o kadar uzun zamandır tövbeliydim ki birinden etkilenmenin nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Hayır. Bu doğru değildi. Harper'ı hatırlıyordum. Gözlerindeki şefkati ve sonsuz azmini, karın üzerine bıçak atmayı öğrenirken elinin elimin altındaki hissini...

O zamanlar bu yasaklıydı – ve şimdi de yasaklı. Harper'la ilgili düşüncelerim anlamlı bir sonuca varmıyordu, bu yüzden onları kovaladım.

“Şarap mı bira mı?” dedi Jodi.

“Su.” Yengeç bacağına bıçakla ayırıp eti serbest bıraktım. “Lütfen.”

Jodi surat astı. “Hiç içmiyorsun.”

Omuz silktim. “Tycho paramı yemeğe harcamış zaten.” Bu doğru değildi ama içki içmek de bana göre değildi. Ben muhafızken içkiye izin verilmiyordu ve Rhen'le şışeyi paylaştığımız o tek seferde de neredeyse yere kapaklanıyordum. Hawk olarak, içmeyi denemeye cüret edersem gerçek dudaklarımın arasından dökülür diye korkuyordum.

Ama belki dökülmezdi. Ben Kraliyet Muhafızı'yken hayatımı iki bölüme ayrılmış gibi hissederdim. Öncesi vardı, genç bir çiftçi oğlan olduğum zaman, ailemin hayatta kalmasına yarım etmek için bir yol aradığım zaman.

Ve sonrası vardı, muhafız olduğum, kraliyet ailesini hayatta tutarak geçimimi sağladığım zaman. Ailemin uzak bir hatıra olduğu zamanlar vardı, birlikte yaşadığım, önem verdiğim insanlardan ziyade hayal gücümün oluşturduğu insanlarmış gibi.

Şimdi üçüncü bir bölüm bulmuşum gibi görünüyor. Bazı günler kale ve lanet, ailem misali hayal ürünü gibi

geliyordu. Muhafız Grey'den geriye ne kadar kaldığını bilmiyordum.

Jodi önüme bir bardak su koydu. Tek yudumda yarısını bitirdim, ağzımı peçeteye sildim, ardından bıçakla bir diğer yengeç bacağına açtım.

"Asiller gibi yiyorsun," dedi Jodi, sesi düşünceliydi. "Daha önce fark etmemiştim sanırım."

Parmaklarım tereddüt etti fakat elimi hareket etmeye, bir kabuk daha açmaya zorladım. Hiç aklıma gelmemişti ama haksız değildi: Asillerle yemek yemek için eğitilmiş bir adam gibi yiyordum.

Daha beceriksizce davranmaya çalıştım ama muhtemelen zorlama görünüyordu. Az kalsın bıçakla parmağımı koparacaktım. Jodi'ye gülümsedim ve Tycho'yu şakasına dürttüm. "Ete dişiyle gömülen ayyaşlara alışkın olduğundandır."

Tycho utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ayyaş değilim en azından." Gözleri kolumdaki bandaja gitti. "Bileğine ne yaptın?"

Jodi'nin hâlâ beni izlediğinin bilinciyle elimle diğer yengeç bacağına kırdım. "Worwick yeni bir oyuncak bulmuş."

"Yeni bir oyuncak mı?"

Ben daha cevap veremeden meyhanenin önündeki kapı, karşı duvara çarpacak bir güçle savrulup açıldı. Yarım düzine adam içeri girdi, tepeden tırnağa silahlanmışlardı, zırhları Kordiyar'ın altın-kırmızı armasını taşıyordu.

Kraliyet Muhafızı değillerdi, Kral Ordusu'nda askerlerdi. Donup kaldım, ardından kendimi yemeğime dönmeye zorladım. Tycho yanımda kendi sebeplerinden ötürü sessizleşmişti.

Birden kendimi belimde bir kılıç olmasını dilerken buldum. Parmaklarım kendiliğinden bıçağımın kabzasını sarmıştı.

Muhtemelen aptalca davranıyordum. Şöyle bir baktım ama hiçbirini tanıımıyordum. Onların da *beni* tanıma ihtimali pek yoktu. Saçlarım hafiften uzamıştı ve yüzüm tıraşsızdı.

Şansım yaver gittiye zaten kimse beni aramazdı. Bunu bilmemin bir yolu yoktu.

Adamlardan biri bara adım attı ve ahşap tezgâha bronz bir bozukluk bıraktı. "Adamlarım için yiyecek ve şarap lütfen."

Jodi bozukluğu cebine atıp reverans yaptı. "Hemen, lordum."

Lord değildi ama hemen kabullenmişti. Adamlardan ikisi kapiya yakın oturdukları masadan ısıklık çaldı.

Asker bara bir bronzluk daha bırakıp boğazını temizledi. "Müteşekkirim."

"Ben de öyle." Jodi bu bozukluğu da cebine attı ve adam masasına dönerken bana göz kırptı.

Ona zar zor gülümseyebildim. Adamların burada ne aradıkları konusunda endişeliydim. Sınırdan çok uzaktaydık. Bu kasaba asker görmeye pek alışık değildi.

Adam masaya geçmeden önce durdu. Şimdi bana bakıyordu.

Bardağımdan bir yudum aldım ve parmaklarımın arasındaki bıçağın ağırlığını tarttım. Hiç düşünmeden boğazına saplayabilirdim onu. Kollarım hareketi hatırlıyordu. Benim fırlatma bıçaklarımdan daha hafifti, bu yüzden fazla...

"Onlar yengeç buğulama mı?" dedi. "Yıllardır kabuklu deniz hayvanı görmemiştim."

Boğazımı temizleyip parmaklarımı bıçağı bırakmaya zorladım. Konuştuğumda sesim boğuktu. "Jodi şehrin en iyilerini yapar."

"Doğru yeri seçmişiz o zaman."

Sonunda ona baktım. Bunu göze almak zorundaydım çünkü diğer türlü bir şey saklıyor gibi görünürdüm.

Koyu renk saçlı, kırmızı yanaklı, iri bir adamdı. Onu hiç tanıımıyordum. Rahatlama hissi göğsümü doldurdu ve nefes aldım. "Pişman olmazsınız." Durdum. "Ziyaret uzağa mı?"

"Kuzeye gidiyoruz, Hutchins Ocakları'na," dedi. "Resmi görev."

“Tabii.” Baş selamı verdim ve taburemden kalktım. “Güvenle gidin, asker.” Tabağımın yanına bir avuç para bıraktım. “Tycho, geri dönme vakti.”

Tabağın kalanını bitirmemiştik ama taburesinden çabucak kalktı ve ben kapıya giderken peşimden geldi. Cayır cayır yanan gün ışığına çıktık.

Kapılar kapanmadan önce askerlerden birinin, “Gümüş aşkına, Yüzbaşı. İnsanlar kasabaların başka bir vâris yüzünden isyan çıkardığını biliyor. Söylentiler her şehirde,” dediğini duydum.

Tycho’nun kol yenini yakaladım ve daha fazlasını duyma umuduyla nefesimi tuttum.

“Prens onu bulunca ne yapar dersin?” dedi bir tanesi.

Yüzbaşı homurdandı. “Kafasını uçurtur büyük ihtimalle. Kral öldü. Veliht Prens onun yerini alacak. Dışarıdan birinin...”

Kapı savrulup kapandı ve bizi gün ışığında bıraktı.

Tycho bana bakıyordu. “Askerler seni rahatsız etti.”

İçimden geçenleri anlaması hoşuma gitmemişti. Omzumla ona vurdum. “Seni de öyle.”

Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

Bunu söylememem gerekirdi. Dikkati kendi üstümden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama bunu yaparken odağı tam da onun üstüne çekmiştim. “Tekrar yarışalım mı?” dedim.

“Bakırların bitti sanıyordum.”

“Kazanırsan yarın senin ahırlarının hepsini ben alırım.”

Sırtıp tereddüt etmeden, karnını dolduran yiyeceği ya da sıcağı düşünmeden koşmaya başladı. Muhtemelen yolun yarısında onu yediği yengeçleri kusarken bulacaktım.

Yürümeye devam ettim.

Kral öldü.

Veliht Prens onun yerini alacak.

Veliht Prens onun yerini *almalıydı*. Bu, göğsümde beklemediğim bir hareketlenmeye sebep oldu. Bir zamanlar

hayatımı Rhen'i korumaya adanmıştım, tam olarak bu sebepten ötürü. Kendimden büyük bir şeyin parçası olmak için.

Şimdi burada, Rillisk'in tozlu sokaklarında, ahır işçisinden başka bir şey değildim. Kordiyar Veliaht Prensi'nin gizli üvey kardeşi. Bulunmak istemeyen kayıp vâris.

Koca bir hiçliğin parçası.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

Kilometrelerdir arabanın penceresinden bakıyordum. Dağların bu tarafında hava ağırdı; resmi elbiseler yerine yelek ve pantolonla yolculuk ediyor olmayı diletten, yoğun bir yapışkanlık vardı. Ancak manzara buna değerdı. Syhl Koyağı dağların ötesinde, sadece ara sıra rastlanan şehirler ve tek bir dar nehirle bölünen onlarca kilometrelik düz çiftlik arazilerinden oluşurdu. Kordiyar'ın ise zengin vadileri, ormanları ve çeşit çeşit toprakları vardı.

Ayrıca annem bu toprakları almaya çalıştığında, askerlerimizin geriye kömürleşmiş kalıntılar bıraktığı birkaç yanmış şehri de vardı.

Bunlar gözlerimi arabanın içine dönmeye zorluyordu. İnsanlarımızın getirdiği yıkımı görmek istemiyordum.

Bir zamanlar değiştireceğimi düşündüğüm yıkım örnekleri, ta ki annem kız kardeşimi vârisi ilan edene kadar.

Karşımda kız kardeşim Nolla Verin havadan veya manzardan etkilenmemiş görünüyor, gölgelerin arasında oturmuş, kırmızı ve gümüş ipliklerle nakış işliyordu. Eğer onu tanırıyorsa atlarından biri için bir süslemeydi bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nolla Verin yanıp kül olmuş şehirlerden gözlerini kaçırmazdı. Nolla Verin hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Bu yüzden o, vâris ilan edilmişti – ve ben bu yüzden edilmemiştim.

Nolla Verin'in ağzı keyifle kıvrıldı. "Lia Mara. Düşman olarak görüleceğimizi biliyorsun," dedi anadilimiz olan Syssalah dilinde.

Gözlerimi bereketli yeşilliklerden ayırmadım. "Annemiz bu şehri yerle bir etmeye çalıştı. Başka nasıl görünecektik ki?"

"Kolay bir hedef olursun diyorum, öyle ağzın bir karış açık hâlde pencereden dışarı bakarken."

Ağzımı kapattım ve şeffaf perdenin pencereye düşmesine izin verip koltuğuma yaslandım.

Nolla Verin'in gülümsemesi genişledi. "Bir de herkes akıllı olanın sen olduğunu söyler."

"Ah, evet. Ama bunu *gürbüz* olarak anılmaya tercih ederim."

Hafifçe güldü. "Liste yap. Kraliçe olduğumda hepsini senin için idam ettireceğim."

Kraliçe olduğumda.

Gülümседim ve gülümsememin arkasındaki hüznün izlerini görmediğini umdum.

Kıskandığımdan değildi. Birbirimize uzun zaman önce kim seçilirse diğerinin onu destekleyeceğine dair söz vermiştik. Ve benden iki yaş küçük de olsa, Nolla Verin on altısında bile tacı annemizden devralmak için en uygun kişiydi. Elinde ok ve yayla doğmuştu, belindeki kılıçtan bahsetmiyorum bile. Annemiz gibi o da herhangi birini kullanmakta tereddüt etmezdi. Ahırdaki en öfkeli atı bile ehlileştirilebilirdi, hatta Kraliyet Evlerinin çoğu, sırf atları yüce kraliçenin kızı tarafından evcilleştirildi diye övünmek için, taylarını eğitsin diye ona gönderiyorlardı.

Ayrıca Nolla Verin ve annemiz aynı hızlı ve acımasız yargılama usulünü tercih ediyordu.

Beni üzen de buydu. Kız kardeşim idam fikrine gülerdi.

Çünkü şaka yapmıyordu.

Benzerlikleri burada bitmiyordu. Nolla Verin ve annem aynı küçük, kıvrak ve atletik vücut yapısını paylaşıyordu — savaş alanı için mükemmel uygunluklardı. Benim annemle tek ortak özelliğim kızıl saçlarımdı ancak ben saçlarımı belime kadar uzatırken annem kısa tutmayı tercih ediyordu. Nolla Verin’in saçları parlak, siyah bir perde gibiydi. Ben küçük ya da çevik değildim, nazik olduklarında saraydaki pek çok kişi zekâma iltifat ederdi — nazik olmadıklarında ise “gürbüz” olmamdan bahsederlerdi.

Kız kardeşim işlemesine geri dönmüştü. Parmakları kumaşın üstünde bir ileri bir geri uçuşuyordu. Gerginse bile hiç belli etmiyordu.

Seyahat grubumuz büyük değildi. Sorra ve Parrish benim kişisel korumalarımdı ve arkadan geliyorlardı. Tik ve Dyhl ise, Nolla Verin’in korumaları, ortadan gidiyordu. Annemin dört kişisel koruması vardı ve ön tarafta, onun arabasının etrafını kuşatmışlardı.

“Ya prens annemin teklifini reddederse?” dedim.

Gözlerini kumaştan ayırdı. “Aptallık eder. Güçlerimiz bu zavallı ülkeyi ezip geçebilir.”

Pencereye baktım. Şimdiye kadar Kordiyar’ı *zavallı* bulmamıştım. Ve Prens Rhen bizim güçlerimizi dağ geçidinin ötesine kadar geri sürebilmişti, yani dikkatli olmakta fayda var gibi görünüyordu.

“Hmm,” dedim, “ve sen yıkımın, bu insanları o çok ihtiyacımız olan suyollarında çalışmaya gönüllü bir hâle getireceğini düşünüyorsun?”

“İnsanlarımız öğrenebilir.”

“Bence hâlihazırda söz konusu yeteneklere sahip olan insanlardan eğitim görürlerse daha hızlı öğrenebilirler.”

Bilmiş bilmiş içini çekti. “Sen ipi iğne deliğinden geçirmek için talimat versinler diye yalvarırdın muhtemelen.”

Pencereden dışarı baktım. Kılıç elimde emir vermektense yardım istemeyi tercih ederdim ama bu da benim yerime neden Nolla Verin’in seçildiğinin başka bir hatırlatıcısıydı.

“Birkaçını hayatta bırakabiliriz gerekirse,” dedi. “Yardım etmek için çırpınıyor olacaktırlar.”

“Annem anlaşıma sağlarsa *hepsini* hayatta bırakabiliriz.”

“Sağlayacağız. Prens Rhen’in korkunç yarattığı yok oldu,” dedi Nolla Verin. “Gözcülerimiz, şehirlerin onun yönetim hakkını sorgulamaya başladığını söylüyor. Eğer bu aptal ülkeyi elinde tutmak istiyorsa anlaşmayı kabul edecektir.”

Tam bir iş bitiriciydi. Dudağım yukarı doğru kıvrıldı. “Ya onu sevmesen?”

Gözlerini devirdi. “Sanki önemi varmış gibi. Sevmeden de bir adamla yatabilirim.”

Cüretine karşılık kızardım. “Nolla Verin. Hiç... Hiç öyle bir şey yaptın mı?”

“Eh. Hayır.” Bana bakmak için gözlerini kaldırdı, parmakları hâlâ nakış işlemeye devam ediyordu. “Sen?”

Daha da kızardım. “Elbette hayır.”

Nolla Verin’in gözleri büyüdü. “O zaman önce sen yapıp bana ne beklemem gerektiğini anlatmalısın. Şimdi canın sıkılıyor mu mesela? Hemen gidip Parrish’i çağırayım. Ya da Dyhl’i mi istersin? Arabayı sen alabilirsin...”

Kıkırdayıp broker yastığı ona fırlattım. “Öyle bir şey yapmayacaksın.”

İlmek kaçırmaksızın yastıktan sıyrıldı. “Sadece kardeşim olarak bana yardım etmeni istiyordum.”

“Ya Prens Rhen’in nişanlısı?”

“Prenses Harper mı?” Nolla Verin ipliği sertçe çekip düğümlendi. “O da kiminle isterse onunla yatabilir.”

“Benden çekinme kardeşim.”

İç çekti. “Endişeli değilim. Anlaşmaları hiçbir şey ifade etmiyor. Prens güya güçlerini gizemli Disi’yle birleştirilebilir üç ay oldu. Hiçbir destek gelmedi. Annem Prens’in insanlarına karşı dürüst olduğunu düşünmüyor ve ben de ona katılma eğilimindeyim.”

Ben de öyleydim. Nolla Verin zamanını eğitim alanında geçirmeyi tercih ederken ben her hafta saatlerimi annemin baş danışmanı Clanna Sun’ın yanında geçiriyor, askeri stratejileri ya da Kraliyet Evlerinin karmaşık akrabalıklarını öğreniyordum. Son birkaç aydır Prens Rhen tehdit oluşturabilecek bir ordu topluyormuş gibi duruyordu – ama bir şekilde bu ordu hiç görülmemişti. Anlaşmaları bozulduysa Disi Prensesi’ni hâlâ ağırlıyor olması tuhaftı. Kordiyar güçsüzdü. Gelişmesi için topraklarının ihtiyacı olan desteği verecek bir ülkeyle anlaşma yapması gerekiyordu.

Syhl Koyağı gibi bir ülkeyle.

Pencerenin perdesi havalandı ve uzakta harap edilmiş başka bir kasabanın kömürleşmiş kalıntılarını gördüm. Boğazım düğümlendi. Annemin askerleri esaslı bir iş çıkarmıştı.

Kardeşıme döndüm. “Prens’in bizi dinleyeceğini nereden biliyorsun?”

“Annemde istediği bir bilgi var.” Parmakları kumaşın üzerinde uçuyordu. “Kristal Saray’a gelen şu büyücüyü hatırlıyor musun, aylar önce hani?”

Hatırlıyordum. Kaymaktaşı gibi cildini siyah, ipeksi buklelerle çevreleyen ve masmavi bir elbise giyen kadın. Büyücü olduğunu söyleyerek geldiğinde annem kadının suratına gülmüş ancak kadın elini bile sürmeden annemin muhafızlarından

birinin yere kapaklanmasına sebep olunca onu dinlemeyi kabul etmişti. Saatlerce taht odasından çıkmamışlardı.

Nolla Verin ve ben olanlar hakkında konuşmak için geri durmuştuk. Sihir gücü olan herkesin on sene önce lishella-sa buz ormanlarından defedildiğini bilmek için mükemmel bir tarih öğrencisi olmaya gerek yoktu. Sihirlerini Donmuş Nehir'i geçmek için kullanmış, sonra Syhl Koyağı'na yerleşmek istemişlerdi fakat büyükannem onları kabul etmemişti. Ardından Kordiyar'a sığınmak istemiş, orada kendilerine sığınak sunulmuş, krala bir çeşit sihir oyunu yaptıklarında da hepsi birden idam edilmişti.

Bu kadın hariç.

"Elbette," dedim. "Son kaldı."

Kız kardeşim başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa biri daha bir şekilde hayatta kalmayı başarmış. Annem dün gece seyahatimiz için hazırlanırken söyledi."

Elbette annem bana değil, ona söyleyecekti. Çünkü vâris olan oydu.

Kıskanmıyordum. Kardeşim muhteşem bir kraliçe olacaktı.

Yutkundum. "Başka biri daha mı hayatta kalmış?"

"Evet. Büyücü kadın hayatta kalan diğer kişiyi arıyordu."

"Neden?"

"Çünkü o, kanında büyü olan bir adamdan çok daha fazlası." İğnesiyle kumaşı delip geçti. Kırmızı ip, beyaz ipeğin içinden kanayan bir yara gibi geçip gitti. "Diğer büyücü, Kordiyar tahtının gerçek vârisi."

Ağzım açık kalmıştı. "Ciddi misin?"

"Evet." Gözleri ışıldadı. Nolla Verin dedikodunun iyisine bayılırdı. "Ama Prens kim olduğunu bilmiyor."

Ne skandaldı ama. Sihir, Syhl Koyağı'nda olduğu gibi artık Kordiyar'da da hoş karşılanmıyordu. Rhen'in halkının bunu bilip bilmediğini düşündüm. Nasıl tepki vereceklerini.

Hayatımın geri kalanını böyle geçirdiğimi hayal ettim; kasap tezgâhının yanında artık arayan bir köpekmişim gibi, muhalif krallıklar hakkındaki bilgileri birilerinden öğrendiğimi.

Tekrar yutkundum. “Annem vârisin kim olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Gitmeden önce büyücü kadın dedi ki gerçek kimliğini bilen sadece bir adam varmış.”

“Kimmiş?”

“Prens’in muhafızlarının başkumandanı.” İpliği bağlayıp dişleriyle kopardı. “Grey adında bir adam.”

Akşama doğru geçtiğimiz son kasabadan kilometrelerce uzaktaydık ve annem muhafızlara durup kamp kurma emri vermişti. Syhl Koyağı’nda seyahat ediyor olsaydık rahatımız için geniş çadırlar dikilmiş olurdu ama burada, Kordiyar’da göze çarpmamamız gerekiyordu.

Nolla Verin ve ben aynı dar çadırı paylaşıyorduk. Sorra ve Parrish, benim muhafızlarım, yastık ve battaniyeden yuvayı andıran bir yer yapmak için yere battaniyeler sermişti. Küçüklüğümüzden beri böyle bir yer paylaşmamıştık ve ben ikimiz arasında yeniden bir yakınlaşma şansı doğduğu için memnundum.

Kız kardeşim çoktan kendi yastıklarının arasına uzanmıştı ve gözleri haylaz bir ifadeyle kısıldı. “Battaniyeler yumuşacık. Onları Parrish’le paylaşmak istemediğine emin misin?”

Yanaklarım alevlenmişti. Arabamızın mahremiyetinde şaka yapmak bir şeydi, söz konusu adam opak kumaşın diğer tarafında dururken yapmak başka şey. Vâris olarak gösterilmek onu cüretkârlaştırmıştı – tıpkı bu durumun benim özgüvenimin birazını alıp götürmesi gibi.

“Şşş,” diye fısıldadım.

Gülümsemesi genişlemişti. “Sadece soruyorum. İlginç bir gece olurdu.”

Perdenin diğer tarafındaki Parrish’in gölgesine baktım ve sonra Nolla Verin’e yaklaştım. “Bence o, Sorra’dan hoşlanıyor.”

Kaşları yukarı kalktı. “Öyle mi dersin?”

Etrafımdaki battaniyeleri düzenleyip sesimi sıkkın gibi çıkmaya zorladım, muhafızlarıma sataşmasını istemiyordum. “Uzun zamandır şüpheleniyorum.”

Şüphelenmekten öteydi. Bir sene önce, kış gündönümü kutlamaları sırasında, Parrish ve Sorra’yı sarayın arkasındaki karanlık ormanda öpüşürken görmüştüm. Aceleyle birbirlerinden ayrılmışlardı; gözlerinde yıldızlar, Sorra’nın solgun yanaklarında ise kırmızılıklar kalmıştı.

“Benim için durmayın,” demiştim onlara, ardından kendi yanaklarım kızarmadan önce dönüp partiye geri kaçmıştım.

Hiçbir adam bana Parrish’in Sorra’ya baktığı gibi bakmamıştı. O öpücüğü tahmin ettiğimden çok daha uzun süre düşünmüştüm.

Sorra hep soğuk ve mesafeliydi, zırhının altından sarkan sıkıca örülmüş kahverengi saçlarıyla bütün muhafızlar gibi sabırlı ve sertti. Zayıf vücuduna hiçbir süs eşyası takmazdı, gözlerini siyahlaştıran sürmesi ya da yanaklarını aydınlatan allığı yoktu ama yüzündeki narin güzelliği herkes görebilirdi. Parrish de aynı derecede zayıf ve adamların çoğundan biraz daha ufaktı ama hızlı ve becerikliydi. Çoğu kişi onun sessiz olduğunu düşünürdü fakat ben onun kelimelerini dikkatli seçtiğini bilirdim. Muhafızlarımla yalnız kaldığım zamanlarda daha eğlenceli birine dönüşüyordu. Hatta çoğu zaman sadece bakışlarıyla bile Sorra’dan bir gülümseme koparabilirdi.

Nolla Verin beni inceliyordu. Sesini neredeyse duyulamayacak kadar alçalttı. “Lia Mara. Sen Parrish’ten hoşlanıyor musun?”

“Ne? Hayır! Elbette hayır.”

Gözleri yüzümü dikkatle süzdü. “Sorra’dan hoşlanıyor musun?”

“Hayır.” Nihayet onun gözlerine baktım. “Ben şeyden hoşlanıyorum...” Sesim soldu ve iç çektim.

“Kim?” Kıkırdayıp yanıma sokuldu. “Ah, bana söylemek zorundasın.”

“Ben bir adamın benden hoşlanması fikrinden hoşlanıyorum.” Yanaklarımdaki kızarıklık derinleşti. “Bir sevgili fikrinden hoşlanıyorum.”

“Öff.” Hayal kırıklığıyla gözlerini arkaya devirdi. “Sen prensessin, Lia Mara. Herkes senden hoşlanıyor.”

İşte bu kesinlikle doğru değildi. Saraydaki hiçbir erkek strateji ya da mitoloji konuşan bir kadını, savaş alanında yeteneklerini sergileyen bir kadına tercih etmezdi – ya da balo salonunda. “Erkeklerin benden Karis Luran’ın kızı olduğum için hoşlanmalarını istemiyorum. Annemin konseyinde politik yardımımın dokunacağına inandığı için birinin dikkatini çekmek istemiyorum.”

“Eh. Kanımızdan gelen her bir kadın tüm erkeklere değer.”

Sesi öyle konuyu kapatıcı türdendi ki – bu onu hiç de rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Belki Prens’le yatmak ya da sırf ona anlatabileyim diye önce benim deneyimlemem konusunda şaka yapmıyordu. Belki kız kardeşim böyle şeylere resmi birer yükümlülük gözüyle bakıyordu. Mükemmel olmak için yapması gereken şeylerden bir diğeri.

Yanımdaki battaniyelerin üstüne çöktüm ve yukarı, kararmakta olan kumaş kaplamalarına baktım. “Bu yüzden hep hikâyelerimdeki erkeklere âşık oluyorum ya.”

“Ya, eminim o kuru sayfalar seni geceleri epey sıcak tutuyordur.”

“Çok kötüsün.” Kıkırdayıp ona bakmak için başımı çevirdim.

Müstehcen bir hareket yapıp sıırttı. Elini tokatlayıp geri ittim. Nolla Verin kakhaha attı.

Olağanüstü bir kraliçe olacağını biliyordum ama ben kız kardeşimi tam olarak böyle hatırlamak istiyordum; yüzünde sadece benim için ayrılmış ufak bir gülümsemeyle, gözlerindeki amansız kararlılıkla değil.

Kampta bir bağrıış koptu, ardından daha fazla bağrıışma sesi geldi ve bir kız çığlık attı. Bir adam Kordiyar dilinde hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu. Aksanı hocamızınkinden daha ağırdı, kelimeleri anlamam biraz zamanımı aldı.

“Lütfen,” diyordu. “Kötü bir niyetimiz yok, lütfen geçmemize izin verin.”

Nolla Verin çoktan çadırın kumaşları arasından çıkmıştı, hemen peşinden gittim.

Muhafızlarımız bir ateş yakmışlardı, üstündeki şişte birkaç tavşan asılı duruyordu ancak kimse yemekle ilgilenmiyordu. Tik ve Dyhl, dizlerinin üstüne çöküp küçük bir kızın üstüne eğilen, kendi vücudunu onunkine siper eden orta yaşlı bir adama yaylı tüfeklerini doğrultmuşlardı. Gür sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Yanında yığın hâlinde birkaç kahverengi hayvan derisi vardı.

Annem ateşin ışığında duruyordu; dimdik, ince ve çarpıcıydı, kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. “Burada ne işiniz var?” dedi.

“Ben avcıyım,” dedi adam. “Ateşinizi gördüm ve düşündüm ki...” Dyhl tüfeğinin ucunu adamın sırtına dayayacak kadar yaklaştırdı cümlesi bir nefeste kesildi. Bulunduğu noktadan yayı çekecek olursa silahın gücüyle hem adama hem de kıza saplanabilecek bir ok fırlayacaktı.

“Ben... ben silahsızım,” diye kekeledi adam.

“Belinde bıçak taşıyorsun,” dedi annem. Hemen orada, görüş alanındaydı. Annem aptal değildi.

Adamın eli kımıldanıp silahına gitti fakat önünde duran Tik, tüfeğini bir nebze daha kaldırdı. Adam elini zararsız

olduğunu kanıtlamak ister gibi havaya kaldırdı. “Bıçak kördür!” diye feryat etti. Kız altında hıçkırıyordu. “Deri yüzmek için. Alın onu. Neyim varsa alın.”

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Kasaba kalıntıları, askerlerimizin sebep olduğu yıkımı geçmiştik. Burada ki nüfus seyrekti ama Prens’in kalesine de gizlilik içinde gitmeye çalışıyorduk. Bu adamın gitmesine izin verirlerse ve o da etrafa söylenti yayarsa saraya varmadan saldırıya uğrayabilirdik. Kız kardeşimin de dediği gibi, düşman topraklarındaydık.

Kendi yaptıklarımız yüzünden düşman, diye fısıldadı düşüncelerim bana.

Kordiyar’a yaptığımız saldırıların sonuçlarını görmek istemediğim gibi gözümün önünde gerçekleşecek bir katliamı da kesinlikle görmek istemiyordum.

Nolla Verin etkilenmemiş görünüyordu. Meraklı gibiydi. Annemizin bu saldırıyla nasıl başa çıkacağını görmek için bekliyordu.

Hayret vericidir ki annem, Nolla Verin’e doğru döndü ve “Kaderine kızım karar verecek, avcı,” dedi.

Kız kardeşim sırtını dikleştirdi. Bu, annemin kararı ilk kez bizden birine bırakışı değildi ama ilk kez işin ucunda gerçek hayatlar vardı.

Adamın gözleri kız kardeşime kilitlendi. Küçük kız kolunun altından bakıyordu. Gözyaşları yanaklarındaki tozun arasında yollar oluşturmuştu.

“Lütfen,” dedi adam, sesi boğuktu. “İnsanlarınızla insanlarımız arasındaki bu kavgada yerimiz yok.”

Kız kardeşimin ifadesini göremiyordum ama adam orada her ne bulduysa gözleri hüznle doldu ve altına sinen kızla nazikçe konuşmak için başını çevirdi. Kızın göğsünden bir hıçkırık koptu.

Uzanıp kız kardeşimin elini tuttum. “Nolla Verin,” diye fısıldadım. “Barış yolu bulmak için buradayız.”

Elimi sıkı, ardından bana baktı. Gözlerinde bir kararsızlık görmek isterdim. Böyle bir karar vermek zorunda kalmasından ötürü hissettiği dehşeti de.

Yoktu. Dyhl’e baktı. “Öldür onu.”

Kız çığlık attı. Yaylı tüfek hedefini vurdu. Adam devrildi. Kız artık görünmüyordu. Ok ikisinin de içinden geçmiş olmalıydı.

Ormanı sessizlik sardı.

Ancak uzun sürmedi. Nolla Verin muhafızlara döndü. “Gece bekçilerinin sayısını iki katına çıkarın. Başka bir avcının kampımıza bulaşmasını istemiyorum.”

Topuklarının üzerinde döndü ve çadırımıza girdi.

Peşinden gidemedim. Açıklıktaki bütün muhafızlar mutsuzluğumu sezebilirdi.

Annem ise kesinlikle sezmişti.

İki cesede sırtımı döndüm. Çadırımıza geri dönemezdim ama yürüyebilirdim. Sorra ve Parrish peşimden gelirdi, gerçi muhafızları hak ediyormuşum gibi hissetmiyordum. Şu anda değil. Kampı çevreleyen yoğun karanlığa adım attım.

Ağaçların arasında minik bir altın renk göz kırpı, ateş ışığında zar zor görülebiliyordu. Durdum, gözlerimi kısıtım.

Altın rengi değildi. Sarıydı. Sarı saç. Bir kız, adamın altında kısıp kalan kızdan biraz daha büyük bir kız. Elleri yüzündeydi ve omuzları titriyordu. Omzunun birinden uzun hayvan derileri sarkıyordu.

Ağlıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve nefesi kesildi. Donakaldı, yüzü panik doluydu.

Hafifçe başımı iki yana salladım. Görülemeyecek kadar hafifçe. *Hayır*, demek istiyordum. *Uzak dur.*

Kaç.

“Lia Mara,” diye seslendi annem.

Bir adam ve kızını umursamamam gerekirdi. *Kızlarımı.*
Yutkundum.

Umursamamalıyım.

Annem iki kez çağırılmazdı. Bir azar bekleyerek döndüm.

Parrish, muhafızım, hemen oradaydı, neredeyse yanı başımda. Yapması gerektiği gibi ağaçlığa doğru beni takip etmişti; gözlerine attığım bir bakışla onun da kızı gördüğünü anladım. Kendi yaylı tüfeği elinde hazır duruyordu, içim korkuyla doldu.

Benim biraz önce yaptığım gibi başını hafifçe iki yana salladı. “Ormana gitmemelisiniz,” dedi. “Ağaçların arasında kimbilir başka ne tehlikeler vardır.”

Rahat bir oh çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Kızın peşine düşmeyecekti.

Bakışlarım kızın saklandığı yere döndü. Karanlıktan başka bir şey yoktu.

Tekrar Parrish’e dönersem annem bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Omuzlarımı dikleştirdim. “Efendim, anne?”

“Gel, bana katıl.”

Ateşin başında oturuyordu. Cesetlerin yanında.

Bu, benim cezam olacaktı. Yumuşak davrandığım için.
Merhamet dilediğim için.

İşte bu yüzden Nolla Verin kraliçe olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Dün Jodi'nin meyhanesinde askerleri gördüğümüzden beri gergin ve rahatsızdım. Her an Yüzbaşı'nın Worwick Arenası'nda belirip beni Demir Gül'e sürüklemesini bekliyordum. Ya da daha kötüsü stadyumun arkasındaki gölgelerin arasına da sürükleyebilirdi, başımı vücudumdan rahatlıkla ayırabilmek için.

Endişelerim mantıksızdı. Kim olduğumu ve ne bildiğimi çok az insan biliyordu.

Büyücü Lilith biliyordu – ki ölmüştü. Boğazını kendi ellerimle kesmiştim.

Annem biliyordu – aslında annem olmayan annem. Evinde hiçbir şey almadan, öylece çıkıp gitmiştim. Elimdeki bütün gümüş ve bakırları ona bırakmış, aklıma gelen bütün uyarıları yapmıştım. Parayı alıp gittiğini umuyordum. Ama beni arayan biri ona gitse bile gerçeğin dışında verecek bir cevabı olmayacaktı: "Geldi ve gitti."

Karis Luran, Lilith'in söylediklerine bakılırsa bu bilgiyi Rhen'i yok etmek için kullanacak olan kadın, biliyordu – Rhen ona inanırsa tabii.

Suratsız hâlim Tycho'ya da bulaşmış, devam eden sıcak dalgası yüzünden de daha kötü hâle gelmişti. Bugünkü hava fırtına getirecek gibi görünen kalm bir bulut getirmiş ancak her şeyi yapış yapış, herkesi perişan eden bir nemden başka bir şey sunmamıştı. Tycho stadyum koltukları ve arena arasında kalan yerleri tırmıklıyor, elindeki aletin her hamlesiyle âdera tozlara saldırıyordu. Tozlar havada uçuşuyor, her şeyin üstüne konuyordu. Az önce sildiğim pahalı, yastıklı koltuklar da dahil.

“Hey,” diye çıkıştım.

Hafifçe sinerek, çabucak gitti.

“Tırmığı kaldır,” dedim sesimden sertliği kaldırmaya çalışarak. Bezimi kovaya daldırıp sıktım ve koltukları tekrar sil-dim. “Anca ortalığı pisletiyor.”

Kötü hissetmiş olmalıydı ki döndüğünde tırabzanları sil-mek için bir bez daha getirmişti. Bir süre sessizce çalışıp akşamüstü sakinliğinin tadını çıkardık.

Böyle sessizleştiğinde bana, benden üç yaş küçük kardeşim Cade'i hatırlatıyordu. Neden bilmiyordum, hiç benzemiyorlardı aslında. Cade hep boş şeylerle kafamı şişirirdi, oysa Tycho'dan saatlerce tek kelime duymadığım olurdu. Ancak Cade gerektiği zaman kafasını gömüp çalışmayı da bilirdi. Ben gittikten sonra çiftliğin işletilmesine o yardımcı olmuştu.

Lilith hepsini öldürdükten sonra, kardeşlerimi anılarımdan uzak tutmak için elimden geleni yapmıştım. Belki muhafızlık işinden vazgeçmem, çocukluk anılarımdan düşüncelerim arasındaki boşluğu doldurmasına fırsat vermişti. Belki onların kardeşim olmadığını öğrenmek de aynı etkiyi yaratmıştı.

Bundan hoşlandığımdan pek emin değildim. Özellikle işlerimiz bitmek üzereyken.

“Koşulamayacak kadar sıcak,” dedim.

“Herhangi bir şey yapılamayacak kadar sıcak.” Tycho bir avuç su alıp boynunun arkasına çarptı.

“Ha,” dedim. “Ben de bıçak çalışmak isteyip istemediğini soracaktım.”

“Bir dakika. Gerçekten mi? Evet.” Doğrudu, sıcağı unutmuştu.

“Hadi o zaman.”

Kovayı eşya dolabının arkasına attım ve bezleri kurumaları için serdim. Silah deposuna vardığımda Tycho eline hafif bir antrenman kılıcı almış, çalıştığımız şekilde sallıyordu. Artık eline gerçek kılıç verebileceğim kadar iyiydi – başka bir yer ve başka bir zamanda. Hawk olarak basit blok ve saldırı hamlelerinden fazlasını bilmiyordum.

Worwick’in daha büyük aletleri sakladığı depoyla ahırlar arasındaki dar alanda çalıştık. Tek izleyicimiz olan sırpençenin kafesi de burada, arkadaydı ancak karanlık vücudu hareketsizdi. Worwick beş bakır konusunda ciddiydi çünkü önceki gece birinden bu parayı kazanmaya çalışmıştı. Az kalsın kazanıyordu da, ta ki adam yarı-ölü bir deri ve tüy yığınının para vermeyeceğinden şikâyet edene kadar.

Şimdi kanatlarının arasında kıvrılmış, günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu.

Tycho yorulmaya başlamıştı, ben de ona bir fırsat verdim. Anında fark edip öne atıldı. Kılıcından kaçıp yana adım atacak vakti güçlükle bulmuştum.

Çabasından ötürü nefes nefeseydi ama yine de sırtıyordu. “Neredeyse seni haklıyordum.”

Gülümsemeden edemedim. “Neredeyse.” Kılıcımın kılıcına vurduğum ve terden ıslanmış saç tutamını yüzümden çektim.

“Oyun zamanı bitti çocuklar,” diye seslendi bir adam, sesi mekânda gümbürdüyordu. Adamı görmeden sesini tanıdım: Kantor. Worwick’in “şampiyon”larından biri.

Worwick’in turnuvada yarışan iki şampiyonu vardı: Kantor ve Journ. İkisi de orta yaşlıydı ve ikisinin de kılıçla arası

iyiydi -buraya gelen herhangi bir savaşıyla dövüşmek için öyle olmaları gerekirdi- ama Worwick için değerli olmalarının asıl sebebi, izleyicilere iyi bir şov sunuyor olmalarıydı. Biri kalabalığın önünde olmadığı zamanlarda sessiz ve mutlu bir adamdı, cebinde tezahürat yapan çocuklar için şeker taşıyan, dövüşten sonra tatlı karısına ve üç oğluna giden bir adam. Çok çalışın, adil dövüşen, alın teriyle para kazanan, iyi bir adamdı.

Diğeri de Kantor'du.

Kantor kendine karşı bahis yatırır, böylece kaybetse bile kazanırdı. Worwick buna izin vermemeliydi ama Kantor'un kazandığından ona pay verdiği ne edeyse emindim. Gürültücüydü, kabaydı ve sonuçlarını düşünmeden yalan söylediler. Kalabalığın önünde iyi bir kötü adam örneği idi. Ne yazık ki arenanın dışındayken de farklı olduğu söylenemezdi.

Tycho kılıcını rafa koymak için dönmüştü fakat Kantor gerçek kılıçlardan birini aldı ve ustalikle Tycho'nun kılıcını elinden koparıp tozun içine attı.

"Ne zaman bir erkek gibi gerçek kılıç tutmayı öğreneceksin?" dedi.

"Onu rahat bırak," dedim.

Tycho sessizce silahını aldı, Kantor'un önünde başını eğse de somurttuğunu göz ucuyla görmüştüm.

Kantor küçük bir çocuğun beynine sahipti ve kendine yeni bir eğlence bulmuştu. Tycho'nun kılıcına yeniden vuraçağını anlamam için beden diline bir bakış atmam yeterliydi – ve bu sefer Tycho'nun canını yakacaktı.

Eğitim kılıcımı çevirerek öne çıktım ve Kantor'un kılıcını duvara yapıştırdım.

Başı hızla döndü. Ağız açık kalmıştı, sonra çabucak kapattı.

"Bunun için elini koparmam gerekecek." Silahını gıcırdatarak çekti.

O benimkine yaklaşmadan ben onun elini koparabilirdim ama omuz silkip başımı çevirdim. Kantor'la başa çıkmanın en kolay yolu onu ciddiye almamaktı. "Eğitim kılıçları gerçek olanları köreltiyor. Oynamak istiyorsan kendininkini kullan, yoksa Worwick'e kendin anlatırsın."

Kaşlarını çattı ama haklıydım ve o da bunu biliyordu. Yine de gururu, silahı bırakmasına engel oluyordu. Kılıcı elinde çevirip tozun içinde yarıklar çizerek döndü, sırpençenin kafesinin yanında durdu.

"Worwick bu şeyle ne yapacak?" Kantor kılıcının ucuyla onu dürttü, yaratık kımıldamadı.

"Ona zarar verme," dedi Tycho.

"Zarar mı? Neredeyse ölmüş bu be." Kantor bir adım yaklaştı ve kılıcını parmaklıkların arasından soktu. Çelik kılıç, eti deldi.

Sırpençe kükredi, kanat ve kan girdabının içinde ayaklarının üstünde döndü. Parmaklıklara vuruyordu, pençeleri Kantor'a uzanmıştı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki çığlığı arenada yankılanmış, ahırdaki atların huysuzlanıp tepinmeye başlamasına sebep olmuştu.

Kantor geri kaçtı, kendi ayağına takıldı ve sertçe tozun içine düştü. Kolunda üç uzun, kanlı çizik vardı. Küfredip ayağa kalktı ve kılıcını yaratığın karnına saplayacakmış gibi kaldırdı.

Tycho sırtını parmaklıklara vererek onun önüne atladı. "Hayır!"

Sırpençenin o pençeleri Tycho'ya da geçirmesini beklemiştim ama yaratık geri çekilip hırladı.

Kantor, Tycho'yu geçmeye hazır görünüyordu.

Onun önüne geçtim. "Yeter."

Kantor kılıcını birkaç santim kaldırdı. "Çekil yoksa ikinizi de deşip geçerim."

Eğitim kılıcı hâlâ elimdeydi. Parmaklarım kabzasında sıkılaştı.

Kantor yüzümde ne gördü bilmiyorum ama gözlerinde şaşkınlık belirdi. Kaba bir şekilde güldü. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun, evlat? O şey için?" Kılıcıyla işaret etti. "Devam et o zaman. Bakalım ne kadar dayanabileceksin."

Beni kışkırtmıştı.

"Ne oluyor?" diye seslendi Worwick, sesi küçük arenada gümbürdüyordu. Çığlık dikkatini çekmiş olmalıydı. Muhtemelen şehrin yarısının dikkatini çekmişti.

Göz ucuyla Worwick'in köşeden geldiğini gördüm ama gözlerimi önümdeki adamdan ayırmadım. Kantor da benden ayırmamıştı.

"Kantor! Hawk!" Worwick'in sesi kafası karışmış gibiydi. "Ne... Ne yapıyorsunuz siz?"

"Kantor senin sırpençeni öldürecekti," diye başladı Tycho. "Hawk onu durdurdu."

"Ah, sadece şaka yapıyordum," dedi Kantor ağır ağır. Kılıcını indirdi ve kolunu gösterdi. "Lanet şey beni hazırlıksız yakaladı."

"Önce sen onu yakaladın," dedim.

Arkamda, sırpençe tekrar hırladı.

"Kesin aptallığı," dedi Worwick. "Mareşal, turnuvadan önce okunması için resmi bir emir bıraktı. Dedikodular sokakta deli gibi akıyor, bu gece arena tıklım tıklım dolu olacak."

Bu, dikkatimi Kantor'dan uzaklaştırmak için yeterliydi. "Resmi emir mi?"

"Prens, büyücü kanı taşıyan birini ortaya çıkaran herkese beş yüz gümüş ödül verecekmış."

Donup kaldım. *Büyücü kanı*. Rhen açık açık söyleyemezdi çünkü söylentileri meşru kılmış olurdu ama aslında vârisi arıyordu.

Beni arıyordu.

"Beş yüz gümüş!" Kantor nihayet kılıcını indirip bana sırtını döndü. "Worwick, beş yüz gümüş için *seni* ihbar ederdim."

“Büyü gücü kanıtlanmalıymış,” dedi Worwick. Gözleri ışıldadı. “Tycho. Hawk. Siz şehirde vakit geçiriyorsunuz. Rillisk’te büyü izine rastlamadınız, değil mi?”

Sanki birinin adını ona verecekmişiz de parayı almasına göz yumacakmışız gibi.

Ama en azından bu bana bir nebze güven vermişti. Kendi başıma hiç büyü yapamamıştım. Belki de Lilith yanılıyordu. Belki hiçbir şeyin vârisi değildim.

Gerçeği bilmek istemez misin? demişti bana. Damarlarında gezen kan hakkında? Nasıl hayatta kalan tek muhafız olduğun hakkında?

Yanılıyor olmasını istiyordum.

Ama yanılmıyordu, biliyordum. Annem ben kaçmadan önce itiraf etmişti.

“Kimse büyü görmedi,” dedi Tycho. “Büyücüler ben doğmadan önce öldürüldü.”

“Görünüşe bakılırsa hepsi ölmemiş,” dedi Worwick. “Hawk, hasta mısın?”

“Hayır. İyiyim.” Kollarımı hareket etmeye zorlayarak kılıcı duvara astım.

“Kantor, sırpence mi yaraladın?” diye ayıpladı Worwick. “Hawk, onun yarasını sarar mısın?”

“Tabii.” Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama aklım karmakarıştı.

Beş yüz gümüş çoğu insan için bir servetti. Kordiyar insanları o parayı alabilmek için birbirine sırt dönecekti. Rhen çaresiz olmalıydı.

“Kalabalığa hazırlanın çocuklar,” dedi Worwick. “Tycho, bardak doldurmaya hazır ol. Bira sıraları istemiyorum. Sadece bahislerden bile epey kazançlı çıkacağımıza eminim.”

“Çıkmanı sağlayacağım.” Kantor güldü. Diğer adamın omzuna samimi bir şekilde vurdu. Worwick gülümsedi ve arenanın önüne geri döndü.

İç çekip Tycho'ya baktım. "İp getir. Ben de iğneyi alayım."

Arena gece yarısını epey geçtikten sonra kapanmıştı. Nihayet tavan arasına giden merdiveni tırmandığımızda Tycho ışığı yakmaya bile zahmet etmedi; kendini öylece yatağa bıraktı. Aynı hızla uykuya dalmasını bekliyordum ama o bunun yerine, "Beş yüz gümüşü bir arada hayal edemiyorum," dedi.

Benim hayal etmeme gerek yoktu ama, "Bütün gece bunu duydum," dedim.

"Sence ağır mıdır?"

"Kambur yürümene sebep olacak kadar ağır." Bu doğru değildi ama onu güldürmüştü, sonrasında sessizleşti.

Yatağımın üstündeki yıpranmış tahta kirişlere baktım. Tavan arası saman ve at kokuyordu ve aşağıdaki ahırların sıcaklığı buraya geliyordu ama önemsemedim. Burası sıcak, güvenli ve kuruydu. Tycho'dan korkacak bir şeyim yoktu.

"O parayla Worwick'ten özgürlüğümü geri alabilirdim," dedi sessizce.

Ona bakmak için başımı çevirdim, gece karanlığında sadece solgun bir gölgeydi. "Özgürlüğünü mü?"

"Ona yeminliyim." Durdu. "İki sene daha."

"Neden?"

"Kötü şans. Kötü borçlar."

Tycho'nun tek bir bakırına bile bahse girdiğini görmemişim. "Senin borcun değil."

"Babamın." Derin bir nefes aldı. "İki küçük kız kardeşim var ama Worwick'in onları ne için kullanacağını biliyordum. Erkek kardeşim daha altı yaşında bile değil. Ailemin başka verecek bir şeyi yoktu. Yani..."

Tekrar kirişlere baktım. “Bir kere ben de ailemi kurtarmak için yemin etmiştim – ama benim sözüm özgür iradeyle verilmişti.”

“Benimki de öyle,” dedi.

Aynıymış gibi gelmiyordu. Ama belki de öyleydi.

“İki sene çok uzun değil,” dedi Tycho. “Senin özgürlüğünü kazanman ne kadar sürdü?”

Bu konuşma, gömülü kalması gereken anıları yüzeye doğru sürüklüyordu. “Bir sonsuzluk.”

Tycho sessizce güldü. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Anlamıyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Tekrar konuştuğunda sesi tereddütlüydü. “Hawk, ben... Ben kimseye söyleyemem.” Kelimelerinin arasında endişe izi vardı. “İnsanlar Worwick’e yeminli olduğumu bilirlerse, onlar... şey, *Worwick*...” Sesi soldu.

Gece ilerleyip ayık adamlar azaldığında Tycho’nun nasıl da ortadan kaybolmaya meyillendiğini düşündüm. Worwick’in çocuğu fazla çalıştırmadığını, saklanmasına izin verdiğini farz etmek onun hakkında daha iyi şeyler düşünmeme sebep olmuştu. “Sırrını korurum.”

Bir şey söylemedi, bir süre sonra ona baktım. Karanlık neredeyse zifiriydi ama gözleri bir yerden bir ışık huzmesi yakalıyordu.

Bunu paylaşmaktan pişman olup olmadığını düşündüm. “Benden korkmana gerek yok, Tycho.”

“Biliyorum.”

Öyle basitçe söylüyordu ki... İmrendiğim bir güven derecesiydi bu.

“Kime yeminliydin?” dedi.

Gözlerim kapandı. Aniden düşüncelerime Demir Gül Kalesi, metrelerce uzanan mermer koridorlar, kemerli boyalı tavanlar üşüştü. Eğitim arenasını hatırlıyordum, cephaneliği,

ahırları – o kadar iyi hatırlıyordum ki gözüm kapalı yolumu bulabilirdim, şimdi bile.

Yemininden pişman mısın? diye sormuştu Rhen bir kere sinde.

Değildim. Şimdi bile değildim.

Tycho hâlâ cevap bekliyordu. Başımı iki yana salladım. “Önemli biri değil.”

“Ben de senin sırrını korurum, Hawk.” Tycho’nun sesi yumuşaktı.

İyi niyetliydi ve söylediklerinde şimdi samimi olabilirdi ama sonra sırrımı öğrenip beni ihbar edebilir, böylece özgürlüğünü geri alabilirdi.

“Sır değil,” dedim tembelce. Ona arkamı döndüm. “Sadece paylaşacak ilginç bir şeyim yok.”

İçini çekti. Uykuya daldığımı düşünsün diye nefeslerimin yavaşlayıp düzene girmesine izin verdim. Sonunda onunki de yavaşladı, her nefesinin sonu minik bir horultuyla bitiyordu.

Sohbetimiz yakın zamanda uyuyamayacağımı garantilemişti.

Rhen beni yeminimden azat ettiğinde bana diğer tarafta -Washington, DC’de, Harper’ın evinde- yeni bir hayata başlamamı söylemişti. Harper’ın şehrine ziyaretlerim her döngüde birer saatle sınırlıydı, bu yüzden onun dünyasına karşı tamamen bilgisiz değildim ama Kordiyar’dan bu denli farklı bir yerde yaşadığımı hayal edemiyordum. Geleneklerini, giyimlerini, para birimlerini görmüştüm ama onlara ayak uydurabilir miydim, bilmiyordum.

Büyücü kanı. Kanımda sihir varsa bile ona nasıl erişeceğimi bilmiyordum. Kirişlere baktım ve Lilith’in sihrinin ne kadar da kolay bir şekilde beni o perdeden geçirip Washington, DC’ye taşıdığını hatırladım. Gözlerimi kapatıp o hissi

düşündüm. Bir anlığına hava daha ağırlaşmış gibi geldi, diğer tarafa geçebildim mi, diye merak ederek nefesimi tuttum.

Gözlerim açıldı. Ahır kirişleri tepemde duruyordu. Tycho tavan arasının diğer yanında nazikçe nefes alıp veriyordu.

Gümüş cehennemler.

Şiltemin kenarındaki ipi tuttum ve dikişler sökülene kadar yavaşça çektim. Daha sonra dikişleri bağlayabilmek için dikkatle yaptım bunu. Elimi kolayca açıklıktan soktum ve gümüşün ağırlığını hissedene kadar samanların arasını karıştırdım.

Bir bileklikti bu – ya da eskiden öyleydi, ta ki ben bir günlük ağır bir işin ederini, sadece onu kolumdan çıkarması karşılığında bir demirciye verene kadar. Geriye bileğimde bir yara izi ve kaba, çember bir gümüşün dörtte üçü kalmıştı. Rhen’le lanete hapsoldüğümüz zaman Lilith onu, diğer tarafla aramızdaki perdeyi aşmamı sağlamak için sihir kullanarak koluma geçirmişti.

Hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Kullanabildiğim tek sihirdi bu ve benim değildi, Lilith’indi. Bileklik, *onun* sihir gücüyle büyülenmişti.

Parmaklarımı gümüşün etrafına sardım ve gözlerimi kapattım. Neredeyse irademin dışında, zihnimde bir duvar belirdi – sonra da aynı hızla o duvarın içinden geçtiğimi hayal ettim.

Ahır ve tavan arasının kokusu kayboldu, hava birden serinlemişti. At hareketlerinin alçak seslerinin yerini hafif bir uğultu almaya başladı ve ben gözlerimi açtım. Beyaz duvarlar, başımın üstünde uzun, boru şeklinde ışıklar... Ama loş-tular. Kitap kuleleri sonsuzluğa uzanıyor, etrafımı sarıyorlardı. Demir Gül’ün kraliyet kütüphanesinde bile görmediğim kadar çok kitap. Ama burası kaleye benzemiyordu. Kitaplar dışında odadaki her şey düzgün, parlak ve neredeyse doğaya aykırı bir şekilde beyazdı.

Rillisk'te değildim. Kordiyar'da hiç değildim. Washington, DC'deydim. Ya da belki kilometrelerce ötede, Rillisk'in Harper'ın dünyasıyla bağlantısı olan bir yerde.

Bileklik hâlâ çalışıyordu.

Bir an oturup serin havayı içime çektim, Kordiyar'ın ağır neminden sonra o kadar rahatlatıcıydı ki. Nerede olduğuma dair bir fikrim yoktu ama sessizdi ve güvendedim. Rhen burada bana ulaşamazdı. Muhtemelen *kimse* ulaşamazdı. Kalma fikri kıskırtıcıydı.

Ama nereye gidecektim? Ne yapacaktım? Bu taraftaki kimşenin bir silahşora ihtiyacı olmazdı —ya da gördüğüm kadarıyla ahır temizlikçisine. Rhen için kaçırduğım kızların nadiren silah ya da atlarla ilgili becerileri olurdu ve bu tarafta yararlı olabilecek kendi becerileri olduğunu bilsem de benimkilerle aynı değillerdi.

Metal bir şey takırdadı, bir gıcırta onu takip etti ve aceleyle ayağa kalkmaya çalıştım. Keşke silahım olsaydı diye düşündüm fakat elimdeki tek şey gümüş bileklikti.

Yaşlı bir kadın, bir çeşit el arabasını iterek köşeden döndü. Saçları uzun ve griydi. Omzundan sarkan bir örgüyle toplanmıştı. Beni gördüğünde afallamıştı ama ifadesi çabucak toparlandı. Nazikçe gülümsedi. "Kütüphanenin yirmi dört saat açık olduğunu biliyorum ama öğrencilerin burada uyuması yasak."

Nefes aldım. "Bağışlayın."

Vücudumu baştan aşağı süzdü ve bu tarafın giysilerine hiç benzemeyen Rillisk'e özgü kıyafetlerimi inceledi. Çıplak ayaklarıma gelince dudakları aşağı kıvrıldı. "Uyuyacak başka bir yerin var mı?"

Hayır desem ne yapacak merak ediyordum. Nereye giderdim — ya da beni nereye gönderirdi? Nazik biri gibi görünüyordu. *Gerçekten* buraya sığınıp sığınamayacağımı merak ettim.

Köşede bir adam belirdi; kadından daha genç, daha iriydi ve beni gördüğünde kaşlarını çattı. Kadın kadar afallamış

görünüyordu ama gözleri daha soğuk bir şekilde bakıyordu. Alçak sesle konuştu ama yine de onu duymuştum. “Evsiz mi?” diye fısıldadı. “Polis çağırayım mı?”

Kadın hafifçe başını salladı fakat sonra bana doğru bir adım attı. “Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim.”

Kafam adamın sorusuna takılıp kalmıştı. *Polis*. Bu tarafın kolluk kuvvetleri. Onlarla daha önce karşılaşmıştım. Benim gibi birine asla iyi yaklaşmazlardı.

Buraya sığınamazdım. Şimdi değil. Böyle değil.

Gözlerimi kapattım. Duvarı hayal ettim. Geçtim.

Sessiz karanlık, hızlı ve ani bir şekilde göz kapaklarıma bastırdı. Güvendeydim. Geri dönmüştüm. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

Tycho karşımda duruyordu.

Gümüş cehennemler. Bileklik parmaklarımin arasından kayıp gitti ve tahta zeminde takırdadı.

Tycho’nun gözleri büyümüşü, peşinde birileri varmış da kaçıyormuş gibi nefes alıp veriyordu. “Kayboldun.” Gözleri yatağıma döndü, şimdi altı adım uzaktaydı, sonra tekrar yüzüme baktı. “Sonra hemen şurada tekrar belirdin.”

Hiçbir şey söylemedim. İnkâr edemezdim.

Gözleri karanlıkta gözlerimi yokluyordu. “Aradıkları kişi, sen misin?”

“Bu soruyla kendi kaderini çiziyorsun.”

Tycho yutkundü. “Hawk. Sen misin?”

Tavan arasına gerilim, sessiz bir yargılama katılmış, beni yerime çivilemişti. “Evet.”

“Seni bulurlarsa ne yaparlar?”

“Bulamayacaklar.”

Sözler ağzımdan tehdit gibi çıkmıştı, Tycho ürktü. İçimde acıma duygusu uyandırması gerekirdi, uyandırmadı. Duygularımı kilitleyip yapmam gerekeni yapmayı öğrenmiştim. Fazla iyi bir şekilde.

Tycho derin bir nefes aldı, cesaretini toplamış olmalıydı çünkü doğrudu ve bana baktı. Düşündüğünden daha cesurdu. "Ne yapacaklarını söyle."

"Emin değilim ama muhtemelen benim için iyi olmayacaktır."

"Öldürürler mi?"

"Evet."

Sesi alçaldı. "Çok kötü bir şey mi yaptın?"

"Bu sorunun cevabı uzun ve karmaşık." Tepkisini göz önüne aldım. "Ama hayır. Kastettiğin anlamda yapmadım. *Yaptığım şey için aranmıyorum, olduğum şey için araniyorum.*"

Beni inceliyordu. Ben de onu inceliyordum. Tek nefeste boyununu kırabilirdim. Vücudunu tavan arasından atar, gece merdivenden düşmüş gibi gösterebilirdim. Kimse sorgulamazdı. Tycho bir gölgeydi. Muhtemelen kimse arkasından yas tutmazdı.

Ben tutardım.

Düşünce bir ok gibi beni vurdu, çarpıcı ve doğrudu. Yüzümü ovaladım. Ben yas tutardım. Ona zarar vermek istemiyordum. Bana güveniyordu. Büyük ihtimalle *sadece* bana.

Eli, koluma dokundu ve irkilip ellerimi indirdim.

"Sırrını saklayacağım," dedi, sesi her şey ortaya çıkmadan önceki gibi alçak ve samimiydi.

"Özgürlüğünü geri kazanabilecek olsan bile mi?"

Afallamış göründü, sonra incinmiş. "Özgürlüğümü senin *ölümünle* geri kazanmam."

Afallama sırası bendeydi. Ama ben neredeyse ona tam olarak bunu yapacaktım. Sakinleştirici bir nefes aldım, ardından saçını karıştırmak için uzandım ve babacan bir şekilde onu dürttüm. "Güvenini kazandığım için onur duydum, Tycho."

O kadar kızardı ki zifiri karanlığın içinde dahi görülebiliyordu. "Ben de senin güvenini kazandığım için onur duydum, Hawk."

Aramızdaki gerilim o kadar kolay bir şekilde yok olup gitti ki neredeyse hayal ettiğimi düşünecektim. Birine güvenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Bir *arkadaş* sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Böylesine rahat bir şekilde önüme serilene kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

“Grey,” dedim yumuşak bir şekilde. “Hawk değil.”

Gözleri büyüdü ama gülümsedi. “Grey.”

“Sırrımı korumak seni tehlikeye atacaktır.” Sesim ciddiydi. “Eğer ben yakalanırsam ve senin bildiğini öğrenirlerse.”

“Yakalanma o zaman.”

Bu, beni gülümsetmişti. “Yatağına dön,” dedim. “Atlar güneş doğmadan kahvaltılarını isteyecek.”

Yatağına geri döndü, ben de benimkine geçtim ve aramıza sessizlik doldu. Bu sefer daha rahattı. Kalbim artık gümbürdemiyor, görünmez bir tehditten kaçınmaya çalışmıyordu.

“Jodi senin asil biri gibi yediğini söylemişti,” dedi Tycho. “Öyle miydin? Daha önce?”

“Hayır.” Sonunda *birine* durumumdan bahsedebilmek o kadar rahatlatıcıydı ki tüm hikâyemi onun önüne sermek istedim. “Silahşordum. Kraliyet Muhafızları’nda.”

“Ah.” Bilginin ağırlığı onu bir süre sessiz kalmaya zorladı ama sonra bana bakmak için döndü. “Bir dakika.”

Bunun işi değiştirip değiştirmeyeceğini düşünerek öylece kalakaldım. “Evet?”

“O zaman kendini geri çekiyordun. Eğitim kılıçları kullanırken.”

“Evet, çekiyordum.”

“Yani bana daha fazlasını öğretebilirsin?”

Sesi o kadar hevesliydi ki kahkaha attım. Muhtemelen kırk derslerine karşılık sessizliği için pazarlık edebilirdim.

“Yapar mısın?” diye üsteledi. “Gizlice çalışırsak?”

“Olur,” dedim gülümseyerek. “Olur, elbette.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Günler geçti. Prens'in kalesine yaklaştığımızda yol yorgunuydum ve bitkindim. Hâlâ kız kardeşimle aynı arabayı paylaşıyordum çünkü diğer seçeneğim annemle aynı arabayı paylaşmaktı. Nolla Verin benim moral bozukluğumu anlamıyor olabilirdi ama bana bir yöneticinin görevleri konusunda da vaaz vermezdi. Neden kızgın olduğumu biliyordu -muhtemelen *herkes* neden kızgın olduğumu biliyordu- ama avcı ve kızına olanlar için özür dilememiştii.

Beklemiyordum zaten. *İstemiyordum*. Verdiği kararı neden verdiğini biliyordum. Annemin onun verdiği kararlar gurur duyduğunu da biliyordum.

Ben de gurur duymalıydim. Duymuyordum. Düşünceleirim, babasının altına sinen o kıza gidip duruyordu.

Ve ormanda saklanan kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına.

Ondan kimseye bahsetmemiştim. Parrish'e bile. Parrish'in hareketleri değişmemiş görünüyordu, sanki her şeyi ben hayal etmişim gibi. Ama o gece Sorra ile sessizce bir şeyler konuştuklarını görmüştüm, Sorra'nın gözleri kısa bir an bana kayıp sonra dönmüştü.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Nolla Verin nakış iğnesiyle beni dürttüğünde yerimden hopladım.

“İyi olmana ihtiyacım var, kardeşim,” dedi.

Gözlerimi arabanın perdeli penceresinden ayırmadım.

“Bana ihtiyacın yok. Ben atlarla bekleyebilirim.”

Üfleyip gözlerini devirdi.

“Annem beni evde bırakmalıydı,” diye devam ettim. Gördüğüm şeyden sonra tercihim bu yönde olurdu. Annemin yaralayıcı seçimine rağmen artık kraliçe olma konusunda endişe duymama gerek kalmadığı için biraz da olsa özgür hissediyordum. Hava dağın diğer tarafında daha soğuktu ve bu günlerimi bir kitapla birlikte yatakta geçirebilirdim. Ölüm ve yıkımla karşı karşıya kalmaktansa göl kenarında gezintiye çıkıyor olabilirdim.

Sonra birden bu düşünceler bencilce geldi. Korkakça. Kız ve babası yine de ölmüş olurdu. Sadece ben bilmezdim.

“Lütfen, Lia Mara.”

Kız kardeşimin sesinde bir tını vardı, dikkatimi çekmişti. Onca kibirli yorumuna rağmen gözlerinin derinlerinde küçük bir kararsızlık vardı.

“Gerginsin,” dedim.

Omuz silkip başını kucağındaki kumaşa eğdi. Seyahatimiz boyunca her renkten işlenmiş çiçek ve mücevher, kumaşı yuvarlak hâle gelecek şekilde doldurmuştu. “O, hâlâ bizim düşmanımız.” Durdu. “Sevdiği bir kadın var.”

“Nolla Verin.” Onu inceledim. Kız kardeşim sert mizaçlı ve güzeldi ama gittiği her yerde başları ona döndüren asıl şey kendine olan güveniydi. “Reddedilmekten mi korkuyorsun?”

“Benim reddedilmemden değil.” İğnesini kumaşa batırdı. “Teklifimizin reddedilmesinden korkuyorum. Annem

şehirleri yıkıp bu toprakları kontrol altına almak için ordularımızı dağ geçidinden geçirmek zorunda kalacak.”

Ağzım açık hâlde ona baktım. İlk kez bir askeri eylemden korktuğunu söylüyordu. Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı canlandı.

Bana baktı. “Çok şaşırmış görünüyorsun. Annemin önünde başarısızlığa uğramaktan korkmayacağımı mı sanıyordun?”

Ağzımı kapattım. Tahmin etmeliydim. Nolla Verin heba olacak hayatlar için endişelenmiyordu. *Annemizi* hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyordu.

O görmeden yüzümdeki ekşi ifadeyi kaldırmalıydim. “Ben sana yürekten inanıyorum, kardeşim.”

Sonra arabanın dışında ardı ardına çanlar çalmaya başladı. Nolla Verin nakış işini koltuğunun altındaki göze sakladı ve doğrulup oturdu. Nakışın Prens için bir hediye olup olmadığını merak ettim. Ama bu düşünce, ağzımdaki acı tadı silmiyordu.

“Görüldük,” dedi aceleyle. “Annem çanların hepsinin bir anlamı olduğunu söylemişti. Kulağa canlı geliyorlar, değil mi? Belki bu iyiye işarettir.”

Bana canlı gelmiyorlardı. Ölüm çanları gibi geliyorlardı. Belki de Prens’in nişancılarının arabalarımızı ateşe vereceği anlamına geliyordu.

“İyiye işaret gerçekten,” dedim yüzüme bir gülümseme kondurmak için kendimi zorlayarak.

Atlar bizi yeni bir araziye çekerlerken arabamız sarsılıp sallandı. Hissiyatına bakılırsa parke taşıydı. Kendime rağmen içim pır pır etmeye başladı. Bir saat önce muhafızlarımız yeşil-siyah renkteki bayrak ve flamalarını arabalara asmış, atlara Kordiyar’da gezinirken sakladığımız süslü koşum takımlarını giydirmişlerdi.

Kaleyi görmek için pencereden eğilmeye can atıyordum ama bunu yaparsam bir daha dillerinden düşmezdim herhalde. Nolla Verin karşımda bu kadar ciddi ve sabırlı bir şekilde oturabiliyorsa ben de pekâlâ aynısını yapabilirdim.

Arabamız sarsılıp durdu ve biz oturup bekledik. Annemin muhafızlarından biri bizi takdim etti ve Prens'in teşrifini talep etti. Sonra Prens'in muhafızlarından biri, Prens'in bizi kaleye davet edip etmeyeceğine karar vermesi için beklememiz gerektiğini bildirdi.

Annem bundan hoşlanmayacaktı.

Gerçekten de annemin beklemeyeceğimizi, eğer Kordiyar'ın sözde Veliaht Prens'i bizimle görüşmezse memnuniyetle Syhl Koyağı'na gidip, halkı da dahil ederek hesaplaşmak için güçlerimizi toplayacağımızı bildiren sesini duyduğumda pek şaşırmadım.

Bir erkek sesi, "Karis Luran," dedi. "Şüphesiz, savaş ilan etmeden önce bana Demir Gül'ün koridorlarını geçecek kadar zaman tanıyabilirsiniz."

Bu, Prens Rhen olmalıydı. Başka kimse bu kadar otoriter konuşamazdı. Hoş bir sesi vardı, arka planda demir kadar sert ancak sohbeta çekecek kadar sıcak. Nasıl göründüğünü merak ediyordum.

Karşımda, Nolla Verin'in yüzü dikkatli bir tarafsızlığa bürünmüştü. Sıkkin değildi ama ilgili de değildi. Beklemek için arkasına yaslandı.

Sorra hiç vakit kaybetmeden arabanın kapısını açtı. Akıcı bir kesinlikle hareket ediyordu, her hareketi muhafızlarımızın eğitimini ve uyumunu yansıtıyordu. Gün ışığı arabaya doldu ve bir anlığına bizi kör etti.

En büyük kız olarak arabadan ilk benim inmem gerekiyordu. Bir zamanlar bunun onurlu bir mevki olduğunu düşünürdüm ancak son birkaç gündür annemin hep asıl kişiye,

yani kız kardeşime zemin hazırladığını düşünmeye başlamıştım.

Bugün bunu önemsemedim. Krem renkli tuğlalardan yapılmış, gökyüzüne uzanan kaleyi; yaz rüzgârında uçuşan altın-kırmızı flamaları ilk gören bendim. Kale kapısına giden geniş mermer merdivenleri ve arabamızın etrafını saran iki düzine muhafızı da ilk gören bendim. Her biri hem kılıç hem hançer taşıyor, altın ve gümüşleri gün ışığında parlıyordu. Her bir zırh, göğüs üzerinde bir aslan ve gül mührü taşıyordu.

Prens'i de ilk gören bendim. Uzun ve sarışın, kendi tarzında kız kardeşim kadar çarpıcıydı. Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Göğsünden düğmeli, koyu mavi bir ceket ve uzun botlar giymişti. O da belinde bir kılıç taşıyordu ki bu beni şaşırtmıştı. Annem asla silah taşımazdı. "İnsanlarımıza, onlara güvenmediğimizi düşündürür," derdi.

Prens'in yanında güzel bir genç kadın duruyordu, buğday tenli; siyah, kıvrıkcık saçlıydı ve arabamıza yaklaşırken döşeme taşlarını süpüren uzun, kırmızı bir elbise giymişti. Aksayarak yürüyordu, bu bana Prens'in koluna doladığı elinin destek için mi yoksa birlikteliklerini göstermek için mi olduğunu düşündürmüştü. Prens'in aksine onun yüzü her şeyi ele veriyordu: endişeli gözler, tedirginlikle gerilmiş bir ağız.

Varlığımız onu memnun etmiyordu.

Bu açıdan benziyorduk.

Annemin sesi çınladı. "En büyük kızım, Lia Mara."

Prens başıyla bana selam verdi, ben de ona karşılık verdim ve ardından Nolla Verin arabadan çıkabilsin diye kenara çekildim.

Şimdi bütün gözler kız kardeşimdeydi ancak ben bu gösteriyi binlerce kez görmüştüm, o yüzden Prens'i izlemeye devam ettim. Gözlerinin ilgiyle parıldayıp parıldamayacağını görmek istedim.

Ya çok tecrübeliydi ya da kayıtsızdı çünkü gözlerinde ilginin kırıntısı bile yoktu. Kız kardeşimin arabadan inişini geçici bir merakla izledi.

“Küçük kızım, Nolla Verin,” dedi annem. “Syhl Koyağı tahtının vârisi.”

Prens ona da başıyla selam verdi fakat yanında duran Prenses’in gözleri Nolla Verin’den bana döndü.

“Vâris küçük kızınız mı?”

Annem dudaklarını büktü. Sorgulanmaktan hoşlanmazdı. “Syhl Koyağı’nda vâris, doğum sırasına göre belirlenmez.” Rhen’e baktı. “Aynı kural sizin ülkenizde de geçerli olsaydı şimdi hiçbir sorun yaşıyor olmazdın, çocuk.”

“Hiçbir sorun yaşamıyorum,” dedi Prens.

Annem güldü. “Her zamanki gibi sırlarını iyi saklıyorsun, genç Prens ama insanların söylediğin yalanlardaki zayıflığı ben görebiliyorum.”

“İnsanlarım huzurlu. Nifak tohumları ekmeye geldiyseniz bir an önce gitmeniz konusunda ısrarcıyım.”

“Şehirlerinin senin yönetme hakkını reddetmeye başladığına dair söylentiler duydum.” Annem gözünün ucuyla Prenses’e baktı. “Söylentiler aynı zamanda Kordiyar Kralı’nın Disi’de öldüğünü de söylüyor, bu doğru mu?”

“Doğru,” dedi Prens Rhen. “Bunca yolu baş sağlığı dilemek için mi geldiniz?”

“Hayır. Bir suikastçının işiymiş, anladığım kadarıyla.” Annemin sesi şüphe doluydu.

“Halkımız Kral Broderick’i korumak için elinden geleni yaptı,” dedi Prenses. Sesi Prens Rhen’inkiyle aynı otoriterlikte değildi. Yakındı ama aynı değildi. Başka biri bir fark göremeyebilirdi ama ben asillerin arasında yetiştirilmiştim ve sarayda geçirdiğim on sekiz sene, bana kraliyete doğan ve

anca onu taklit etmeyi uman insanların arasındaki farkı öğretmişti.

“Halkınız.” Annem Prenses’e baktı, ses tonu onun da aynı şeyi fark ettiğini doğruluyordu. “Öyle mi, Prenses Harper?”

“Öyle.” Sesi katılaşmıştı. Prens Rhen’in parmakları, sanki onu zapt etmek ister gibi Prenses’in eline kenetlendi.

“Senin taç giyme töreninden ne haber, çocuk?” dedi annem. “Planlanan bir kutlama var mı?”

Prens tereddüt etti.

İşte *bu*, çok şey anlatıyordu. Nefesimi tuttum.

“Tahta geçmenden ne haber, peki?” diye devam etti annem. “Gerçek vârisi talep eden halkın ne âlemde?”

“Başka bir vâris yok,” dedi Prens Rhen, kısa keserek. “Hak iddia eden olmadı. Kimse kendini göstermedi. Veliaht Prens benim ve tahta geçip insanlarımızı yönetmeye hazırım.”

“Büyücü kanı taşıyan bir adam için ödül koyduğunu duydum. Bununla ilgisi var mı?”

Prens’in çenesi gerildi. “Sihir, ülkemde senelerce pek çok hasara yol açtı, sizin de bildiğiniz gibi. Halkıma tekrar zarar gelmesine izin vermeyeceğim.”

“Öyleyse benzer arzularımız var. Bence ben, halkının güvenliğini sağlayabilirim.”

Prens’in ifadesi karardı. “Açıklayın.”

Annem elini uzattı, Nolla Verin öne çıktı. “İnsanlarımız arasında uzlaşma teklif etmeye geldim. Kızımın elini sana sunmaya geldim.”

Prens Rhen’in ifadesi değişmedi ama yanında duran Prenses Harper canlı balık yutmuş gibiydi.

“Ülkemi yok etmeye çalıştınız ve başarısız oldunuz,” dedi Prens Rhen. “Kordiyar’la Syhl Koyağı’nın ittifakına müsaade etmeyeceğim.”

“Ordumu sihir ve hileyle durdurdun,” dedi annem. “Artık hazırda emrini bekleyen bir canavarın da yok. İnsanların gittikçe daha fazla bölünüyor. Halkını korumak için elinde benim teklifimden başka *hiçbir şeyin yok.*”

Prens çenesini sıktı. “Syhl Koyağı ile anlaşma *yapmayacağım.*”

“Kızımı sunuyorum, *vârisimi*, seninle birlikte yönetmesi için. Eminim sen bile bunun ne kadar nadir bir teklif olduğunun farkındasındır. Beni ağırlamak bile istemiyor musun?”

“Sunabileceklerinizle ilgilenmiyorum.” Eli, Harper’ın elinde sıkıştı, bu sefer Prenses’in *onu* zapt edip etmediğini düşündüm. “Ülkenizle ittifak kurmakla ilgilenmiyorum. Dağ geçidine kadar güvenle gitmenizi sağlarım, böylece siz Syhl Koyağı’na dönersiniz, ben de Kordiyar’ı yönetmeye devam ederim.”

Nolla Verin öne çıktı, siyah saçları güneş ışığında parlıyordu. Elbisesindeki yeşil ve siyah çizgiler her hareketinde parlayan gümüş ipliklerle dikilmişti. “Sizin adaletli ve makul bir lider olduğunuzu duydum,” dedi. “Ancak halklarımız arasındaki ittifakı bir kez olsun düşünmeyeceksiniz demek?”

Prens, mermer basamaklarda durduğu yerden aşağı, kız kardeşime baktı. “İnsanlarının yol açtığı yıkımı gördüm, *çocuk.*”

Kelime, annemin ona kaba bir şekilde çocuk demesine cevaben verilmiş iğneleyici bir sözdü ama kız kardeşim san ki Prens onu tokatlamışçasına tepki gösterdi. Artık ağzından çıkan her kelime iğneleyiciydi. “Ben ileride Syhl Koyağı’nı yönetecek kişiyim, müttefikliğimi istemiyorsanız bile pozisyonuma saygı göstermeyi bilseniz iyi edersiniz.”

Keşke Harper’ın Prens’in öfkesini kontrol altında tuttuğu gibi uzanıp Nolla Verin’in elini yakalayabilsem, onu sıkıca tutabilseydim. Bu adam kibirli tehditlere ılımlı cevap verecek biri değildi.

Gerçekten de gözleri çakmak çakmak olmuştu. “İnsanlarımı katleden kişilere karşı pek saygı besleyemiyorsam kusuruma bakmayın.”

Yine avcı ve kızını düşündüm ve boğazımda beliren duygu düğümünü yutmak zorunda kaldım.

Kız kardeşim çenesini kaldırdı. “Buraya insanların sizin gereksiz katliamını *durdurmaya* geldik.”

“Çıkmaza girdik öyleyse,” dedi Prens Rhen. “Çünkü size güvenmiyorum.”

“Peki, ya Kordiyar’ın kayıp vârisi hakkında size bilgi sunsak?”

Prens Rhen kaskatı kesildi. Avludaki her kulak dinliyordu âdeta. Kendi muhafızları bile meraklanmıştı.

“Başkumandanın nerede?” dedi annem.

“Kumandan Dustan; Prenses Harper’ın erkek kardeşi, Disi’nin Veliaht Prensi Jacob ve yetenekli şifacısı İskenderiyeli Noah ile seyahate çıktı.” Durdu, sesi gerilmişti. “Sizin askerleriniz tarafından yaralananlara bir yardımlarının dokunup dokunmayacağını görmek için şehirlerimi ziyaret ediyorlar.”

“Hayır,” dedi annem. “Kumandan Grey nerede? Son ziyaretimde yanında olan adam.”

“Kumandan Grey öldü. Büyücüyle son savaşı esnasında hayatını kaybetti.”

Yanında, Prenses Harper’ın gözü seğirdi.

Annem bunu kaçırmamıştı. “Son görüştüğümüzde sana babanın ilk evliliğinden bahsetmiştim. Syhl Koyağı’nda gerçekleştirildiğini anlatmıştım. Sana yarı büyücü bir çocuğun doğduğunu söylemiştim. Hatırlıyor musun?” Cevap beklememi. “Bu sırrı korumak için babanın ödediği vergiden bahsetmiştim. İnsanlarının bir büyücüyü *-erkek kardeşini-* bulmak için gösterdiği çabaları fark etmediğini düşünüyorsan ya sen büyük bir aptalsın ya da bütün halkının öyle olduğunu düşünüyorsun.”

Prens'in yüzü solmuştu ama sesi güçlüydü. "İnsanlarım onları güvende tutmak için ne gerekirse yapacağımı biliyor."

Nolla Verin ona baktı. "Eğer büyücü yaşıyorsa, eğer bir büyücü tahtınızın vârisiye birbirimize yardım etmek için gayet uygun olduğumuzu düşünüyorum."

"Bana sunabilecek hiçbir şeyiniz yok. Muhafızlar, araziden çıkana kadar onlara eşlik edin."

Şok içindeydim. Başarısız olmuştuk.

Bu, savaş anlamına geliyordu. Daha fazla ölüm. Daha fazla yıkım.

"Bekleyin," dedi Harper. Sesi duygu yüklüydü. "Bekleyin." Yutkundu. "Neden Grey'i sordunuz?"

Annem başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Sen onun öldüğünü düşünmüyorsun, değil mi Prens?"

Prens Rhen başını çevirip sessizce bir şey söyledi ancak Harper gözlerini sımsıkı kapattı. Yanağından bir damla yaş süzülüyordu. "Bilmiyoruz."

"Yazık," dedi annem. "Gelin, kızlarım. Prens'i seçimiyle baş başa bırakalım."

"Durun," diye seslendi Harper. Sarayın merdivenlerini aceleyle inerken kırmızı etekleri dalgalanıyordu. "Grey hakkında ne biliyorsunuz?"

Muhafızlarımız anneme daha fazla yaklaşmasını engellemek için öne çıktı.

Prens Rhen'in muhafızları da tam olarak aynısını yapmıştı.

Bir koruma bariyerinin ötesinden birbirlerine bakıyorlardı. Annemin yüzü itinalı bir şekilde ifadesizdi ama Harper'ın yüzü kızarmıştı, gözleri yalvarıyordu.

"Öldüğünü ummalısın," dedi annem. "Prens'inin iyiliği için. Krallığının iyiliği için."

Harper'ın nefesi hızlandı. "Neden?"

“Büyücü kadının dediğine göre Grey, gerçek vârisin kimliğini bilen tek kişiymiş.”

Harper bembeyaz kesildi. Prens Rhen onun yanına geldi, yüzü öfke doluydu. “Bu, taht hakkımı hile ve yalanla ilk balta-layışınız değil. Başka bir şansınız olmayacak. Gidin. Hemen.”

Annem arabasına döndü.

Nolla Verin de bizimkine bindi. Kalbim gümbürdeyerek peşinden gittim. Muhafızlardan biri kapıyı çarptı.

“Prens *aptalın* teki,” dedi Nolla Verin, henüz atlar arabayı çekmeye başlamamıştı ve sesi o kadar yüksekti ki Prens’in duyduğundan emindim.

Halihazırda bu ülkeye verdiğimiz zararı düşündüm.

Ormandaki avcıcı, altına sinen kızını düşündüm.

Her şey çok başka şekilde gelişebilirdi. Nolla Verin ipi iğne deliğinden geçirmek için müttefik isteyeceğimi ima etmişti – ama duygusuz bir küstahlık ve saygısızlık gösteren birini istemeyeceğimi biliyordum.

Prens aptal değil, demek istedim.

Ama demedim çünkü vâris ben değildim.

ALTINCI BÖLÜM

GREY

Jodi'nin meyhanesi tıka basa doluydu. Sıcak, erkekleri biraya susatmış ve kadınları güneşten kaçmak için bahane arar hâle getirmişti. Kabuklu deniz hayvanı ve pişmiş sebzelerin baskın kokusu, verecek parası olanların likörünün hafifçe tatlı, keskin kokusuna karışıyordu. Tycho ve ben sırf gürültüden uzaklaşmak için arkada kalan bir masaya oturmuştuk.

Günler geçmişti, paylaştığımız sır onu bana bir kardeş kadar yaklaştırmış gibiydi. Sabahın erken saatlerinde, gökyüzü daha yeni pembeleşirken ve arenada kimse yokken antrenman yapıyorduk. Sadece birkaç gün içinde kılıç yeteneği katlanarak gelişmişti. Mesele kılıç düellosundan öteydi gerçi. Mesele güvendi. Aramızdan, orada olduğunu bile bilmediğim, bir duvar kalkmıştı.

Jodi boşaltığımızın yerine yeni bir su sürahesi ve yanında bir sepet dumanı üstünde tüten ekmekle kalın bir dilim peynir getirdi. Kalçasıyla gelişigüzel bir şekilde omzuma çarptı, ardından yaklaşmış eğildi, saçındaki tüyler kolumu gıcıkliyordu. "Keşke ben de sizinle birlikte burada saklanabilsem."

Çilek kokuyordu. Şarap için çilek dilimlemiş olmalıydı. "Denemek serbest." Meyhanenin tıklım tıklık ön tarafına doğru başımı salladım. "Ama uzun süre geçmeden seni aramaya başlarlar sanırım."

Dudağını büktü. "Sen beni hepsinden korursun ama, değil mi, Hawk?"

Somundan bir parça kopardım. "Tycho'dan istesen daha iyi olur, o benden daha cesur."

Başımın arkasına vurup uzaklaştı.

Bir parça peynir alıp ekmeğime sürmek için bıçağı aldım, sonra Tycho'nun dik dik bana baktığını fark ettim. "Ne?"

Sesini alçalttı. "Bence Jodi senden hoşlanıyor."

Jodi kucağıma oturup gömleğimin düğmelerini açmaya başlasa daha bariz olamazdı. "Fark ettim."

"Sen ondan hoşlanmıyor musun?"

Meyhanenin diğer tarafına, Jodi'nin masaların arasında zarif bir şekilde yürüdüğü yere baktım. Bütün müşterileriyle flört ederdi ama hiçbirisiyle benimle olduğu gibi oyalanmazdı.

Diğer müşterilerden uzaktaydık, yine de sesimi alçalttım. "Muhafız olmak için aileye tövbe etmen gerekir."

"Tövbe etmek?"

"Onlar yokmuş gibi davranmak." Durakladım. "Aile, sorumluluktur. Bir muhafız değer verdiği şeylerle tehdit edilebilir, bunlar kraliyete karşı kullanılabilir."

Kaşlarını çattı. "Yani... Ne? *Hiç kimseye* değer vermiyor musun?"

Annemi düşündüm -ya da annem olduğunu *sandığım* kadını-, beni endişeli gözlerle izleyişini. Lilith beni Prens Rhen'e ihanet etmem için ikna etmeye çalışırken tek tek ölen dokuz kardeşimi düşündüm.

Lilith'in çabaları işe yaramamıştı. Eğitimim fazla iyiydi, sadakatim fazla sarsılmazdı. Bana karşı kullanabileceği biri yoktu.

Düşüncelerim davetsizce Harper'a, onun nazik şefkatiyle çelişen amansız gözü karalığına gitti. Bir grup Syhl Koyağı askerini başka bir ülkenin prensesi olduğuna inandırdığı o günü hatırlıyordum. Onlar tehditler savurup intikam yeminleri ettikten sonra kaçıp saklanmayı seçmeyişini. Benden bıçak fırlatmayı göstermemi isteyişini.

Lilith, Harper'ı öldürmekle tehdit ettiğinde boyun eğmiştim. Dizlerimin üstüne çökmüş, kendim ona yemin etmeyi teklif etmiştim.

Bu düşüncelerin üstümde etki yaratmasına izin vermeyi reddettim. "Birine nasıl değer verileceğini unuttum, Tycho."

Uzun bir süre beni inceledi. "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

Onu az kalsın tavan arasından atacağımı hatırladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Somundan bir parça daha kopardım.

"Eğitimle birinin içindeki merhameti silemezsin."

"Elbette silebilirsin."

Tekrar kaşlarını çatı. Bir parça daha ekmek koparıp uzattım. "Ye. Geri koşturmak zorunda kalmak istemiyorum."

İtaatkar bir şekilde yedi. Sessizliğe büründük ve etrafımız çılgın kahkahalarla, meyhaneyi saran konuşmalarla doldu. Kapının yanında göbekli yaşlı bir adam, üçüncü birasını içiyordu. Adı Riley'di ve kendisine yük atı yerine eşek satılan kör bir kadını ve onu aksine ikna edemeyişinin hikâyesini anlatıyordu. Rillisk'teki birkaç demirciden biriydi fakat Worwick'le aralarında eski bir anlaşmazlık vardı, o yüzden bizim atlarımızı nallamazdı. Muhtemelen Worwick'ten adil bir ücret istemişti – ki bu da Worwick için çok fazlaydı.

Jodi, eliyle kolumu okşayarak tekrar masamızın yanından geçti. Parmaklarını yakalayıp onu geri çektiğimi geçirdim aklımdan. Kolay olurdu. Çetrefilsiz. Kendimi Hawk karakterinde kaybedebilir, Grey'i arkamda bırakabilirdim.

Döndüğünde gözlerine baktım, gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim ve kızardı.

Bu doğal hissettirmeliydi. Hissettirmiyordu. Suiistimal gibi geliyordu.

Gözlerimi tekrar ekmeğime çevirdim. “Doydun mu?” dedim Tycho’ya, sesim çatallanmıştı.

Başını sallayıp belindeki keseden bakır paralarını çıkardı.

Meyhanenin ön kapısı savrulup açıldı ve bir grup adam yavaşça içeri girdi. Meyhane, dikkat çekmeleri için fazla kalabalık ve gürültülüydü ama ışıklar çeliğin üstünde parladı ve kırmızı bir ışıltı gördüm.

Donakaldım. Ellerim bıçağı buldu.

Kraliyet Muhafızı üniforması değildi bu. Mareşal’in askerleriydi. Başlarındaki adam grileşmiş saçları ve gür sakallıyla diğerlerinden yaşlıydı, gözünün birinde bant vardı. Diğer üçü onu takip ediyordu.

“Riley denen demirci nerede?” diye seslendi, sesinde tüm konuşmaları mırıltıya çeviren bir ağırlık vardı. Meyhanedeki tüm başlar Riley’nin oturduğu köşeye bakmak için döndü.

Riley sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Dürüst bir adamdı, bu yüzden endişeliden çok akli karışmış görünüyordu. “Riley benim.”

“İşini geliştirmek için büyü kullanmakla suçlanıyorsun. Bizimle geleceksin.”

Riley bir adım geriledi. “Ben hiç... Ben asla... Ben hiç *büyü* bilmem ki.”

Muhafızlar çoktan etrafını sarmaya başlamıştı. Masadaki diğer adamlar geri çekildiler. Tüm konuşmalar durmuştu.

Riley geri çekilmeye devam ediyordu. İnsanlar hastalıklıymış gibi yolundan kaçıyor. Askerlerden biri kılıcını çekti.

“Ben *büyü* bilmem!” diye feryat etti. “Demirciyim ben!”

Liderleri olan adam diğerlerine işaret verdi ve adamlar çıkışları tutmak ister gibi masaların arasında ilerlediler.

“Hawk,” diye fısıldadı Tycho. “Hawk... Bir şey yapmamız...”

Bir bakış atarak onu susturdum fakat gözleri yalvarıyordu. Müdahale etmemi mi istiyordu, teslim olmamı mı istiyordu yoksa kavrayamadığım bir şey mi bilmiyordum ama hiçbir şey yapamazdım. Dikkati kendime çekemezdim. Şimdi olmazdı.

Tek gözlü adam Riley’nin kolunu yakaladı. “Bizimle geliyorsun.”

Riley hızla geri çekildi. Yüzü kızarmıştı, belki utançtan belki öfkeden ya da her ikisinden de. “Ben yanlış bir şey yapmadım! Huzur içinde yaşayan vatandaşları alıp götüremezsiniz...”

“Emirlerimiz var.” Başka bir asker, diğer kolunu yakaladı.

Riley çaresizce etrafına bakındı ama diğer müşteriler geniş bir alan açmışlardı. “Kimse benim için konuşmayacak mı?”

Jodi eteklerini çırparak meydan okumayla önüne geçti. Karşı çıkmak için derin bir nefes aldı.

Kolunu yakalayıp onu hemen kendime çektim. Bu köşede dikkatleri Riley’nin üzerinden çekmeyecek kadar uzaktık ama Jodi kıpırdanmaya devam ederse çekecektik. “Jodi,” diye fısıldadım saçına doğru. “Bırak olaysız bir şekilde götürsünler.”

Koluma karşı direndi ancak sesini alçaltacak kadar akıllıydı. “O, iyi bir adam.”

“O zaman sorgulayıp bırakırlar. Sadece bir günlük gelirini kaybetmiş ve bira masasında herkese anlatacak iyi bir hikâye kazanmış olur.”

Masanın diğer yanında Tycho’nun gözleri büyümüştü. Sesim kendimden emin çıkıyor olmalıydı çünkü Jodi gevşedi.

Riley askerlere karşı çırpınıyordu. Güçlüydü, kolunun birini kurtardı.

Tek gözlü adam, karnına bir yumruk attı. Riley inleyerek iki büküm oldu, neredeyse dizlerinin üstüne kapaklanacaktı.

Tekrar onu yakaladılar ve neredeyse sürükleyerek kapıya doğru götürdüler.

“Bunu yapamazsınız,” diye hırladı Riley. “Lackey’nin malikânesindeki terziyi duydum. İyi insanları suçlayamazsınız.”

Adamlar Riley’yi duymazlıktan gelip duygusuzca çekiştir-diler. Kapıya ulaştıklarında adamlardan biri kapının kolunu tutmak için Riley’nin kolunu bıraktı.

Riley dönüp adamların silahlarından birini aldı. Amacı neydi bilmiyorum, belki serbest kalmak için dövüşebileceğini düşünmüştü ya da savunmayı ya da zaman kazanmayı ama ona sorma fırsatını asla bulamayacaktım. Diğer askerlerden biri Riley’nin göğsüne kılıcını indirdi. Dudaklarından boğuk bir ses kurtuldu, sonra düştü.

Meyhanede herkesin ağzı açık kalmıştı.

Jodi elimden kurtuldu. “Sizi canavarlar!” diye feryat etti. Kendini Riley’yi bıçaklayan adamın önüne atıp onu itirdi. “Nasıl yaparsınız bunu?”

Adam Jodi’nin kolunu yakalayıp onu hafifçe silkeledi. Tek gözlü adam kılıcını kaldırmıştı.

Hiç düşünmeden kendimi Jodi’nin önüne attım. Kılıç göğsümle buluştu, gömleğimin önünde çeliğin ağırlığını hissediyordum.

“Yeter,” dedim. Adamın tek gözü kısıldı.

Jodi arkamda titriyordu.

Ona söylediğim son sözleri hatırladım. *Sorgulayıp bırakırlar. Aklıma gelmeliydi. Aklıma gelmişti.*

Meyhanede bakışmalar oldu. İnsanlar gergince kıpırdanıyordu. Sandalyeler ahşap zeminin üstünde gıcırdadı. Her yönden titrek nefesler geliyordu.

Ön tarafa yakın bir yerden bir adamın sesi kararsızca yükseldi. “Ben atların aksamasını iyileştirmesinde hep doğal olmayan bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür.”

“Demirhanesi hep diğerlerininkinden daha sıcak olurdu,” diye katıldı bir diğeri.

“Hutchins Ocakları’ndan aldığı şu hasta atı gördünüz mü?” dedi bir kadın. “Riley onun yürüyüşünü düzeltecek özel bir şeyi olduğunu söylüyordu – ve vardı da elbette.”

Kılıç hâlâ göğsümde duruyordu. “Kadın, bir askere saldırdı,” dedi tek gözlü adam.

“Üzgündü. Zarar vermek istemedi.” Elimi cebime daldırıp bir avuç bakır para çıkardım. Adama uzattım. “Adamlarınıza benden bir içki ısmarlayın.”

Soğuk bir şekilde bana baktı. Gerginlik kılıcının ucunda hissediliyordu. Diğer müşteriler başka birinin daha ölüp ölmeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

Elimdeki bakırları salladım. “Arenayı açmaya gitmezsem Worwick kızacaktır.”

Homurdanıp kılıcını çekti. “Bir dahaki sefere kadına kendi işine bakmasını söyle,” dedi.

“Evet, efendim.” Döndüm ve paraları Jodi’nin avcuna bastırdım. Gözleri yaşlarla doluydu ve parmakları paraları şıngırdacak kadar titriyordu. “Onlara içki ver,” dedim sessizce.

“O iyi bir adamdı,” diye fısıldadı. “O iyi bir adamdı, değil mi, Hawk?”

Sesin kesilmesi için parmaklarımı paraların üstüne kapattım. “Meyhaneyi düzene sokman gerek, Jodi. Onlara yeni bir olay çıkarma fırsatı verme.”

Belki de sesimdeki ciddiyeti hissetmişti çünkü gözyaşlarını temizleyip eteğini düzelitti. Hızlıca başını salladı.

Kocaman gözlerle olan biteni izleyen Tycho’ya baktım. “Worwick bu olaydan sonra kalabalık olmasını bekler. Geri dönmemiz gerek.”

Meyhaneden çıktığımızda akşamüstü güneşi şehirde ışık şeritleri oluşturuyordu. Tycho ağzını kapalı tutuyor,

meyhanenin dışında oluşan kalabalığın arasından geçerken yanımdan ayrılmıyordu.

Dedikodular çabuk yayılmıştı.

Arka sokaklarda yalnız kaldığımızda Tycho bir soru sordu. "Sence büyücü müydü?"

Ona bir bakış attım.

Yutkundu. "Onu öldürdüler, Hawk."

Muhtemelen bir de ödül almışlardı. "Sana ne yapacaklarını söylemiştim."

"Ama... suçlu olup olmadığını nasıl biliyorlardı?"

"Bunun önemi yok. Mesele suç değil. Mesele, insanları bir büyücünün yakalanabileceğine ve öldürülebileceğine inandırıp korkutmak. Mesele tahta karşı bir tehdit olmadığını ispatlamak." Ağzımda acı bir tat dolandı. Benim yüzümden bir adam ölmüştü.

Bundan kaçamazdım. Gidecek bir yer yoktu.

Tycho'nun sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. "Bu yüzden mi bu kadar çok insan şüpheliydi?"

"İstiridye yiyen masum bir adamın bir dakika sonra yerde kanlar içinde yatıyor olmasına inanmaktansa onun suçlu olduğuna inanmak daha kolaydır."

Bu onu şok edip sessizliğe sürükledi. Hızla ilerledik. Boynumun arkasını ovalayıp terimi sildim. Meyhaneden epey uzaklaşmıştık, dedikodular henüz bu kadar uzağa ulaşmamıştı. Bir kız, dar bir sokaktan koyunlarını güdüyordu, Tycho ve ben geçmeleri için bir kapı aralığına sığındık.

Tycho'nun gözleri benim üzerimdeydi, bakışlarına karşılık veremiyordum. "Sen olsan yapar mıydın?"

Meleyerek geçerlerken koyunların kırpılmış sırtlarına baktım. "Ne yapar mıydım?"

"Onu öldürür müydün?" Yutkundu. "Muhafızken?"

Kral Broderick'e lanetten önce ettiğim hizmeti düşündüm. Demir Gül'de kapana kısıliken Prens Rhen'le geçen

sonsuz gibi gelen yılları düşündüm. Bu tarz bir eyleme sebep olacak bir emir vermeyeceğini düşünmek istiyordum.

Ama biliyordum. Bedeli olurdu ama Rhen insanlarını korumanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorsa yapardı.

Tycho'ya baktım. "Emirleri yerine getirirdim, Tycho. Her ne anlama gelirse gelsin."

Dik dik bana baktı. Bakışlarından hiçbir şey okuyamıyordum.

Son koyun da geçti ve Tycho'nun beni takip edip etmediğine bakmak için beklemeden kapı aralığından çıktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Gece çökmeden uzun zaman önce kamp kurduk.

Nolla Verin'in siniri dikkate alınması gereken bir güçtü. Muhafızlara ateşi daha sıcak hâle getirmeleri için çıkmıştı, annemize bile daha anlaşma yapılmadan çok fazla bilgi verdiği için çıkmıştı. Nolla Verin hiç reddedilmemişti ve daha önce söylediklerine karşın Prens'in sözlerinin canını yaktığını söyleyebilirdim.

Kardeşim yanıma oturdu, ateşe bakarak iğnesini tekrar nakış işine batırmaya başladı. "O sakat Prenses'i nasıl sıkıca tuttuğunu gördün mü? Sanki insanları anlaşmanın geçerli olduğuna dair bir belirti göstermiş gibi." Homurdandı. "Kralın öldürülmesine izin vermişler! Prens aptalın teki."

"Bunu söylemiştin."

"Pişman olacak, Lia Mara."

"Bunu da söylemiştin."

O vahşi gözlerini bana çevirdi. "Aksine mi inanıyorsun?"

"Prens'in insanlarına değer verdiğine inanıyorum."

"Ben de insanlarıma değer veriyorum."

Belki, ama Prens Rhen, Syhl Koyağı'nı hiç istila etmemişti. Sebepsiz yere *bizim* insanlarımızı öldürmemişti. Bakışlarımı tekrar ateşe çevirdim.

Aramızdaki sessizlik büyüdü ve kararsızlığa dönüştü.

"Başarısız olduğuma mı inanıyorsun?" diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır. İkinizin de ülkeleriniz için farklı sonuçlar aradığınıza inanıyorum."

"Birlik olabilirdik!"

Yutkundum. Prens Rhen'e gerçekten bir *birlik* arıyorlarmış gibi yaklaşmamışlardı.

"Annem saldıracak mı?" dedim sessizce. "Artık Prens de reddettiğine göre?"

Nolla Verin gevşedi. Strateji konuşmayı severdi. "Prens'in halkı bu vârisle ilgili saçmalıklarla iyice bölünene kadar bekleyecek. Tohumlar çoktan ekildi. Şehirlerini ele geçirip nihayet açık denizlere ulaşabileceğiz."

"Şu Kumandan Grey ne olacak?" dedim.

"Ölü ya da diri, önemi yok." İpi düğümledi ve kesmek için hançerini çekti. "Annem adını söylediğinde Prens'in yüzünü gördün."

Görmüştüm. Harper'ın yüzünü de görmüştüm. İkisinden de panik, kayıp ve korku akıyordu.

Nolla Verin başını iki yana salladı. "Annem bildiklerimizi açığa çıkarmakla iyi yaptı. Eski bir muhafızın -hâlâ yaşıyorsa bir *sığınmacının*- bu bilgiyi taşıyor olduğu söylentisi çabuk yayılacaktır."

Haklıydı. Bir büyücü? Bir vâris? Yalan söyleyen bir muhafız? Dedikodu, kontrol edilemeyecek kadar çekiciydi ve Rhen'in insanları halihazırda bölünmüştü.

Nolla Verin omuz silkti. "En önemli şeyi biliyoruz: Prens'in hükümdarlığı yakında sona erecek, öyle ya da böyle. Bak. Ne düşünüyorsun?"

Dikkatimi nakış işine çekmeye çalıştığını anlamak biraz zamanımı almıştı. Syhl Koyağı'ndan çıktığımızdan beri bakmamıştım ona ama şimdi ortaya kelimeler eklediğini görüyordum, harfler kıvrılıp işlenmiş süslemeler boyunca birbirinin içinden geçiyordu.

İki kardeş. Tek yürek.

Kelimeler beni huzur ve mutlulukla doldurmaliydi. Doldurmuyordu. Öldürülen adam ve kızının anısını düşüncele-
rimden atamıyordum. O kızın da bir kız kardeşi vardı – varlığını söylemeyi reddettiğim için kaçan bir kardeşi.

"Beğenmedin," dedi Nolla Verin.

"Hayır, beğendim." Uzanıp kumaşı ondan aldım. Parmaklarım harflerin üstünden geçti. "Yeteneğin benzersiz."

"Çok üzgün görünüyorsun. Bunun seni neşelendireceğini düşünmüştüm."

"Neşelendirdi." Uzanıp elini, elime aldım. "Sevgine sahip olduğum ve yüreğini paylaştığım için onur duyuyorum."

Gülümsedi.

Ben de ona gülümsemeden edemedim. Onu seviyordum.

Uzandı ve yanağını öptü. "Yastık kılıfında güzel durur diye düşündüm."

Nakışlı kumaşı göğsüme bastırdım. "Her zaman saklayacağım."

Ayağa kalkıp gerindi. "Sen kalacak mısın? Ben uyumak istiyorum."

"Sen git."

Çadırımıza girdi ve muhafızları yerlerini aldı.

Keşke Sorra ve Parrish ateşin başında bana katılsa diye düşündüm çünkü Parrish'in tasasız komikliği iyi gelebilirdi. Ama annem henüz çadırına çekilmemişti ve onun varlığında asla rahat davranamazlardı.

Beynimin yorgun bir parçası annemin bana katılmasını bekliyordu, kız kardeşimin bugünkü performansı hakkında

beni iğnelemesini, başarısızlıklarımı bulup yüzüme vurmasını ama neyse ki bunları yapmadı.

Ama bir anda yaklaşmıştı, alnımdan öpmek için. Nadir bir sevgi gösterisiydi bu. "Senin ilk kızım olduğuna unuttuğumu sanıyorsun," demişti.

"Öyle düşünmüyorum."

"Anneler bilir."

Kızardım. Muhtemelen bütün ülke biliyordu.

"Benim soğuk ve merhametsiz olduğumu düşündüğünü de biliyorum," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Yanılmıyordu.

"Kaldır değilim," dedi. "Ama Syhl Koyağı'nın dışındaki dünya, kadınları hafife alan erkeklerle dolu. Onları hor gören erkeklerle. Zayıf davranarak hükümdar olamam. Merhamet ve sempati gösterecek lüksüm yok. Kız kardeşinin de öyle."

Sessizliğimi sürdürdüm. Silahsız bir adamın canını bağışlamak zayıflık gibi görünmüyordu ama belki de ben bu yüzden vâris ilan edilmemiştim.

"Nolla Verin'den daha az önemli değilsin," dedi. "Bunu unutma, Lia Mara. Bu yüzden Clanna Sun'la olan dersleriniz o kadar önemli. Kız kardeşin vâris ilan edilmiş olabilir ama desteğine ihtiyacı olacak."

"Teşekkürler, anne." Başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sesi yüksek ve berraktı, söyledikleri benimle ilgili olmaktan ziyade, muhtemelen Nolla Verin'e hüsrana sebep olduğunu göstermek içindi.

Annem beni ateşin başında bırakıp kendi çadırına çekildi. Sonunda Sorra ve Parrish ateşin başındaki kütükte bana katıldılar.

Parrish çantasından bir parça kurumuş et çıkarıp bana uzattı, yüzümü buruşturdum.

Gülüp eti ağzına attı.

Sorra da benim gibi yüzünü buruşturdu. “Her şeyi yiye-biliyor,” dedi.

“Memnuniyetle.” Bir parça daha ağzına attı.

Gülümseyecek enerjiyi ancak toparlayabiliyordum. “An-nem Prens’le işler iyi gitmediği için kızgın.”

Sorra başını salladı. “Savaş açmak istemiyor. Sarayın kay-nakları sonsuz değil. Hanedanlar, söz verdiği deniz limanını sağlayamadığı için hayal kırıklığına uğradı.”

“Bunu bilmiyordum.” Doğrulup oturdum. Geçtiğimiz yıllarda Kordiyar’dan gelen vergiye güvenir hâle geldiğimizi biliyordum ama rezervlerimizin, hanedanların desteklerini çekmeye başlayacak kadar kısıtlı olduğunu fark etmemiştim.

Sorra gülümsedi. “Belki burnunuzu kitaplara gömmek ye-rine konseyde daha fazla zaman geçirmelisiniz.”

Kuru et için yaptığım şekilde yüzümü buruşturdum, Sor-ra sessizce güldü.

“Savaş pahalı,” dedi. “Prens’in Disi ile anlaşması yalan olsa bile bir istila daha düzenlemek epey paraya mal olacak-tır – ve Kraliyet Hanedanları, kaynaklar halihazırda azalmış-ken daha fazla para ödemek istemiyor.”

“Ölecek insanlardan söz etmeye bile gerek yok,” dedi Parrish.

Sesindeki tını dikkatimi çekmişti, ona bakmak için başımı çevirdim.

Sorra’ya baktı, sesi şimdi yumuşamıştı. “Ticaret yollarına erişmek için insanları öldürmemeliyiz.”

Ormanda görmezlikten geldiği kızı düşündüm. Sorra biliyor muydu yoksa bu, hâlâ sakladığı bir sır mıydı merak ediyordum. Bunun onu daha az önemli bir muhafız yapıp yapmadığını düşündüm, tıpkı beni daha az önemli bir kız kardeş olarak hissettirdiği gibi.

Sorra da ona baktı. “Zaman içinde *bizim* halkımız onlar olmadan acı çekecek.”

Annemin ilk başta saldırmasının yegâne sebebi buydu. Başarısızlığa uğramasaydı anlaşma yapmaya çalışıyor olmayacaktık. Eğer Sorra haklıysa, eğer Prens Rhen anlaşma yapmak istemezse başka seçeneğimiz kalmayacaktı.

Parrish kasvetle başını salladı. “Bu ülkeyi yerle bir edeceğiz – ya da kendimizinkinin düşüşünü bekleyeceğiz.”

“Artık başka seçenek kalmamış gibi görünüyor,” dedim. “Annem kararını verdi. Değişim getirebileceğimi düşünüyor-sanız yanlış kız kardeşi koruyorsunuz.”

Ateşe baktık. Kamp, etrafımızda sessizliğe bürünmüştü ama düşüncelerim uyuyamayacağım kadar hızlı akıyordu.

İki kardeş, tek yürek.

Tek bir yüreği paylaşmıyorduk. O kadarını biliyordum.

Annemin birliklerimizi Kordiyar’dan süren büyücü kadın ve sihirli yaratıkla ilgili tüm tespitlerine rağmen Prens Rhen söylediği bir şeyde haklıydı: Bir kez başarılı *olmuştu*. Gözlemlerime bakarak hiçbir şeyin insanları ortak bir düşman kadar bir araya getiremediğini biliyordum. Şu an Rhen’in ülkesi, onun gerçek vâris olup olmadığı üzerine ikiye bölünmüş gibiydi ancak Rhen eğer Kumandan Grey’i bulabilirse, eğer vârisi bulabilirse konumunu sağlamlaştırabilirdi. İnsanlarına önem veriyordu. Tutkusu bunun deliliydi. Bir kez daha başarılı olabilirdi.

Nolla Verin’in katlanmış nakış işlemlerini açtım ve parmaklarımı titizlikle işlenmiş dikişlerin üzerinde gezdirdim.

İki kardeş, tek yürek.

Eğer biriyle aynı yüreği paylaşıyorsam bu da o Prens’ti. En azından merhametli görünüyordu. Düşünceliydi, duygusuz değil.

Nolla Verin de ona kibir ve küstahlık yerine düşüncelilik ve saygıyla yaklaşmış olsa nasıl tepki verirdi diye düşündüm. Eğer Nolla Verin kendi halkının yanında *onun* halkını da önemsemiş olsaydı.

Bunu öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Nolla Verin'den daha az önemli değilsin. Kız kardeşinin senin desteğine ihtiyacı olacak.

Prens, kız kardeşimi dinlememişti.

Belki beni dinlerdi.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim sessizce.

Sorra telaşla bana baktı fakat Parrish'in bakışları sabitti.

"Anneniz asla izin vermez."

"Biliyorum." Durdum. "Hızlı olmalıyız, diğerleri ne yaptığımızı anlamadan."

Parrish'in kaşları hızla havalandı. "Şimdi mi yani?"

"Evet." Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Atları eyerle. Mümkün olduğunca sessiz ol."

Karşı çıkmasını bekliyordum. Yıllardır benim muhafızlığımı yapıyorlardı ama anneme yeminliydim. Sorra bana o kadar uzun süre baktı ki annem olsa küstahlık olarak algıladı.

Ben öyle olmadığını biliyordum.

"Lütfen," dedim nazikçe.

"Barış için," dedi Parrish yanımda durarak, Sorra'nın gözleri ona kaydı, bakışları yumuşadı.

Parrish parmağını Sorra'nın zırhına takıp onu öne çekti. "Geleceğimiz için," dedi. Ardından dudaklarını onunkine bastırdı.

Yanaklarım yanıyordu ama gülümsemekten kendimi alamadım. "Bunun için daha sonra da vaktiniz olacak. Şimdi acele etmemiz lazım."

Parrish sırtıp geri çekildi. Sorra'nın yanakları da aynı derecede pembeydi. Atların bağlandığı yere döndüler, sessizce hareket ediyorlardı.

Yardım etmek için peşlerinden gittiğimde Parrish bana baktı. Sırtışı yumuşayıp gülümsemeye döndü. "Yanıyorsunuz," dedi.

"Yanılıyor muyum?"

"Bence biz, değişiklik getirebilecek tek kardeşi koruyoruz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GREY

Dedikodu ve karmaşa hep kalabalığı yönetmiştir fakat bu gece arena hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Karanlık, çöktüğünde soğuk rüzgârlar ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü getirmişti ama saflar o kadar çok vücutla doluydu ki öğle vak-tinden daha sıcaktı.

“Prens korkuyor,” diye mırıldandı bir adam kıvrıyla kıvrıla giden bira sırasında beklerken. Worwick bu gece büyük kâr ediyor olmalıydı. Sıranın ahırlara kadar uzandığını hiç görmemişim. “Yıllardır Kordiyar’da büyücü görmedim.”

Atlı dövüş için atları eyerliyordum ama çalışırken görünmezdim. İnsanlar hiç düşünmeden, özgürce konuşurlardı yanımda.

Muhafız olduğum zamanlarda duvar kenarına geçtiğimde de durum farklı olmazdı.

“Eh, *bir şey* o canavarın kalede dehşet salmasına engel oldu,” dedi bir başka adam. “Herkes onun Karis Luran olduğunu söylüyor ama ben neden kimsenin bu yeni Prenses’i sorgulamadığını bilmiyorum. Belki canavarı gönderen odur. Her nereliyse ülkesiyle yapılan bu anlaşmaya güvenmiyorum. Kralımızın ölmesine göz yumdular.”

Kolani' sıkılaştırdım ve atın boynunu sıvazladım.

"Rillisk senelerdir Mareşal tarafından yönetiliyor," diye dudak büktü bir kadın. "Kraliyet ailesi dönüyor ve birden onlara diz çökmemizi mi bekliyorlar şimdi? Hiç sanmıyorum."

"Sesine dikkat et," dedi ilk adam. "Bu gece kraliyetten birilerinin burada olduğunu duydum."

Parmaklarım dizgin tokasının üstünde kaldı. At, yüzünü elime sürttü ve onu susturmak için mırıldandım.

İkinci adam tembelce kıkırdadı. "Kraliyet mi? Başka kim-senin duymadığı küçük bir prens daha."

Göğsümden rahat bir nefes koptu. Aylar önce olsa bu endişe verici olurdu ama güney sınırları açıldığından beri, küçük yerleşim yerleri ticaret yollarını yeniden canlandırmaya çalıştığı için ufak kraliyet gruplarının Rillisk'ten geçtiğini duyuyordum.

"Hawk."

Kaba bir ses beni yerimden zıplattı ama bu sadece Journ'du, Worwick'in diğer dövüşçüsü. Onun arkadaşlığını Kantor'unkine tercih ederdim ama şu anda solgundu ve terliyordu, elinin birini duvar boyunca uzanan sütuna dayamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Hasta mısınız?"

"Atın biri tekmeledi. Yollar tıklım tıkış. İki araba çarpıştı. Yardım etmeye çalışıyordum." Yüzünü buruşturdu, elinin biri göğsündeydi. "Worwick atlar için kullandığın merhemlerden olabileceğini söyledi."

Vardı ama ayakta durmayı bile zar zor becerebiliyorsa merhem dövüşmesini sağlamazdı. Gerçi bunu Worwick'e söylemenin de bir faydası yoktu. Gelip atların işini halletmesi için Tycho'yu çağırdım, ardından Journ'a döndüm. "Depoya gel. Ne yapabileceğime bakayım."

* Hayvanın semerini ya da eyerini bağlamak için göğsünden aşırılarak sıkılan yassı kemer. (e.n.)

Burası daha serin ve kalabalıktan uzaktaydı. Sırpençe kafesinde hareketsiz yatıyordu, biz depoya girince gece karası gözleri açıldı. Journ bir tabureye çöktü. Gömleğini çıkardı, göğsünün yarısı berelerle kararmıştı. Üstünü çıkarırken harcadığı çabadan soluğu kesilmişti.

“Bana doğru söyle,” dedi nefes nefese. “Hissettirdiği kadar kötü mü görünüyor?”

“Kaburgaların kırılmış gibi görünüyor.”

Sessizce lanet okudu. “Worwick deliye dönecek.”

“Bu şekilde dövüşemezsin.”

“Tribünleri gördün mü? Daha hava kararmadı ve oturacak yer yok. Eğer dövüşmezsem Worwick’in kendisi bana kılıcı saplar.”

Söyledikleri bana demirci Riley’yi hatırlatmıştı. Taht için bir maşa olduğum zamanlarda, yapmanı emredilen şeyler için nadiren suçluluk duygusu hissederdim.

Bugün, suçluluk duygusu içimden çıkaramadığım bir di-kendi.

Journ kımıldanıp yüzünü buruşturdu. “Sarabilir misin? Belki zırhım biraz destek sağlar.”

“Deneyebilirim.” Sert bezi kaburgalarının etrafına sardım, Journ bana küfrediyordu, ardından sıkıca bağladım. Ben daha işimi bitirmeden bez terden ıslanmıştı fakat zırhını üstüne geçirdiğimde, Journ öncekinden daha zahmetsizce ayakta duruyordu.

“Müşekkirim, Hawk.” Beceriksizce sırtımı sıvazladı, ardından hırıldayarak soludu.

“Bir çocuk bile seni yenebilir.”

“Bu geceki paraya ihtiyacım var.” Zayıf bir nefes aldı ve raftan bir kılıç çekti. “Bir kılıç al. Deneyelim bakalım.”

Journ ya da Kantor’la hiç dövüşmemiştim çünkü yeteneklerimi, o yeteneklere sahip olan adamlardan saklamak zordu.

Ama yaralıydı ve ikimiz yalnızdık, hem Journ iyi bir adamdı, bu yüzden raftan bir kılıç çektim.

Çalımlayabiliyor, saldıracabiliyor, savunabiliyordu ama hareketleri hantaldı ve ben pek karşı koymuyordum bile.

Yine de tatsızca gülümsedi. "Belki kazanamam ama savaşabilirim."

Kılıcımı sertçe savurdum, hamlemi güçlükle engelleyebildi. Hâlâ toparlanmaya çalışırken silahımı çevirdim, onunkinin kabzasını çektim ve onu silahsız bıraktım. O daha nefes alamadan kılıcımın ucu boynundaydı.

"Saniyeler içinde silahsız kalırsın," dedim. "Bu, savaşmak sayılmaz."

Bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Elinin biriyle yan tarafına bastırıyordu, "Çalışıyorsun," dedi.

Silahımı indirdim. "Ara sıra."

Yüzünü buruşturup tekrar taburesine çöktü ve içini çekti. Arenada davul sesleri yankılanıyor, peşinden tribünlerden bağrışlar yükseliyordu. Worwick seyircileri toplayacak, akşamın gösterilerini başlatacaktı.

Arenaya geri dönmeliydim. Bu kalabalıkta Tycho atları ve binicileri güvenle çıkarmak için deli gibi koştururdu.

Terli bileğiyle alnını silmekte olan Journ'u incelemeye devam ettim. Ağır bir nefes daha aldı, nefesi acı doluydu. Kantor olsa arenaya çıkıp şansını denemesine izin verirdim.

"Bu gecenin parasına neden ihtiyacın var?" diye sordum.

"Sene sonunda bir çocuğumuz daha olacak." Kımıldanıp yüzünü buruşturdu, kırık kaburgalarla rahat etmenin bir yolu yoktu. "Doyurulacak bir boğaz daha – evdekileri doyurmak yeterince zor değilmiş gibi."

Tebrik etmek için iyi bir an gibi görünmüyordu. "Bilmiyordum."

Aniden kesilen kısa bir nefes aldı, sonra yüzünü ekşitip kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Hepimizin yükleri var." Duvardan bir kılıç kemeri almak için uzandı.

Stadyumda bir at kişnedi, toynakları yeri dövdü ve kalabalık tezahürat etti.

Riley'yi düşünerek dudağımın içini ısırdım.

Journ'a hiçbir şey borçlu değildim. Worwick'e hiçbir şey borçlu değildim.

Odanın karşısında sırpençe kımlıdanıp gerinince kafesi tanrıladı. Kömür karası gözleri beni buldu ve tısladı. Sesi âdeta uyarı doluydu ama bu muhtemelen uydurduğum bir şeydi.

Hepimizin sırtında yükleri var.

Bu akşamüstü bir şey yapmamıştım. Şimdi yapabilirdim.

"Zırhını çıkar," dedim.

Sonu hırıltıyla biten kaba bir kahkaha attı. "Bunu çıkarırsam geri giyemem."

"Tycho'ya yardım etmem lazım," dedim. "Baldır zırhlarını çıkarmak için eğilemezsen yarım saat içinde dönmüş olacağım."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Dövüşemezsin, Journ."

Gözlerini kapattı. "Hawk, mecburum..."

"Yanlışı anladın," dedim. "Sen dövüşemezsin. Ben dövüşebilirim. Şimdi zırhını çıkar. Geri geleceğim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Gelişimiz için kutlama beklemiyordum.

Ormanda etrafımızın sarılıp esir alınmayı da beklemiyordum.

Daha önceki gelişimizde kaleden bu kadar uzakta muhafızlar konuşlanmamıştı ama karanlık çökünce devriyelerin menzilini genişletiyor olabiliyorlardı. Ya da muhtemelen Rhen anneme o kadar güvenmiyordu ki bir saldırı beklemişti.

"Bu bir rezalet," dedim ellerimi bağlayan Prens Rhen'in muhafızlarına. "Size halkınızla barış görüşmesi yapmak için geldiğimi söyledim."

Karanlık, ormanı bir battaniye gibi örtüyor, etrafımızı saran adamların çoğunun yüz ifadelerini gizliyordu ama Sorra ve Parrish'i de benzer şekilde bağladıklarını görebiliyordum. Onlar hiçbir şey söylemiyordu.

Arkamdaki muhafız, ipleri çekip sıktı. Nefesimi içime çektim. "Sadece üçümüz varız. Silahlı değilim. *Bu* hâlde kaleye saldıracağımızı düşünmüyorsunuzdur eminim."

"Dikkatli ol, Lia Mara," dedi Sorra sessizce Syssalah dilinde.

Sesini duyunca muhafızlardan biri kılıcını çekti ancak bir başka adam, "Hayır," dedi, "zarar verme. Prens karar verecek."

Konuşan adam karanlıkta birkaç adım ilerleyip önümde durdu. Diğer muhafız ve askerlerin çoğunun uzun yayları vardı ama bu adam yalnızca kılıç taşıyordu. Hafifçe yaşlı, koyu renk saçlıydı. Ayrıca bir kolu yoktu.

“Senin insanların Kordiyar’a getirmek istedikleri barışı gördüm,” dedi. Gözlerindeki bakış sertti ve intikam doluydu.

Olmayan koluna tekrar bakış attım ve yarasına Syhl Koyağrı askerlerinin mi sebep olduğunu düşündüm. “Ordularımız geri çekildi,” dedim. “Başınıza gelen şeyi geri alamam ama yeni bir yol açmayı deneyebilirim.”

Homurdanıp arkasına döndü. Bir el, kürekkemiklerimin arasından ittirdi ve yürüdüm.

Kaleye getirildik. Gün ışığında krem renkli taşlar binayı sıcak ve misafirperver kılmişti ama şimdi, gecenin karanlığında, kale büyük ve kötücül görünüyordu. Anakapılar gıcırdadı ve kadife zemin kaplamalarıyla döşeli, rengârenk duvar süslerinin asıldığı koyu renk ahşap duvarları olan büyük giriş salonuna açıldı. Tavan başımızın epey üstünde uzanıyor, yakılmamış bir avize tepemizde duruyordu. Gün içinde burası bizim kendi sarayımızla yarışacak bir zenginlik ve ayrıcalık manzarası hâline gelebilirdi ama şu an, gölgeli köşeleri ve yankılı boşluğuyla sinir bozucuydu.

“Burada bekleyeceksiniz,” dedi tek kollu adam. Karşı taraftaki geniş merdivene doğru ilerleyip çıktı.

Bir süredir kampta değildik. Diğer muhafızlar yokluğumuzdan ötürü endişelenmeye başlamışlar mıdır acaba diye düşündüm. Bu öğleden sonra avluda olanların ardından anem peşimizden gelmeye cesaret eder miydi, bilmiyordum.

Burada bekledikçe eylemlerimi sorgulamaya başlıyordum. Babasının altına sinen kızı düşünüyordum.

Bizi kaleye getiren tek kollu adamı düşünüyordum.

Adamın sesindeki öfkeyi ve ormanda saklanan kızın gözlerindeki korkuyu düşünüyordum.

Bu müzakerelerin ötesinde, *insanlar* söz konusuydu. Bir anlaşmadan, bir savaştan ya da tüy kalemin bir parşömenin üstüne değmesiyle hayatı etkilenecek olan insanlar... Kız kardeşim vâris ilan edilmiş olabilirdi ama bu öğleden sonra başarısız olmuştu.

Bunu düzeltmek için tek bir şansım vardı.

Prens merdivenlerin tepesinde belirdi, yüzünde şaşkınlık, öfke ya da herhangi bir duygu olmasını beklerdim ama ifadesi sakin ve ihtiyatlıydı, tıpkı daha önceki gibi. Giyimi daha sıradandı, bana uykusunu böldüğümü düşündürmüştü. Prens onunla birlikte değildi.

Merdivenlerden aceleyle inmek yerine, beni inceleyerek yavaşça ilerledi.

Dik ve kendine güvenli durmak için elimden geleni yaptım ki bu beklediğimden daha güçlü, özellikle ellerim arkamda bağlıyken.

Prens beş adım ötemde durdu, gözlerindeki tetkikten kaçmadım.

Sonunda, "Jamison, barış konuşmak istediğinizi söylediğinde görmeyi beklediğim kardeş siz değildiniz," dedi.

Elbette değildim. "Vâris ilan edilmemiş olabilirim ama hâlâ kraliçenin kızıyım."

Bir an bunu düşündü. "Eğer gerçekten barış istiyorsanız neden bunu ziyaretiniz sırasında söylemediniz? Neden karanlık çöktükten bu kadar sonra Demir Gül topraklarına gizlice girmeye çalıştınız?" Muhafızlarıma baktı. "Bu kadar az korumayla, şaşırtıcı şekilde."

Sorra ve Parrish'in arkamda huzursuzlandığını hissedebiliyordum.

"Korumaya ihtiyacım mı var?" dedim Prens'e. "Bugün bize karşı bir hamlede bulunmadınız, bulunabilirdiniz."

"Anneniz aptal değil," dedi. "Herhangi birinize zarar verseydim intikamının hızlı ve kati olacağına şüphem yok."

Bu doğrudu. Annem bunca yolu olasılıkları düşünmeden gelmezdi. "Vahşet ve zarardan konuşmak istemiyorum."

"Ah, evet. Barış konuşmak istiyordunuz." Ses tonu keyifli gibiydi ama gözleri hafifçe kısılmıştı. "Unuttuğum için bağışlayın."

"Bana inanmıyorsunuz."

"Syhl Koyağı hakkındaki düşüncelerimi değiştirmek amacıyla bu şekilde bir girişimde bulunduğunuz için ya çok aptal ya da çok cesur olduğunuza inanıyorum."

Bakışlarına karşılık verdim. "Ben aptal değilim, Prens Rhen."

"Hâlâ soruma cevap vermediniz. Neden *barış* isteğinizi daha önce belirtmediniz?"

Çünkü annem ya da kız kardeşimin sözlerine karşı gelmek istemedim.

Çünkü işlerin ne kadar kötüye gideceğini bilmiyordum.

Çünkü dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum.

Hâlâ bilmiyordum.

"Buradayım çünkü insanlarımız arasında daha fazla kan dökülmesini istemiyorum."

"Benim de dileğim bu."

Sözcüklerini ona inanmamı sağlayacak bir ciddiyetle söylemişti. Krallığı etrafında parçalanıyor olabilirdi ama insanların gerçekten değer veriyordu – benim kendi halkıma verdiğim kadar.

"Aslında," diye ekledi, "Karis Luran'ın anlaşma istediğini duyunca bile şaşırmıştım, benim topraklarımı kendininkilere katmak isterken pek emin gibiydi."

Nolla Verin'in bana söylediği şeyi düşünerek tereddüt ettim ya da kamp ateşinin yanında Sorra'nın söylediğini. Prens Rhen annemin hayatları kurtarmak istediğine asla inanmayacaktı.

Gözleri yüzümü inceledi. "Anlaşma arıyorsanız, Lia Mara, belki de işe dürüst olmakla başlamalısınız."

“Pekâlâ,” dedim. “Annemin sizin liman ticareti rotalarına erişmesi gerekiyor, insanlarımız arasında ticaret yapabilmek istiyor.”

Gülümsedi, içimi okuduğunu biliyordum. “Syhl Koyağı Kraliçesi gümüş istiyor. Ne kadar da enteresan.”

“Gümüş ihtiyacı içinde olabiliriz ama silah ve savaşçı açısından hâlâ zenginiz.”

“Ben de öyle duydum.” İkna edici olabildiğim gibi görünmüyordu. “Aylar önce annenize ticaret konuşmayı teklif ettim. Ve o beni reddetti.”

“Geçmişî değiştiremem. Sadece iyi niyet sembolü olarak size kendimi sunabilirim.”

“Kendinizi sunabilirsiniz?” Gülümsemesi genişledi. “Gerçek vârisi aradığımı biliyorsanız eminim Prenses Harper’a olan sevgimi de biliyorsunuzdur. Evlilik yoluyla anlaşma yapmak adına kendinizi sunuyorsanız fena hâlde hayal kırıklığına uğrayacaksınız.”

“Bizimkinin aşk evliliği olmasına gerek yok,” dedim çenemi kaldırarak. “Topraklarınızda bu tür şeylerin nasıl işlediğini duydum.”

“Öyle mi? Aydınlatın beni.”

Bu, Nolla Verin’in kışkırtmalarından daha beterdı. Yüzümün yandığını hissediyordum, güldü.

Ona kaşlarımı çatarak bakmak istiyordum ama o kadar sakindi ki. Üstelik çoktan avantajımı yitirmiştım. “Oyuncağın olmayacağım, Prens Rhen. Buraya barış konuşmaya geldim. İkimizin de yapmak istemediği bir savaşın sonuçlarından tüm insanlarımızı kurtarmanın bir yolunu bulup bulamaya çağımızı görmek için. Benimle alay etmek istiyorsanız, öyle olsun. Ellerimi çözün ve gitmeme izin verin. Annem ve kız kardeşim sizin insanlarınıza olan sevginizi görememiş olabilirler ama *ben* görüyorum. Belki siz de benim içimde aynısını görmüşsünüzdür diye düşünmüştüm.”

Bu, yüzündeki gülümsemeyi sildi. Uzun süre beni inceledi ve ben bakışlarından hiç kaçmadım.

Nihayet konuştu. “Gerçekten halkımı seviyorum, sizin de söylediğiniz gibi.” Durdu, muhafızlardan birine baktı. “Ellerini çözün.”

Bir başka hizmetkâr kâğıt ve tüy kalem getirdi. “Annenize bir mektup yazın,” dedi Prens. “Ona insanlarımız arasında ittifak konuşacağımızı söyleyin, koşullar üzerinde anlaştığımızda Syhl Koyağı’na bildiri göndereceksiniz. Mektubunuzu güvenle götürmesi için muhafızlarınızdan birini seçin, böylelikle anneniz niyetinizdeki ciddiyeti anlayacaktır. Ben de Karis Luran’ın cevabını getirmesi için muhafızlarımdan birini göndereceğim. Eğer o sizin görüşmenize razı olursa, ben de razıyım.”

Dudaklarımı ıslatıp kalemi aldım. Söylemek istediğim sözlerin hepsini iletmek için yeterince hızlı yazamıyordum.

Anne, lütfen fevri davranışından ötürü beni bağışla, ancak barışa giden bir yol gördüm ve Syhl Koyağı’nın olduğu kadar Kordiyar’ın da insanlarını korumak istedim. Prens topraklarına güvenle girmeme ve ticaret için pazarlık etmeme rıza gösterdi. Senin yönetim becerinle kutsananın Nglla Verin olduğunu biliyorum, fakin ben de senin zekân ve kavrama yeteneğinle kutsanmışım. Lütfen bana herkesin iyiliği için insanlarımızı birleştirme şansını bahşet.

Lia Mara

İsmimi güzel bir şekilde yazdım, ardından mührümü çıkardım.

Parrish ve Sorra’ya baktım. “Çözün onları,” dedim Prens Rhen’e. Ardından aklıma geldi ve ekledim, “Lütfen.”

Askerlerine başıyla onay verdi ve muhafızlarım serbest bırakıldı.

Parrish şüpheli görünüyordu. Gözleri odanın loşluğunda karanlık ve güvensizdi.

Sorra daha sakindi, serinkanlılıkla etrafımızı saran muhafızların durumlarını tartıyordu.

Mektubu katladım ve Parrish'in eline bastırdım. "Lütfen," dedim. "Lütfen anneme bunun işe yaramasını ne kadar istediğimi söyle."

Gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. Fakat ardından, Syssalah dilinde, "Bu doğru gelmiyor, Lia Mara," dedi.

"Seçeneğimiz var mı?"

"Her zaman seçeneğimiz vardır."

Ormandaki kızı düşündüm. "Eğer Prens'in güvenini istiyorsak önce kendimizinkini ona sunmalıyız."

Parrish Prens'e baktı, sonra da benim gözlerime. Başını salladı ve katlanmış mektubu aldı.

Prens Rhen muhafızlarından birine baktı. "Onun muhafızıyla git. Karis Luran'ın cevabıyla geri dön."

Adam başını salladı. "Emredersiniz, Majesteleri."

Parrish ve Sorra bir an bakıştılar, sonra muhafızım peşinde Rhen'in muhafızıyla birlikte gitti.

Derin bir nefes aldım. Kız kardeşimin yapamadığını yapmıştım. Barış anlaşması yapacaktık. Annem istediği su erişimine sahip olacaktı. Hayatlar bağışlanacaktı.

Geleceğimiz için, demişti Parrish.

Prens Rhen bana doğru bir adım attı. "Gerçekten annenizin sizin belirlediğiniz anlaşma koşullarına onay vereceğine inanıyor musunuz?"

"Evet," dedim, "inanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Size inanıyorum."

Sözleri doğrudu ama yüzündeki ifade değildi. Ben de karşılık olarak kaşlarımı çattım. “Öyleyse neden memnun görünmüyorsunuz?”

“Annenize güvendiğinize inanıyorum.” İlk kez gözleri soğuk değildi ama bunun yerine hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ne yazık ki ben güvenmiyorum.”

Arkamda Sorra hızlıca, “Bu bir tuzak, Lia Mara,” dedi.

Prens Rhen muhafızlarına döndü. “İkisini de tutuklayın. Muhafızını...”

Sorra’nın vücudu benimkine çarptı. Beni yere iterek, kolumu tutmak üzere olan adamın menzilinden çıkardığını anlamam bir ânımı almıştı. Yere yuvarlandım.

“Kaç!” diye bağırdı Sorra. Muhafızın belinden hançeri çekmek için uzandı. Bir an bile tereddüt etmeden hançeri adamın karnına gömdü, adam düştü. O daha yerle buluşmadan bir başkasını bıçakladı.

Kapıya doğru süründüm. Sorra hançerini üçüncü bir muhafıza sapladı ve hızlı bir dönüşle adamın kılıcını çekti. Kan havada bir yay çiziyordu. Bağırmak istiyor ama nefes alamıyordum. Her şey çok hızlı oluyordu. Birden muhafızlar her yerdedi.

Biri kılıç çekti, genişçe savurdu ve onu doğruca Sorra’ya sapladı.

Vücudu yere düştü. Çok kan vardı.

Bağırdım, uzun ve yüksek sesle. Parrish’in hâlâ yakınlarda olmasını, beni duymasını umarak.

Hayır. Onun görmesini istemiyorum.

Bir adam kolumu yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Sanki görüş alanım kana bulanmış gibiydi. Hâlâ nefes alamıyordum.

Bariş istemiştim. Ve şimdi Sorra yerde, kanlar içinde yatıyordu.

“Zarar görmeyeceksiniz,” diyordu Prens. Söylediklerini güçlkle kavırıyordum. “Ancak sizin buradaki varlığınız, annenizin Kordiyar’ı sonsuza dek terk ettiğinin teminatı olacak.”

ONUNCU BÖLÜM

GREY

Arenaya giden dar koridor kalabalığın sesleriyle dolmuştu. Aylardır doğru düzgün bir zırh giymemiştim fakat vücudum ağırlığını hatırlıyordu. Journ benden daha iri bir adamdı ama göğüs plakası yeterince uymuştu, kol zırhları koluma uymuştu.

“Worwick dövüşçüleri sinirlendirmeyi sever,” diyordu Journ. “Onlara kan akıtmalarını söyleyecektir. Bazen biraz akıtmak kalabalığın da hoşuna gider.”

Yara izleriyle kaplı kollarına baktım ve hiçbir şey söylemedim. Koridorda yalnızdık, kimse onun yerini aldığını bilmiyordu. Worwick ben arenaya adım atar atmaz anlayacaktı ama sorgulamak için çok geç olacaktı.

Umarım en sonunda bunun bir öneminin kalmayacağı iyi bir gösteri çıkarırdım.

“Ama eğer *sen* kan akıtırsan hoşlanmayacaktır,” dedi Journ. “Kimse aptal yerine konmak istemez. Bırak bir süre kazanacaklarını düşünsünler.”

Bunu biliyordum, yine de konuşmasına izin verdim. Nabzım damarlarımda zonkluyordu.

“Dört maç,” dedi Journ. “Dört maç hayatta kalabilir misin?”

“Bu iş bittiğinde tekrar sor.”

Kıkırdamaya başlamıştı ki soluğu kesildi ve kolunu karnına bastırdı. “Adamların çoğu pek yetenekli olmuyor,” dedi. “Sırf iyi vakit geçirmek ve eve övünecek bir şey götürmek için gelirler. Ama bazen seni şaşırtanlar da olur.”

Başımı salladım. Yukarıda davullar tanıdık bir ritimle çalmaya başladı. Ona karşılık veren tezahüratlar buradan bile sağır ediciydi.

Sıradışı olmama gerek yoktu. Sadece iyi bir gösteri çıkarmalıydım. Sadece hayatta kalmalıydım.

Koridorun sonuna doğru bir adım attım fakat Journ zırlımın omzunu yakaladı.

“Hawk.” Yutkundu. “Sana borçlandım.”

Bu adamın yerine, Kantor’un göğsüne toynak yemesini ne kadar isterdim. “Hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Bir gün geri ödeme şansım olacaktır.”

Gülümsedim. “O zaman dua edelim de geceden sağ çıkabileyim.”

Davullar tekrar çaldı. Worwick’in sesi duyuldu. “Vahşi Diken Vadisi derinliklerinden, neredeyse demirden dövülmüş bir adam. Hemen hemen hiç yenilmedi, şampiyonum, Everlea’li Journ!”

Arenaya adım attım ve kalabalık o kadar yüksek sesle bağırdı ki çatıyı indireceklerinden endişelendim. Koridorun sessiz loşluğundan sonra ışık ve ses boğucuydu. Journ’un yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi kılıcımı çektim ve yukarı kaldırdım.

Worwick kalabalığın içinde, yüksekte duruyordu. Sırtım ona dönüktü, bu yüzden beni tanıyıp tanımadığına dair bir fikrim yoktu. Nefesimi tuttum ve sonraki sözlerini bekledim.

“Bu gece hepiniz için özel bir sürprizimiz var,” dedi Worwick, sesi kalabalığa taşıyordu. “Çok özel bir şey.”

Fark etmemişti. Güzel.

“Her zamanki gibi ikinci dövüşçü arenaya girdiğinde bahisler kapanacaktır,” diye seslendi. “İyi bir maç olacağına inanıyorum. Bu yetenekte bir adam Worwick Arenası’nı sık sık ziyaret etmez. Bahislerinizi şimdi yatırın. Bence bu gece bir sürü paranın el değiştirdiğini göreceğiz. Kim yanağında şans öpücüğü hissediyor? Siz mi? Siz mi?”

Yaptığı şey iyiydi çünkü her zaman maça para yatırmak için son dakika çırpınışı olurdu.

“Şimdi,” diye seslendi Worwick. “İkinci dövüşçümüz ringe girmeye hazır. Şampiyon Journ seni yerine...” Sesi soldu ve boğazını temizledi. “Ah, Şampiyon Journ, seni yerine alalım lütfen.”

Gümüş cehennemler. Fark etmişti.

Eh. artık bu konuda bir şey yapamazdı. Kılıcımı kınından çıkardım ve arenanın ortasına geçtim.

“Rakibimiz Gümüş Ay Limanı’ndan geliyor,” dedi Worwick. Karşı koridordan koşan adamın gölgesini gördüm. Görüş alanım girişe kilitlendi. Kalabalık, arena, bunların hepsi bir gösteriydi.

Kılıç yanımda, dövüş karşımdaydı – bunlar gerçektir.

Ellerim kabzayı buldu. Diğer adam kılıcını çekmeden ben de çekemezdim. Eğer Gümüş Ay Limanı’ndansa muhtemelen ya balıkçı ya da rıhtım işçisiydi. Birayla sarhoş olan arkadaşları tarafından bu mücadeleye yüreklendirilen biri.

Adamın saçları belirdi: saman sarısı. Ardından omuzları. Zırhının derisi kaliteli ve parlaktı. Arenadan ödünç alınmış bir zırh değildi demek. Her bir gümüş toka ışıkla parlıyordu.

Kırmızı ve altın rengi şeritler omzunu süslüyordu, altın mühürlü bir tokayla tutturulmuşlardı, aslana dolanmış bir gül.

Donakaldım. O mührü biliyordum. O şeritleri biliyordum.

“Demir Gül Kalesi’nden,” diye bağırdı Worwick, “Kraliyet Muhafızları Kumandanı, Gümüş Aylı Dustan’ı ağırlamaktan

onur duyarız.” Sanki şakalaşıyormuşuz gibi tribünlerden göz kırptı. “Başını sağlama aldığına emin ol, Journ.”

Kalabalık, onaylama sesleriyle gürledi.

Kendime engel olamadan bir adım geri çıktım. Kalabalığı kızıştırdığını biliyordum. Bunun benim için ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

Dustan’ı tanıyordum. Onu kendim seçmiştim. Benim komutam altında Rhen’e yemin eden ilk muhafızlardan biriydi. Bu, Prens’in de burada olduğu, maçı izlediği anlamına mı geliyordu? Kalabalığı incelemek istiyordum ama çok fazla yüz vardı. Çok fazla gürültü. Yaklaşan rakibimden gözlerimi alamıyordum.

İçgüdülerim harekete geçmem için haykırıyordu ama ben burada bir çıkış yolu göremiyordum.

Dustan henüz kılıcını çekmemişti. Elim kendi kılıcımın kabzasına kaydı.

Yaklaşırken yavaşladı, gözleri hafifçe kısılmıştı. Önümde durduğunda kaşlarını çattı ve silahın kabzasından elini çekti. “Gergin görünüyorsun,” dedi, sesi sakindi. “Journ, değil mi?”

Kelimeleri beynimde oturtmam bir ânımı aldı.

Beni tanımamıştı.

Elbette tanımazdı. Ayılar olmuştu. Birbirimizi sadece birkaç hafta görmüştük – hem o zamanlar tıraşlı bir yüzüm, daha kısa saçlarım, süslü bir zırhım ve lider tavırlarım vardı.

Bugün bir asker gibi giyinmiş ahır işçisinden biraz daha fazlasıydım sadece. Ben Hawk’tım. Ya da şu an için sanırım Journ’dum.

Dustan bir sır paylaşacakmış gibi eğildi. “Kraliyet Muhafızları, dedikoduların seni inandırdığı kadar gaddar değildir.”

Maç yüzünden gergin olduğumu düşünüyordu.

“Haftalardır yoldayız,” diye devam etti. “Adamlarım katılmam için bana meydan okudu.”

Öyleyse Rhen onunla olamazdı. Prens, Demir Gül'ü haftalarca terk etmezdi – ve elbette başkumandanı bir oyun için onu korumasız bırakmazdı.

Uzun zamandır sessizdik. Kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Bot giymiş ayaklar ardı ardına yere vurmaya başlamıştı. Tezahürat etmeye başlamaları an meselesiydi.

“Geri çekilme,” dedi Dustan benim sessizliğimi yanlış okuyup korku sanarak. “Sert çıkmayacağım.”

Tahmin ettiğim gibi kalabalık tezahürat etmeye başladı. *Dövüş. Dövüş. Dövüş.* Bu, kalp atışlarımı hızlandırmış, dikkatimi keskinleştirmişti.

Dustan elini kılıcının kabzasına koydu ve gözlerime baktı. Bakışlarında soru vardı.

Hızla başımı salladım.

Kılıcını çekmeye başladı. Bıçaklar serbest kaldığında yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. “Journ... Daha önce tanışmış olma ihtimalimiz var mı?”

“Hayır.” Kılıcım eski bir dost gibi kınından sıyrıldı ve Dustan hazırlanamadan sertçe savurdum. Bloke edecek zamanı anca bulmuştu. Kılıçlarımız çarpıştı ve metalin çarpışma sesi arenada çınladı. Kalabalık onaylamayla kükredi.

Dustan hızla avantajını kaybetti ve misilleme yapabileceği bir fırsat arayarak geri çekildi. Benim geri kaçmamı ve kolay bir hedef olmamı bekliyordu. Beni hafife almıştı – hâlâ onun kumandanı olsaydım onu azarlayacağım bir başarısızlık.

Fırsat bulduğunda Dustan beklemediğim bir şiddetle saldırdı ve beni geri çekilmek zorunda bıraktı. Vücudum hareketleri, bu kılıç dansını hatırlıyordu. Gövdeme saldırdığında kılıcını aşağı ittim ve ayrılıp çember çizmeye başladık.

“Seni *tanıyorum*,” diye seslendi. Gözleri öfkeyle gölgelenmişti. “Kimsin sen?”

“Hiç kimseyim.” Kılıcı kalktı ve ilerledim.

İyi. Hatırladığımdan daha iyi. Tekrar ayrıldığımızda kollarımda muhtemelen onun hiç hissetmediği bir zorlanma başladı. Tozlu arenada Tycho'yla bir saat, Kraliyet Muhafızları'nın eğitime harcadığı zamanla eşit değildi.

O da bunu sezmiş olmalıydı çünkü sonraki saldırısı ölümcüldü ve beni yere çakmıştı. Dilimde kan ve toz tadı alıyordum. Beni yere sabitlemeden önce yuvarlandım, ardından gövdesine omuz atmak için uzaklaştım.

Ayağını yerden kesebileceğimi düşünmüştüm fakat Dustan hızlıydı, zırhımı yakalayıp hamlemin gücünü kendi lehine kullandı. Birlikte yere düştük. Ben daha kılıç kolumu kaldırmadan dizini üstüne koydu.

İyi bir hamleydi ama bunun geleceğini biliyordum. Boştaki elimi belindeki hançeri almak için kullandım ve boğazına hedef aldım. Küfredip geri sıçradı fakat kolum serbest kalmış ve onun dengesi sarsılmıştı. Öne atılıp pozisyonlarımızı tersine çevirdim.

Kılıcını alıp benimkini engellemede hızlı olmuştu ama üstünlük bende. Kendi boynunu kesme tehlikesiyle karşılaşana kadar bastırdım. O da benim kadar güçle nefes alıyordu fakat onunki her şeyden öte öfke kaynaklıydı. "Kim-sin, söyle."

"Zekice bir hamleydi," dedim. "Zırhla yaptığın. Sana bunu kim öğretti?"

Dustan sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. Zar zor dayanıyordu ve kılıcının altında ince bir kan çizgisi oluşmaya başlamıştı. "Bir muhafızı öldürürsen başından olursun."

Öyle düşünen tek kişi değildi. Kalabalığın sesi şaşkın bir mırıltıya dönüşmüştü.

Worwick'in sesi kalabalığın içinde yükseldi, sanki hafiften boğuluyor gibiydi. "Journ! Bunun bir ölüm maçı olmadığını hatırlatırım."

Arenanın karşısında bir hareketlenme oldu. Diğer muhafızlar kumandanlarının tehlikede olabileceğini sezmişti.

Haçnerin ucunu çenesinin hemen altındaki hassas noktaya dayadım. "Adamlarına geri çekilmelerini söyle."

"Bu o!" diye bağırdı bir ses kenardan. Tanıdık bir sestiy fakat kim olduğunu çıkaramıyordum. "Bu o. Ölmediğini biliyordum."

Korku, diken gibi yüreğime saplandı. Dustan dik dik bana bakıyordu – ama ifadesi yavaşça değişti. Öfke, şaşkınlığa dönmüştü. "Kumandan Grey?"

Bir karar vermem gerekiyordu. Aramızdaki kılıçlar gösterdiğimiz çabayla titriyordu.

"Sakin kaçmasına izin vereyim deme," diye bağırdı bir ses.

"Kumandanın değilim," dedim Dustan'a.

"Ama..."

Haçnerini tutan elimle yüzünün yanını yumrukladım. Bu hamle bana ancak bir saniye tanıdı ama koridoruma hızla koştum. Omzumun yanında bir ok ısıklık çalıp duvara saplandı. Bir başkası hemen peşinden geldi ve zırhıma vurup zararsızca sekti.

Koridor bir depolama alanına açılıyordu ama ben yan duvara dayanmış merdiveni aldım ve basamakları ikiye ikiye çıkarak kendimi yukarı çektim. Muhafızlar alana doluşurken kolaylıkla tavan arasına girmiştik. Toz ve örümcek ağları parmaklarımın altında kayıyordu, nefesimi tuttum. Kalbim deli gibi atıyor, göğsüm hava için yalvarıyordu.

Arenadaki kalabalık çığırından çıkıyordu, sesler bütün stadyumda yankılanıyordu. Adamlar etrafa yayılıp zıt yönlerle ilerlediler. Güvenli bir mesafeye kadar uzaklaştıklarında tavan arası zeminine yakın kalarak emekledim.

Arenanın diğer tarafındaydım, Tycho ve benim ahırların üstünde uyuduğumuz yerin karşı tarafında. Şanlıysam bütün

yolu emekleyebilir, ahırlara inebilir ve kimse anlamadan dörtnala uzaklaşıyor olabilirdim.

Şiltemin arasındaki gümüş halkayı düşündüm. Tamamen ortadan kaybolabilirdim.

Her hâlükârda şanslı bir adam değildim. Stadyumun bu tarafındaki tavan arası bölmesi sadece silah deposuna kadar gidiyordu. Aşağı inip bir şekilde kalabalığın arasından ahırlara gitmeliydim.

Tozlu gölgelerde emekleyip silah deposunu boş hâlde bulmak on dakikadan az vaktimi almıştı. Sessizce tavan arasından indim fakat sırpençe sarsılıp parmaklıklarının arkasından bana hırladı.

Görmezlikten gelip duvardan birkaç bıçak aldım ve koluklarıma geçirdim, ardından iki tane de kılıç kemerime yerleştirdim.

Worwick'in sesi kalabalığın arasından duyuluyordu, kapının arkasından bağıırıyordu. "Emredersiniz, Kumandan." Sesi paniklemişti. Aynı zamanda çok yakındaymış gibi de geliyordu. "Sizi *temin ederim*, gerekli her yardımı sağlayacağım."

Sırpençenin kafesinin arkasındaki gölgelere çekildim. Tavan arasına giden merdiven, arenaya giden kapının arkasındaydı. Arenadakinden daha fena kapana kısılmıştım. Kalbim ağzımda atıyordu.

Sırpençe dişlerini çıkarıp çığlık attı, pençeli elleri kafesinin zeminini tırmalıyordu. Kışkırtıldığında Kantor'un kolunu nasıl da kolayca yaraladığını hatırladım. Belki aynısını zırhlı askerlere de yapardı.

Hançerlerden birini çıkarıp kafesi kapalı tutan ipi kesmeye başladım.

Hırlamayı kesti.

Nefeslerim hızlı ve gürültülüydü ve bu lanet ipler çok kalındı. Kapıda bir anahtar tıkırdadı. Gümüş cehennemler.

Sırpençe bana tısladı. Ardından fısıldadı: “*Acele et.*”

Ellerim öylece kaldı. Başımı kaldırıp bunu gerçekten duyup duymadığımı düşünerek baktım. Gözlerim kapkara gözlerine kilitlenmişti.

Soğuk bir rüzgâr odada esti. Sırpençe pençesiyle elimin arkasındaki ipi kesti ve hırladı, “*Acele et!*”

Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanım yoktu. Sertçe çektim. İp koptu. Kapı açıldı.

Sırpençe beni sırtımın üstüne devirecek bir güçle öne atıldı. Kafesinden kurtulduğunda kanatlarını açtı ve öfkeyle çılgılık attı. Adamlar bağrışıp yolundan çekilmeye çalışırken birbirlerine girdiler – kapıya ulaşmaya çalışanların üzerine koşuyorlardı. Pençeleri, adamların çıplak derilerini geçtiğinde kanlar fışkırdı.

Karmaşanın arasında merdivene koştum ve kendimi yukarı çektim.

“Sırpençe!” dedim, sonra ısıklık çaldım.

Takip edip etmediğini görmek için beklemedim. Sadece koştum.

Tekrar depolama alanına vardığımda tavan arasından yavaşça inmedim. Sertçe atlayıp yuvarlandım. Arenanın arkasındaki tozlu geçitlere koşmaya başladım.

Bir çılgılık ve çarpan kanat sesinin ardından sırpençe tavan arasından yere süzüldü. Durmasını beklemiştim, zincirlerinden kurtulup yeni bir efendi bulan bir köpek gibi, ama durmadı. Pençeli elleri ve ayakları tozlu zemini kavradı, gücünü topladı ve tekrar havalandı, kanatları sertçe havayı dövüyordu. Saniyeler içinde üstümde yükselmişti.

Havadaki vızıltı bir okun uçuşunu ilan ediyordu, yana saptım, vücudum düşüncelerimden önce tepki veriyordu. İlkinden kaçtım ama ikincisinden kaçamadım. Acı baldırıma işledi ve bacağıma pes etti. Tozun içinde birkaç adım sektim, tökezleyip düştüm.

Bacaklarımı tekrar beni kaldırmaya zorladım, tekrar ayak-
taydım, muhafızlar bana yetişmeden kılıcım ve hançerim çe-
kilmmişti. Sadece üç kişilerdi. Dustan onlardan biriydi. Dudağı
şişmişti ve ona vurduğum yerde kan vardı. Diğer ikisini tanı-
mıyordum ama ikisinin de okları kirişe yerleştirilmişti, bek-
liyorlardı. Birinin yüzünde ve çenesinde üç derin çizik vardı.

İzleyiciler depolama alanına giden kapı girişini doldur-
muştu. Journ'un yüzü bir şaşkınlık maskesiydi. Worwick,
öfke maskesi. Tycho, acı maskesi.

Worwick, Tycho'nun kolunu tutup onu geri çekti.

Gözlerimi Dustan'dan ayırmıyordum çünkü asıl önemli
olan onun ne yapacağıydı.

"Sonuna kadar savaşacaksın, değil mi?" dedi.

"Sen savaşmaz mıydın?"

"Belki bu kadar sertçe değil." Beni anlamaya çalışır gibi
inceledi. "Prens aylardır seni arıyor. Uzun zamandır öldüğün-
den şüpheleniyorduk."

Muhtemelen öylesi daha kolay olurdu. "Ben hiçbir suç
işlemedim," dedim ona. "Adamlarını geri çek."

"Sen kaçmadan önce buna inanabilirdim." Durdu. "Neden?"

Sadece bugünü sormuyordu. Bütün bunların *neden* oldu-
ğunu soruyordu.

"Kordiyar'ın iyiliği için," dedim.

Sesimdeki samimiliği duymuş olmalıydı çünkü donup
kaldı. "Açıkla."

Kılıcımı daha sıkı kavradım. "Hayır."

Başını çevirdi. "Diğer bacağını vurun."

"Hayır!" diye bağırdı Tycho. Worwick'in elinden kurtulup
koştı. "Hayır!"

Dustan döndü. Okçu döndü.

"Dur!" diye haykırdım. Okun uçuşunu, oğlanın göğsünü
delişini hayal ettim. Kanının toza karıştığını hayal ettim. "Ty-
cho, dur!"

Durmadı. Okun yaydan çıkmasını bekledim.

Çıkmadı. Dustan öne adım atıp Tycho bana ulaşmadan gömleğini yakaladı. Tycho dönüp ona yumruk atmaya çalıştı ama Dustan sıkı tutuyordu. Gömleğinin yakası sıkışıp Tycho boğulur gibi sesler çıkarana kadar tutmaya devam etti.

“Yeter,” dedim. “Onun bunların hiçbirisiyle ilgisi yok. Bırak gitsin.”

Dustan daha da sıkı tutup kolunu kaldırdı. Tycho korku dolu bir ses çıkardı.

İşte bu yüzden aileye tövbe etmiştim. Tam olarak böyle bir an için.

“Lütfen,” dedim, bu sözü söylemek bana çok şeye mâl olmuştu.

Dustan’ın bakışları beni hiç terk etmemişti. “Teslim oluyor musun?”

“Onu bırakacak mısın?” dedim, sonra bu sorunun Tycho için sonsuz farklı netice içerebileceğini fark ettim. “Onu zarar vermeden bırakacak mısın?”

“Onu zarar vermeden bırakırsam sorun çıkarmadan teslim olacak mısın?”

“Yemin ederim.”

“Öyleyse ben de.”

Kılıcımı ve hançerimi bıraktım ve ellerimi teslim olduğumu gösterecek şekilde kaldırdım. Dustan, Tycho’yu bıraktı. Çocuk dizlerinin üstüne düştü, güçlkle nefes alıyordu.

Dustan bileğimi yakalayıp bir parça deriyle bağladı.

Tycho tozun üstünden bana baktı. Onun gözlerine bakmıyordum.

“Worwick’in yanına dön,” dedim ona.

“Hayır,” dedi Dustan. “Brandyn. Oğlanı al. Bağlayın onu.”

Kalakaldım. “Dustan. Yemin etmiştin.”

Dustan kürekkemiklerimin arasından itti. "Zarar görme-
yecek. Yürü."

Arkamda, Tycho çığlık attı. Dustan'ın arkasını göremi-
yordum ama görmeme gerek yoktu. Tycho'nun askerlerden
korktuğunu biliyordum.

Döndüm ve omzumu Dustan'ın göğsüne indirdim. Zırhı-
mı tutup beni doğrulttu.

Küfretmek için ağzımı açtım. Yalvarmak için. Kızmak için.
Hangisi olduğuna emin değildim ama keşfetme şansım ol-
madı. Eldivenli bir el çeneme vurdu.

Sonuna kadar çarpışamamıştım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Sorra'nın kanı elbisemi lekelemişti. Giyecek başka bir şeyim yoktu ve beni esir alan o korkunç adamdan bir şey istemeyi de reddediyordum, bu yüzden katlanmaya devam ettim.

Çizgiler ve damlalar kurumuş, krem kumaşın üstünde çirkin kahverengilere dönüşmüşlerdi. Kendi gözyaşlarım da yakamı lekeliyordu. İkisi de ne kaybettiğimin uygun birer hatırlatıcısıydı.

Parrish'in ne kaybettiğinin.

Ormandaki o kızı korumuştum ve karşılığında ben sevgilisini ölüme göndermiştim.

Belki bütün bunlar hakkında yanılmıştım. Elbette annem ve Nolla Verin acımasız dünya görüşleri konusunda haklılardı. Belki ülkelerimiz arasında barış istemem gerçek bir zavıflıktı. Belki de vâris olma isteğim öyleydi. Kordiyar'a saldırı düzenlemeliydik -aslında annemin danışmanı Clanna Sun bunun yapılmasından yanaydı- böylelikle bunların hiçbirisi olmazdı.

Birçok insan öldü.

Tatsız bir düşünceydi, savuşturdum.

Prens'in askerleri beni kale avlusuna bakan gösterişli bir odaya yerleştirmişti. Büyük ihtimalle bir daha asla gözüme uyku girmeyecekti, ben de geceyi aşağıdaki parke taşlarına bakarak geçirdim. Şafak söktüğünde güneş ışığı gözyaşlarıma dokunup yanaklarımı kuruladı.

İnsanlarımın beni kurtarmaya geldiğinin bir işaretini görmeyi bekleyerek ufuk çizgisini izledim. Prens'in annem ve kız kardeşime karşı o meydan okuyan tavrından sonra, annem mektubuma inanmayacaktı elbette. Kız kardeşim mutlaka eve dönmeme izin verilmesini talep edecek ya da benim adıma pazarlık yapacaktı.

Mutlaka.

Saatlerce izledim, güneş tamamen tepeye çıkana kadar. Sabit bir hızda dörtünale ilerleyen yalnız bir atlı, ormanın kıyısında belirdi. Bütün gecenin ardından ilk kez içimde bir umut belirmişti.

Ama sonra Kordiyar'ın altın ve kırmızı renklerini gördüm. Serin mermer zemine çöktüm.

Ne aptaldım. Prens'e güvendiğime inanamıyordum.

Annenize güvendiğinize inanıyorum. Ne yazık ki ben güvenmiyorum.

Kalbimdeki hüznün içinde öfke yanıyordu. Prens haklıydı: Anneme gerçekten güveniyordum. Beni kurtarmaya geldiğinde bu kaleyi yerle bir edeceğine güveniyordum. Rhen'in bir daha hiçbir tahta oturamamasını sağlayacağına güveniyordum. Vücudundaki tüm kemiklerini kıracağına ve başındaki tüm saçları yolacağına ve tüm hücrelerini...

Odamin kapısı açıldı ve öfkemi yuttum.

Prens Rhen orada duruyordu, altın renk dikişleri olan kaliteli bir deri giymişti. Kral gibi görünüyordu, mükemmel ve soğuk.

Ben ise kirli elbiselerimle yerde duruyor, öfke ve hiddetten neredeyse titriyordum. Üstüne atlamak istiyordum.

Bunun yerine ayağa kalktım ve onun kadar asil bir tavır benimsedim. "Eylemlerinizden pişman olacaksınız. Annem, lanetli ülkenize göndermeyi düşündüğü güçleri iki katına çıkaracak."

"Maliyetini karşılayamayacağı güçleri mi?"

Çenemi kaldırdım.

"Öfkenizi anlıyorum," dedi.

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz."

"Gayet iyi anlıyorum." Gözleri kısıldı. "Tartışılır amaçlarla gecenin bir yarısı buraya gelmenizi anlıyorum. Annenizin babama *senelerce* şantaj yaptığını anlıyorum, aynısını bana da yapmaya çalıştığını da. Annenizin ve kız kardeşinizin benim insanlarımı umursamadığını, sadece suyollarına ulaşp daha fazla para kazanmayı önemseydiğini anlıyorum." Bana doğru bir adım attı, gözleri kendi öfkesiyle kararmıştı. "Binlerce insanımın bu yüzden katledildiğini anlıyorum. Anladığım şey *bu*."

"Ben de pek çok şey biliyorum." Bakışlarım onunkilere karşılık verdi. "İnsanlarınıza yalan söyledığınızı biliyorum."

"Söylemedim."

"Yalan söylüyorsunuz." Kelimeyi ona tükürürcesine söyledim. "Büyü gücünden korktuğunuz için vârisi aradığınızı biliyorum. Annemden korktuğunuz için beni esir aldığınızı biliyorum. Eylemleriniz zayıflığınızı açığa çıkarıyor, Prens Rhen."

"Tam aksine. Eylemlerim gücümü açığa çıkarıyor."

"Masum insanları öldürmek *asla* güç olarak görülmemelidir."

Kaşları havaya kalktı. "İnsanlarınızın yaptığı da bu değil mi?"

"Muhafızımı siz öldürdünüz, ben barış için bir yol konuşmaya geldiğim hâlde."

"Muhafızlarım, sizin muhafızınız silah çekene kadar hiçbir şey yapmadı," dedi. "Size zarar görmeyeceğinizi söylemiştim, gördüğünüz gibi. O da görmeyecekti."

"Halkınıza yalan söylüyorsunuz, Prens Rhen." Sesim pes etmek üzereydi, onu korumak için güçlkle nefes aldım. "Sizin söyledığınız hiçbir şeyi inanmıyorum."

Kemerinden katlanmış bir parşömen çıkardı. “Bunu annenizin yazdığına inanır mısınız?”

Nefesim kesilmişti. Atlı, annemin cevabını getirmişti.

Koşup parşömeni elinden aldım, bir yanım sıkı tutmasını bekliyordu fakat tutmamıştı. Muhafızlar kapı girişinde, Prens’in arkasında dikiliyorlardı ama Sorra’ya ne yaptıklarını görmüştüm ve aptal değildim, geçen gün yaptıklarına rağmen. Geri çekildim ve aceleyle mektubu açtım.

Annemin yazısıydı, gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki hepsini okuyabilmem bir dakikamı aldı.

Kordiyar dilinde şöyle yazılmıştı:

Kızımın önerisini kabul ediyorum. Görüşmeler için bir ay mühlet tanıyorum.

Altına, Syssalah dilinde, şunu eklemişti:

Beni hayal kırıklığına uğratma, Lia Mara.

Gözlerim, okuduğum süreden çok daha uzun bir süre o kelimelerde gezinmişti.

Beni hayal kırıklığına uğratma.

Bunu Sorra ve Parrish ile o kamptan ayrıldığım anda yapmıştım zaten. Yapılacak bir anlaşma yoktu. Bir esirdim. Daha fazlası değil.

Prens Rhen’e baktım.

“Anneniz mektubunuza inanmış,” dedi.

“Dürüstlükle yazmıştım,” diye tersledim.

“Birkaç giysi getirteceğim. Herhangi bir ihtiyacınız olursa muhafızlarınıza bildirin.”

Kapıyı çekti, ardından beni içeri kilitledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Güneşli bir gökyüzüne acı dolu bir bacakla uyandım. Araba altımda sallanıyordu. Her bir hoplayışımız, yattığım yerin yalnızca döşeme tahtasından ibaret olduğunu hatırlatıyordu bana. Kıpırdanıp dönmeye çalıştım ama aklım pek yerinde değildi. Hareket ettiğimde tahtaların üstünde metal bir şey tıngırdadı.

Sertçe iç çektim, ardından kendimi bir dirseğimin üstünde doğrulmaya zorladım. El ve ayak bileklerimde prangalar vardı. Başım dönüyordu.

"Ağır ol. Saatlerdir baygınsın." Arabanın ön tarafında tanıdık bir adam oturuyordu. Koyu kahverengi tenli, kısacık saçlı. Washington, DC'de onunla tanıştığım zamankinden daha iriydi ama daha önce hayatımı kurtaran bu adamı unutamazdım.

"Şifacı," dedim şaşkınlıkla, sesim kulak tırmalıyordu. Konuştuğumda çenem ağrıyordu. Gözlerimi ovuşturmak için elimi kaldırdım ve zincirler çıplak bileklerime sürtündü.

"Çoğu insan bana sadece 'Noah' der," dedi.

Uyku eteri vermiş olmalıydı. Düşüncelerim düzene girmekte sorun yaşıyordu. Altı atlı adam arabayı takip ediyordu fakat silahlarına ve zırhlarına çarpan güneş ışınları başımı zonklatıyordu. Arabayı tanımadığım bir adam sürüyordu. İrkilip gözlerimi tekrar ovaladım.

Aniden anılarım zihnime üşüştü. Gözlerim hızla Noah'ya döndü. "Tycho nerede?" dedim. "Ona ne yaptılar?"

"O iyi. Uyuyor." İşaret etti. "Bak."

Kıpırdandım ve kendimi oturmaya zorladım. Baldırımı sıkı bir bandaj sarıyordu, kımıldadığımda zincirler tahtanın üstünde tıngırdıyordu. Tycho arkamda, arabanın diğer tarafı boyunca uzanan bankın altına kıvrılmıştı, köşeye olabildiğince sinmişti. Gördüğüm kadarıyla zarar almamış gibiydi.

Başka bir ses yükseldi. "Uyandı mı?"

Arenanın kenarından bağırان sesti. Şimdi Noah ile yüze olunca kim olduğunu çıkarabiliyordum. Jacob. Harper'ın abisi. Kordiyar'daki herkes için *Prens* Jacob. Hayali Disi tahtının vârisi. Gerçekte hiçbir şeyin vârisi.

Birbirimizi tanıdığımız birkaç gün boyunca beni pek önemsememişti. Duygularımız karşılıklıydı. Beni burada kapa kısıran zincirleri düşününce durumun değiştiğinden kuşkuluydum.

"Uyandı," dedi Noah, ses tonu bıkkın gibiydi.

Jacob atını arabanın yanından sürüyordu. Koyu renk saçları daha uzundu ve atın üstünde hatırladığımdan daha iyi oturuyordu ama hâlâ Harper'ın kardeşi olduğu açıktı. "Bilinçsizken bıçaklayamayacağımı söylemiştin. Şimdi bıçaklayabilir miyim?"

"Hayır."

"Hadi ya." Gözleri dürüst bir öfkeyle doluydu. "Onu öldürmeden vurabileceğim yerleri söyle o zaman."

Jacob'ın gözlerine baktım. "Zincire vurulmuş bir adamı mı bıçaklayacaktın?"

"Genelde yapmam ama senin için bir istisna yapardım."

"Bana karşı için zehir dolu. Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Noah homurdandı. Jacob'ın sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bizi buraya *hapsettin*."

Ah. Bunu yapmıştım.

Jake atını neredeyse arabanın üstüne çıkarana kadar yaklaştırdı. "Ayrıca sana karşı içi 'zehir' dolu olan bir tek ben değilim. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Rhen aylardır seni arıyor. Harper öldüğünden endişeleniyor. Ama hayır. Buradasın, iyisin. İyiden de ötesin. Şimdi bütün bu muhafızlar neden firar ettiğini merak ediyor. Niye *kaçtığını*. Açıklamak ister misin? Arenada kumandanlarını öldürmeye çalıştın."

Onu öldürmeye çalışsaydım ölmüş olurdu ama Jacob'ın sözlerinin kalanı doğrudu. Bir açıklamam yoktu. Bakışlarımı çevirdim.

"Konuş," dedi Jake. "Şimdi."

Ben hiçbir şey söylemeyince hançerini çekti. Başımı hızla çevirdim. Bacaklarım, baldırlarımın arasında demirhanede kızdırılmış levyenin ağırlığını taşıyor gibiydi. Ama zincire vurulmuş olsam bile arabadan atlayıp o daha kılıcını bana saplayamadan zincirleri boynuna dolayabilirdim.

Kaybedecek bir şeyim yoktu ve belki o da bunu hissetmişti. Bakışları gücünü kaybetti.

"Jake," dedi Noah. Sesi pes etmiş gibiydi. "Kaldır şunu..."

Jacob küfredip hançeri kınına geri soktu.

Ama söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Aslında onu buraya hapsedtiğime pişmandım. Kraliyet Muhafızları'ndaki görevimi terk ettiğim için pişmandım. Doğum hakkım konusunda

bildiğim şeyden ve bunun beni Prens Rhen ile getirdiği durumdan pişmandım.

Gökyüzüne baktım. Hava yaz kokularıyla, kesilmiş saman ve olgunlaşmış meyve kokularıyla doluydu. Çiftlik arazilerini geçtiğimize göre Rillisk'ten epey uzaklaşmıştık. Yolda çok az trafik görüyordum, demek hâlâ erken saatlerdi. Tycho ve ben aynı anda alındığımız için Worwick aklını kaçırmıyor olmalıydı.

Vagonun gıcırta ve tıngırtıları sessiz sabah havasında yankılandı. Gözcü olarak önden giden bir muhafız olmalıydı ama uzakta kimseyi göremiyordum. Muhafızlar ve atlar yorgun görünüyordu. "Bütün gece yolculuk mu ettik?"

"Evet. Demir Gül'e gidiyoruz, böylece sen bizi eve götürebilirsin ve sonra Rhen seninle ne istiyorsa onu yapabilir."

Sözleri göğsüme fil gibi oturdu ve yüreğime saplandı. "Demir Gül, Rillisk'ten iki gün uzakta," dedim. "Birkaç saat kâr etmek için muhafızlarını yorgunluktan öldürme niyetinde misin?"

Çenesini kaldırdı. "Dustan güneş battıktan sonra varabileceğimizi söyledi. Kimseyi yorgunluktan öldürdüğüm yok."

"Bütün gece yoldaydın ve günü yolda geçirmeyi düşünüyorsun." Arabanın peşinden gelen muhafızlara baktım. "Muhtemelen dünkü gün doğumundan beri hizmetinde olan adamlarla?"

Gözlerinde bir kararsızlık belirdi ama kaşlarını çattı. "Artık sorumlu sen değilsin. Sana daha önce güvenmemiştim ve bunca zaman saklanmış olman da şimdi sana güvenmemi sağlamıyor. O yüzden otur ve çeneni kapa yoksa muhafızlardan birine ağzını bağlatırım."

Araba korkuluğuna sırtımı verip oturmak için kımıldandım ve daha fazla bir şey söylemedim.

Belki de itaat etmemi beklemiyordu çünkü Noah ile birlikte gitmek için önden atını sürerken şüpheli görünüyordu.

Sesleri alçaktı ve rüzgârın gürültüsünde güçlkle duyuluyordu ama beklemenin daha sağduyulu olup olmadığını tartışıklarını söyleyebilirdim.

Bilmiyordum ve umursamamalıydim da.

Devam ettik.

Nihayet güneş ufukta görünmeye başladı. Dustan'ı gördüm, çenesi morarmıştı ve gözlerime bakmıyordu. Hiçbiri bakmıyordu. Tycho uyandığında bankın altına sokulmuş hâlde durmaya devam ediyordu ama muhafızlar onu da rahat bırakmıştı. Günün sıcaklığı üstümüze çökmüştü ve sonunda muhafızlardan biri tahtaların üstüne peynir, ekmek ve su tulumu bıraktı. Tycho ve ben aramızda bölüştük. Hareketleri tavşan gibi küçük ve hızlıydı, gözleri tetikteydi.

Sessizce oturduk. Kulak misafiri olma umuduyla dinledim ama muhafızlar dikkatliydi ve kimse bana bir şey anlatmıyordu.

Gecenin çökmesine yakın, muhafızlardan biri atından düştü.

Noah adamı kontrol etti, ardından başını eğip kaşındaki teri sildi. "Sıcak bitkinliği. Gece kamp kurmak zorunda kalacağız."

"Hayır," dedi Jacob. Ters ters bana bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim. O da kaşlarını çattı.

"Jake." Noah içini çekti. "Hâlâ saatlerce uzaktayız. Ben yoruldum. Sen yoruldun. Ben de senin kadar eve gitmek istiyorum ama aylardır buradayız ve birkaç gün daha kalsak fark etmez. Harper'ın eve gidip gitmeyeceğine, gecenin bir yarısı karar vereceğini mi sanıyorsun? Hadi ama."

Böylece kamp kurduk. Bir muhafız zincirlerimi ağaca bağladı, prangaları o kadar sertçe çekti ki neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Kavgaya kıskırtıyordu ve ben can sıkıntısı ve yorgunluğun bir gardiyanın mizacına nasıl etki ettiğini hatırlıyordum, bu yüzden onu kıskırtmadım. Tycho zincirli değildi fakat karanlık bir yerde, bir ağacın yanında

duruyordu. Kaçma fırsatını aramasını dilemekle fırsat bulup kaçarsa kendini öldürteceğinden endişelenmek arasında gidip geliyordum.

Karanlık çöktü ve Jacob, Noah ve muhafızlar uykuya daldı. Sadece Dustan uyanık kalmıştı, arabanın arkasında nöbet tutuyordu.

Dustan'ın bitkinliği de çok açıktı ama adamlarına öncelik vermesi onun hakkında iyi düşünmeme sebep oluyordu.

Sonunda Tycho da yanımdaki ağacın dibinde çıkmış kuru otların üstüne kıvrılarak uyuyakaldı. Dustan ve benim aramıza sadece kimsenin karıştırmaya zahmet etmediği yemek ateşinin cıvırtılarıyla bozulan bir sessizlik çökmüştü.

Hiçbir şey söylemedim, o da bana hiçbir şey söylemedi ama göz kapakları kapanmaya başlıyor ve vücudu arabanın arkasından kayıyordu. Her şeye rağmen durumunu anlayabiliyordum. Muhtemelen herkesten daha iyi. "Kumandan," dedim sessizce.

Anında ayıldı, gözleri kısıldı. "Ne var?"

"Oyun kartın var mı?"

"Seni serbest bırakmam için beni kandıramazsın."

Prangalı bileklerimi kaldırdım. "Kart tutabilirim. Beni serbest bırakmana gerek yok."

Tereddüt etti ama riskin düşük olduğunu anlamış olmalıydı çünkü doğruldu ve karşıma oturmak için kampı geçti. Temkinliydi, uzanamayacağım bir mesafeye oturdu ve kemerinden kartları çıkarırken beni gözledi.

Hızlıca kartları kardı ve tecrübeli bir keskinlikle dağıttı. Elimi aldım, o da kendininkini. Sessizce oynadık. İlk oyunu o kazandı, ikinciye ben. Üçüncüye başladığımızda oyunun ritmiyle rahatlamıştı. Gözlerini ellerinde ve aramıza atılan kartlarda tutuyordu ama prens kartını atıp krallarından birini aldığımda pişman bir bakış attı.

Yakındaki ağaçlardan birinden bir dal kırılmasının sesi geldi ve ikimiz de hızla başımızı çevirdik. Bir an sonra yaprakların arasından bir geyik sıçradı, sonra karanlığa doğru koştu.

Bakıştık, ardından kartlarımıza döndük.

Dustan kılıç dörtlüsünü oynadı. "Arenadaki o hamle. Zırhla olan. Bana kimin öğrettiğini sormuştun." Gözleri benimkilere döndü. "Sen öğrettin."

Kılıç dokuzlusunu attım. "Biliyorum."

"Beni öldürebilirdin."

Çenemi ovalayıp iç çektim. "İnsan bir oyun yüzünden ölmemeli."

"Ama kaçabilirdin," diye üsteledi.

"Doğru, başıma ödül konmuş olarak." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana karşı kötü bir niyetim yok, Dustan."

"Journ denen o adam senin onun yerine dövüştüğünü söyledi. Çünkü o yaralıymış."

Başımı salladım ve kart atmasını bekledim.

Beni izliyordu. "Bunun bir iyilik olduğunu söyledi."

Omuz silktilim. Daha çok aptallıktı.

Dustan devam etti, "Eğer orada olsaydı benim arenaya girdiğimi gördüğünde, Kraliyet Muhafızları'ndan birine zarar vermek yerine çekileceğini söyledi." Yığına bir kart bıraktı. "Sen de çekilebilirdin."

Kart attım. "Çekilmek yapımda yok."

Oynamaya devam ederken bir süre bu söylediğimi düşündü.

Sonunda bakışlarını kaldırdı. "Neden gittin?" Ben hiçbir şey söylemeyince devam etti, "Senin firari olduğuna inanmıyorum. Bir firari benimle yüzleşmezdi."

Gözlerine bakmadım. "Belki öyle olduğumu varsaymak en kolaydır."

"Hayır. Hayır, değil." Durdu. "Kordiyar'ın iyiliği için demiştin. Bunun anlamı ne?"

O sözcükler kılıcını göğsüme sokacağına inandığım sırada söylenmişti. Şimdiden pişman olmuştum. "Sana söyleyemem, Dustan. Ama söylediklerimde sonuna kadar içtendim. Kararımı sırf gitmek için vermedim."

İç çekip gözlerini ovaladı. Gün yüzünden yorgun olduğunu biliyordum ama asıl yorgunluk bunun ötesindeydi.

Elimden dikkatle bir kart seçip aramızdaki yığına bıraktım. Ilık bir meltem, ateşi titretti. "Ne zamandır Prens Jacob'la seyahat ediyorsun?"

"Neredeyse iki haftadır." Omuz silkti. "İyi niyet gezisindeyiz, şifacının yeteneklerinin Kordiyar insanlarına Disi'yi sevdireceğini umuyoruz."

Sesimi sakın tuttum, sanki hiç zaman geçmemiş, biz aynı ateşi ve kart oyununu paylaşan iki muhafızımız gibi. "Veli-aht Prens'in seni göndermesine şaşırdım."

İfadesi karardı ve yığına bir kart fırlattı. "Prens'in emirlerini sorgulamak benim işim değil."

Eğer başkumandan oysa aslında onun işiydi ama onu düzeltmedim. Yığına bir kart attım.

Dustan Tycho'ya baktı. "Peşindeki kim?"

"Ahır temizlikçisi bir oğlan." Kelimelerimi dikkatle seçtim çünkü Dustan'a şimdiden üzerimde kurduğu kontrol gücünden daha fazlasını vermek istemiyordum. "Worwick'e yeminli."

"Seni kurtarmak için kendini kılıcın önüne atacağını sandım."

"Meyhanede Mareşal'in askerlerinin bir adamı öldürdüğünü gördü." Durdum. "Aynısını bana da yapacağınızdan endişeleniyordu."

Dustan'ın kaşları kalktı. "Bir adam mı öldürüldü?"

"Evet." Durdum ve ellerimdeki kartları çevirdim. "Büyücü olduğundan şüphelenilen bir adam."

"Ah." Başını salladı. "Diğer kasabalarda da böyle şeyler duyduk." Etrafına göz attı ve sesini alçalttı. "Sarayda bazı

insanlar şifacıdan bahsetti ama kimse doğrudan suçlamaya cesaret edemedi.”

“İnsanlar korkuyor.”

Dustan omuz silkti. “Ya da açgözlülük yapıyorlar. Prens emri verir vermez insanlar ödülü almak için sıraya geçti. O büyümlü canavar uzun süre herkese dehşet saldı. Prens bunun bir daha yaşanmayacağından emin olmak için çırpınıyor.” Durdu ve yığına bir kart ekledi. “İnsanların sadece bir büyücü aramadığını anlamaları an meselesi. Prens kayıp vârisi arıyor.”

Boğazımı temizledim. “Nereden biliyorsun?”

Dustan eli bir kartın üstündeyken durdu. “Karis Luran bildiklerini anlattığında ikimiz de Büyük Salon’daydık.”

Ben muhafızken. Doğum hakkımla ilgili bir şey bilmiyorken. Unutmuştum. Elimi çenemde gezdirdim.

“Bu seni endişelendirdi,” dedi Dustan. Yüzümü inceliyordu.

Kartlarıma baktım. Çok fazla şey söylemiştim. O da öyle. Uzun geceler ve zifiri karanlık sırları asla iyi saklamazdı.

“Benim de sana karşı kötü bir niyetim yok, Grey,” dedi. “Arenada... Eğer öyle... Eğer söylemiş olsaydın...” Sesi soldu ve küfretti. “Gümüş cehennemler. Neden kaçtın? *Neden?*”

“Şansım olsa tekrar kaçardım.”

Şaşkınlıkla doğruldu.

Prangalı bileklerimi kaldırdım. “Ben senin esiriminim, Dustan. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Sen bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bırak sırlarım bana kalsın.”

Bir an beni zorlayacak gibi göründü ama ya fazla yorgundu ya da fazla gönülsüz. Derin bir nefes aldı. “Kordiyar’ın iyiliği için mi?”

Başımı sallayıp yığına bir kart attım. “Hepimizin iyiliği için.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

Dün sabah düşüncelerim pişmanlık ve vicdan azabı karmaşasıydı ve annemin mektubuma inanması da durumu daha iyi hâle getirmiyordu.

Bu sabah ise yeni bir amaçla uyanmıştım. Bu kaleden çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Annem ve kız kardeşime karşı maşa olarak kullanılmayacaktım. İnsanlarıma karşı kullanılmayacaktım.

Bu düşünceler hâlâ kafamı karıştırıyordu. Prens, beni Syhl Koyağı'na karşı kullanmıyordu. Kendi insanlarını benimkilerden korumak için kullanıyordu.

Bir kez daha bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Söz verildiği gibi dün giysiler getirilmişti ama onlara dokunmaya niyetim yoktu. Akşam yemeğiyle daha da az ilgilenmiştim. Çeşnilendirilmiş kabuklu bir deniz ürünüydü ve yediğimde midemi bulandırmıştı. Annemin aksine Prens'in tuzlu su limanına erişebildiğini vurgulayan iğneleyici bir jestti elbette.

Sandalyeye bırakılan giysilerin kollarındaki ipliklerin altın ve kırmızı renkleri çok kasıtlı geliyordu.

Yine de Sorra'nın kanını giymektense bu renkleri giymeyi tercih ederdim. Lekeli elbiseyi çıkardım ve deri pantolonla yeşil içgömleğini giydim. Giysiler vücuduma elbiseden daha iyi oturuyordu, kalçalarımın eğimi ve göğüslerimin kıvrımlarının fazlaca farkındaydım. Nolla Verin muhtemelen bu giysilere bayılırdı, bense mahcup hissediyordum. Muhafızlar dışarıda olduğu için memnundum.

Yataktaki kadife battaniyeleri ve gümüş kakmalı mobilyalarıyla oda, cömertçe döşenmişti. Pencereden atlamak için fazla yüksekteydim. Muhafızlar hâlâ kapıda bekliyordu ve onlara sebep verirsem bu odanın yerini mahkûm hücresinin alacağından şüphem yoktu. Kaçacaksam başka bir yol bulmalıyıldım.

Zamanım boldu ama diğer seçenekler konusunda durum aynı değildi.

Kalenin duvarlarını açmış güllerle dolu sarmaşık kafesleri süslüyordu ama hiçbirini uzanabileceğim kadar yakında değildi ve benim ağırlığımı taşıyabileceklerini sanmıyordum. Yemeğin yanında bıçak getirilmemişti, gerçi getirilse de iki silahlı muhafızla baş edebileceğimi düşünmüyordum. Şömine bile soğuktu, yaz sıcaklığında ateşi yakılmamıştı. Ortaya çıkacak muhtemel kargaşada kaçma umuduyla odayı ateşe veremezdim.

Kaşlarımı çatıp şömineyi inceledim. Syhl Koyağı'ndaki Kristal Saray'ın odalarındakilere benziyordu, ateş yakılan kısmı tek bacayı paylaşmaları için iki odanın arasındaki duvara konuşlandırılmıştı. Kristal Saray'da, odaların arasında mahremiyet sağlamak için metal bir set olur ama gerekirse kolaylıkla yerinden çıkarılabilirdi. Nolla Verin ve ben çocukken önemli olduğunu düşündüğümüz insanları gözetlemek için bu şekilde odalarına sızardık.

Aynısının burada da olup olmadığını merak ettim. Mermer şömine yuvasına oturdum ve eğilip arkadaki kararmış duvarı yokladım.

Tuğla gibiydi. İç geçirdim.

Sonra parmaklarım ortada bir kenar buldu. Biraz daha inceledim. Şöminenin dış kısmındaki tuğlanın etrafında küçük bir boşluk vardı.

Bu sefer daha emin bir şekilde, tırnaklarımı setin ortasındaki tuğlanın kenarına geçirip çektim.

Kımıldamadı.

Elbette kımıldamazdı. Tuğla bir duvardı bu. *Yine* iç geçirdim.

Odamın kapısı tıklandı ve hemen şömineden çıkıp isli ellerimi çıkardığım elbiseye sildim, aceleyle ovaladım.

Rhen'in annem hakkında beni kıskırtmak için dönmüş olmasını beklerdim ama şaşırtıcıdır ki kapıdan içeri giren Prenses Harper'dı. Daha da şaşırtıcıdır ki artık ziyarete geldiğimiz günkü gibi mücevher süslemeli elbiseler değil, benimkine benzeyen pantolon ve gömlekler giymişti. Arkasında, koyu renk örgüleri beline kadar gelen bir kadın muhafız duruyordu.

Yüzüm, sevgilisi için sakladığım öfkeyle dolu olmalıydı çünkü prenses kaşlarını çatmıştı. "Ziyaretçi kabul edip etmediğini sormalıydım."

"Niçin?" Ellerimi silmeyi bitirdim ve elbiseyi şöminenin yanındaki sandalyeye attım. "Duymadınız mı? Ben esirim."

Yüzü kızarmıştı. "Duydum." Durdu. "Üzgünüm."

Üzgün mü? Bu o kadar beklenmedikti ki kalakaldım. Sesim sertleşti. "O zaman insanlarımların Prens'inizin halkına açtığı yaraların farkında değilsiniz demek."

"Farkındayım." Elini karnına bastırdı. "Yine de üzgünüm."

Prens'in soğuk, çelik misali bakışlarından sonra Prenses Harper'ın ifadesindeki samimi endişeyi görmek şok ediciydi. Öfkemin birazı kayboldu.

"Benim koca bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Hayır."

“Eh, ben öyle düşünüyorum.” Şöminenin önündeki mermer çıkıntıya çöktüm ve keyifsizce güldüm. “Barış anlaşması yapabileceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine, anneme karşı koz olarak kullanılıyorum.”

“Hiç de aptal olduğunu düşünmüyorum. Bence bu...” Duraksadı. “Takdire şayan.”

“Keşke Prens’iniz yerine beni siz esir alsaymışsınız o zaman.”

Yüz ifadesi o kadar hüznüldü ki. Bana doğru bir adım atmaya başladı ancak muhafız uyarıcı bir tonla mırıldandı, “Leydim,” ve Prens durdu.

Ses tonundan ve o tepkiden yakın olduklarını anladım.

Birden Sorra’nın beni korumak için yaptığı hamle aklıma geldi. Duygu boğazımda düğümlendi, ani ve sıcaktı. Yutkundum ve bakışlarımı çevirdim, çenemi sıkıyordum.

Prens Harper anlayışla bakıyordu. “Öfkeli olduğunu biliyorum. Benimle... Benimle konuşmak zorunda değilsin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Sadece bilmeni isterim ki...” Sesi soldu ve gözleri hafifçe kısıldı. “Yanağında siyah bir leke var.”

İs. Silme dürtüme karşı çıktım. “Yas lekesi,” diye yalan söyledim. “Öldürülen muhafızım için.”

Bariz bir şekilde irkilmişti. “Bir kez daha, üzgünüm...”

“Bir Prens için fazla özür diliyorsunuz.” Öne doğru bir adım attım ve muhafız Prens’e yaklaştı ama Harper kımıldamadı.

“Senin düşmanın olmak istemiyorum,” dedi Harper sessizce.

Ben de onun düşmanı olmak istemiyordum. Pozisyonlarımıza rağmen özünde, takdir edeceğim bir nezaket olduğuna inanıyordum. Başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Bakışlarımdaki mesafeyi korudum. “Prens’iniz hiçbir şey olamayacağımızı garantiledi.”

Dudaklarından derin bir iç çekiş döküldü. "Biliyorum."

Sessizce durup birbirimize dikkatle baktık. Uzun bir süre sonra bakışlarını çevirdi. "Eğer fikrini değiştirirsen muhafızlarından birini bana gönder." Durdu. "Burada yalnız kalmanın ne demek olduğunu bilirim."

Başımı salladım. Ona muhafız göndermeyecektim ve ben-
ce o da bunu biliyordu.

Geri çekildi ve geldiği gibi sessizce kapıdan süzüldü.

Şömineye dönüp parmak uçlarımı tuğladaki isli kısma soktum. Ayaklarımı şöminenin karşı duvarına dayayıp bütün gücümle çektim. Hiçbir şey kımıldamadı. Gömleğin altında ter birikmeye başlamıştı. Sessizce lanet okudum.

Tekrar denedim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sonunda, en sonunda, bana *sonsuzluk* gibi gelen bir sürenin ardından, tuğla duvar kımıldadı.

Birkaç santimdi ama kımıldamıştı.

Tuğlaları gevşetmek için omzumdaki kasları kullandım. Birkaç santimden fazlasına ihtiyacım vardı ama bu küçük başarı, daha fazlasını istememe sebep olmuştu.

Sonra avluda çanların çaldığını duydum ve kalbim umutla doldu. Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de annemi görmek için pencereye koştum.

Bunun yerine, Rhen'in altın ve kırmızı renklerini taşıyan tanımadığım bir araba ve ağaçlıktan çıkan muhafızlar gördüm.

İç çekip şömineye döndüm.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Rhen'in babası kralken, birinin Kraliyet Muhafızları'na kabul edilmesi için yapılan son sınavlardan biri, bir muhafızla zindandaki bir mahkûm arasında yapılan dövüştü. Mahkûma tam bir zırh takımı ve silahlar verilirdi. Muhafızın el ve ayağı zincirlenirdi. Zırh yok, silah yok. Eğer mahkûm kazanırsa özgürlüğüne kavuşurdu. Eğer muhafız kazanırsa hayatını kraliyete hizmet için adamasına izin verilirdi.

Mahkûmlarımızla eşleşmek için kart çekerdik. Benim rakibim Vail isminde devasa bir askerdik. Ordunun hazinesinden para çaldığı için ölüme mahkûm edilmişti ama dedikodular, onun ölümlerinin bedenlerine kötü davranırken yakalandığını söylüyordu. Yara izleri olan korkunç bir adamdı ve on yedi yaşındaki hâlimin iki katıydı.

Müşabakalar kraliyet ailesinin önünde yapılıyordu. O günden önce onları sadece uzaktan görmüştüm: kral ve onun mesafeli kraliçesi, Prens Rhen ve kız kardeşleri.

Benden önceki muhafız yenilmişti. Kral hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Prens Rhen sıkılmış görünüyordu.

Çanı çaldılar ve Vail'i arenaya aldılar.

Önceki müsabakaları izlemiştim. Muhafızların çoğu başta çekilir, fırsat arardı. Vail ile fırsat bulamayacağımı biliyordum. Kılıcıyla bana saldırdığında zincirlerimi silahının etrafına dola-
yıp sıkıca tutmuştum. Kurtulmaya çalıştığında boğazına zıpla-
yıp soluk borusunu parçalamıştım. Bir kaya gibi yuvarlanmıştı.

Müsabaka, on saniyeden kısa sürmüştü. Çanlar bile daha
susmamıştı.

Prens artık sıkılmış görünmüyordu.

"Ellerini koparmadığı için şanslısın," dedi başkumandan
kenardan. "Çıplak elle o şekilde kılıca hamle yapmak..."

"Şans değildi," diye seslendim ona.

Hemen sonraki gün yeminimi ettim. Bir sonsuzluk süren
yeminimi.

Asla pişman olmadığım yeminimi, ta ki şu ana kadar.

Araba Demir Gül Kalesi'nin parkeli avlusunda durdu,
muhafızlar beni sürükleyerek çıkardılar. Tırnaklarımı kıymık-
lı tahta döşemelere sokmak istiyordum. Kaçmak istiyordum.
Saklanmak istiyordum.

Dustan önden gitti, muhtemelen yakalandığımı duyura-
caktı çünkü avlu insan doluydu. Gözlerim her şeyi kavrama-
ya çalışıyordu, her şey dayanılamayacak kadar çok fazlaydı.
Muhafızlar kale duvarlarına sıralanmıştı ama pek azını ta-
nıyordum. Rhen merkezde duruyor, kılını kımıldatmıyordu.
Harper yanında, elini tutuyordu. Parmak boğumları beyaz-
dı. Başımı kaldırıp onların bakışlarına karşılık veremezdim.
Ayaklarının altındaki taşlara odaklandım, her geçen saniye
daha da yakınlaşıyordum.

Avlu hiç görmediğim kadar sessizdi, sanki atlar bile bu
ânın ciddiyetini hissediyordu. Yanlış hiçbir şey yapmamıştım
ama suçluluk ve utanç yine de içimi yakıyordu.

Böyle olmamalıydı, diye düşündüm. Böyle olmamalıydı.
Ama elbette ancak böyle olabilirdi. Üç ay önce bunu garantilemiştim.

Ayaklarım durdu.

Öne sendeleyip beni dizlerimin üstüne düşürecek şiddette bir yumruk, omuzlarımin arasına vurdu. Acı, bacağımda zonkluyordu, haykırmamak için kendimi tuttum.

"Veliaht Prens ve leydisinin karşısındasın," dedi muhafızlardan biri. "Diz çökeceksin."

Konuşmalıydım. Konuşmak istemiyordum.

Sesim güçlkle çıkıyordu. "Affedin, lordum."

Muhafız tekrar kürekkemiklerimin arasını yumrukladı ve bu sefer, ellerimin üstüne kapanmak zorunda kaldım.

"Prens'e 'Majesteleri' diye hitap edeceksin," diye bağırdı.

"Affedin," dedim tekrar. "Majesteleri."

Devam eden sessizlik kelimelerimi alıp yuttu. Rhen hiçbir şey söylemedi. Harper hiçbir şey söylemedi. Kendimi Kordiyar'dan bir anda yok edebilecek bir güce sahip olmayı çok isterdim; bir zamanlar korumaya yemin ettiğim insanların önünde, zincire vurulmuş hâlde olmak dışındaki herhangi bir yazgıyı kabul edebilirdim.

"Bana bak," dedi Rhen nihayet.

Kelimeleri öfke ya da emir tonuyla söylemiş olsa büyük olasılıkla itaat ederdim. Ama sesi alçaktı ve altında ihanet vardı.

Bakamıyordum. Ona *ihanet etmişim* gibi hissediyordum.

Bir el saçlarımini tuttu ve muhafızlardan birinin, beni yukarı bakmaya zorladığını anladım.

Rhen, "Hayır," dedi.

Başımın arkasındaki el beni bıraktı.

"Bana bak," dedi tekrar ve bu sefer bir emirdi.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Prens Rhen hem aynıydı hem de değişmişti. Lanetin son safhalarındaki kararsızlık ve kendine duyduğu şüphe gitmiş, yerini sert bir kararlılık almıştı. Bu, büyücünün işkencelerine dayanan bir adamdı, döngüler boyunca, beni korumak için. Kordiyar insanlarını kurtarmak için hayatından vazgeçen bir adamdı. Kral olacak bir adamdı.

Her zaman keskin olan gözleri cevaplar arayarak beni inceledi.

“Başka birine yeminli misin?” diye sordu, sesi neşesiz ve tehlikeliydi.

Soru beni şaşırtmıştı – ve birden Lilith’e yeminli olduğum için gittiğimi düşündüğünü anladım. “Hayır lor... Majesteleri.”

“Kimseye yemin etmedin mi?”

“Sizden başka kimseye etmedim.”

Ağzı bir çizgiye dönüştü. “Seni yemininden azat ettim.”

“O hâlde özgürlüğümü vermenizi rica ediyorum.”

Rhen’in gözleri benimkileri terk etmiyordu. Beni anlamaya çalışıyordu.

Tüm bu soruşturmaya bir son verebilirdim. *Vâris benim. Aradığın adam benim.*

Ve ironik olarak, *seni tüm bu beladan korumak için gittim.*

Harper öne çıkıp karşımda diz çöktü. Gözleri büyümüştü, karanlık ve hüznüydü. “Grey,” diye fısıldadı. “Grey, lütfen. Sen... Sen yaşıyorsun. Bunca zaman sandık ki... Öldüğünü sandık.”

Keşke gözlerindeki acıyı silebilseydim – ama Rhen’in gözlerindeki ihanet kadar derine yerleşmişlerdi.

“Bir prenses, bir mahkûmun önünde diz çökmemeli,” dedim yumuşak bir şekilde.

Sözler, muhafızken söylediğim pek çok şeyin yankısıydı ve bunun ona konumunu hatırlatmasını, onu ayağa kalkmaya zorlamasını bekliyordum. Bunun yerine elini yanağıma

koydu, neredeyse her şeyi anlatacaktım. Gözlerimi kapadım ve yüzümü çevirdim.

“Grey,” diye fısıldadı. “Lütfen. Anlamama yardımcı ol. Neden gittin?”

“Kumandan,” dedi Rhen sertçe.

Hızla gözlerim onunkilere döndü – ama artık muhafız olmadığımı hatırladım.

Prens’in ifadesi nötrlenmişti ama hareketim gözünden kaçmadı. Şimdi yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Bu hiçbir zaman iyiye alamet olmamıştı.

“Onu odaya götürün,” dedi. “Temizleyin, yaralarına bakın ve zarar vermeyin. Mutfağa söyleyin, yemek göndersinler.”

“Emredersiniz lordum.” Dustan kolumu tuttu.

“Ve kumandan?”

İrkildim fakat başımı kaldırıp bakmadım.

Rhen’in gözleri soğuktu. “Kaçamayacağından emin olun.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Bir bağrış duyana kadar avluda olanlara ilgim yoktu.

Prenses Harper, Grey denen adamın önünde diz çökene kadar neler olduğuna dair bir fikrim de yoktu.

Demek herkesin aradığı adam buydu. Hiç de ölü değildi.

Kraliyet Muhafızları'nın kumandanı olan biri için beklediğimden çok daha gençti. Clanna Sun annemin başdanışmanıydı ve o konuma ellilerine ulaşana kadar getirilmemişti. Bu adam benden pek büyük görünmüyordu ama hoyrat, bitkin ve yaralıydı, baldırının etrafına sıkıca sarılmış sargıyı kan lekelemişti. Gözleri umutsuz, duruşu yenilmiş gibiydi.

Ne diyordu muhafız? *Onu Rillisk'te bulduk, lordum. Başka bir isim kullanıyordu. Ben kim olduğunu anladığımda kaçmaya çalıştı.*

Neden saklanmıştı? Neden kaçmıştı? Büyücünün söylediği gibi vârisin kimliğini biliyorsa neden Prens'e anlatmıyordu? Bir zamanlar o kadar yüce bir pozisyondaydı sadakatini kanıtlamış olmalıydı.

Sadık *değilse*, böyle bir sırrı hain sebeplerle saklamışsa bakışlarında bir meydan okuma beklerdim. Amansız bir

kararlılık. Ama bunun yerine tam da şu anda hayatını hizmete adar gibi Prens'in önünde diz çöküyordu. İfadesi, derin bir vicdan azabıyla doluydu. Kendi içinde savaşıyor gibi görünüyordu. *Kaybolmuş* gibi görünüyordu.

Onu kalenin içine sürüklediler ve ben de merakımla baş başa kaldım.

Tuğla seti çekmeye döndüm. Şimdi iki yöne de yedi sekiz santim oynatabiliyordum. Döşeme eski ve tozluymuş ama üzerinde ne kadar çalışırsam o kadar başarı elde ediyordum.

Çalışırken düşündüm.

O bakışı annemin muhafızlarında görmüştüm. Annemin talep etmesi hâlinde hayatlarını verecek kadın ve erkekler... Aynı bakışı, böyle bir sırrı saklayan bir adamda da görmek merak uyandırıcıydı. O ifadeye bakarak Grey'in kayıp vârisin kimliğini açıklamak için *yanıp tutuşuyor* olmasını beklerdim, özellikle de bu vâris büyü gücü taşıyan biriye.

Tuğla duvar iki santim daha kımıldadı. Kolumla terli alnımı sildim, muhtemelen bir is izi daha bırakmıştım.

Grey, Prens'in bilmediği ne biliyordu? Neden kaçmıştı? Kimi koruyor olabilirdi? Bir çocuk olamazdı. Kordiyar geleceklerine göre vâris, Prens Rhen'den büyük olmalıydı.

Bir arkadaş? Ne tür bir arkadaş birkaç ay içinde böyle bir bağlılık kazanmış olabilirdi? Grey böyle bir sırrı sakladığı takdirde hayatına mâl olacağını biliyor olmalıydı elbette. Nasıl bir arkadaş buna değerdii? Nasıl bir arkadaş bunu *isterdi*?

Kardeş? Kendimi Nolla Verin'i korumak için sır saklarken düşünebiliyordum, hayatımı riske atarak bile olsa. Ama bu gülünçtü elbette çünkü Grey'in erkek kardeşi olsa, o zaman ancak...

Ellerim tuğlada kalakaldı.

Birden Grey'in ifadesindeki karmaşayı anlamıştım. Neden kaçtığını anlamıştım. Neden saklandığını anlamıştım.

Grey *gerçekten* sadıktı. *Gerçekten* Prens'i koruyordu. İfa-
desinde meydan okuma yoktu çünkü hayatını Prens Rhen
için vermeye *razıydı*.

Annem ne demişti?

*Büyücü kadının dediğine göre Grey gerçek vârisin kimliğini
bilen tek kişi.*

Hepimiz bunun büyücünün bu bilgiyi Grey'e açtığı an-
lamına geldiğini düşünmüştük – ve eminim Prens Rhen de
öyle düşünmüştü.

Yanılmıştık.

Grey biliyordu çünkü vâris *oydu*.

ON ALTINCI BÖLÜM

GREY

Rhen beni çağırttığında güneş bataklı uzun zaman olmuştu. Günün çoğunu boş bir odada, zincirlenmiş hâlde geçirmiştim ve soğuk kemiklerime işlemiş, geride kaybolmayı reddeden kaskatı bir ağrı bırakmıştı. Muhafızlar emirlere uymuştu, hem de harfi harfine. Yani temizdim, yaralarım sarılmıştı fakat sabahtan beri yiyecek yüzü görmemiştim. Tycho'ya ne yaptıklarına dair bir fikrim yoktu.

Rhen odasında bekliyordu. Oda, bütün gün tutulduğum yerin tam tersiydi. Şöminede ateş hafifçe yanıyor, soğukun tüm izlerini siliyordu, tıpkı hatırladığım gibi. Canlı duvar perdeleri pencerelerin arasında sarkıyor, karşı duvarda geniş bir şifoniyer duruyordu, köşedeki dolap etkileyici likör seçimleriyle doluydu. Şifoniyerin yanındaki alçak masanın üstünde yiyecek bekliyordu, dilimlenmiş meyveler ve sıcak ekmekler.

Ne zamandır yemek yemediğimi düşündüm ve bekleyen yiyeceklerin -dokunulmadıkları belliydi ve ulaşılamayacak bir yere koyulmuşlardı- kasıtlı olarak orada olup olmadıklarını merak ettim.

Kadife koltuğunda duygusuzca bekleyen Prens Rhen'i gördüm, kasıtlı olduğunu biliyordum.

Muhafızlar beni onun önüne doğru çekti ama şimdi tereddüt etmemem gerektiğini biliyordum. Burada halı yoktu, yine de diz çöktüm, yaralı bacağım hantal ve katıydı, zincirlerim mermer zeminde şingirdiyordu. Hava şüphe ve ihanetle titriyordu.

İki muhafız arkamda, Dustan ise Rhen'in sağında, şöminenin yanında duruyordu. Prens hiçbir şey söylemedi, ben de bekledim. Hepimiz bekledik. Acı, bacağıma saplanmıştı ve çaresizce ağrısı hafifletmek istiyordum.

Bu da kasıtlıydı.

Böyle olabildiğini neredeyse unutmuştum. Prens Rhen harika bir stratejist ve mükemmel bir centilmendi ama en yaratıcı şekillerde pislik de olabiliyordu. Lanet onu değiştirmişti -aslında ikimizi de değiştirmişti- ama kindar olabilme yeteneğini azaltmamış gibiydi.

Benim de alttan alma yeteneğimi azaltmamıştı.

Yalnızca bu düşünce, bakışlarına karşılık vermeme sağladı. Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu ama düşüncelerinin gizem teşkil edemeyeceği kadar uzun bir geçmişimiz vardı. Duygularını saklamada epey tecrübeliydi ancak sadece derinden huzursuzlandığında bu denli sabırlı olurdu.

Bende de durum pek farklı değildi.

Rhen sonunda konuştuğunda gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Zincirlerini çözün," diye emretti. "Bizi yalnız bırakın."

Dustan tereddüt etti. "Lordum..."

"Grey bana zarar verecek olsa iki günde ulaşabileceğimiz bir yerde, başka bir isimle yaşamazdı." Bakışlarını kaçırmadı. "Çözün zincirlerini."

Dustan kemerinden bir anahtar çıkardı ve diğer muhafızlara çıkmaları için emir verdi. Prangalar bileklerimden

düşerek mermer zeminde şangırdadı ve ben acıyan bilekleri ovalama güdüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Dustan zincirleri eline doladı ve ateşin yanındaki yerine geri döndü.

“Hayır,” dedi Rhen. “Git.”

Dustan tartışmak için nefes aldı ama Rhen’in ifadesini görmüş olmalıydı. Çünkü çekildi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Ani sessizlik bütün duyguları devleştirmişti. Gözlerini hâlâ gözlerimden ayırmamıştı ve bakışlarındaki kuşku, ihaneti okuyabiliyordum. Onun da benimkileri okuyabildiğine emindim.

“Ee,” dedi. “Hawk’tı, değil mi?”

Beni açıkça yemliyordu, ki bu da pek umut verici değildi.

“Dustan bana silahşor olarak bile çalışmadığını söyledi,” diye ekledi. “Sadece yaralı olan başka bir adamın yerine geçmişsin. Dürüst olmak gerekirse şaşırdım.” Arkasına yaslandı ve omzunun birini zarif bir şekilde silkti. “Sana tavsiye mektubu yazabileceğimi söylemiştim.”

Gözlerimi kısmıştım. Bacağımdaki ağrıdan dolayı dişlerimi sıktım ve kendimi sabit durmaya zorladım.

Yüzümdeki acıyı okumuş olmalıydı çünkü, “Hareket etmek ister misin?” diye sordu.

Sesini okuyamıyordum ve gözleri hâlâ soğuktu, o yüzden bu içten bir teklif mi yoksa yalnızca zayıflığımı kabul ettirmenin bir yolu mu bilmiyordum.

Ben cevap vermeyince kaşlarını çatı. İfadesindeki buzların bir kısmı erimiş, sesindeki keskinlik yumuşamıştı. “Bir zamanlar bana güvenirdin,” dedi. “Bunu kaybetmek için ne yaptım?”

Bu sözler içtenlikle söylenmiş ve beni şaşırtmıştı. “Lor-dum... Majesteleri. Hiçbir şey yapmadınız.”

“Aramızda bir şeyler açık ki değişmiş, Grey.”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Gümüş cehennemler,” dedi. “Önüme zincirler içinde sürüklendin. İstersem senden cevapları zorla alabileceğimi biliyorsundur herhalde.”

Bu, öfkemi alevlendirdi. “Şu anda sizin bana teşkil ettiğinizden ziyade benim sizin için tehlike teşkil ettiğimi biliyorsunuzdur elbet.”

Doğruldu. “Tehditler mi savurmak istiyorsun?”

“Tehdit değildi.”

Gergin sessizlik aramızda biraz sürdü. Muhafızları çağırmasını, ona meydan okuduğum için beni öldürtmesini bekledim.

Ama tahmin etmeliydim. Prens Rhen babası değildi, iyi-
siyle de kötüsüyle de.

Babamız değildi. Düşünce beni derinden sarsmıştı, buna hazır değildim.

Yüzümdeki sıkıntı titreşimini görmüş olmalıydı. “Lilith sana ne söyledi? Bana ne bildiğini anlat.”

“Hiçbir suç işlemedim. Sizden özgürlüğümü istedim. Daha ötesini değil.”

“Ona yeminli misin?”

“Hayır!”

Sesi öfke tınısı kazandı. “Bana yalan mı söylüyorsun?”

“Ben size *asla* yalan söylemedim. Onun boğazını kestim ve diğer tarafta bıraktım.”

Hızla geri çekildi, yüzündeki şaşkınlık besbelliydi. Sesi bir fısıltıdan ancak fazlaydı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Gerçekten.”

Bir an Rhen’deki rahatlama hissi odayı doldurdu. Yumuşayana kadar farkında olmadığım bir gerginlikti bu. Derin bir nefes aldı ve elini çenesinde gezdirdi.

Onu inceledim. “Bu kadar endişeleneceğinizi düşünmemiştim.”

Eli, koltuğunun koluna yapıştı, yarı doğruldu. Yüzündeki hiddet barızdı. “*Nasıl düşünemezsin?*”

Kapı savrulup açıldı. Dustan içeri baktı. “Lordum...”

Rhen ona bakmadı bile. “Çık.”

Kapı kapandı ve sessizlik tekrar aramıza doldu.

Rhen’in gözleri kısılmıştı ve bir kez daha, hesaplayan bakışlara dönüşmüştü. “Pekâlâ. Ona yeminli değildin. Ölü hiç değilsin. Neden Demir Gül’ü terk ettin?”

Hafifçe ağırlığımı başka bir tarafa verdim, işe yaramadı. Sırtımda ter birikmeye başlamıştı. “Beni yeminimden azat ettiniz. Hizmetim bitmişti.”

“Muhafızların resmi olarak azat edilmesi gerektiğini biliyorsun. Öylece *çekip gitmezsin.*” Ateş çıtırdayarak sözlerini vurguladı. “Neden Dustan’dan kaçtın?”

Verecek hiçbir cevap güvenli görünmüyordu.

“Karis Luran senin gerçek vârisin kimliğini bildiğine inanıyor. Lilith’in sadece sana açıkladığını söylüyor.”

“İşe yarar bulacağınız bir bilgin yok, Majesteleri.”

Gülümsedi ama gülümsemesinin hiçbir keyifli yanı yoktu. “Bu çok temkinli bir cevap, Grey.”

Öfkelendim. “Bir zamanlar siz de *bana* güvenirdiniz. Güveninizi kaybetmek için ben ne yaptım?”

“Gittin.”

Kelimeler sırtıma saplanmış bıçaklar gibiydi. Bakışlarımı kaçırmak zorundaydım. Bir kez daha sessizlik aramızı doldurdu.

“Sözlerim doğrudur,” dedim sonunda. “Sizi korumak için gittim. Tahta çıkma sırasını korumak için. Bu bilgiden hiçbir iyilik doğmaz, Majesteleri. Yemin ederim.”

Bir şey söylemedi.

“Gitmene izin verin,” diye devam ettim. “İsterseniz size yalvarırım.”

“Veremem. Veremeyeceğimi biliyorsun. Eğer bir şey biliyorsan...”

“Lütfen.” Ellerimi yere koydum, teklifimi sunmaya hazırlandım. “Lütfen. Burayı terk ederim ve kimseye bir şey söylemem. Sizi asla riske atmayacağımı biliyorsunuz...”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsunuz,” dedim hiddetle. “Hayatımı size ve Kordiyar’a adadım ve defalarca bunu kanıtladım.”

Gözleri, gözlerime nüfuz ediyordu. Böyle yüz yüze konuştuğumuz son geceyi hatırladım. Kalenin korkuluklarında duruyorduk. Canavara dönüşmek üzereydi.

Atlamak istemişti. İnsanlarına zarar vermeden önce kendini yok etmek.

Korkmuştu. Hiç görmediğim kadar korkmuştu.

Uzanmış ve elini tutmuştum.

“Şimdi de kanıtlarım,” dedim. “Eğer bana şans tanırırsanız.”

Gözlerinde bir duygu belirdi. Ayağa kalktı ve yarım saniye boyunca, muhafızları çağırıp beni sürükleyerek çıkarttıracağını düşündüm.

Bunun yerine elini uzattı. “Ayağa kalk, Grey.”

Kalbim gümbürdüyordu. Elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı.

“Biraz benimle oturur musun?” dedi. “Düzgün bir yemek getirmelerini söylerim.”

Bu bir ricaydı, emir değil – ki bu da reddedebileceğim anlamına geliyordu.

Reddetmek istemiyordum. “Evet, Majesteleri.”

“Rhen,” dedi.

Kaşlarım kalktı.

İfadesi biraz mahcuplaşmış, sesi biraz hüzünlenmişti. “Uzun zamandır arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum, Grey. Bunu yıllar önce yapmalıydım.”

“Lilith’i bir arkadaşla işkence ederken izlemeye dayanamazdım,” dedim. “Muhtemelen sen de öyle.”

“Doğru,” dedi. “Ama bir arkadaşla yemek yiyebilirim.”

Gülümsedim. “Evet, yiyebilirsin.”

Yan masadaki atıştırmalıklara rağmen Rhen akşam yemeği istetti ve neredeyse anında devasa bir tabak kızarmış biftek ve şeker kaplı sebzeler getirildi. Sanki ölüme mahkûm edilmiş bir adam son yemeğini yiyormuş gibi yiyordum; yavaşça, her lokmanın tadına vararak, yemeğin dilimde bir sonsuzluk geçirmesini sağlayarak. Saraydaki yemeklerin ihtişamını unutmuştum. Her bir lokma, Jodi’nin en iyi gününde hazırlayabileceği her şeyden daha iyiydi. Rhen şarap da istetmişti ve ateş arkamızda çıtırdarken bardağından yudumluyordu.

Bana da biraz doldurmuştu ama ben dokunmadım.

“Hâlâ kaldıramıyor musun?” dedi.

“Henüz değil.”

Bu, onu gülümsetti.

Yemek yediğimiz sırada oda sessizdi ve başta hoş bir sessizlik değildi bu. Buraya neden sürüklendiğimi unutamıyordum bir kere.

Rhen’in de unutmadığını biliyordum.

Fakat aşinalık, aramızdaki gerilimin bir kısmını götürmüştü. Tam da bu odada, birlikte paylaşılan diğer yemeklere dair pek çok anı birbirine karışmıştı. Lanet asla bitmeyecekmiş gibi gelen ve ikimizi de uyku tutmayan gecelerde sayısız kart oyununu oynanmıştı. At sırtında ormanın içinde koşturulmuş ya da meydan okumak istediğinde arenada kılıçlar tokuşturulmuştu. Günler uzadığında ve lanet asla bozulmayacakmış gibi geldiğinde sessizlik içinde kayıplarımızın yasını tutmuştuk.

O her daim Prens'ti ve ben de her daim muhafızıydım, yani asla gerçek arkadaşlar olmamıştık. Rhen gibi ben de bundan pişmanlık duyuyordum. Fakat o kadar uzun süre birlikte kapana kısılmıştık ki artık... bir şeydik.

O ana kadar onun yoldaşlığını özlediğimi fark etmemiştim.

Konuşmak için bıçağını bıraktığında gerildim ama sadece, "Bana seninle birlikte yakalanan oğlardan bahset," dedi.

"Tycho. Önemsiz biri. Worwick Arenası'ndaki bir ahır işçisi." Tycho'ya yapılan muamele, avluya sürüklendiğimden beri kafamı kurcalıyordu. "O iyi mi?"

"Biraz şaşkın, Dustan'a göre, ama iyi."

Tycho beş yüz gümüş alma ihtimaliyle şaşkına dönmüştü. Demir Gül onun ayaklarını yerden kesmiş olmalıydı. "Bir hücrede zincirli değil öyleyse?"

Rhen başını iki yana sallayıp şarap bardağını kaldırdı. "Noah onun adına konuştu ve ilgilenilmesi gerektiğini söyledi, ilgilenildi de." Durdu. "Dustan onun seni kurtarmaya çalıştığını söyledi."

"Dustan onu ortadan ikiye ayırmadığı için şanslı."

"Önemsiz biri değil öyleyse. Hayatını riske attığına göre." Rhen kaşlarını kaldırdı. "Bir arkadaş?"

Fazla kıvrak zekâlıydı. Muhafızların krala yalan söyleyip yanlarına kaldığını görmüştüm ama Rhen, asla aptal yerine koyulamazdı.

"Evet," diye kabullendim. "Bir arkadaş."

"Şu Worwick'e mi yeminli?"

Sorularının nereye varmaya çalıştığını anlamayı denedim fakat başarısız oldum. "Evet. Ailesinin borçları yüzünden."

"Özgürlüğünü geri vermek için parasını yollarım."

Para, Rhen için hiçbir şey ifade etmiyordu ama ardındaki çabanın benim için anlamı vardı. Rhen sebepsiz hiçbir şey yapmazdı, bunun bir çeşit barış teklifi olup olmadığını düşündüm.

Ama bana karşı kullanmak için güvenimi yeniden kazanma oyunu da olabilirdi.

“Bir çanta dolusu kral gümüşü?” Şaşkınlığımı gizlemek için güldüm. “Worwick bununla bir ahır elemanının özgürlüğünden daha iyi bir hikâye çıkarır.”

Rhen gülümsedi. “Gerçekten mi? Anlatsana.”

Tereddüt ettim, ardından bir nefes alıp ona Worwick ve turnuvayı anlattım. Arenada çalışmak yerine, neden ahırda çalışmayı tercih ettiğimi sormasını beklemiştim ama Rhen üstelemedi. Ona Jodi ve meyhaneyi anlattım, Tycho ve kılıç dövüşüne olan sevgisini. Jodi ve Tycho’dan bahsetmem bizi arenadaki olaylara, demircinin öldürülmesine yöneltti, bu da ben sokakta Dustan’la yüz yüze geldiğimde Tycho’nun benim hayatım için korkmasına.

“İyi bir arkadaş öyleyse,” dedi Rhen.

“Geceler uzundu,” dedim ona. “Günler yorucuydu. Çoğunlukla ona eşlik eden tek kişi bendim, o da bana.”

Rhen’in gülüşü soldu ve ne dediğimi fark ettim.

Bir yudum su içtim ve bakışlarımı kaçırdım. “Onu anlayabiliyorsun eminim.”

Bu, onu güldürdü. “Anlıyorum.” Durdu. “Neden gittin?”

Önceki gibi talepkâr değildi. Gerçek bir soruydu bu.

Nefes yavaşça ciğerlerimden kurtuldu. “Bence nedenini biliyorsun.”

“Neden vârisin kimliğini açıklamıyorsun?”

Verebileceğim tatmin edici bir cevap yoktu. Ölümümü garanti altına almayacak bir gerçek yoktu.

Ben bir şey söylemeyince şarabını eline aldı. Yakut rengindeki sıvı, ateş ışığında parlıyordu. Tek bir hızlı yudumda bardağı bitirdi.

Yüzündeki bu bakışı biliyordum. Kurnazdı. Düşünceliydi. Stratejikti. Dikkatli olmazsam kendisi çözecekti. Benim

lehime işleyen tek şey, vârisin büyü gücünün olmasını beklemesi idi ve ben kendimde olduğuna dair asla bir belirti göstermemiştim.

Büyü kullanabilseydim çok uzun zaman önce Lilith'e karşı kullanırdım.

Rhen'in gözlerinin üzerimdeki ağırlığını hissettim. "Bu ahır temizlikçisi çocuk çok küçük," diye düşüncelere daldı.

Hiçbir şey söylemedim ve parlak bir sebzeyi kestim.

"Arenadan biri mi?" dedi.

"Bu sırrı korumak için görevimden kendi rızamla vazgeçtiğime göre," dedim, "kolayca tahmin edemezsin."

"Rillisk'e muhafız gönderebilirim," dedi. "Hepsini sorgulattırım."

"Peki, bu Tycho için para göndermeden önce mi olur sonra mı?"

Kaşlarını çattı. "Benimle oyun oynama."

"Sorgulamaya niyetlendiğin diğer adamların yazgısını gördüm. Emirlerinin iletiliş şeklini gördüm. Arenadaki kimse bir şey bilmiyor. Sırf tahtın senden alınır diye korktuğun için onları ölüme mahkûm etme."

Bakışları keskinleşti. "Konumunu hatırlayacaksın, Grey."

"Sen de kendininkini, *arkadaşım*. Sen Veliaht Prens'sin. Bu vâris seni tehdit etmiyor."

Rhen kendini çekti ve gözlerindeki ilk öfke parlamasını gördüm. "Vârisin *dedikodusu* bile benim için bir tehdit. Bütün Kordiyar için. Benim bütün yönetim hakkımı sorgulayan asillerin olduğunu anlamıyor musun? Artık tahtı bilgilendirmeleri gerekmediğini düşünen mareşallere dair fısıltılar olduğunu?"

Evet. O dedikoduları duymuştum.

"Peki ne yapacaksın?" dedim. "Vârise ne yapacaksın, eğer onu bulursan?"

“Ne yapacağımı biliyorsun.”

Yutkundum. Evet. Ne yapacağımı biliyordum. “Sana tehdit oluşturmuyor,” dedim tekrar.

Elini aramızdaki masaya vurdu. “Bunu bilemezsin!”

“Evet bi...”

“Bilemezsin!” Kelimeler patlayarak ağızından çıkmıştı ama sonra sesi soldu ve elini çenesinde gezdirdi. Kendine gelmek için derin bir nefes almak zorunda kalmıştı ki bu, daha önce hiç yaptığını görmediğim bir şeydi. “Lilith, Harper’ı neredeyse öldürüyordu. Senelerini bize işkence yaparak geçirdi. Eğer bu adamın büyü gücü varsa, eğer büyücüyle aynı türdense... Onu nasıl korursun, Grey? Nasıl?”

Donakaldım. Birden vârisi bulmak için neden her şeyi göze aldığını anlamıştım. Bunun tahtla hiç ilgisi yoktu. Hiç.

Rhen korkuyordu. Tahtını kaybetmekten değil, büyüden korkuyordu. Ona ve Kordiyar’a yapabileceklerinden.

Vâris benim, Rhen. Kardeşin benim. Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok.

Kelimeler dilimde bekliyor ama orada kalıyorlardı. Askerlerin Riley’ye kılıcı saplayışını izlemiştim. Diğer kasabalardan dedikodular duymuştum. Bir zamanlar onu korumak için canımı verirdim fakat birden bu farklı gelmişti. Yeminli değildim. Onun için tehdit olmadığını biliyordum. Kanıtlamak için ölmek istemiyordum.

Rhen güvenimi yitirdiğini söylemişti ama bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Ona her zaman güvendiğim kadar güveniyordum: Krallığının güvenliğini diğer her şeyin önüne koyduğunu biliyordum. Eğer sihrin Kordiyar için tehdit olduğuna inanıyorsa ortak geçmişimiz -paylaştığımız kan bile- beni güvende tutamazdı.

“Bu sırrı saklamak hainliğe çok yakın,” dedi Rhen.

Hiçbir şey söylemedim. Burada hiçbir yol yoktu. Hiç.

Yanakları öfkeyle yanıyordu. "Grey. Cevapları zorla aldırma bana."

"Döngüler boyunca Lilith ikimize de işkence etti," dedim. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Kordiyar'ı korumak için ne gerekirse yaparım."

"Ben de öyle," dedim. "Bu sırnı seni korumak için saklıyorum."

"Sen *kendini* korumak için saklıyorsun."

"O da var."

Doğruldu, gözleri hiddetle parlıyordu. Rhen'i bu kadar kızgın görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bana yönelmiş olması neredeyse ürperticiydi. Daha beteri, altına gömülmüş olan korkuyu şimdi açık bir şekilde görebiliyordum. Bu içimi parçalıyordu. Döngüler boyunca Lilith'e korkusuzca karşı durmuştu. Çoğu kez de beni korumak için...

"Sana yemin ederim," dedim sessizce. "Bu adamdan ve sihrinden korkacak hiçbir şeyin yok."

Bir an korkusunun fazla güçlü olmasından endişelendim. Ama sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç çekti. Hiddet eriyip gitmişti. "Sana bir gün veriyorum, Grey."

"Bir gün?"

"Evet. Duruşunu düşünmen için bir gün. Demir Gül topraklarında kalman koşuluyla özgürsün."

"Bu bir iyilik değil. Sana bir şey söyleyeceğimi düşünüyorsun. Söylemeyeceğim."

"O zaman hemen seni uzuvlarına ayırması için Dustan'ı çağırayım mı?"

"Yapmamanı tercih ederim."

Gülümsedi ama keyiften çok pişmanlıktandı. "Seni özlemişim, Grey."

"Ben de seni."

"Yarın günbatımına kadar vaktin var." Sesini yükseltti. "Kumandan!"

Farklı bir odaya döndüm fakat bu sefer, bileklerimde prangalar yoktu. Dışarıda bir muhafız duruyordu ancak söz verildiği gibi kısmen özgürdüm. Şöminede hafif bir ateş yanıyordu ve yan masada bir sürahi su, bir demlik çay ve çeşit çeşit pastalar bekliyordu. Ben daha onlara dokunamadan katlanmış giysiler getiren bir hizmetçi içeri girdi.

“Majesteleri bunların sizin zevkinize daha çok uyacağını düşündü,” dedi ve hızlıca çıkmadan önce giysileri sandalyenin üstüne bıraktı.

Giysileri aldım. Her şey kaliteli deriden ve pahalı kumaşlardan yapılmıştı.

Rhen’in görkemli kıyafetlerle beni vârisi açıklamaya ikna edebileceğini düşünmediğini *biliyordum*. Belki de arkadaşlığının bir kısmı gerçektir.

Odanın köşesinde bir gölge titredi.

Elimi giysilerden ayırmadım, parmaklarımı dikkatle dikilmiş ayırım yerlerinde gezdiriyordum fakat dikkatim şimdi gölgedeydi.

Belki de Rhen bana suikast düzenlemeyi umuyordu. Ama bu saçmaydı. Beni hemen önündeyken öldürtebilirdi.

Köşedeki pencereyi çevreleyen perdelerin yanında başka bir küçük hareket.

Doğrudum ve yorgunmuşum gibi içimi çekip gerindim. Sonra duvar boyunca ilerledim. Tek tek lambaları söndürerek yatmaya hazırlanıyormuşum izlenimini yarattım. Köşedeki lambaya vardığımda elimi bir boğaz ya da kol hedefleyerek perdelerin arasına soktum.

Bunun yerine bir yüzün açık hatlarını buldum. Bir kadın çığlık atıp tüllü perdelerin arasından bana vurdu.

Perdeleri savurup açtım ve onu duvara yapıştırdım. Bir elim boğazındaydı. Diğer elim, kolunu başının üstünde tutuyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir kızdı. Uzun ve düz kızıl saçları, kıvrımlı beline kadar geliyordu. Yüzü ve kolları islenmişti. Gözleri büyümüştü ve nefes alıp verişleri hızlıydı.

“Kimsin sen?” dedim alçak sesle.

“Adım Lia Mara,” diye fısıldadı, konuşmasında ağır bir Syhl Koyağı aksanı vardı. “Ve siz de asıl vârisiniz.”

.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Grey'in kendisi, avluda görüldüğünden çok daha iriydi. Yaralı bacağını düşünecek olursak bu kadar hızlı ve bu kadar vahşi olmasını beklemiyordum ki bu biraz talihsizdi çünkü boğazımı parçalamak üzereydi. Vücudu beni duvara yapıştırmıştı ama benim parmaklarım da onun bileğine geçmişti.

"Lütfen," dedim, sesim güçlükle çıkıyordu. "Çok az zamanım var."

Tutuşu gevşemedi. "Kim olduğumu nasıl biliyorsun?"

"Annem." Görüş alanımda benekler oluşmaya başlamıştı. Nefesim dilimde törpüleniyordu. "Lütfen... Sizinle konuşmam gerek."

Uzun bir an beni inceledi, ta ki ben bilincimi yitireceğimden emin olana kadar. Duvardaki lambaların büyük bir kısmını söndürmüştü, gölgeler ikimizi de örtüyordu. Gözleri karanlık ve koyu renkti, tıpkı yanan ateşte kömürleşen odunlar gibi. Syhl Koyağı'na özgü göz renginden çok daha koyuydu.

Boğazımdaki elleri gevşedi ve tatlı hava ciğerlerime akın etti. Vücudunun ağırlığı hâlâ beni duvarda tutuyordu. Hiçbir

adam bana bu kadar yakın olmamıştı. Elleri boğazımdayken bile Grey *hoyrat* değildi ama kalbimin üstünde, onun kalbinin atışlarını duyabileceğim kadar yakındı. Yanaklarım kızardı ve göremeyeceği kadar karanlık olduğunu umdum.

Parmaklarıyla boynuma dokundu. “Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?”

Yutkundum. “Ben... Beklediğim kişi siz değildiniz.”

“Ben de perdelerin arasında bir kız bulmayı beklemiyordum, ortak yanlarımız var demek. Kimsin sen?”

“Lia Mara.” Durdum. “Annem Karis Luran’dır.”

Hızla nefes aldı ve boğazımdaki parmaklarını sıktı.

“Düşmanınız değilim!” diye fısıldadım çabucak.

“Syhl Koyağı’ndan bir casus kesinlikle arkadaşım da değildir.”

“Prens Rhen burada olduğumu biliyor.” Yüz ifadesi şimdi şüpheyle doluydu. “Yani şey, *burada* değil,” diye düzelttim. “Muhafızlar yokluğumu fark etmeden önce çok az vaktim olabilir.”

“Sen onun esirisin.”

“Hayır. Evet.” Grey o kadar sertti ki bocaladım. “Ben... Ben casus değilim. Kaleye barış teklifiyle gelmiştim.”

“Ah, barış teklifi. Hep bu şekilde teklif edilir zaten.”

Kızgın bir ses çıkardım ve Syssalah dilinde onu payladım. “*Fell siralla!* Susacak mısınız? Açıklamaya çalışıyorum.”

Devam et der gibi kaşlarını kaldırdı.

Çabucak, geldiğimde olanları, Rhen’in teklifimi reddedip beni esir alışını anlattım. Sorra’yı katlettiği kısma gelince sesim titremeye başlamıştı.

Grey’in ifadesi değişmedi.

Kendimi toparlayıp devam ettim. “Sizi avluya getirdiklerini gördüm. Kim olmanız gerektiğini biliyordum.”

“Prens’in kendi bile bilmiyor,” dedi. “*Sen* nasıl biliyorsun?”

“Bilmiyordum... Kesin olarak değil. Annem sadece sizin vârisin gerçek kimliğini bildiğinizi söylemişti. O yüzden başta sır sakladığınızı düşündüm. Ama sonra neden Prens’e açıklamadığınızı sorgulamaya başladım. Siz onun muhafızlarının yüzbaşısıydınız, değil mi?”

“Kumandanı.”

“Evet. Kumandan. Aileye tövbe etmiştiniz, doğru mu? Eğer vâris başka bir adam olsa eminim kendi rızanızla bu bilgiyi verirdiniz.”

Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. *Bu varsayım onu endişelendirdi mi acaba*, diye düşündüm. Eğer *ben* anlayabildiysem Prens de mutlaka anlayabilirdi.

“Öğrenirse sizi öldürür,” dedim yumuşak bir şekilde.

“An meselesi.” Bunu duygusuzca söylemişti, tek nefeslik bir şüphe bile duymadan.

“Ama bir büyücünün oğlusanız büyü gücünüz olmalı! Neden sizi esir almalarına izin verdiniz?”

Lanet okudu. “Büyücü kanına sahip olabilirim ama şimdiye kadar bana pek iyi şeyler getirmedi.”

Onu inceledim. “Kaçabilirdiniz. Annem de sizi arıyor.”

“Karis Luran’dan hiçbir şey istemiyorum.”

Sesi bıçak gibiydi, geri çekildim. “Taht iddianızda sizi desteklemeyi teklif edecek.”

“Taht üzerinde iddiam yok.”

“Kordiyar ve Syhl Koyağı arasında anlaşma yapmak anlamına gelse bile mi?”

“Ülkelerimiz arasında hile ve ihanetle barış sağlanamaz.” Eli boğazımda ılıktı, beni hemen orada öldürebileceğinin ve bütün umutlarımın da benimle öleceğinin bir hatırlatıcısıydı. “Hikâyenize dayanarak, bu dersi kendiniz de öğrenmiş benziyorsunuz.”

Kaşlarımı çattım. "Binlerce insanın hayatını kurtarmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Siz ve Prens'iniz yaşamın bütün zorluklarının çözümünün kılıcın ucunda olduğuna inanıyor olabilirsiniz, ben inanmıyorum." Gözlerinin içine baktım. "Yardım teklifimi kabul ederseniz..."

"Etmeyeceğim."

Omuzlarımı dikleştirdim fakat tek yapabildiğim göğsümü onunkine bastırmak oldu. Sesimi sakın kalmaya zorladım. "Beni bırakmanızı isteyeceğim ki odama dönüp kaderimi bekleyebileyim."

Benimle ne yapacağını bilemezmiş gibi bakıyordu bana.

"Hemen," diye ekledim.

Bu, cüretkâr bir talepti. Muhafızları çağırabilirdi ve onlar da muhtemelen beni şömineden kaçamayacağım başka bir yere koyardı. Sırrını saklamak için beni tek başına da öldürebilirdi.

Gözlerindeki sorgulayan ağırlık, aramızdaki havada çatırdadı.

Kaşlarını çattı ama boynumdaki eli düşmüştü.

O daha bir şey söyleyemeden kapı gıcırdadı ve Grey yerinden sıçradı. Tekrar perdelerin arkasına saklandım.

Beni sürükleyerek çıkarmasını, yaptığım oyunu ve kaçışımı kendi lehine kullanmasını beklemiştim ama bunun yerine, "Köşeye gidin," dedi, "daha iyi gizlenirsiniz."

Taş duvar boyunca kaydım ve bir muhafızın sesini duyana kadar sessizce kımıldandım. "Disi Prensesi, Harper."

Ben bile nefesimi tutmuştum. Neden Prenses bir muhafızı ziyaret etsindi ki?

"Leydim." Grey'in sesi şaşkınlıkla kısılmıştı. Hayır, şaşkınlıktan fazlası. Benimle yüzleştğinde o kadar duygusuzdu ki şu an yüzünü görebilmeyi dilerdim.

Etek hışırtısı Harper'ın hareket ettiğine işaret ediyordu. Yavaşça nefes alıp köşenin daha da içine sokuldum. Odanın bu köşesindeki duvar şamdanlarının tamamı sönmüştü. İyi gizlendiğime emindim. Perdenin köşesinden göz attım.

Gördüğüm şey neredeyse beni hepten ele verecekti.

Kucaklaşıyorlardı. Kalbim aniden göğsümün içinde tekledi.

Burada geçirdiğim saatler boyunca hep bir kitap arzula-mıştım ama bu, neredeyse o odada geçen onca saatlik can sıkıntısına değirdi. Prenses ve muhafız. Ne *skandal* ama. Nolla Verin ona anlattığımda düşüp bayılacaktı.

Eğer anlatabilirim tabii.

Grey ellerini Harper'ın koluna dayayıp onu geri itti. "Siz Disi Prensesi'siniz. Böyle..."

"Umurumda değil Grey, sen yaşıyorsun."

"Öyle. Yarınki günbatımına kadar."

Prenses'in yüzü kederlendi. "Rhen bana söyledi." Öne doğru bir adım atıp ona uzandı ama Grey geri çekildi. Harper durdu ve ellerini ovuşturdu. "Lütfen, Grey. Lütfen ona söyle."

"Beni affedin," dedi, sesi beklemediğim bir şekilde nazikti. "Yapamam."

"Lilith'in ona yaptığı şeyleri izledim, Grey. Rhen'in de sana öyle bir şey yapmasını izleyemem. Rhen'in korktuğunu biliyorum ama ben ona... Yapamaz..." Sesi soldu. "Daha yeni geldin. Ben yapamam... Rhen yapamaz..."

"Leydim."

Sesi emir tınısı taşıyordu, Harper kendini toparladı. Narin bir el yüzünü sildi. Loş ışıktaki gözyaşları parlıyordu. "Ne var?"

"Bir keresinde görevimin, onun kanı dökülmesin diye kan dökmek olduğunu söylemiştim. O ölmesin diye ölmeye yemin ettim. Bu sırrı saklayarak ölürsem ve bu da onun sorunsuzca tahta çıkmasını sağlarsa ne fark eder?"

“Aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun.”

“Aynı şey. Tamamen aynı.”

Harper’ın sesi sertleşti. “Eğer böyle bir şey yaparsa onu affedebilir miyim, bilmiyorum.”

Grey’in yüz ifadesi kaderine boyun eğmiş gibiydi, gözleri gölgelerle doluydu. “Bir kral için ülkesi, sevdiği kadından daha önemli olmalı.”

Harper donup kaldı. “O da böyle dedi.” Sinirli gözlerle ona baktı. “Siz aptal adamlar ve aptal idealleriniz. Yıllarca burada birlikte esir kaldınız ama aranızda konuşup bir çözüm üretmiyor musunuz?”

Dün haklıydım. Harper ve ben arkadaş olmalıydık.

“Leydim.” Grey sonunda öne adım atıp parmağıyla Harper’ın çenesine dokundu, başını kaldırdı. “Eğer onu seviyorsanız yaptıklarını anlamaya çalışın. Gerekli gördüğü şekilde yönetebilme yeteneğini hafife almayın. Merhamet ve zayıflıktan bahsetmiştik.”

İçini çekti. “Biliyorum.”

“Benim de hayatta kalabilme yeteneğimi hafife almayın.”

Gözleri yukarı kalktı, yüz ifadesi şimdi umut doluydu.

Grey omuz silkip elini indirdi. “Bana bir gün tanındı ve ben bu kadarını bile beklemiyordum.”

Harper uzanıp onun elini yakaladı, kendi ellerinin arasına aldı. “Sen bir yolunu bulursun. Deneyeceğine söz ver.”

“O kolay. Söz veriyorum.” Durdu. “Ben de sizden bir söz istiyorum.”

“Ne istersen.” Prenses doğruldu. “Senin masum olduğunu savunurum, neye ihtiyacın varsa. Bana söylemem gerekeni söyle. Danışmanlara gidip...”

“Leydim. Beni yanlış anladınız. İsteğim araya girmeniz değil.” Duraksadı. “İzlememenizi istiyorum.”

Harper’ın rengi beyazladı ve bir adım geri çekildi. “Grey...”

Grey'in sesi katıydı. "Siz bu sözünüzü tutabilerseniz ben de benimkini tutarım."

Harper yutkundu. "Tamam. İzlemeyeceğim." Durdu. "Ama yine de onu durdurmayı deneyeceğim."

Grey gülümsedi fakat gülümsemesinde neşe yoktu. "Bu yüzden onun yanında durmaya yazgılısınız."

Prenses'in gözünden bir damla yaş süzüldü, çabucak sildi. "Yorgun olmalısın, ama..." Sesi solmuştu fakat sonra bakışlarını kaldırdı, gözleri yeniden umutluydu. "Belki yarın biraz vakit geçiririz? Rhen, kale topraklarında kaldığın sürece istediğini yapabileceğini söylüyor."

Başını salladı. "Evet, elbette."

"Kılıç çalışıyorum. Zo bana yardım ediyor."

Grey'in gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "İlerlemenizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Güzel," dedi. Yüzü az kalsın düşecekti, tekrar gözlerini sildi. "Yarın sabah?"

"İstediğiniz kadar erken."

Prenses, geldiği gibi sessizce çıktı.

Grey, yaralı bacağına rağmen odada hızla yürüdü ve perdeleri genişçe açtı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bir de hile ve ihanetten bahsediyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Siz ve Prenses. Neden kaçtığınıza şaşmamak gerek."

Şaşırtıcıdır, gülmeye başladı. "Bu doğru olsaydı Rhen bana iki santimlik bile özgürlük tanımazdı." Çabucak kendine geldi, bu bana söylemediği daha fazla şey olduğunu düşündürmüştü. "Bilmediğiniz şeyler hakkında konuşmayın."

İlginç. "Söylediğin şeyde ciddi miydin? Ona vârisin kim olduğunu söylemektense ölmeyi yeğlediğin konusunda?"

"Evet."

O kadar basitçe cevap vermişti ki, *dürüstçe...* Prens'in cilalı laf salatasından sonra onun içten dürüstlüğü beklenmedi.

Kaşlarını çattı. "Sen buraya *nasıl* girdin?"

"Şömineden. Seti açtım."

Kaşları kalktı. "O setler senelerdir yerinden oynatılmadı."

"Muhtemelen bu yüzden bütün günümü aldı."

Şömineye göz attı, ardından bana döndü. Bir kez daha, kıyafetlerin bütün hatlarını ön plana çıkardığının bilincine vardım ve gölgelerin arasına daha da sokulmak istedim.

"Yanan ateşin içinden mi geçtin?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Benim tarafımdaki yanmıyordu, ayrıca görüldüğümünden daha becerikliyimdir." Dışarıda çanlar, muhafızların nöbet değiştirdiğini belirtmek için çaldı. "Geri dönme me izin verecek misin yoksa kaçışımı Prens'e mi bildireceksin?"

Uzun bir süre boyunca beni inceledi, sonra geri çekildi. "Odam seninki gibi korumalı. Buradan kaçış yolu bulamayacaksın."

Şöminenin içine diz çöktüm ve ateşin etrafından geçebilmek için sırtımı duvara verdim. "Prenses'e hayatta kalma yeteneğinizi hafife almamasını söylediniz."

"Bu zamana kadar kaldım."

"Ben de öyle. Benim yeteneklerimi de hafife almayın." Dar açıklığa doğru süzıldüm ve beni izleyen gözlerin bilincinde, süveterimdeki yanan bir kor parçasına fiske attım.

"Fikrinizi değiştirmezsiniz sanırım?" dedim. "Annemle çalışmak hakkında? Barış için?"

"Annen bir canavar," dedi.

Kaşlarımı çatıp ellerimi tuğlaya koydum, boşluktan geçtim ve alevlerin diğer yanından ona baktım. "Öğrendiğim kadarıyla Prens'iniz de öyle."

Başka tek kelime etmeksizin bir günlük çalışmamı inceledim ve tuttuğum yeri çekip seti yerine koydum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GREY

Rhen'in özgürlük ve misafirperverlikten bahsederken samimi olduğu ortadaydı. Aralıklarla uyumuş, şafak sökmeden çok uzun zaman önce uyanmışım ancak erken vakte rağmen, talep ettiğim her şeyi bana iletmişlerdi; tıraş takımından bir tabak yemeğe, daha iyi uyacak bir çift bota kadar. Sırf merakımdan bir de hançer istemiştım, hizmetçi reverans yapıp kaybolmadan önce, "Hemen, lordum," diye cevap vermişti.

Beklerken pencerede durup şafak göğüne baktım, güneş ufuktan yükselirken ortalık hızla aydınlanıyordu. Kale toprakları sallanan altın-kırmızı bayraklar ve her yerde açan çiçeklerle rengârenkti. Sonu gelmeyen sonbaharda o kadar uzun süre kısılı kalmışım ki Demir Gül'ün yaz ortası güzelliğini unutmuştım.

Lia Mara şöminenin tuğla setini kapatmıştı ancak dün gece kendimi onu incelerken bulmuştım. Ellerimi üstüne koyduğumda set o kadar ağırdı ki genişçe açmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Lia Mara'nın gücü ve becerisinden etkilenmişim. Ben bile bunu düşünebilir miydim bilmiyordum.

Kapıda bir tıklama duyuldu ve pencereden çekildim. "Girin." Hizmetçi kız yerine Dustan kapıyı itti ve arkasından kapanmasına izin verdi. "Hançere neden ihtiyacın var?"

"Misafirperverliğin nereye kadar uzanacağını merak etmiştim."

"Buraya kadarmış anlaşılan." Rahatsız olmuş görünmüyordu. Hatta eğleniyormuş gibiydi.

"Bugün gardiyanım kim olacak, Kumandan?" diye sordum. "Odamda mı tutulacağım?"

"İstersen gezmekte özgürsün." Durdu, sonra kollarını kavuşturdu. "Ve 'gardiyanın' benim."

"Öyleyse Tycho'yu görmek istiyorum," dedim.

Dustan başını salladı. Beni, bulunduğumuz kattaki odaların yanından geçirdi ve en alt kata inen merdivene yönlendirdi.

Kaşlarımı çattım. "Nerede o?"

"Revirde."

Zindanda diyeceğinden endişeleniyordum ama bu daha kötüydü. "Yaralı mı?"

"Hayır. Görürsün."

Ben Kraliyet Muhafızları'ndayken revir büyük değildi ve çoğunlukla açık alandan oluşuyordu. Bir düzine sedye arka duvara sıralanır, küçük bir malzeme tezgâhı ön tarafta dururdu.

Yokluğumdaki birkaç ay içinde revir çok değişmişti. Sedyeler -şimdi sayıları iki katıydı- daha büyük, yastıklar daha konforluydu ve her bir sedyenin arasında hastalara mahremiyet sağlayan beyaz çarşaf lar asılıydı. Malzeme tezgâhının yerini, üstünde her renkten mantar tıpalı kavanozlar, katlanmış bezler ve kumaş yığınları olan iki uzun masa almıştı. Bir zamanlar alanı aydınlatan az sayıdaki duvar lambasının yerini ise büyük sarkıt avizeler almıştı ve artık pek az gölgenin kaldığı reviri aydınlatıyorlardı.

Odanın ortasına yakın bir yerde solgun, gömleksiz, orta yaşlı bir adam yatakta oturmuş, kolunu kucağına koymuştu. Alnında ter parlıyordu. Karşısındaki taburede yüzü başka bir yöne dönük olan Noah oturuyordu. Yanında, bir sandalyede de Tycho.

"Buraya dokun," dedi Noah dikkatle parmaklarını adamın omzuna bastırarak. Adam yüzünü buruşturdu fakat Tycho'nun parmakları da aynı yolu izlerken sabit kalabildi.

"Kemiksi kütleyi hissediyor musun?" dedi Noah. "Kırık klavikula. Bu, kırık hattın üstündeki yeni kemik oluşumu başlangıcıdır."

"Kırık klavikula," diye tekrarladı Tycho.

Adam tekrar yüzünü buruşturdu. "Kötü mü?"

"Hayır," dedi Noah. "Sana bir kol askısı vereceğim."

"Kendine iyi yer yapmışsın, Noah," dedim.

Omzunun üstünden baktı. "Başka ne yapacaktım?"

Sesinde bir soğukluk vardı ama Tycho'nun sandalyesinde dönüp genişçe gülümsemesiyle gölgede kaldı. "Grey!" Ancak sonra gözleri Dustan'a kilitlendi ve gülümsemesi temkinli bir bakışa dönüştü. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim. "Kendine arkadaş bulmana sevindim."

Noah taburesinden kalktı ve masalardan birine gidip katlanmış, uzun bir bez aldı. "Tycho ne zaman isterse gelebilir. Hızlı öğreniyor."

Tycho, Noah ve bana baktı. Ardından gözleri dikkatle Dustan'a kaydı. "Eve gidebilir miyiz?"

Sanki Worwick kollarını açıp beni karşılayacakmış gibi. Gerçi vukuatı hep severdi.

Bu düşünceler bir işe yaramıyordu. Hiçbir yere gitmeyecektim.

"Henüz değil," dedim.

Yanımda duran Dustan yüz ifadesinden hiçbir şey ele vermiyordu.

“Prenses Harper’a edindiği yeni becerileri izleyeceğime söz verdim,” dedim. “Gidip ziyaretçi kabul edip etmediğine bakalım mı?”

Tycho’nun gözleri genişledi. “*Prenses’i* tanıyor musun?”

Noah bez parçasını yırttı. “Uzun bir geçmişleri var.”

Ses tonuna karşılık kaşlarımı çattım ama Tycho çoktan meraklanmaya başlamıştı. “Ne tür beceriler?”

“Senin hoşlanacağın türden.”

Öğle vakti avluda buluştuk. Güneş ışınları ahırın etrafındaki çiçek açan çalılklardan gelen yasemin ve hanımeli kokularıyla havayı doldurup ısıtıyordu. Bacağım bunca hareketimden dolayı ağrımaya başlamıştı ama muhtemelen yakında işkence aletine zincirlenecektim, o yüzden acıyı görmezlikten geldim.

Harper sırtıp üç fırlatma bıçağını eline aldı. “İzle. İzliyor musun? İzle.”

Coşkusu neredeyse bulaşıcıydı. Karşılık olarak gülümsemekten kendimi alamadım. “İzliyorum, leydim.”

Zo arkasında duruyordu. Yüzü, önceden tanıdığım bütün muhafızların yüzünde gördüğüm şüphe ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Sen de tahtı korumak için yemin ettin, demek istiyordum. Eğer bilseydin anlardın.

Ya da belki anlamazdı.

Harper bıçaklardan birini elinde çevirdi ve fırlayıp gitmesine izin verdi. Bıçak, sapının titremesine yetecek bir güçle iki parke taşının arasındaki çamura saplandı.

Benden bunu göstermemi istediği ilk günü hatırlıyordum, silahları kullanmayı öğrenmenin meydan okuma gibi görüldüğü o günü. Başta bunun Rhen’e karşı olduğunu düşünmüştüm

ama kendini savunmayı asla öğrenemeyeceğini düşünerek büyüdüğünü anlamak uzun zamanımı almamıştı. Meydan okuması *kendineydi*. Ya da eskiden olduğunu düşündüğü kişiye.

Diğer iki bıçağı da fırlattı ve bıçaklar hızla birbirini takip ederek neredeyse dümdüz bir çizgi hâlinde saplandılar. Dönüp reverans yaptı.

Gülümsedim. “Etkilendim,” dedim ve söylediğimde samimiydim.

“Zo ve Dustan bana çok yardım ettiler.” Durdu. “Kılıç işinde hâlâ çok iyi değilim ama iyiye gidiyorum.”

Bugün belinde bir kılıç vardı, silahlarının ve zırhın ağırlığını yanında duran Zo kadar rahat bir şekilde taşıyordu. “Gösterin bana.”

Kılıçlar havalandı ve güneş ışığının altında birbiriyle çarpıştılar ama Harper haklıydı. Kılıç konusunda yere fırlattığı bıçaklara göre daha hantal ve daha az zarifti. Doğduğundan beri mücadele ettiğini söylediği serebral palsy sebebiyle sol tarafında denge ve güç sorunu yaşıyordu.

Tycho yakınlarda duruyor, kale duvarına yakın yerlerde dolaşıyordu. Bir hayalet kadar sessizdi fakat gözleri müsabakaya kilitlenmişti.

Dustan bana yaklaştı. Bütün sabah varlığıyla yokluğu bir di, bu yüzden sessizce benimle konuştuğunu duyduğumda şaşırdım. “Oğlana ne oldu?”

“Belki bacağıma ok saplayıp kendisini esir alırken seni izlemiştir.”

Ses tonumu duymazlıktan geldi. “Daha fazlası var.”

Hafifçe omzumu silktim. “Hikâyesini bilmiyorum. Askerleri sevmiyor.”

“Ama kılıç dövüşünü seviyor.”

Herkes bunu görebilirdi. Noah’nın neden Tycho’nun çabuk öğrenmesiyle ilgili yorum yaptığını anlıyordum. Tycho

izleyip öğrenme fırsatını asla kaçırmazdı. “Kılıç tutabiliyor. Ayakları hızlı.”

Harper ve Zo ayrıldılar. Harper nefes nefese kalmıştı ama yüzü gülüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Harper.

“Bence arkamı kollasam iyi olur.”

Gülümsemesi genişledi ve kızarıp kılıcını belindeki kınına geri koydu. Azmi, onunla ilgili en sevdiğim şeydi. Buraya ilk geldiği gün nasıl da pusuya yatıp ardından bana hançer çekmişti. Dustan, Rillisk'teyken sonuna kadar savaşaçağımı söylemişti. Harper da öyle yapardı. Lanet tarafından burada kapana kısırıldığımız zamanlarda, kızları asla sona giden birer araç olmaktan öte görmeye cüret etmemiştim.

Fakat şimdi lanet bozulmuştu ve ben kendimi Harper'a bakarken buluyordum, güneşte parlayan koyu renk buklelerine, büyük ve delici gözlerine.

Gülümsemesi soldu, hüzün gözlerini gölgeledi. “Seni gerçekten özlemişim, Korkunç Grey.”

“Ve ben de sizi.” Yarım güldüm. “Ama artık korkunç değilim.”

Bana doğru eğildi. “Sen *her zaman* korkunç olacaksın.”

Ufacık bir an parmağımı teninde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Rhen zaten beni öldürecekti. Büyük olasılıkla.

“Zo,” dedi Kumandan Dustan. “Kılıcını bana verir misin?”

Bu, dikkatimi çekmişti. Zo silahını ona verdi ve Dustan yüzünü Tycho'ya döndü. Ödünç aldığı kılıcı ona uzattı. “Grey bana ayaklarının hızlı olduğunu söyledi.”

Tycho bir anda yırtıcı bir hayvan görmüş tavşana dönmüştü, duvara yaslandığı yerde donakaldı. Başının üzerinde küçük bir hareket dikkatimi çekti, kafamı kaldırıp baktım.

Yukarıdaki pencerenin gölgeleri arasında şu Syhl Koyağı kızı, Lia Mara, avluya bakıyordu. Gözleri loşlukta parlıyordu ama çabucak geri çekilip görünürden kayboldu.

Tycho'ya göz kırptım. "Hadi." Sesimi sakın, neredeyse sıkın tuttum. "Dustan sana adil bir dövüş sunacaktır."

Onu duvar kenarından çekmeyi başaracak bir şey varsa o da kılıç dövüşü öğrenme fırsattıydı, o yüzden öne çıkıp kabzayı eline aldığı anda şaşırmadım. Silahın ağırlığını tarttı ve yutkundu.

Dustan, o hazır olana kadar bekledi ve sonra, tıpkı Worwick'in arenasındaki gibi, hafif bir saldırıyla hamlesini ağırdan aldı.

Tycho az kalsın Dustan'ın kılıcını elinden uçuracaktı.

Güldüm ve gülüşümü bir öksürükle gizledim fakat Dustan şakadan anlardı. Geri çekilip toparlandı ve Tycho'ya daha bir saygıyla bakmaya başladı.

"Bir daha böyle bir fırsat bulamayacaksın," diye seslendim. Tycho sertçe başını salladı. Bu sefer kılıçları buluştuğunda Dustan artık ağırdan almıyordu.

Bir noktada Rhen'in avluya girdiğini fark ettim. Birkaç muhafızla çevrilmişti ve kalenin köşesinde, parke taşlı yürüyüş yolunun renk değiştirip ahıra ulaştığı yerde bekliyordu. Dustan ve Tycho'yu izliyordu ama buradan yüz ifadesini okuyamıyordum.

Harper Zo'yla fısıldaşıyordu, ben de o sırada sessizce Prens'le aramdaki mesafeyi kapattım.

Ona ulaştığımda ifadesinin dertli olduğunu gördüm. Maçı dikkatini dağıtmak için izliyordu, ilgilendiği için değil.

Doğruludum. "Bir şey oldu."

Gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu ve nedenini anlamam bir an sürdü: Bir tehdit sezen ve emir bekleyen bir muhafız gibi konuşmuştum.

Rhen bakışlarını tekrar önümüzdeki maça çevirdi. Sesi duygusuzdu. "Oğlan iyi. Sen mi öğrettin?"

"Evet."

"Belli oluyor. Tereddüt etmiyor."

Tycho, Prens'in kılıç dövüşünü övdüğünü duysa muhtemelen düşüp bayılırdı. Dustan'ın onu meşgul etmesi iyi bir şeydi. "Dikkatini veriyor."

Rhen'in gözleri tedirginlikle gölgelenmişti. Lanetin son aylarındaki kararsızlığı gitmişti ama dün gece odadaki korkusunu gördükten sonra, tereddütün yerini alan duygunun daha iyi olduğunu sanmıyordum.

Avlunun karşısından Harper birlikte olduğumuzu fark etti. Bize katılıp katılmamayı düşündüğünü görebiliyordum.

"Gümüş Ay Limanı sınırlarını kapattı," dedi Rhen sonunda. "Bu sabah haber göndermişler."

Dönüp ona baktım. "Anlamadım."

"Mareşal, ne Syhl Koyağı'na karşı vaat edilen yardımı göndermeyen bir ülkeyle yapılan anlaşmayı ne de yasadışı bir vârisi tanımayacağı haberini göndermiş. Sınırlarını kapatılar ve askeri güç kullanmaya hazırlar."

Kalakaldım. Gümüş Ay Limanı en yakın büyük şehir olduğu gibi Kordiyar'ın denize tek erişim noktasıydı. Sınırlarını kapatmalarının ticaret ve seyahat üzerinde büyük bir etkisi olacaktı, yiyecek ve geçim kaynakları için şehre bel bağlamış insanlardan söz etmeye bile gerek yoktu.

"Öyle bir güçleri var mı?" dedim sessizce.

"Özel ordularla birlikte kolaylıkla böyle bir güçleri olabilir." Durdu. "Ret bildirimi yapan ilk şehir onlar değil. Ama Gümüş Ay açık ara en büyüğü – ve bunu başarabilecek gücü olan tek şehir."

"Nasıl karşılık vereceksin?"

Cevap beklemiyordum fakat belki de geçmişimiz, bana aksi takdirde vermeyeceği bilgiyi alma hakkı kazandırmıştı.

"Şehrimi geri alacağım," dedi.

Ona baktım. "Askeri güç zoruyla."

"Öyle olmak zorunda olduğu ortada."

“Kendi insanlarına karşı sefer düzenleyeceksin.”

“Grey.” Sesi kesafetle ağırlaşmıştı. “Gümüş Ay’ın eylemlerine izin verilirse diğer şehirler de onu takip edecektir. *Hepsiyle* birden savaşamam.” Yüzü acımasızdı. “Nasıl tepki vereceğimi bekleyen başka şehirler muhakkak vardır. Ve muhtemelen Gümüş Ay’la anlaşma yapmaya hazırlanıyorlardır.”

Limanı askeri güçle almak iç savaşa yol açabilirdi. İç savaşa yol *açacaktı*, eğer tahminleri doğruysa. Tüm bu süreç içinde Syhl Koyağı gölgelerin arasında, Kordiyar’a saldırmak için bekliyordu.

Halk birlik olduğunda bile ülkeyi güçlkle bir arada tutabilmiştik. Şehirler kraliyete savaş açarsa Karis Luran saldırıya geçip her şeyi alabilirdi.

Avluya tepeden bakan pencereye baktım.

“Bu iş, bir başka büyücünün varlığından çok daha büyük,” dedi Rhen. “Ülkemi riske atan bir sihirden çok daha büyük. Neden senden o bilgiyi almam gerektiğini anlıyor musun?”

“Evet.”

Gözleri şaşkınlıkla aydınlandı. “Yani bana vârisin ismini vereceksin?”

Boğazım düğümlenmişti. Adımı ona vermenin her şeyi yola koyacağını düşünsem hemen oracıkta, o anda yapardım bunu.

Ama koymayacaktı. Şimdiden işler çığırından çıkmıştı. Beni idam ettirmek, insanların vâris arayışını dindirmeyecekti. Artık önemi yoktu. İnsanlar *Rhen’i* istemiyordu.

İçten içe eminim Rhen de bunu biliyordu ama benim gibi, Harper gibi, o da sonuna kadar savaşıacaktı.

Avluda Dustan ve Tycho ayrıldılar. Tycho’nun saçları terle ıslanmıştı ve nefes nefeseydi ama kendinden memnun görünüyordu. Beklentiyle bana bakıyordu; bir onay, bir söz, bir karar, bir eleştiri bekliyordu. Herhangi bir şey.

Gözlerimi Rhen’den ayıramıyordum.

“Hayır,” dedim. “Vermeyeceğim.”

İfadesi sertleşti. “Vereceksin. Günbatımında vereceksin.”

Sözleri öyle bir kesinlikle söylenmişti ki onları içimde hissediyordum. Döngüler boyunca Lilith’den nefret etsem de ondan hiçbir zaman gerçekten korkmamıştım.

İlk kez Rhen’in yapabileceklerinden korkuyordum.

.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Kaleye huzursuz bir sessizlik çökmüştü. Avludaki meşaleler yakılmış, parke taşları henüz süpürülmüştü. Prens Rhen'in bu eski kumandan için ne planladığını bilmiyordum ama bana akşam yemeği getiren muhafızlar sessiz ve dalgındı, çıkmadan önce tek yaptıkları tepsiyi şömineye bırakıvermek olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Adamlardan biri beni duymazlıktan geldi ki bu olağandı ama diğeri, kapıyı kapatmadan önce pencereye göz attı. "Karanlık çökene kadar bekle. İyi bir gösteri izleyeceksin."

Sonra gitti ve ben de önceki gibi içeride kilitli kaldım.

Pencereye döndüm fakat aşağıda hiçbir şey planlananın ne olduğuna dair ipucu vermiyordu. Kalabalık toplanmaya başlamıştı. Hastalıklı bir cazibe iş başındaydı. Belki bu, kız kardeşimle eşit olmadığımın bir başka ölçütüydü ama işken-ceyi midem kaldırmıyordu. Annem, istediğini elde etmek için şiddet kullanmaya yabancı değildi fakat nadiren izlemeye zorlanırdım. Prens Rhen'in de işkencesini izleme isteğim yoktu. Onun zalimliklerini yeterince görmüştüm.

Şöminenin başına oturup getirdikleri yiyecekleri kurcaladım – yine kabuklu deniz mahsulleri. Midemi bulandırıyorlardı.

Hepsini pencereden aşağı, toplanan kalabalığın üstüne dökmek istiyordum.

Şöminedeki ateş sönmüştü, yeniden yakmak için bir şey yapmadım. Tuğla setin diğer tarafında oda sessizdi. Boş değildi – bıraktığım küçük boşluktan gölgelerin kımıldandığını görebiliyordum.

Grey oradaydı. Endişesini buradan hissedebiliyordum. Onunla ilgili çok sorum ancak pek az cevabım vardı.

Yasal vâris oydu. Korkmaması gerekirdi. Sırf varlığından ötürü Kordiyar'da büyük bir huzursuzluk vardı. Halktan destek bulabileceğine mi inanmıyordu? Neden taht üzerinde hak iddia etmiyordu? Neden kendi insanların açlık ve yıkıma sürüklenmesine izin veren bir adama boyun eğiyordu?

Küçük aralıkta bir ışık kımıldandı, yan kapıdan gelen alçak sesli gümbürtüyü duyabiliyordum. Üç ya da dört muhafız, en az. Kaçmayı deneyeceği için endişeli olmalıydı. Gerilim o kadar yoğundu ki kalbim yerinden çıkacaktı.

Fakat Grey gittiğinde, muhafızlar da gitmiş olacaktı. Boş bir odayı korumanın anlamı yoktu.

İyi bir gösteri izleyeceksin.

Kaledeki kötücül havayı hissedebiliyordum, muhtemelen neler olduğunu bilen insanlar bunu daha fazla hissediyordu.

Grey, muhafızlarıyla birlikte avluda olacaktı. Odası boş ve korunmasız kalacaktı. Büyük ihtimalle herkes avluda ya da pencerelerde izliyor olacaktı. Kendi muhafızlarım akşam yemeğini çoktan getirmişti ve deneyimlerime dayanarak biliyordum ki muhafızlar, gece yarısı nöbet değişene kadar beni kontrol etmeyecekti. Zararsız olduğumu kanıtlamıştım, bu yüzden bana pek dikkat etmiyorlardı.

Hafife alınmaya alışkındım.

İlk kez bu, benim lehime işleyecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GREY

Bana bir günlük özgürlük verilmesi, dün gece alışılmadık bir seçim gibi görünmüştü. Arkadaşlıkla kazanılmış bir lüks.

Şimdi anlıyordum ki bu, ne kaybedeceğimi göstermek için hesaplanmış bir hamleydi.

Günbatımı yaklaşp, hava kapanmaya başlayınca kaçmak için bir yol aramaya başladım. Düşüncelerim kafamda dönüp duruyor ama her yol nafile görünüyordu. Dustan huzursuz ihtiyatımı fark etmiş olmalıydı çünkü dört muhafız gittiğim her yere peşimden geliyorlardı.

Boyun eğmeyi reddettiğimde Rhen'in ne yapacağını bilmiyordum. Sonsuza dek bana işkence edemezdi.

Ama belki edebilirdi. Kesinlikle sonsuza dek katlanamazdım.

Düşünceler omurgamdan aşağı buz gibi bir rüzgâr estirdi. Lilith bize işkence ederken vücutlarımızın nihayet nerede pes edeceğini bilirdi ve döngü yeniden başladı. Zalimliğinin sınırı olmasa da bizim sınırlarımız vardı.

Güneş, ormanın ötesinde kaybolur olmaz kapım tıklandı. Şömine ve pencere arasında donup kaldım. Vücudumdaki tüm hücreler kaçmamı istiyordu.

Gidecek bir yer yoktu.

Worwick'in arenasındaki tavan arasına, şiltemin içine sakladığım bilekliği düşündüm. Gözlerimi kapattım ve diğer tarafı hayal ettim. Perdeyi geçtiğimi hayal ettim. Harper'ın dünyasını, göz alıcı ışıkları ve sesli makineleri hayal ettim. Sihri kullanmayı diledim. Umdum. Bunun için dua ettim.

Kapı tekrar çaldı.

Gözlerimi açtım. Hiçbir şey değişmemişti.

Dustan kapı kolunu tutmak için öne çıktı. Rhen dışarıda bekliyordu, altı korumayla çevrelenmişti.

"Teslim oluyor musun?" dedi.

Keşke kaçabilseydim. Keşke uçabilseydim. Keşke zamanı geri alıp bizi bu kaleye mahkûm eden, bizi birbirimize bağlayan ve bu kadar şey risk altındayken bir kenara atması imkân-sız olan bu ortak geçmişi bize veren laneti geri çevirebilseydim.

"Hayır," dedim.

"Götürün onu."

Muhafızlar zincirlerle yaklaştı. Kaçmalıyım. Boşuna olurdu ama tüm hücrelerim bana savaşmamı haykırıyordu. Beni sakın tutan belki de Rhen'in varlığıydı. Belki itaatkâr bir muhafız olduğum zamanların anılarıydı. Belki Rhen'in yüzündeki bütün bunları atlatıp atlatamayacağını düşünmeme sebep olan yılmış ifadeydi. Boyun eğmemi bekliyordu. Belki ben de onun boyun eğmesini bekliyordum.

Sonra prangalar yerine takıldı ve başka bir şey yapmaya fırsatım kalmadı.

Yürüdüğümüz sırada loş koridora birkaç insan sıralanmıştı. Zindana götürüleceğimi düşünmüştüm ama merdivenlerden Büyük Salon'a döndük, sonra günü Harper ve Tychon ile geçirdiğim avluya çıkan ağır, cam kapılara yöneldik.

Bir muhafız kapıyı genişçe açıp meşaleler ile aydınlatılmış alanı ortaya çıkardı. Küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Boyun eğmeyecekti.

Ayaklarım neredeyse kendi iradeleriyle durdu. Muhafızlar beni öne itmeye başladı. Kalbimin atışları kulaklarımda gümbürdüyordu.

“Durun.” Rhen’in sesi. Muhafızlar durdu.

Döndü ve doğrudan bana doğru yürüdü.

“Grey,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana bunu yaptıрма.”

Ona bakamıyordum. Boğazımdan çıkmak için savaşıyor her bir nefes çatallı ve boğuktu.

Günlerdir aklımdaki aynı düşüncelerle harp hâlindeydim: Ona gerçeği söylersem beni öldürürdü. Beni öldürmek zorunda kalırdı. Kordiyar’ı -tahtını- korumak için neler yaptığını görmüştüm.

Hiçbir şey söylemezsem... keşke ölseydim dememi sağlayacaktı.

Ben muhafızken hayatımı onun için feda ederdim, o yüzden bu seçenek kolay gibi görünüyordu ama değildi. Bu, kılıcın önüne adım atmak değildi.

Kılıç yoktu. Ben tehdit değildim.

Ben bir şey söylemeyince döndü.

Beni kapı girişinden sürüklediler. Gözlerim toplanan kalabalığı dikkatle inceledi. Harper yoktu. Tycho yoktu.

Güzel. Bu kalabalığa tahammül edebilirdim. Bu işkenceye tahammül edebilirdim. Tycho güvenli bir yerdeydi, umarım Harper’ın nazikliğiyle korunuyordu. Umarım Rhen’in söz verdiği gibi bir çanta parayla eve gönderilirdi.

Avluda toplanan düzinelerce insana rağmen alan neredeyse sessizdi. Bir at, yakındaki ahırın duvarına tekme atıyordu. Nefes alıp verişlerim yankılanıyor gibi geliyordu.

Rhen’in niyetinin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu ama muhafızlar beni kale duvarına doğru çektiler, ardından zincirlerimi aslı kancalara takmak için yukarı uzandılar.

Ani bir durgunluk beni ele geçirdi. Bu bir kırbaç kanca-sıydı. Başka kancalar da vardı ama Rhen'in babasının tahtta olduğu zamandan beri hiçbiri kullanılmamıştı. Eğer kale çalışanlarından herhangi biri, bir şekilde Kral Broderick'e yanlış yaparsa, herkesin görmesi için burada kamçılanırdı. Ayrıca kral onları burada asılı bıraktırırdı, ta ki yaralarının üstünde haşereler toplanmaya başlayana kadar.

Gözlerim başımın üzerine asılan bileklerime kilitlendi. Nefes alıp verişlerim gittikçe yavaşladı. Acıyacağını hayal ettim ama kırbacın üstesinden gelebilirdim. At tarafından sürüklenip kemiklerimin teker teker kırılmasındansa çok daha tercih edeceğim bir şeydi.

Gözlerimi kapadım ve ilk kırbaç darbesini bekledim.

Bunun yerine parke taşında sürüklenen başka ayakların sesini duydum, birinin kesik kesik, benimkinden çok daha hızlı ve çok daha paniklemiş bir şekilde soluk alıp verişini.

Kalbim, o daha konuşmadan durmuştu. "Hayır," dedi. Zincirler şıngırdıyordu, mücadele ettiğini biliyordum. "Lüt-fen. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Tycho.

Ellerim zincirlerin ucunda çırpındı. İmkânı yoktu, tuğ-lalar ve karanlık dışında hiçbir şey göremiyordum. "Rhen!" diye bağırdım. "Yapma bunu. Bırak gitsin."

İnce bir ıslık havayı böldü. Deri, sırtıma vurmadan önce sesi güç bela fark ettim.

Düşündüğümden bin kat daha fazla acıtmıştı. Kılıçtan çok daha kötüydü. Oktan çok daha kötü. Kırbaç sanki sürüklenip serbest kalmadan önce kendini derimin altına gömmüştü. İstemeden haykırdım.

Bir başka ıslık. Kendimi hazırladım ama bu seferki kırbaç darbesi benim için değildi.

Tycho çığlık attı.

Yıldızlar görüyordum. Ayaklarımı duvara dayayıp zincirlere tutundum.

Bir ıslık daha. Bir kırbaç daha sırtıma vurdu.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Bir diğeri Tycho'ya vurdu.

"Rhen!" Kendi söylediklerimi duyamıyordum. *Konuştumdan bile* emin değildim. "Rhen, dur! O daha çocuk..."

Bir kırbaç daha. Bu seferki daha alçaktan gelmişti ve omurgama dokunduğuna yemin edebilirdim.

Islıkları duymayı bıraktım. Sadece Tycho'nun çığlık atışını duyuyordum.

Anlamsız sesler çıkarıyordu, sözcükleri gözyaşlarına boğulmuştu. "Lütfen. Durun. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Rhen'le konuşuyordu, muhafızlarla, herhangi biriyle. Benimle konuşmuyordu.

Ama bunu durdurabileceğimi biliyordu.

Bir diğer kırbaç darbesi derimi parçalayıp ateş gibi yakmıştı. Görüş alanımdaki yıldızlar çoğaldı. Zincirlerimi o kadar sıkı tutuyordum ki artık ellerimi hissetmiyordum.

Tycho tekrar çığlık attı. Nefesi kesildi ve öğürür gibi bir ses çıkardı.

Onun bu kavgada yeri yoktu. Rhen için hiçbir şeydi. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Öfkem beni büsbütün yutmuş, hiddetle beni kavuruyor gibiydi. Yıldızlar kör edici bir ışıkla gözlerimi doldurdu.

Bir kırbaç daha vurdu ama bu sefer neredeyse hissetmedim. Tycho'ya vuran kırbacın ıslığını ve onun yankılanan çığlığını duydum.

İçimde bir şey koptu. Çatallı bir ışık havayı doldurdu. Görüşümü çalan kör edici beyaz bir ışık, sanki güneş, dünyaya düşmüş gibiydi. Rüzgâr avluda savruldu, sırtımdaki yaralarda

gezinip nefesimi kesti. Bir an öldüğümü sandım. Göremiyordum. Duyamıyordum.

Sonra gitti. Gözlerimdeki yıldızlar küçülüp hiçe döndü. Rüzgâr bitti.

Kırbacı bekledim ama gelmedi. Sırtımdaki yaralardan kan akıyordu ancak hiddetli acımın üstünden pek hissedilmiyordu. Tek duyduğum hızlı ve boğuk nefesimdi.

Bir başka kırbaç darbesinin beni sırtımdan yakalamasını bekleyerek zincirlerin ucunda çırpındım fakat kırbaç darbesi gelmedi. Ayağımı duvara dayayıp kendimi toparlamayı başardım, sonra zincirlerimin ucunda dönüp avlunun görebileceğim kısmına baktım.

Herkes düşmüştü. Her bir kişi yığın hâlinde yatıyordu. Bazıları birbirinin üstüne düşmüştü.

Hiçbiri kımıldamıyordu.

Tycho'yu bulmak için duvara baktım ve onu yirmi adım ötemde buldum, zincirlerinin ucundan sarkıyordu, bilinçsizdi. Ya da ölü.

Nefes alıp verişim tamamen farklı bir sebeple düzensizleşti. Prangalarımı kancalardan çıkaracak kadar yükselene dek zincirleri çektim ve kendimi duvara karşı kaldırdım. Olması gerekenden fazla vakit almıştı, kollarım beni pes etmekle tehdit ediyordu. Oraya ulaştığımda kancaya karşı kendimi hazırladım ve bitkinlikle soluk aldım. Her nefes, her hareket yeni bir şekilde acıya sebep oluyordu. Bana kaç kez vurduklarını unutmuştum ama sırtım epey açılmış gibi geliyordu.

Zinciri çıkardım, sonra yere düştüm.

Kötü seçim. Yaralı bacağım pes etti ve yalpalayıp dizlerimin üstüne düştüm. Görüşüm puslanmıştı, başımı sallayıp gözlerimi kırıştırmam gerekti.

Kamçı yarasının kıvrılıp uzandığı yan tarafıma dokundum. Yara derindi ve şiddetle kanıyordu.

Rhen uzakta değildi, diğerleri gibi parke taşlarının üzerine kapaklanmıştı. Nefes alıp veriyordu ve yaralı değildi. Uyuyor olabilirdi.

Neler oldu?

Daha sonra merak edebilirdim. Tycho'yu serbest bırakmam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu.

Duvardaki yerine ulaştığımda onun da nefes alıp verdiğini fark ettim ama ağır bir hırıltı şeklindeydi. Sırtı, kanayan çizgilerden bir lapa gibiydi. Gözyaşı yanaklarını ıslatmıştı. Bir noktada kendi üstüne kusmuştu. Onu kurtaracak kadar yükselmeye çalıştım ama sırtım karşı çıktı, duvara doğru çökerek haykırdım.

Bir kez daha deneyip başarısızlığa uğradım. Görüşüm tekrar bulanıyordu, net hâle getirmek için başımı sallamam gerekti.

Kalede bir yerden bir bağrış geldi, sonra bir başkası.

Çabalarımı iki katına çıkardım ama zinciri çözecek kadar gücüm yoktu.

Yanımda bir gölge belirdi, iki el Tycho'nun ağırlığını kaldırmama yardım etmek için belini tuttu. "İşte," dedi yumuşak bir kadın sesi. "Sana yardım edeyim."

Lia Mara. Syhl Koyağı'ndan gelen kız. Düşüncelerim karmakarışık, gözlerim bulanıktı ve hayal görüp görmediğimi merak ettim. "Nasıl... Sen nasıl?"

"Acele et!" dedi. "Kaledeki muhafızlar bayılmadı."

Acele ettim. Dişlerimi sıkıp çubuğa uzandım ve kendimi kurtardığım gibi vücudumu yukarı kaldırdım. Gözlerime ter damlıyor, kaslarım titriyor, pes etmekle beni tehdit ediyorlardı ama Lia Mara, Tycho'nun ağırlığını taşıyınca zincirini çevirip duvara tutunabildim. İki santime ihtiyacım vardı. Bütün gücümü verdim.

Zincir, kancadan çıktı. Lia Mara, Tycho'yu yavaşça indirmeye çalıştı fakat Tycho yere kapaklandı. Ben de neredeyse

onun üstüne düşüyordum. Parmaklarım parke taşlarına gömüldü ama kıınılayamıyordum. Kollarım bitkinlikle seğıiriyor, düşüncelerim dağılıp sürükleniyordu.

Lia Mara önümde, dizlerinin üstündeydi, saçları meşale ışığında parlıyordu. “Kaçman gerek.”

Kaçamazdım. Ayağı bile kalkamazdım.

“Git,” dedim ona.

Gözleri benden Tycho’ya, oradan kaleye döndü.

“Git,” dedim tekrar. Sesim çatallanıyordu. “Burada barış bulamayacaksın.”

Bağırlar avluya ulaştı, ardından muhafızlar ve kale hizmetkârları kapılardan akın edip açık alanı doldurdular. Lia Mara gölgelere süzüldü.

“Şifacı Noah’yı bulun!” diye bağırdı bir kadın, arkasından da bir adam bağırdı, “Prenses’i koruyun!”

“Hayır!” Harper’ın sesi avluda yayıldı, sesi yüksek ve panikliydi. “Nerede? Rhen nerede?”

“Burada!” diye bağırdı bir muhafız.

Birden Harper orada, Rhen’in başında diz çökmüştü. “Rhen,” dedi. “Rhen, beni duyabiliyor musun?” Elini tuttu. “Nefes alıyor,” dedi. “Noah, nefes alıyor.”

Gözlerimi kııptım ve Noah yanında belirdi. “Nabız güçlü,” dedi, bir eli Rhen’in boynundaydı. “Senkopal atak gibi duruyor.”

“Senk... Ne?”

“Bayılmış.” Şifacı, Rhen’in hemen yanı başındaki Dustan’ın yüzükoyun yatan vücuduna yaklaştı, sonra elini boynuna koydu. “Hepsi bayılmış.” Kafası karışmıştı. Artık avluyu doldurmuş olan düzinelerce hizmetkâr ve muhafıza seslendi, “Onları düz yatırın. Jake! Havayollarının açık olduğundan emin ol.”

Harper etrafına baktı. “Yani hepsi...”

Gözleri bana kilitlendi.

Nasıl göründüğümü hiç bilmiyordum ama hissettiğim kadar kötü olmalıydı. Çünkü yüzü soldu ve elini Noah'nın koluna kilitledi.

"Grey," diye nefesini verdi.

Tekrar gözlerimi kıptım, önümde diz çöküyordu.

"Ah, Grey," diye fısıldadı. Elleri ellerimi buldu. Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Grey, bilmiyordum."

Sağımda, düşen muhafızlardan biri hareket etmeye başlamıştı, kuvvetle başını sallıyordu.

Elimin birini yere dayadım. Kaçmam gerekiyordu.

"Revire götürülmeleri gerek," dedi Noah. Tycho'nun başına çökmüştü ve sesi öfkeyle gerilmişti. "Sanırım bu çocuk sokta."

"Uyanıyorlar!" dedi bir ses avlunun diğer yanından.

Revire götürülemezdim.

Harper'ın gözleri benimkilerle buluştu.

"Lütfen." Sözler kulağa sanki boğazımdan koparılmış gibi geliyordu.

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Harper ayağa kalktı ve emirler vermeye başladı. "Prens'i odasına taşıyın! Su kaynatın ve ılık kompresleri hazırlayın. Bütün bilinçsiz muhafızları revire götürün. Jake! Sana ihtiyacım var."

Kardeşi insan kalabalığını iterek yanına geldi. "Harper, ne..." Kalenin yanındaki karanlıkta yatan beni ve Tycho'yu gördüğünde sesi soldu. Uzunca bir nefes bıraktı. "Lanet..."

"Jake," dedi Harper aceleci bir fısıltıyla. "Onları buradan götürmen gerek."

Jake'in ifadesi hemen sertleşti. "Mümkün değil. Onu buradan götürürsem eve *asla* gidemeyiz."

"Rhen'in ne yaptığına... Yaptığına bak..." Sesi soldu. "İşini bitirme fırsatını bulursa herhangi bir yere gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Jake'in gözleri bana kaydı. İfadesi acımasızdı, kız kardeşi kadar nazik ve şefkatli değildi. Yanıma gelip göz seviyeme eğildi.

"Sana yardım edersem en kısa zamanda Noah ve beni eve göndereceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz," dedim güçlkle.

"Yemin et," dedi.

"Yemin ederim." Yemini nasıl tutacağıma dair bir fikrim yoktu ama Tycho ve beni buradan çıkarmaları anlamına gelecekse yemin edecektim, hem de gönüllü olarak. "Fırsatım olur olmaz sizi eve geri götüreceğime yemin ederim."

"Güzel." Ayağa kalktı. "Harper. Ne yapmamı istiyorsun?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Avluda kaos hüküm sürüyordu.

Karanlıkta bekleyip izledim.

Diğer herkes kalenin içine taşınırken kimse, iki adamın Grey ve oğlanı avludan götürdüğünü fark etmedi.

Kimse siyahi bir adamın nazikçe atları okşadığını, ahırın karanlık tarafından kalkan arabayı fark etmedi.

Kimse ormanda kaybolan arabanın arkasından bakan Prenses Harper'ı fark etmedi.

Ve son olarak, kimse benim küçük, gümüş renk bir ata gizlice binip ormana doğru kaybolduğumu fark etmedi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Yumuşak battaniye yığınlarının üstüne yüzükoyun yatmış hâlde bir ateşe bakarak uyandım. Uyuduğumu hatırlamıyordum, hiçbir şey hatırlamıyordum. Duvarlar panelli ahşaptandı ve şömine küçüktü. Burası sarayda bir oda değildi.

Sertçe nefes aldım ve vücudumdaki tüm yaralar protesto etti. Haykırmamak için kendimi zor tuttum.

“Seni en son diktiğimde bana kulak asmayıp bir canavarla dövüşmeye gitmiştin.” Noah’nın sesi alçaktı, odanın öteki tarafından konuşuyordu. “Sanırım bu seni biraz daha yavaşlatır.”

Bin bir güçlkle başımı çevirdim. Noah kapıya en yakın köşede, tahta bir sandalyede oturuyordu, ellerinin arasında dumanı tüten bir fincan dengelenmişti. Solunda geniş bir yer yatağı vardı. Tycho’nun yüzü battaniyelere gömülmüştü fakat saç tutamını ve yere düşen hafif kaslı kolunu tanıdım.

Buradan bile sırtını süsleyen kırmızı çizgileri görebiliyordum. Gözlerimi kaçırdım.

Benim hatam.

Bir başka adam diğer taraftaki yer yatağında yatıyordu ama sadece botlarını görebiliyordum. Jacob olmalıydı.

Nerede olduğumuza dair bir fikrim yoktu ama şu anda önemsemiyordum. Gözlerimi ovalamak için elimi kaldırdım ve bu bile beklemediğim kadar canımı yaktı. “Kamçı izlerinin dikilmesi mi gerekiyordu?”

“Bazılarının gerekiyordu. Tycho’nunkiler daha yüzeysel ama fazla değil. Sanırım ona daha biraz daha az yüklenmişler.” Sesi iğrenti doluydu.

“Öfkелisin.”

“Öfkeliyim herhalde. İşlerin burada... *farklı* olduğunu biliyorum ama bunun hiçbir önemi yok. Savaş ve işkence başka şeyler.”

Karşı çıkamazdım. Lilith’in yaptığı onca şeyden sonra bu son derece kişisel geliyordu – ve bir şekilde daha aşağılayıcı. Elim battaniyenin üstünde gerildi. Aşağılanma bir tarafa, vücudumun ihtiyaçları vardı.

“Noah,” dedim. “Şey yapmam lazım...”

“Ne? Ha.” Sandalyesinden doğruldu.

Noah’nın beni kaldırmaya yardım etmek adına kolumun altına koyduğu eline rağmen, ayağa kalkmak için bütün gücümü kullanmam gerekmişti.

“Dışarı çıkmak zorundayız,” dedi. “Bana yaslanabilirsin.”

Yaslanmak istemiyordum ama birkaç adım sonra kulaklarım çınlamaya, görüş alanım benekenmeye başladı, böylece yaslandım. Kısa bir koridoru geçtik ve kapıdan dışarı çıktık. Hava soğuk ve ayazdı, sırtım için hem bir rahatlama hem de bir saldırıydı. Güneş, ufukta mor bir umut gibiydi. Saat erkendi, bu yüzden Noah kapıyı arkamızdan kapattı. Çimli bir yol, ay ışığında parlayan küçük ahıra gidiyordu.

Bir anda nerede olduğumuzu anladım. En son buraya geldiğimizde kışın ortasıydı, kar her yeri beyazla örtüyordu.

Yamru Domuz. Rhen ve Harper’a sığınak sunan han. Her şeyin değiştiği yer.

Gözlerimi tekrar ovaladım.

Noah beni küçük bir ağaçlığa götürdü. "Seninle durmamı ister misin?" dedi. "Yoksa yalnız mı kalmak istersin?"

Şu anda pek umrumda değildi ama bana bir parça vakar bırakmasını tercih ederdim. "Ayakta durabilirim," dedim, her ne kadar emin olmasam da. Hanın duvarına yaslanıp gözlerini başka tarafa çevirecek kadar geri çekildi..Bitirdiğimde ben sormadan tekrar yanıma gelmişti.

"Çok nazıksın," dedim ona. "Bunu hak etmiyorum."

"Doktor olduğumda ihtiyacı olan insanlara yardım etmeye yemin ettim." Tekrar ona yaslanmama müsaade etti. "Hak etsinler ya da etmesinler."

Kapıya yaklaştık fakat duraksadım. Burada, bu masum yerde bile kapalı bir odaya dönme fikri kalp atışlarımı hızlandıırıyordu. "Dışarıda oturmak istiyorum," dedim.

Karşı çıkmasını bekliyordum. Ama hanın arka duvarının bitişiğindeki banka oturmama yardım etmek için yolunu değiştirdi.

Oturduğumda bir türlü rahat edemedim. Kollarımı dizlerime dayadım ve sırtımın ağrısıyla dişlerimi sıktım. Uzun bir süre sessizce oturup şafak havasını soluduk.

"Tam olarak ne oldu?" dedi Noah sonunda. "Neden hepsi öyle düştü?"

Çatlamayı, ışığı ve ani sessizliği hatırlıyordum.

Rhen'in beni konuşturmak için Tycho'yu kamçılatacağını anladığımda zihnimin içindeki paniği hatırlıyordum.

Bu, ondan asla beklemeyeceğim bir zalimlik seviyesiydi.

"Bilmiyorum," dedim.

"Burada sihir olduğunu biliyorum," dedi Noah, "ama üç düzine insan taş gibi yığılıp kalana kadar üzerine pek kafa yormamıştım."

Omuzlarım gerildi.

“Sendin, değil mi?” dedi.

Bir şey söylemedim.

“Sen değilsen,” diye devam etti, “Tycho’ydu ama o bilinçsizdi ve sen değildin. Yani.”

Ellerime baktım. Parmaklarımın arasındaki kan kurumuş, çamur ve toza karışmıştı. “Eğer sen anladıysan Prens’in de anlaması uzun sürmeyecektir.” Başımı kaldırıp çimlere ve ahıra baktım. “Devam etmemiz gerekecek. Hancı ve ailesi benim varlığımdan ötürü tehlikede.”

Gerçi nereye gideceğime ya da Tycho’yu nereye götüreceğime dair bir fikrim yoktu.

“Herkesin aradığı kişi sensin,” dedi Noah. “Büyücü.” Durdu. “Vâris.”

Pek inanamıyormuş gibi söylemişti ama başımı salladım.

“Biliyor muydun? Lanet yüzünden kapana kısıldığınız onca sene... biliyor muydun?”

“Hayır.” Sesim öfkeyle keskinleşmişti ve sırtımdaki acıyla besleniyordu. “Bir parçacık da olsa sihrim olduğunu bilsem yaptıklarına katlanır mıydım sanıyorsun? Gerçekten mi?”

İfadesizce bana baktı, iç çektim. Öfkem Noah’ya değildi. “Lilith’i öbür tarafa götürene kadar bilmiyordum. Özgürlüğünü, gerçeği söyleyerek kazanmaya çalıştı. O zaman bile nasıl sihir yapacağımı bilmiyordum.” Durdum. “Hâlâ avluda yaptığım şeyi nasıl yaptığımı bilmiyorum.”

“Lilith sana gerçeği söylediğinde... neden kaçtın? Neden gittin?”

“Karis Luran çoktan şüphe tohumlarını ekmişti, Demir Gül’e geldiği ilk gün. Varlığımın tahta geçme sırasını tehdit edeceğini biliyordum.” Durdum. “Herkes ölü olduğumu sanırsa daha kolay olur sandım.”

Bir süre sessiz kaldı. “Bu daha kolay gibi görünüyor mu, Grey?”

Odasında konuşurken Rhen'in gözlerine düşen gölgeleri düşündüm, bana Gümüş Ay'dan ve risk altındaki şeylerden bahsederken vücudundaki o huzursuz gerilimi. "Rhen'in tah-tını kaybetmekten çok sihirden korkacağını düşünmemiştim. Bilmeliydim."

Noah homurdandı. "Korku, insanların asla beklemeyeceğimiz şekillerde davranmalarına sebep olur."

"Doğru. Dün gece bunu kanıtladı."

"Neden söylemedin ki?" dedi ama sonra cevap beklemeden içini çekti. Öfke yine kelimelerinin arasını dolduruyordu. "Boş ver. Bir cevap almak için neler yapabileceğini gördüm, aldığımda neler yapacağını hayal bile edemiyorum."

"Kordiyar şimdiden iç savaş tehlikesi altında. Karis Luran'dan her an bir saldırı gelebilir, özellikle de şimdi Rhen kızını rehin tuttuğu için." Zihnimdeki bulanıklığın arasında bir anı titreşince birden durdum. Lia Mara yanımda, ben Tycho'yu duvardan kurtarmaya çalışırken onun ağırlığını kaldırmama yardım ediyordu. Ne olmuştu? Lia Mara kaçmış mıydı? Anıyı bir araya getiremiyordum ve zaten önemi de yokmuş gibi geliyordu. Başımı iki yana salladım. "Rhen ülkesini bir arada tutmaya çalışıyor."

Noah hiçbir şey söylemedi. Ağırlığımı diğer yanıma verdim, yüzümü buruşturdum ve kollarımı tam olarak önceki yerlerine geri koydum.

"Sen Demir Gül'e geri dönmelisin," dedim. "Hemen, saat hâlâ erkenken. Benimleyken bulunursan hain olarak görü-lürsün."

"Hayır."

Kelimeyi öyle basitçe söylemişti ki ona bakmak için başımı çevirdim. Çenesini sıkımişti, dizlerinin üstünde duran kolları gergindi.

"Hayır?"

“Rhen’e yaptığı şeyde yardım edeceğime, kaçmana yardım edip suçlu olmayı tercih ettiğimi çoktan Jake’e söyledim.”

“Yeminli olduğun için mi?”

“Yanlış olduğun için.” Bana baktı, sesi kızgındı. “Benim geldiğim yerde, benim gibi insanların o tür... o tür işkencelerle geçen bir geçmişi var. Ben de bunun bir parçası olmayacağım. Bu beni hain yapacaksa da umurumda değil.”

Onu inceledim. “Noah... Hakkında şimdiden sihir gücüne sahip olduğun konuşuluyor. Eğer benimle kaçarsan...”

“Sihir.” Söylendi. “Buna *tıp* denir. Bu bilimdir. Komik olan ne, biliyor musun? Diğer taraftayken derimin rengiyle yarılanıyordum. Bir adamı sevmekle. Sonra buraya geldim ve kimse bunları umursamamaya başladı. *Burada* bir şifacının, bir Prens’le aşk yaşamak için yeterince soylu olup olmadığını sorguluyorlar. Kızarıklığı nasıl giderdiğimi ya da ateşi nasıl düşürdüğümü sorguluyorlar.” Gözlerini devirdi.

Han ve ahır arasında bir rüzgâr esti ve içimi ürpertti. Kalbim hareket için yalvarıyordu ama harekete geçebileceğim bir şey yoktu – ve muhtemelen pek bir şey de yapamazdım.

“Bunların iyileşmesi ne kadar zaman alacak?” dedim.

“Haftalar.” Durdu. “Belki daha az. Yangıyı azaltmak için hancının karısına biraz zencefil ve zerdeçal olup olmadığını sorarım.”

Saat erken ve herkes uyuyor olsa da sesimi alçalttım. “Neden burada olduğumuzu düşünüyorlar?”

“Sadece Jake ve beni gördüler ve bizi tanıyorlar. Tycho ve senin yoldaki bir saldırıda yaralandığınızı, gece burada kalmamız gerektiğini söyledik.”

Yeterince masumdu ve şüphe yaratacak hiçbir şey yoktu. Birileri sırtımı görmeden önce bir gömlek bulmam gerekiyordu. “Tycho... çok şey atlattı,” dedim. Ona baktım. “Dün gece uyandı mı?”

“Evet. Birçok kez.” Duraksadı. “Seni de kurtarıp kurtarmadığımızı sorup durdu.”

Sürekli tavan arasındaki o çocuğun yüzünü görüp duruyordum. *Sırrını korurum, Hawk.*

Elimi çenemde gezdirdim. “Onu bu işe bulaştırmamalıydım. Bunların hiçbirine.”

Şaşırtıcıdır, Noah sessizce güldü. “Muhtemelen onu durduramazdın. O çocuk sen uçurumdan atlasan peşinden gelir.”

Cevap vermek için nefes aldım ama gürültülü toynak sesleri beni durdurdu. Vücudum daha hareketimi engelleyemeden ayağa fırlamıştım.

“En az iki at,” dedim Noah’ya. “Belki daha fazla.” Elim kendiliğinden kılıca uzandı ama hiçbir şeyim yoktu.

Sanki dövüşebilecekmişim gibi.

“İçeri gir,” dedim. “Diğerlerini sakla. Ben bir at alacağım. Beni arıyorlar.”

“At binemezsin! Yapamazsın...”

“Git!”

Yeterince hızlı olamayacaktık. Toynak sesleri neredeyse araziye girmişti. Muhafızlar çevreyi arayacak ve yollarına çıkan herkesi parçalara ayıracaktı.

Hanın yan tarafında bir at belirdi ve her şeyin bittiğini anladım. Elbette arkadan kaçmamı önlemek için adam yollamışlardı. Yumruğumu sıkıştırdım. Artık sırtımdaki acıyı hissetmiyordum.

“Grey?”

Donup kaldım. Harper’dı bu – ve arkasında, başka bir atın üstünde, Zo.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir birine bir diğerine baktım.

Harper tereddüt etmeden atından atladı. “Fazla vaktim yok. Rhen danışmanlarıyla görüşüyor. Kraliyet Muhafızları

bütün gün seni arıyor olacak.” El yordamıyla bir heybeyi buldu, sonra açıklığı geçip bana getirdi. İfadesi karanlık ve endişe doluydu. “İşte, sana birkaç giysi getirdim...” Gözleri vücuduma kaydı ve sesi solup gitti. “Ah, Grey.”

En kötüsünü görmemişti bile ama kaburgalarımın uzanan iki kamçı izi olduğunu biliyordum. Biri, canavar hâlindeyken Rhen’le yaptığım dövüşlerden kalma bir yaraya paraleldi ve bir şekilde uyumlu görünüyordu.

Koluma dokunmak için uzandı, parmakları ılık ve nazikti.

Beni çevirmeye çalıştığında kaskatı durdum. “Hayır.”

Gözleri benimkilerle buluştu, acıma neredeyse olanların aşağılayıcılığından daha beterdi. Aramızda ağır bir gerginlik ânı asılı kaldı, sonra heybeyi almak için öne çıkan Noah tarafından bozuldu.

“Üzerine bir gömlek giymesi gerek,” dedi.

Bu, Harper’ı harekete geçirmişti. “Ee. Evet. Giysiler! İşte.” Çantayı açtı ve bir gömlek çıkardı.

Sadece bankta oturmak bile acı vericiydi, kollarımı oynatıp giyinmenin nasıl olacağını hayal dahi edemiyordum.

Hayal gücüm hakkını verememişti. Vücudumu ateşe atmak daha az acı verirdi. Noah elinden geldiğince yardım ediyordu ama geniş gömlek sırtımdan aşağı kaydığında başım dönüyordu ve terlemiştim.

Harper’ın acıyan bakışları da yardımcı olmuyordu.

Banka oturdum çünkü diğer seçeneğim Harper’ın ayaklarının dibine yığılmaktı. Konuştuğumda sesim boğuktu. “Size ne yapacağını söylemiştim. Bunun için onu suçlamayacağımı söylemiştim.”

Kelimeler ağızımdan dökülürken yanlış geliyordu. Ya da yanlış değil... Eksik.

Sadece bana yapmış olsa Rhen’i suçlamazdım.

Harper banka, yanıma oturdu. Bakışlarına karşılık vermiyordum.

"Ben onu suçluyorum," dedi sessizce.

"Leydim," dedi Zo atların yanından. "Yakalanmak istemiyorsanız bir an önce yola çıkmamız gerek."

"Henüz değil." Harper elimi tutmak için uzandı. "Grey."

Nihayet ona baktım. "Bana acımanızı kaldıramam."

Ben çekilemeden parmaklarını elime sardı. "Sana acımıyorum." Beni inceledi. "Sendin, değil mi?" Durdu. "Büyük gücü olan sensin."

Bu, Noah'nın aynı şeyi sormasından farklıydı. Harper bizimle birlikte lanete tutulmuştu. Çok şeyi riske atmıştı. Yanağındaki yara bunun bir kanıtıydı. Lilith'le farklı bir şekilde savaşılabileceğim düşüncesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Affedin," dedim. "Bilmiyordum."

"Sen, Rhen'in kardeşisin." Sesi o kadar alçaktı ki. "Bunca zaman ikiniz birlikte lanette kısıtlı kaldınız ve ikiniz de bilmiyordunuz."

"Bilmek daha kötü olurdu," dedim. Ama kelimeleri söylediğimde doğru olup olmadıklarını bilmediğimi fark ettim. Kaşlarımı çattım. "Ve Kraliyet Muhafızları'nı peşimden göndermeyi planladığına göre önemli olmadığı da ortada."

"Ben... Keşke bana söyleseydin. Keşke *ona* söyleseydin." Sonra sonucun ne olacağını fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Keşke... Keşke..."

"Ben de çok keşke dedim," diye yanıt verdim, "lanet bizi esir tutarken. Keşkeler hiçbir şeyi çözmiyor." Durdum ve tekrar Zo'ya baktım. "Burada kalamazsınız. Benimle birlikte bulunursanız... bu, Rhen'in elini zorlar ve neler yapabileceğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

Harper'ın ifadesi katılaştı. "Birincisi, denediğini görmek isterim. İkincisi, avludaki herkesi dümdüz ettin – Rhen dahil. Büyünün onu tekrar esir alacağını düşünüp dehşete düştü." Duraksadı. "Bir stratejisi olmadan peşinden gelmeyecektir. Bu gerçekleşmeden onu durdurup durduramayacağıma bakacağım."

Çok cesurdu. Kordiyar'daki herkesin Harper'ın emrinde bir ordusu olduğuna neden inandığını hatırladım.

Ancak Rhen'i durduramayacaktı. Rhen, yaptığı şeyi isteyerek gerçekleştirdiyse şimdi durmazdı.

Hanın arkasındaki kapı tıkırdadı. Hancı ya da karısını beklemiştim ama Tycho yalpalayarak kapıdan çıktı. Gömleksiz ve solgundu, gözleri hafifçe vahşi bakıyordu.

Jacob hemen arkasında, gözlerini ovalıyordu. "Gördün mü? Sana hâlâ burada olduklarını söylemiştim. Selam, Harp."

"Selam," dedi ama gözleri oğlandıydı. "Tycho. Gel. Otur."

Bir emir değildi ama Tycho başıyla selam verip, benim kadar dikkatli bir şekilde banka oturmadan önce mırıldandı. "Emredersiniz, leydim."

Harper onun sırtını gördü ve sert bakışları benimkilere döndü. Çenesi kilitlenmişti. "Bu çok fazla."

Ona karşı çıkamazdım. Sessizliğe büründük. Bir rüzgâr Tycho'yu ürpertti.

Bir plana ihtiyacım vardı. Aylar önce Demir Gül'den ilk kaçtığımda yaralıydım ama çok kötü değildi. Kimse beni aramıyordu, böylece Worwick'in arenasında iş bulabilmiştim.

Şimdi herkes beni arıyor olacaktı. Ve muhtemelen Tycho'yu.

İkimiz de kendimizi savunacak durumda değildik. Sığınma sunan herhangi biri tehlike altında olacaktı.

"Kaçmamız gerek," dedim.

Tycho bana baktı. Gözleri acı ve bitkinlikle bulutlanmıştı ama sözlerimi duyduğunda bu sefer gözleri umutla doldu. "Evet."

Başımı iki yana salladım. "Gidebileceğimiz hiçbir yer yok."

Binanın köşesinde, sabah sisi ve gölgelerinin arasında bir hareket belirdi. Pelerinli biri köşeden çıktı.

Ayağa kalktım. Zo kılıcını çekti. .

"Rahat olun." Lia Mara şapkasını indirdi. "Gidebileceğiniz bir yer var."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

On iki saatten kısa bir süre önce, bu adamın sırtındaki kaslar ortaya çıkana kadar kırbaçlandığını görmüştüm ve şimdi bir orduyla karşılaşmaya hazırmış gibi ayağa kalkıyordu. Muhafızken amansız biri olmalıydı. *Şimdi* de amansızdı, avlunun serin sessizliğinin içinde solgun ve sarsak olmasına rağmen. Gözlerindeki bakış kalbimin tekleyip çırpınmasına sebep oluyordu. Kaçmalı mıyım yoksa bir silah bulup savaşmalı mıyım emin olamıyordum.

“Burada ne arıyorsun?” dedi, sesindeki hafif zorlanma zayıflığını ele veriyordu.

“Siz ne arıyorsanız onu, sanırım.”

“Bizi *takip* ettin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yarı ölüydünüz. Pek zor olmadı.”

Prens Harper elini muhafızın koluna koydu. “Kılıcını indir,” dedi sessizce. Daha sonra bana dönerek, “Gidebilecekleri bir yer mi biliyorsun?” diye sordu.

“Elbette. Syhl Koyağı’nda hoş karşılanırlar.”

“Hayır,” dedi Grey.

“Sığınma teklif ediyorum,” dedim. “Prens Rhen’in peşinizden gelemeyeceği bir yerde.”

“Yani bir hükümdarın işkencesine bir başkasınınkini öneriyorsun.”

“İşkence mi?” Neredeyse sesli güldüm. “Siz Kordiyar’ın yasal vârisisiniz. Annem size zarar vermeyecektir.” Annem muhtemelen ceplerini gümüşlerle, kulaklarını vaatlerle dolduracaktı. Nolla Verin onun karanlık gözlerine ve geniş omuzlarına bir bakış atacak ve yaltaklanmaya başlayacaktı.

Mutlu olmalıydım -hatta *gururlu*- ama düşünceler mide-me ağrılar sokuyordu.

Bir adım yaklaştım, gerilmişti. Ellerimi iki yana açtım. “Zar zor ayakta duruyorsunuz. Gidecek bir yerinizin olmadığını söylediniz.” Prens Harper’a baktım. “Annem ve insanlarımızın hakkında ne düşünürseniz düşünün, ben buraya gerçekten iki ülke için de barış getirme umuduyla geldim. Şimdi de barış öneriyorum.”

Harper kaşlarını çattı ve Grey’e baktı. “Grey, burada güvende değilsin.”

“Syhl Koyağı buradan günlerce uzakta.” Yavaşça nefes aldı. “O da iyi sürersek.”

“O zaman sürebildiğimizde süreriz,” dedim “ve ihtiyacınız olduğunda dinleniriz.”

“Hayır,” dedi han duvarının yanında duran adam. Onu ve şifacıyı Grey’i avluya sürükledikleri günden hatırlıyordum. Prens Jacob. Teni yaz ortasından dolayı bronzdu, saçları Harper’inkiler gibi koyu renk ve kıvrıkcıktı.

Harper alçak sesle lanet okudu. “Jake. Lütfen.”

“Artık bana yeminli. Eğer bir yere gidecekse bu, bana bağlı.”

Gözlerim hızla Grey’e döndü. “Veliaht Prens’siniz ve bir başkasına hayatınız üzerine yemin mi ediyorsunuz?”

“Hayatım üzerine yemin etmedim. Ve Veliaht Prens de *değilim*.” Grey, Jacob’a baktı. “Elimden gelen en kısa zamanda götüreceğimi söyledim. Disi’ye dönmek için büyücünün verdiği bilekliğe ihtiyacım var – ve o da beni tutukladığınızda Rillisk’te kaldı.”

Prens Jacob küfretti.

“Sana kolay olmayacağını söylemiştim,” dedi Noah. “Onu ilk yakaladığımızda söylemiştim.”

“Tycho ve ben tanınmadan Rillisk’e dönemeyiz,” dedi Grey. “Rhen muhtemelen çoktan oraya adam göndermiştir.”

Harper’ın ifadesi sertti. “Gönderdi.”

Jacob kollarını bağladı. “İyi. Her neyse. Hâlâ onu bir daha görememe ihtimalimiz olan bir başka ülkeye göndermiyorum.”

“Hepiniz Syhl Koyağı’na gelebilirsiniz,” dedim. “Aynı zamanda sizin de güvenliğinizi garanti edebilirim.”

Sessizleşip gözlerini bana diktiler.

Rüzgâr avluyu bölüp saç tutamlarımı pelerinimden çekti. “Buraya barış arayışıyla geldim. Kanıtlama fırsatı istiyorum.”

Kimse bir şey söylemedi.

Sonunda Tycho, “Syhl Koyağı’nda kraliçenin mahkûmları idam ettirip kalıntılarını yediğini duydum,” dedi.

Şimdi ben yumruğumu sıkıştırmıştım. “Ben de Kordiyar’da Veliaht Prens’in, masum çocukları politik üstünlük için neredeyse öldürene kadar dövdüğünü duydum. Ah, affedersiniz, ben kendi gözlerimle izlemiştim.”

Tycho kızarıp bakışlarını kaçırdı.

Grey elini çenesinde gezdirip içini çekti. “Kuzey batıya gideceğiz, dağ geçidine.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kabul ediyor musunuz?”

“Henüz değil. Ama Rhen Rillisk’i aratıyorsa –orada müttefik ve arkadaşlar bulacağımдан şüpheleniyorsa- aksi yöne gitmek mantıklı olur.” Bakışlarını bana dikti. “Ama seni de

arıyor olabilir ve nereye gideceğin sır değil. Syhl Koyağı'ndan bir prenses Kordiyar'da pek az arkadaş bulabilir."

"O zaman birbirimize yardım etmek için gayet uygunuz."

Jacob, Harper'a baktı. "Sen de bizimle gelmelisin."

"Benim geri dönmem gerek."

"Hayır!" diye patladı. "Bu sefer çok ileri gitti, Harp. Sen de biliyorsun. Daha önce benimle gelmezdin, ama *şimdi* gelebilirsin." Durdu. "Nihayet eve gidebiliriz."

Harper'ın yüzü soldu ama kararlıydı. "Jake... Rhen zalim değil. Dün gece onu görmedin... Siz gittikten sonra..." Sesi soldu.

"Umurumda değil," dedi Jacob.

Harper burnunu çekip sırtını doğrulttu. "*Benim* umurumda." Durup Grey'e baktı. "Ve Rhen'in de umurunda. Grey, bilmiyordu."

"Şimdi biliyor," dedi Grey. Sesi yumuşaktı. "Ama yine de Rillisk'e asker gönderiyor."

"Lütfen." Jacob'a baktı. "Lütfen. Yaptığı şey korkunçtu ama anlamak zorundasınız..."

"Risk altında olduğumuzu anlıyorum," dedi Grey. "Ve zamanın bizden yana olmadığını."

"Bizimle gel," dedi Jacob.

Bir anlığına Harper, bir ona bir Grey'e baktı. Gözleri Grey'in üzerinde biraz fazla uzun kalmıştı. "Onu durdurduğum için üzgünüm," dedi sessizce.

"Bir prenses özür dilememeli..." diye söze başladı.

"Dilemeliyim," dedi Harper. "Ve bir prens de dilemeli." Bir adım geri çıktı. "Elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Harper, Demir Gül'e dönmek için ayrıldıktan sonra arabaya bindik. Ağır bez örtü arkayı gizliyor, Jacob ve Noah atları

sürüyordu. Grey ve Tycho yüzükoyun hâlde ince bir saman yığınının üstüne uzanmış, alçak sesle konuşuyorlardı. Arabanın gıcırtilarından ne konuştuklarını çıkaramıyordum – ya da nabzımın istikrarlı atışlarından. Yan tarafa sırtüstü uzandım, ellerimi karnımda birleştirdim ve güneş yükselmeyi bırakırken aydınlanmış bez örtüyü izledim.

Birkaç gün önce Nolla Verin’le paylaştığım rahat araba şimdi bir anıdan çok, rüyaymış gibi geliyordu.

Parrish mesajımla geri döndüğünde kız kardeşimin ne düşündüğünü merak ediyordum. Benim için umutlu olduğunu veya en azından *endişelendiğini* düşünmek istiyordum.

Yol sırasında Prenses Harper’ı düşündüm. Grey aralarında bir şey olmadığını iddia etmişti, ama *bir şey* olduğu ortadaydı. Harper, Grey’e yardım ederek kendini riske atmıştı. *Ülkesini* riske atmıştı. Disi’nin vadettiği kayıp askeri destekle birlikte bu, cevaplarımdan daha çok soru yaratıyordu. O, Grey’le yasal vâris olarak anlaşma yapmak istese bunu anlardım ama o zaman Grey’i asla göndermezdi, özellikle benimle. Annemin Grey’i, Rhen’e karşı kullanacağını biliyor olmalıydı ama güvenle gitmesini çaresizce istiyor gibiydi, muhtemel bedeli ne olursa olsun.

Sonunda araba tıngırdayıp durdu ve ormanın ortasında, ağaçlar ve yeşilliklerin sık olduğu, güneşin bile bize ulaşmayacağı bir yere indik.

Jacob atları çözmeye başlamıştı, Grey ona seslendi, “Atları serbest bırak. Kraliyet mührü taşıyorlar. Yürüyerek devam etmemiz gerek.”

“Syhl Koyağı’na *yürümek* mi istiyorsun?”

“Hiçbir yere yürümek istemiyorum.” Grey başını kaldırıp etrafına baktı ve yaprakların arasından süzülen güneşe karşı gözlerini kırptırdı. “Sonraki şehirden atlar bulabiliriz.” Gözlerini Harper’ın kardeşine çevirdi. “Kılıcını istesem?”

Jacob homurdandı. "Hayır desem?"

Grey ona doğru bir adım attı. Yaraları gömleğinden sızmış, sırtında pembe ve kırmızı çizgilerden oluşan bir labirent yaratmışlardı ve kaskatı hareket ediyordu. "Senin hayatın tehlikede değil. Benimki öyle."

Jacob kollarını bağladı, gözleri çıkmak çıkmak olmuştu. "Zar zor dik durabiliyorsun. Onunla ne yapacaksın?"

"Ver işte," dedi Noah.

"Tamam, pekâlâ." Jacob, Grey'i baştan aşağı süzdü. "Alabilirsen senindir."

Grey'in eli o kadar hızlı uçtu ki yumruğu Jacob'ın çenesine inene kadar hareket ettiğini bile fark etmedim. Diğer adam düşmeye başlayınca nefesim kesildi. Grey, Jacob yere çarpmadan önce kabzayı tutup kılıcı çekti.

"Tamamdır." Jacob'ın beline işaret etti. "Kemer de."

Jacob tek kolunun üzerinde kendini yerden kaldırdı ve yaprakların üstüne kan tükürdü. "Senden nefret ediyorum."

Noah içini çekip tıka basa dolu heybeyi aldı ve omzuna attı. Sıcak kahverengi gözleri bana bakıyordu. "Lia Mara'ydı, değil mi? Hadi yürüyelim. Hadi, Tycho."

Döndü. Diğer adama kıyasla onun sessiz, saçmalığa tahammülü olmayan tavrını sevmiştim. Eşlik etmek için aceleyle yürüdüm. Tycho arkamızda bizi takip ediyordu.

"Nereye gittiğini bilmiyorsun!" diye seslendi Jake arkamızdan.

"Kuzeybatının hangi taraf olduğunu biliyorum," diye seslendi Noah. "Seni bir daha dikmiyorum, Grey."

"Yemin ettim demiştin. Ne olursa olsun beni dikmek zorundasın." Ama arkamızdaki yaprak ve çalılıklar ezildi, böylece takip ettiklerini anladım.

Bir sebepten, kasaba bulana kadar kısa bir mesafe yürüyeceğimizi düşünmüştüm ama ormanın içinde *saatlerce*

yürümüştük. Arazi engebeliydi ve yavaş gidiyorduk; ben açlıktan ölene, Grey topallamaya başlayana ve Tycho'nun nefes alıp verişleri güçleşene kadar kimse konuşmadı. Oğlan kızaran gözlerine düşen teri sildi ve ben, karışıma gözyaşlarının da dahil olup olmadığını merak ettim.

"Belki dinlenmeliyiz," dedim ve Tycho minnettar bir ifadeyle bana baktı.

Grey etrafa bakındı. "Dereden sekiz kilometre bile uzakta değiliz. Orada kamp kurarız, gece yarısından sonra tekrar yola çıkarız."

Sekiz kilometre. Şimdi *ben* ağlamak istiyordum. Tycho'nun yanında yürümek için hareketlendim. Çenesi sıkılmıştı ve bacaklarını hareket etmeye zorluyordu.

"Sekiz kilometre uzun sürmez," dedim ve bir bakıma kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Ve dere de su demek."

Grey sesimdeki yüreklendirici tonu duymuş olmalıydı çünkü geriye baktı ve Tycho'nun ifadesini gördü. "Yolun sonunda yengeç buğulama olsa onlar için *koşuyor* olurdu," dedi.

Yorgun bir sırtış, Tycho'nun keyifsizliğini kırdı. "Senden önce varırdım."

"*Lütfen* yemek hakkında konuşmasak?" dedi Jacob.

Tekrar sessizliğe büründük. Grey düşmüş bir ağacın üstünden geçerken sendeledi ve başka bir ağacın gövdesine tutunarak kendini dengeledi. Hiçbir ses çıkarmadı ama devam etmeden önce biraz beklemesi gerekmişti.

Ben bunun güç mü yoksa inat mı olduğunu bilemediğim bir noktaya erişmiştim.

"Kendini iyileştirmek için sihir kullanamıyor musun?" dedim ona. "Büyücüler hakkında hikâyeler duymuştum ve..."

"Hiç sihir kullanamıyorum."

Tycho bakış attı. "Bizi kurtarmak için kullandın." Durdu, sonra bana baktı. "Ve... Worwick'in arenasında."

“Worwick’in arenasında büyülu bir bilekliğim vardı. Demir Gül’de...” İç çekti. “Demir Gül’de ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Belki seni tekrar dövüp neler olacağına bakmalıyız,” dedi Jacob.

Grey dik dik ona baktı. “Dene.”

“Bu konuda şaka yapmayın,” diye çıkıştı Noah.

“Siz erkekler her şeyi şiddetle çözmek zorunda mısınız?” dedim. “Her sorun kılıçla çözülmez.”

“Annen kesinlikle böyle düşünmüyor.” Grey bana baktı ve bakışları sertti. “Her sorun ağızındaki dille de çözülmez.”

Sözleri imalı değildi ama yine kızardım. Yaralı ve topallıyor olsa da, vücuduna yapışan gömleği ter ve kandan yapış yapış olsa da inatçıydı. Sorra ve Parrish’in rahat şakalaşmalarını özlüyordum. Bir daha asla duymayacağım şakalaşmalar, benim seçimlerim yüzünden. Yanlış kişiye sadık olmaları yüzünden. Kraliçe olmak istemiştim ama annem, Nolla Verin’i vâris ilan etmekle doğru olanı yapmıştı.

Boğazım geriliyordu, o yüzden düşünceler beni ele geçirmeden onları kovaladım. “Size yardım etmeyi önerdim,” dedim. “Düşmanınız değilim.”

“Kordiyar’ın düşmanısın,” dedi. “Taht için bir tehdition.”

Şimdi anlıyordum. Bu konuşan eski muhafızdı. Bakışlarına karşılık verdim. “Sen de öyle.”

Çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ağaçların arasından hızla akan suyu görmeden önce sesini duyduk. Suyun genişliği kumluk kıyılarda biriken sığ gölcüklerle beklediğimden daha fazlaydı, en az altı metre genişliğindeydi.

Tycho çamurlu kıyıya, dizlerinin üstüne çökmüştü; elleri akan suyun içine dalıyor, dudaklarına su götürüyordu.

“Önce kaynatmamız gerek,” dedi Noah ama kalanlarımız da Tycho’yu takip etti.

Serin su, dudaklarıma dokunana dek ne kadar susadığımı fark etmemiştim. Demir Gül’de odama kilitliyken bile suya ve yiyeceğe erişimim vardı. Bütün gün yiyecek olmadan geçirdiğim bir zaman hatırlamıyordum. Bir hayvan gibi ellerimden höpürdeterek su içtim ama hâlâ yeterli gelmiyordu.

Bir el koluma kapandı. “Yavaş,” dedi Grey, ilk kez sesi sert değildi, sadece yorgundu. “Kendini hasta edeceksin.”

Bunun aramızdaki gerilimi düşürme girişimi olup olmadığı merak ettim ama başımı kaldırıp baktığımda çoktan dönmüş gidiyordu. Jacob bir yığın oluşturmak için dallar toplamaya başlamıştı. Ellerimi pantolonuma sildim ve onu takip ederek ateş için dal ve kuru yapraklar topladım. Şaşkınlıkla bana baktı. “Hey. Teşekkürler.”

“Yardım etmeme şaşırdın mı?”

Süklüm püklüm sıırttı ve bu, onu kız kardeşine benzetti. İfadesinin altında bir sertlik gizliydi, Harper’da olmayan bir sınır ama kandırmaca ya da kurnazlık yoktu. O ve Grey arasındaki çatışmaya şaşırdım.

“Kraliyete dair bildiklerime bakarak,” dedi Jacob, “evet, şaşırdım.”

“Sen de kraliyet ailesindensin, değil mi?”

Gözleri kapanıp okunamaz hâle geldi. “Benim geldiğim yerde bir şeyin olmasını istiyorsak kendimiz yaparız.”

Ateşi yaktığımızda akşam karanlığı, derenin üzerine uzun gölgeler sermiş ve ağaçların arasından esen soğuk bir rüzgâr getirmişti. Yukarıdaki dalların arasında bir yerden yırtıcı bir kuş, uyarı mahiyetinde tiz bir sesle öttü. Aramızdaki sessizlik

rahat ya da içten değildi. Midem yemek için kıvranıyordu ama hiç yiyeceğimiz yoktu.

"Gümüşüm var," dedi Jacob Grey'e. "Kasabaya yürüyebilirim."

"Kasaba yakın mı? Ben de gidebilirim," diye önerdim. "Birlikte seyahat eden evli bir çiftmişiz gibi yaparız."

Grey'in karanlık gözleri beni buldu. "Ne kadar kuzeye gidersek o kadar çok insan Syhl Koyağı'ndan gelen işgalciler görmüş olacak. Aksanın seni ele verir." Jacob'a baktı. "Ve senin aksanın da senin bir yabancı olduğunu gösterir."

"Ne yani? Tuhaf aksanlı rasgele bir adam geldi diye Rhen'e haber uçuracaklarını mı düşünüyorsun?"

"Prens beş yüz gümüşlük bir ödül koydu. İnsanların taht için kurban verecekleri birini aramadığını düşünüyorsan, gerçekten yanılıyorsun."

Jacob karşılık vermek üzere gibi görünüyordu ama Tycho söze girdi, "Askerler Rillisk'te bir adamı öldürdü." Yüz ifadesi gergindi. "Kanıtları bile yoktu."

Jacob ağzını kapattı.

Grey kımıldandı, ardından yüzünü buruşturdu. Gömleğindeki pembe çizgiler kırmızıya dönmüştü ama herhangi bir bakımı reddediyordu. "Karanlıktan sonra yabancı bir şehre yürüyemezsin. Şimdi olmaz."

Yanında duran Tycho iç çekti. "Şu an Jodi'nin bir tabak yengeci için neredeyse her şeyimi verirdim."

Grey'in gülümsemesi tatsızdı. "Ben de bir yay ve bir düzine ok için her şeyimi verirdim."

Jacob başını geriye atıp gökyüzüne baktı. "Ben de *Chewie's*'den bir hamburger için her şeyimi verirdim."

"Oh, evet." Noah güldü, sesi alçak ve sıcaktı, ortak bir anıya işaret ediyordu.

Ben de gülümsedim, eğlenmişim. "*Hamburger* nedir?"

Öne eğilip açıklamalarını bekliyordum ama Jacob'ın ateş için dal toplarken gözlerinin kapandığı andaki gibi yüz ifadesi değişti.

“Bir daha asla görmeyeceğimiz bir şey,” dedi Jacob. “Grey bizi eve götürmezse.”

Ona bakıp annemin Disi hakkındaki şüphelerini düşündüm, Harper'ın bir hükümdar havası taşımayışını – ya da Jacob'ın. Nereye sığınacağımızı tartışırken kimse Disi'den güvende olacağımız bir yer olarak bahsetmemişti. Prenses Harper bile. Kordiyar'ın politik kargaşasının üstesinden gelmesinde Disi Kralı'nın yardımından bahsedilmemişti, yasal vârisin Rhen olmaması durumunda anlaşmalarının tehlikeye gireceğinden bahsedilmemişti.

Grey bizi eve götürmezse.

Gözlerim aniden Grey'e döndü. “Disi'ye sadece sihir yoluyla ulaşılabilir.”

Bana baktı, yüz ifadesi esrarlıydı.

Ucunu çekecek bir ip bulunca gerisi gelmeye başlamıştı. “Bu yüzden destek güçleri gelmedi. Disi'de kapana kısıldılar.”

Grey'in karanlık gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama Jacob mahcup, Noah kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Tycho büyülenmişti.

“Askeriniz var mı gerçekten?” dedim Grey'e bakarak. “Sihirini bekleyen bir ordu?”

Hiçbir şey söylemedi.

Ama bu her şeyi açıklıyordu.

Dişlerimin arasından nefesimi verdim. Tepemizdeki yırtıcı kuş tekrar tiz bir sesle bağırdı. “Prens insanlarına sıkı bir hikâye anlatmış.”

Hiçbir şeyi inkâr etmedi. “İnsanlarımızı kurtarmak için yaptık. Ve işe yaradı.”

Eh, en azından bu kadarı doğrudu. Ama Rhen'in insanlarının neden ona karşı ayaklanmaya başladığını şimdi anlıyordum. Gerçekleşmeyecek sözler vermişti. Güvenlerini yalanla kazanmıştı ve şimdi başlangıçtakinden de zayıf duruma düşecekti.

Noah ve Jacob'a baktım. "Ve siz de burada kapana kısıldınız. Eve dönemiyorsunuz."

Bakıştılar.

"Evet," dedi Jacob sonunda. "Aşağı yukarı."

Kalbim gümbürderken bu aydınlanmayı tamamen kavramaya çalışıyordum. "Ve hiçbiriniz kraliyetten değilsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Jacob. Yarım bir omuz silkti. "Noah gerçekten doktor."

"Prenses Harper, prenses değil."

"Prens'i korkunç bir kaderden kurtardı," dedi Grey. "Kordiyar için hayatını riske attı, beni korumak için hayatını riske attı. Doğuştan prenses olmayabilir ama ruhunda prenseslik var."

Hepimiz sessizleştik ama şimdiki sessizlikte derin bir gerilim vardı. Karanlıkta bir yerde, bir başka çığlık ağaçların arasında yankılandı.

Sonunda erkeklerin çoğu gölgelerin arasında dinlenmek için kendilerine bir yer buldular ancak yorgunluğuma rağmen, düşüncelerim hâlâ çalkalanıyordu.

Grey de uykuyu bulamamıştı. Bir bakış attım, ateş ışığı yanaklarında titreyordu, beni izlediğini fark ettim.

Gözlerine bakıp bakışlarına karşılık verdim, sonra bekledim.

"Zekisin," dedi.

Beklediğim şey bu değildi ve kulağa iltifat gibi gelmiyordu – ya da aşağılama gibi. Ses tonunu okuyamıyordum. Yırtıcı kuş tekrar geceye haykırdı, ürpermişim.

Grey bakışlarını kaçırmadı. "Vârisin ben olduğumu biliyordun," dedi, sesi son derece alçak, son derece düşünceliydi. "Ve Disi hakkındaki gerçekleri anladın. Başka ne biliyorsun, Prenses?"

Gözlerimi ateşte tuttum ve sesimdeki umutsuzluğu gizlemeye çalıştım. “Aslında ben prenses değilim. İki kız kardeşin büyük olanıyım ama sadece vâris ilan edilen o sıfatı kazanır ve o da ben değilim.”

“O zaman başka ne biliyorsun, büyük kız kardeş?”

Duraksadım ama o kadar samimi, o kadar *tereddütsüzdü* ki benim de aynı şekilde davranmak istememe sebep oldu. “Bu sırrı saklamak için Prens Rhen’e son derece sadık olmanız gerektiğini biliyorum.” Durdum. “Tycho’nun size ne kadar sadık olduğunu görebiliyorum ve bence Prens Rhen’in yaptıkları birer ihanet olarak değerlendirilmeli.”

Grey parmaklarının arasında bir dal parçası kırıp ateşe fırlattı. Konuştuğunda sesi boğuktu. “Bir keresinde ona kesinlikle zalim olmadığını söylemiştim, bir saygı belirtisi olarak.” Durdu. “Şimdi sanki bununla ona bir meydan okumuşum, o da kabul etmiş gibi geliyor.”

Nolla Verin zalim olabilirdi ama benim için önemli bir şeyi alıp ona işkence ettiğini düşünemiyordum – politik üstünlük için bile. Rhen’e karşı duygularım bir tarafa, bu insanların bir geçmişi vardı. İşkenceye dayanmanın Grey’e neye mal olduğunu bilemiyordum – bunu yapmanın Rhen için neye mal olduğunu da.

Hava ağırlaşmış tatsız bir hâle geldi, başımı eğip ona baktım ve sesimi sakın tutmaya çalışarak konuştum. “Az önce herkes yemek dilerken siz bir düzine ok dilediniz. Neden?”

Hüznünün arasında hafif bir gülümseme belirdi. “Bir düzine okum olsa bir hafta yemek yerdim.”

Ah. Elbette. Bir düzine ok da ben dilemeliydim.

Sonra yüzünü buruşturdu ve elini yan tarafına, gömleğinin kanayan bir yaraya yapıştığı yere bastırdı. Kuş tekrar öttü, sesi daha yakından geliyordu.

“Noah’yı uyandırayım mı?” diye fısıldadım.

“Hayır.” Grey gömleği yaradan ayırdı, nefesi çabadan dolayı titriyordu. Kımıldandı, sonra rahat edemeyip tekrar kımıldandı. Bir çılgılık daha ağaçların arasında yankılandı. “Bir okum olsa,” diye çıkıştı, “şu yarattığı vururdum.”

Ağaçların arasında kanatlar çırpındı ve aniden kesilen uzun bir ötüş peşinden geldi.

“Eh.” Grey dallara baktı. “Sanırım bir şey icabına baktı.”

Yapraklar hışırdadı ve gökyüzünden siyah bir şekil düştü. Büyük bir kaz, *tok* diye yere çarptı.

Grey lanet okuyup geri sıçradı. Ben şaşkınlıkla *hih* deyiverdim.

Gözleri benimkilere döndü ve eli yanındaki kılıca gitti.

Yukarıdaki karanlıkta başka bir şekil alçaldı, dar açıklığı neredeyse kaplayan geniş, siyah kanatları olan bir şeydi. Dumanlı gri ayakları sessizce yaprakların üstüne kondu. Hem çok güzel hem de dehşet vericiydi – ve nefesimi kesmişti.

“Bir sırpençe,” diye fısıldadım korku ve büyülenmişlik arasında kalarak. Bir yanım geri kaçmak, diğer yanım öne emekleyip daha yakından bakmak istiyordu. Kitap sayfaları dışında hiç sırpençe görmemiştim ve buz ormanlarındaki insanlık dışı becerilerinin hikâyeleri, beni bu buluşmaya hazırlamamıştı.

“Evet, Prens,” dedi yaratık. Kelimeleri yumuşak, bir fısıltıdan ancak biraz yüksek sesliydi. Konuştuğunda dişleri ay ışığında parlıyordu. Gözleri kapkaraydı, hiç beyazlık yoktu. “Ve size gelince,” dedi Grey’e, “Hawk’ı mı tercih edersiniz? Yoksa Grey’i mi?”

Yanımda Grey yutkundü. Elleri kılıcının üstünde gerilmişti.

Bize doğru eğilip kanatlarını açıp resmi bir reverans pozisyonuna geçerken sırpençenin teni gölgeleri emdi. “Ah, affedin beni. Yoksa Majesteleri mi demeliyim?”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Ağaçların arasından Rhen'in kendisi çıksa daha az şaşırdım.

Sırpençe, Worwick'in arenasındaki hâinden daha büyük görünüyordu ama kafes küçüktü ve dik durduğunu hiç görmemiştim. Ya da giyindiğini... Bir yerden siyah pantolon bulmuş, göğsünü açıkta bırakıp bir parça deriye sarınmıştı. Giysiler, sırpençeyi daha çok insan gibi – ama aynı zamanda, bir şekilde, daha *az* insan gibi göstermişti.

O pençeler hâlâ eskisi kadar keskin görünüyordu.

Yanımda Tycho hareketlenip elini yüzünde gezdirdi. "Ne... O ne..." Gözleri sırpençeye odaklandı ve donakaldı. "Rüya mı görüyorum?"

"Uyanıksın." Noah ve Jacob biraz ötede uyuyorlardı, gü-rültü onları henüz uyandırmamıştı. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordum.

"Sırpençelerin Iishellasa'da kapana kısıldığını sanıyordum," dedi Lia Mara ve sesi korku ve hayranlığın enteresan bir karışımıydı.

Yaratığın parlak siyah gözleri ona döndü. "Hepsi değil."

Konuştığında sesi alçak ve berraktı fakat her kelimesini, buzlu bir rüzgârdan oluşan bir nefes gibi tenimde hissediyordum. Doğal değildi ve sinir bozucuydu, kılıcımı tutuşumu değiştirdim. Sihirle kötü bir geçmişi olan tek kişi Rhen değildi.

“Size zarar vermek isteseydim kendimi takdim etmezdim.” Sırpençe, pençeli ayağının biriyle kazı dürttü. “Şimdilik, hayatta kalmanıza yardım etmek istedim.”

Yanımda Tycho yaz sıcağına rağmen titredi ve onun da ne hissettiğini anladım. Yine de sersemliğinden ilk kurtulan o oldu ve dizlerinin üzerine çöktü. Kazı boynundan yakalamak için yüzünü buruşturarak öne doğru emekliyordu. Ateşin yanında topuklarının üzerine oturdu ve kazın tüylerini yolmaya başladı.

“Oğlanın kafası çalışıyor,” dedi yaratık.

“Oğlan açlıktan ölüyor,” dedi Tycho.

“Nereden geldin, sırpençe?” Ellerim kabzayı terk etmemiştii.

“Nereden geldiğimi biliyorsunuz. İpleri kendi ellerinizle kestiniz, Majesteleri.”

“Bana *Majesteleri* demeyi kes.”

“Öyleyse siz de bana *sırpençe* demeyi bırakın.” Boğazından gelen bir R ve hafif bir hırlamayla biten Ç ile kelimeyi vurgulamıştı. Bu sefer buz, âdeta tenime dokunmuş gibi titredim, elimi silahtan çekmeye daha az kararlı değildim.

Lia Mara yanımda sessiz ve dikkatliydi. “Sana ne diye seslenelim?” dedi.

“İsmim İsak.” İsmi söyleyişi hem ılık gibi hem de değildi, sanki *ice* kelimesini alıp sürüklemiş ve sert bir duruşa zorlamış gibiydi.

“İsak,” dedi Lia Mara. “Kaz için teşekkürler.”

Ben İsak’i henüz kurtarıcımız olarak görmeye hazır değildim. “Bizi takip ediyordun.”

* (İng.) buz. (e.n.)

“Sizi esir almalarını izledim,” dedi. “Zincirler içinde kale-ye sürüklemelerini izledim.” Durdu. “Size ve oğlana işkence etmelerini izledim.”

Tycho kaşlarını çattı ve gözlerini kuştan ayırmadı ama ben bakışlarımı kaçırmadım. “Neden?”

“Beni kurtardınız. Size borçluyum.”

“Seni dikkat dağıtasın diye kurtardım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Belki, ama bana kaçma fırsatı verdiniz. Nereye gideceğimi söylediniz.”

Yaratık benimle oyun mu oynuyor yoksa içten mi davranıyor karar veremiyordum. Büyük tüyleri yolup, alttaki yumuşak tüylere geçen Tycho’ya baktım.

Birden anılar aklıma üşüştü. On iki ya da ön üç yaşında olmalıydım, babamın -babam *sandığım* adamın- yaralandığı yaz. Küçük kardeşim Cade, pazara götürmemiz için bir kazı yolmaya çalışıyor, başarısız oluyordu. Yardım etmek için çırpınıyordu. Ekinlerin yarısı biçilmemişti ve satacak çok az şeyimiz vardı. Hepimiz çok aç ve endişeliydik ve geleceğimizin bize ne getireceğini bilmiyorduk.

Şu anki gibi.

Anıyı savuşturdum. “Ateşe tut,” dedim Tycho’ya. “Tüyleri hafifçe yak. Çekmesi daha kolay olur.” Iisak’e döndüm. “Sırf ben kafesini açtığım için bunca yol boyunca beni takip ettiğine inanmam mı gerekiyor?”

“Sizi takip ettim çünkü büyücü olduğunuz ortada ancak elinizdeki güçlerin hiçbirini kullanmıyorsunuz. Sizi takip ettim çünkü bu lanetli ülkenin tahtının yasal vârisi sizsiniz ancak hak iddia etmiyorsunuz.” Durdu, siyah gözleri kısılmıştı. “Sizi takip ettim çünkü Karis Luran’ın kızıyla seyahat ediyorsunuz ve ben Iishellasa’ya kendi başıma ulaşamam.”

“Buz ormanı mı?” dedi Lia Mara. “Kimse Donmuş Nehir’i geçemez.”

Iisak kanatlarını açıp ateşi titretti. “Ben geçebilirim.” Kanatları eski hâline dönerken yüz ifadesi karardı. “Ama henüz değil sanırım. Kafeste aylarımı geçirdim.” Bu sözler üstümüzdeki yaprakları dalgalandıran acı bir rüzgâr getirmişti.

“Belki hiç geçemezsin,” dedi Lia Mara, “annem varlığını öğrenirse. Ben doğduğumdan beri onları Syhl Koyağı’ndan uzak tutmak için sırpençelerin başına ödül koyuldu.”

“Niçin birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüğümü anlıyorsunuzdur öyleyse.”

Gün uzun, yorucu ve pek çok soruyla doluydu. Burada ki doğru kararın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Şimdi yavaş yavaş ilerleyeceğiz,” dedim. “Ama yarın at ve silahlar bulup daha hızlı ilerleriz.”

“Sırtında bir ok bulursun.” Gözleri kısıldı ve o hafif hırıltılı sesine geri döndü. “Yukarıdan pek çok şey görüyorum. Şehirler muhafızlarla dolu, ikinizi arıyorlar.”

Donakaldım. Harper’ın Rhen’in elini zorlayamayacağını biliyordum. Rhen muhafız ve askerleri beklediğimden daha hızlı organize etmişti. Şimdi tekrar kaçma düşüncesi bile neredeyse dayanılmaz kadar kötüydü. Ben başarabilsem bile Tycho’nun yapabileceğinden şüpheliydim.

Tycho ateşin başından döndü. Tüyler ayağının dibinde yığın hâlinde duruyordu. “Bir hançer için neler vermezdim. Kılıcını ödünç verir misin?”

Silahlı çekmeye başlamıştım fakat Iisak öne çıktı, kaz gövdesini Tycho’nun elinden aldı, iki pençesini savurdu ve kuş parçalara ayrılıp oğlanın ayaklarının dibine düştü.

Tycho gövdeye baktı, sonra Iisak’e döndü. “Eee... teşekkürler.” Eti, ateşin içine yerleştirdiği kayaların üzerine koymak için dikkatle hareket etti.

Iisak pençelerindeki kanı yalıyordu.

Ben manzaradan ürkmeyecek kadar çok korkunç yaratık görmüş ve bir o kadar çok korkunç şey yapmıştım ama Lia Mara'nın yüzünü buruşturmasını beklerdim. Bunun yerine heyecanlı görünüyordu. "Antlaşmayı bozmadan Iishella-sa'dan nasıl çıktın?"

Yaratık gülümsedi. "Öyle olmadı."

"Yani senin için annemle görüşmemi umuyorsun."

"Sadece kendimi düşünüyor olsaydım Syhl Koyağı'na gizlice girmeye çalışırdım." Durdu. "Annenizde benim için çok değerli bir şeyin olduğuna inanıyorum. Onu almak için antlaşmayı bozmanın cezasını çekmeye razıyım."

"Nedir?" dedim.

"Bu kraliçe ve benim aramda."

Lia Mara onu inceledi. "Bizimle yolculuk etmene izin verirsek ne sunacaksın?"

Tycho bakış attı. "Az önce bu kaza yaptığını gördün mü? Onu bizimle yolculuk etmekten nasıl *alıkoyacaksın* ki?"

Iisak gülümsedi ama dişleri güven vericiden ziyade korkutucuydu. "Sizin göremediğinizi görürüm, havadan. Siz ticaret girişiminde bulunmadan önce şehirlerdeki muhafızları ve askerleri izlerim." Gözleri benimkilere odaklandı. "O zamana kadar insanlarınızı besleyebilirim, Majesteleri."

Onlar benim insanlarım değildi ama gururumun incinmesine engel olamadım. "Bana öyle deme."

"Sihrinizi bulmanıza yardımcı olabilirim."

Doğal olmayan bir başka soğuk rüzgâr esip sırtımdaki kamçı izlerinin sızlamasına sebep oldu. "Nasıl?"

"İkimiz de sihirli yaratıklarız. Büyücüler bir zamanlar benim halkımla müttefikti." Iisak öne çıktı, gerildim ve elimi tekrar kılıca koydum. Tycho yanılmıyordu. Iisak'ın verebileceği zararı zaten görmüştüm.

Sırpençe durup önümdeki yaprakların üstüne çömeldi. “Sihrinizi nasıl kullanacağınızı bilseniz benden asla korkmazdınız.”

Yutkundum. Gözleri bana bakıyordu ve oradaki keskin zekâyı nasıl gözden kaçırdığımı düşündüm. Yine de bir yırtıcının gözlerine bakmak gibiydi. Lia Mara yanımda hareketsizdi.

Iisak elini uzattı. “Bileğiniz, Majesteleri.”

Worwick’in bana sırpençenin örtüsünü açtığı günü hatırlıyordum, ona su vermeye çalışmamı ve o iki dişi koluma geçirini. Şimdi gözlerinde minik bir meydan okuma pırıltısı vardı ve Tycho ile Lia Mara’nın nefeslerini tutup beklediğinin farkındaydım.

Kılıcı bırakıp elimi uzattım.

Dokunuşunun buz gibi olmasını beklemiştim, kelimelerinin hissettirdiği gibi. Ama parmakları kolumun çıplak iç tarafını çevirirken ılıktı.

Jilet keskinliğindeki pençesi, dişleri tarafından bırakılan pürüzlü yara boyunca ilerledi, kendimi sabit tutmak için savaşıyordum. “Bunu iyileştirebilirdiniz.”

“Beni ısırmayabilirdin.”

Beni duymazlıktan geldi. “Kanınız sihir dolu,” dedi. “Bilmeden bile sihri çağırabileceğinize bahse girerim. Başka birini öldürebilecek bir yaradan sonra hayatta kaldınız mı hiç?”

“Hayır. Hiç.”

Ama sonra durdum. Düşündüm.

İlk döngüde, Rhen canavar olmaya lanetlendiğinde, kaleye dehşet saçmış ve neredeyse herkesi öldürmüştü. Ben yaralıydım -hepimiz öyleydik- ama ben hayatta kalan birkaç muhafızdan biriydim.

İkinci döngüden sonra hayatta kalan *tek* muhafızdım.

Bunu hep beceri ve şansa bağlamıştım.

“Muhtemelen hemen *şimdi* yaralarınızı iyileştirebilirsiniz,” dedi Iisak. “Oğlaninkileri de.”

“Nasıl?” dedi Tycho.

İisak’ın gözleri hâlâ bende idi. “İki bacağınızın üstünde yürümeyi nasıl öğrendiniz?”

Kaşlarımı çattım. “Denge?”

“Gereklilik.” Pençeleri koluma daldı.

Lanet okuyup geri kaçtım. İisak sıkı tutuyordu ve onu da kendimle birlikte sürüklemiştim. Boştaki elimle ona vurmaya çalıştım ama boyutlarına rağmen beklediğimden daha hafif ve daha hızlıydı, özellikle de kolumu destek noktası olarak kullanıp boğazıma tekme atmak için dönerken.

Sırtımın üstüne düştüm, hız beni çamur ve kayaların üzerine fırlatmış, sırtımdaki yaraları parçalayıp açmıştı. Acı, vücudumda patlıyordu. Düşünmeliydim, kılıcımı bulmalıydim, yardım için haykırmalıydim. Kas ve tendonlarımı parçalamış olmalıydı çünkü artık parmaklarımı kımlıdatamıyordum. Kolumdan kan akıyordu fakat ben sadece karanlığı ve yıldızları görüyordum.

“Odaklanın, Majesteleri.” Dizlerini göğsüme bastırıyordu. Bir eli kolumu yakalayıp sıkıca tuttu. Üç uzun kesik kolumu parçalamıştı. Kan her yerde gibiydi. Tadını alabiliyordum.

“Odaklanın,” dedi tekrar.

Gözlerimi sıkıp kapattım, sonra açtım. Nefes alamıyordum. Çamur ve yapraklar sırtıma batıyordu. Bu acı canlı, yakıcı bir varlıktı, boğazımdan tüm sesleri çekip alıyordu. Sesler bağırıyordu, anlam veremediğim vahşi haykırışlar.

İisak eğilip yaklaştı, ta ki gözlerim onun gözleri dışında bir şey görmeyene kadar.

“Daha önce yaptınız,” dedi, sesi fısıltıdan ziyade hırıltılıydı. Nefesinin dokunduğu yerde tenimin buzlandığını hissediyordum. “Yine yapın.”

Daha fazla yıldız görüş alanımı doldururken düşüncelerim sarmallar hâlinde dönüyordu. Herkes bağırıyordu. Biri beni

sürüklüyordu fakat Iisak hırlayıp daha sıkı tuttu, pençeleri koluma gömülmüştü. Düşünemiyordum. Göremiyordum. Boğazım yanıyor, ciğerlerim oksijen için haykırıyordu ama acı, nasıl nefes alınacağını hatırlayamayacağım kadar mutlaktı.

Prens Rhen'in yanında bir sonsuzluk geçirmiştım, onun canavarından kurtulmuş, Lilith'ten kurtulmuş, muhafız olarak hayatta kalmıştım ve şimdi *aptallığım* yüzünden bir kamp ateşinin yanındaki yaprakların içinde ölecektim.

Birden herkes sessizleşti. Yumuşak parmaklar yüzüme dokundu. "Grey." Lia Mara'nın sesi. Nefesi yanağımda tatlı ve sıcaktı. Yaprakların içinde diz çöküyor olmalıydı. "Prens Rhen'in sana yaptıklarından sonra hayatta kaldın. Bunu da atlatabilirsin."

Vücudum dünyaya bağlı değilmiş gibi hafif geliyordu. Yıldızlar sadece görüş alanımda değildi. Damarlarımı dolduruyor, kalbimin her atışıyla parlıyorlardı. Her atış bir parça acıyı alıp götürüyordu, ben öldüğümü sanana kadar bu devam etti çünkü önceden çok fazla acı vardı ve artık, hiç acı kalmamıştı.

Lia Mara'nın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Grey... nefes al. Nefes alman gerek." Kendisi de nefessiz kalmış gibiydi.

"Şimdi sihri hissediyorsunuz," dedi Iisak, *onun* sesi muzafer geliyordu.

Nefesimi içime çektim ve yıldızlar kaçışıp neredeyse hiç oldular. Ama oradalar, vücudumdaki minik ışık noktaları.

"Gözlerini aç," dedi Lia Mara.

Gözlerimi kırptıştırıp açtığımda onu üzerimde buldum. Gözleri büyümüştü ve ateş ışığında altın rengiydiler; saçları omuzlarından dökülen parlak bir perde gibiydi.

Iisak hâlâ göğsüme bastırıyordu, kolumu çekip görüş alanıma soktu. "Gördüğünüz gibi, Majesteleri."

Kan gitmişti. Yara gitmişti. Geriye kalan tek şey önceden de orada olan yaraydı.

"Gereklilik," dedi Iisak.

Arkasında Tycho, Noah ve Jacob vardı, hepsinin gözleri kocaman açılmıştı, yüz ifadeleri panik, öfke ve rahatlamayla donup kalmıştı.

Kolumdaki pürüzsüz deriye baktım, sonra Iisak'e. Sesim çıkmıyordu.

Sonra sırtımın da acımadığını fark ettim.

"Az önce ne oldu?" dedi Jacob. "Bu şey ne?" Eli kımıldandı ve kılıcını kavradığını anladım.

Iisak hırladı ve kanatları hafifçe açıldı. Jacob silahını kaldırmıştı.

"Hayır," dedim, sesim kaba bir gıklama gibiydi, uzun zamandır çığlık atıyormuşum gibi. Bir kez kanımdaki yıldızların farkına varınca, şimdi her yerde titreştiklerini görüyordum. Iisak'e baktım. "Bırak kalkayım."

Geri çekilip diğerlerini dikkatle izlemek için yanıma geçti.

Vücudumun her hareketime karşı çıkmasını bekleyerek dikkatle oturdum ama çıkmadı. Sırtımdaki yaraların tüm acısı, yakısı geçmişti. Bacağımdaki ağrı da öyle.

Derin bir nefes alıp koluma tekrar baktım.

Ayaklarımın dibindeki yaprakları kan lekelemişti. *Benim* kanım.

"Jacob," dedim yavaşça, "bu, Iisak."

Noah, "Iisak," diye tekrarladı.

"Bir arkadaş," dedi Lia Mara.

Iisak doğruldu. "Öyleyse aranızdaki yerimi aldım?"

Dizimi esnettim, sonra bir elimle dikkatle belime dokundum. Acı hissetmiyordum.

"Evet," dedim. Sesimdeki şaşkınlığa engel olamıyordum. "Evet, aldın."

Dere suyu dışında hiçbir şey olmadan geçen bir günün ardından, kızarmış kaz yediğim her şeyden güzel gelmişti. Eti

parmaklarımla ayırıvermiştim. Jodi beni şimdi görse asillerle kıyaslamazdı. Tycho Iisak'e de bir parça sunmuştu fakat yarak burun kıvırdı ve, "Daha fazla getireyim," dedi.

Kanatlarını savurup havalandı ve karanlıkta kayboldu.

Ateşin karşısında Noah, eti kemiğinden çekip yukarı baktı. "Ne zaman buraya alıştım diye düşünsem gökyüzünden bir şey inip bütün düşüncelerimi alaşağı ediyor."

Keyifsizce güldüm.

"Her şey iyileşti mi?" dedi.

Başımı sallayıp kemiğimde kalan bütün et parçalarını topladım.

"Görebilir miyim?" Duraksadım, Noah ekledi, "Dikişlerin vardı. Eğer derin onların üstünde iyileştirse..."

Başımı salladım ve Noah ateşin etrafından dolaşıp arkamda diz çöktü. Gömleğimi kaldırdım ve bir an sonra serin parmakları sırtıma dokundu.

"Dikişler gitmiş," dedi, sesi düşünceliydi. "Altı haftalık iyileşme gibi görünüyor." Tereddüt etti.

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne?"

"Sihrinin nasıl işlediğini bilmiyorum," -sihri sanki bir küfürmüş gibi söylemişti- "ama yapılanı geri almamış. Kamçı izleri yaralar bırakmış."

Ben hiçbir şey söylemeyince Noah gömleği indirip yüzüne döndü. "En kötü yarayı hissetmene yardımcı olabilirim, istersen."

İstemiyordum. Yemeğimden kalan kemiği ateşe attım. "Daha önce de dövülmüş adam sırtı gördüm."

Yüksek sesle konuşmuyorduk ama grubun geri kalanı sessizleşmişti ve dikkatlerinin benim üzerimde olduğunu biliyordum. Avluda zaten gösteri konusu olmuştum. Şimdi yeniden olma düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Özellikle de bunun için.

Noah bunu sezmiş olmalıydı çünkü sakinleşti ve Jacob'ın yanındaki yerine geri döndü.

Bir anda bir ölü kaz daha çamura düşüp yaprakları sıçratmış, ateşi titreştirmişti. Iisak yavaşça alçaldı, ateşle arasındaki mesafeyi koruyordu.

Tycho tekrar kaza doğru gitti ama yemeğine dönmesi için ona el sallayıp hayvanın gövdesini kendim aldım. Bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Parmaklarım tüyleri yolmaya başladı, uzun zaman önce unutmuş olduğum beceri çaba sarf etmeksizin geri dönmüştü. Derimin altında hareket ediyormuş gibi görünen parıltılara odaklandım. Jacob haklıydı – Rhen'in benden korkmasını gerektiren hiçbir şey yoktu. Onun tahtını istemiyordum. Ona zarar vermek istemiyordum.

Ama ilk kez acı, korku ve işkencenin dışında verebileceğim bir şey olduğunu hissediyordum. "Sihri Tycho'yu iyileştirmek için kullanabilir miyim?" diye sordum Iisak'e.

"Evet."

"Göster bana."

"Çocuğun kolunu, kemiğine kadar açmamı mı istiyorsunuz?"

Ateşin karşısında Tycho donup kaldı. Iisak'in şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama parmakları hareketlendi ki bu da bana şaka yapıyor olmayabileceğini düşündürdü. "Hayır," dedim.

"Yorgunsunuz. Gücünüzü toplamak için kendinize zaman tanıyın," dedi Iisak. "Yarın gece deneyebilirsiniz belki."

Gerçekten yorgundum – ama biraz enerjiktim de. Nereyse kolumu tekrar açmasını isteyecektim, sırf sihrin yeneden akıp kabarmasını hissetmek için.

"Bir günü daha yürümeye ayırırsak," dedim, "at almak için uğraşmadan kuzeybatıya yol almaya devam edebiliriz. Askerler şimdiden buradaki kasabaları aramaya başlamışsa yavaş

bir tempo yararıma olacaktır. Rhen benim hızlıca at ve silah bulmamı bekleyecektir, özellikle Lia Mara'nın benim yanımda olduğunu ve Syhl Koyağı'na gittiğimizi düşünüyorsa." Ateşin ötesine baktım, Lia Mara'nın gözleri benimkilerle buluştu.

"Prenses Harper'ın ona ne kadarını söyleyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Asker bu yönü arıyorsa mı? Her şeyi."

"Hayır," dedi Jacob. "Benim seninle olduğumu biliyor. Rhen'in peşime düşmesine izin vermez."

Kazın boynundaki tüyleri çektim. "Başka seçeneği kalmayabilir."

Jacob dizlerinin üstüne çöktü. "Rhen'in onu *incitebileceğini* düşündüğünü mü söylüyorsun?" Sesi vahşiydi ve cevabımı beklemedi. "Ben geri dönüyorum. Şimdi. Onu bizimle gelmeye ikna etme..."

"Hayır. Onu *inciteceğini* düşünmüyorum." Beynimin karanlık bir tarafı bana yaptıklarını yapmasını da asla beklemediğimi fısıldıyordu. "Bulunsak bile *sana* zarar vermeyecektir. Harper'ı seviyor. Harper onu seviyor. Rhen korkuyor ama Harper, Demir Gül'ün duvarları ardında olduğu sürece hepimiz daha güvendeyiz. Bizimle gelseydi... Rhen'in onun peşinden gelmek için neler yapabileceğini düşünmek istemiyorum."

Sessizleştiler. Tüyleri yolmaya devam ettim.

Bir süre sonra Tycho, "Neyden korkuyor?" dedi.

"Sihirden." Durdum ve ne kadarını sır olarak saklamam gerektiğini düşündüm – ama artık fark etmezdi. "Rhen daha önce lanetlenmişti. Çok acı çekti ve Kordiyar neredeyse harap oluyordu. Tekrar lanetlenmekten korkuyor." Bakışlarımı kaldırdım. "*Benden* korkuyor."

"*Seni* tanıyor," dedi Jacob. "Sen, Lilith değilsin."

Noah beni inceledi. "Mesele bu olmayabilir." Durakladı, sonra sesi ciddileşti. "Lanetten kurtulmak – sonra başka

birinin ona tekrar zarar verebileceğini öğrenmek, bir zamanlar güvendiği birinin...”

Yutkundum.

Bir zamanlar siz bana güvenirdiniz. Güveninizi kaybetmek için ne yaptım?

Gittin.

Belki daha başlamadan kaybetmiştim.

“Harper bana yaşadığınız şeyleri biraz anlattı,” dedi Noah. “Ve burada sadece kısa bir süre bulunmuştu.” Jacob’a baktı. “Rhen son aylarda birlikte yaşaması zor biri hâline geldi.”

Jacob homurdandı. “Evet, çünkü kibirli pislighi teki.”

Noah gülümsemedi. “Ya da TSSB’si var.” Ben bir şey söyleyemeden açıkladı, “Travma sonrası stres bozukluğu. Korunç bir şey yaşadığında olur. Askerlerde çok sık görürdüm. Ya da suiistimal edilmiş çocuklarda. Beyninin korkuyu kapata tamaması gibi bir durum.”

Tycho’ya baktım ve Jodi’nin meyhanesindeki o askerlerden nasıl kaçındığını düşündüm. Rhen hep soğukkanlı ve sakin olmuştu. Kontrol üstadı. Ama avluda gördüğüm gözlerindeki o gölgeler aklıma gelip duruyor, gerçekte hissettiği şeylerin ne kadarını gizlediğini düşünüyordum. İlk kez gerçekten halkını mı yoksa kendini mi koruyor diye düşündüm.

Her hâlükârda benim ölümü istiyordu. Önemi olmama-lıydı.

Kucağımdaki kaza döndüm. Kuşu alevlere mümkün olduğunca yakın tutuyor, tüylerin alazlanıp kurummasına izin veriyordum. Onlar da vücudundan ayrılınca ayağa kalktım ama lisak çoktan yanıma gelmişti. Hayvanın üzerinde hızlıca çalıştı ve eti taşların üzerine koydum.

Yine pençelerindeki kanı yalıyordu, aynısını benim için de yapıp yapmadığını düşünmemeye çalıştım. Onca zaman o kafeste kapana kısıldığını, kendisine yapılan her şeyin

farkında olduğunu düşünmek sarsıcıydı. Kantor o gün kılıcını sırf şaka olsun diye kafese sokmuştu. Rhen'in bana yaptığı şeyle aynı tür bir aşağılanma değildi – ama çok farklı da değildi.

"Sihir gücün varsa," dedim ona, sesim alçaktı, "neden onca zaman kafeste kaldın?"

"Benim gücüm sizinkiyle aynı değil," dedi. "Sizinki içeriden geliyor, benimki rüzgâr ve gökyüzünden. Ben buz soluyup bulutlardan kar toplayabilirim." Elini uzatıp avucuna üflledi. Teninde buz birikmişti – ama sadece bir an. Neredeyse anında eridi ve Iisak kalan suyu yaprakların üzerine silkeledi.

"Ama mevsim yaz," dedim anlayarak. Worwick onu arenaya getirdiğinde neredeyse ölüydü. Ben üstündeki bezden ötürü olduğunu düşünmüştüm ama belki daha fazlası vardı.

"Evet, Majesteleri. *Burada*, mevsim yaz."

Bir hareket gözüme ilişti ve Lia Mara'nın taşların üzerindeki eti çevirmek için doğrulduğunu gördüm. Bir kraliçenin kızına göre hiçbir şeyden çekinmiyordu – iştenden bile. Saçları kızıl renkte parlıyordu, kıvrımları gölgede kalmıştı.

Bakışımı sezmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp baktı, çabucak bakışlarımı Iisak'e çevirdim. "Ne olduğumu biliyor muydun, arenadayken?"

"Kanınızı tadar tatmaz büyücü olduğunuzu anlamıştım."

Kelimeleri soğuk bir rüzgâr getirdi, ürperdim.

"Elinizi öyle korkusuzca kafese sokmuştunuz ki," diye devam etti, "bu yüzden bildiğinizi, şaşkınlığınızın o aptal adam için bir kandırmaca olduğunu düşünmüştüm. Daha önce söylediğim gibi, halklarımız bir zamanlar iyi müttefiklerdi. Gece köktüğünde beni serbest bırakacağınızı düşünmüştüm."

"Ve ben bırakmadım."

Dişleri parlayarak gülümsedi. "Sonunda bıraktınız."

"Seni kendim için serbest bıraktım," dedim ona.

“Ve kafesin açılması anlamına gelecekse ben de sizin boyununuzu koparırdım.” Üstümüzdeki yapraklar hışırdadı ve Iisak kanatlarını açtı. Av arayışıyla yerden kalktı, sesi bana kadar geliyordu. “O an doğru gelen seçimler için kendinizi suçlamayın. Prenslere yakışmaz.”

Homurdanıp peşinden baktım. “Ben prens değilim,” dedim sessizce. Bakışlarımı ateşe indirmek üzereydim ama Lia Mara’nın beni izlediğini fark ettim.

“*Prenssin*,” dedi sessizce.

Belki kanımdaki yıldızlar, belki bacağımdaki ya da sırtımdaki ağrının yokluğundandı. Belki sonunda *doğru* bir şey yaptığımı hissettiğimden.

Onu Syhl Koyağı’na kadar takip edip etmeyeceğimi bilmiyordum. Yarın yaşayacak mıyım, onu bile bilmiyordum. Ama ilk kez *prens* kelimesi ürkmeme sebep olmadı.

Ve ilk kez onu düzeltmek için bir şey söylemedim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Üçüncü gün Grey yüz yirmi kilometre gittiğimizi hesaplamıştı, hep dereye yakın durarak ilerlemiştik. Iisak, yaklaştığımız kasabalardaki kale muhafızı ve askerleri rapor ediyordu. Atlarımız yoktu ama Iisak gece vakti bir dizi silah ve malzeme çalmıştı. Şimdi hepimizin birer hançeri vardı. İki yayımız, bir ok kılıfımız. Fazladan iki kılıcımız. Su kaynatmamızı ve kuştan başka şeyler de pişirmemizi sağlayan bir demir çanak.

Gece dinlendiğimiz sırada Grey, sihrini Tycho'yu iyileştirmek için kullanmaya çalışmış fakat başarısız olmuştu. Kızgınlığını sezebiliyordum ama endişelerini benimle paylaşmadı – ya da herhangi biriyle. Gergin yorgunluk ormanda sessizce bizi takip eden bir arkadaş gibiydi ve sahip olduğum tek arkadaştı. Birlikte seyahat ediyorduk ama grubumuzun arasında açık bir bölünme vardı: Noah ve Jacob, Grey ve Tycho. Iisak göklerde kalıyor, beni yalnız yürümek zorunda bırakıyordu.

Dördüncü gece yaz sıcaklığı bunalıtcı hâle gelmişti, herkes bıkkın ve aksiydi. Grey ve Jacob saatlerdir birbirlerine

sataşıyorlardı ve ben elime ok alıp ikisini de vurmaya hazırdım. Tycho bile bu geceki kamp alanının karşısına, Iisak'ın dalına tünediği ağacın altına oturmak için Grey'in yanından çekilmişti. Buz kaplı bir yaprak yukarıdan düştü ve Tycho onu yakalayıp sırtıttı. "Güzel numara."

Sesindeki hayranlığa gülümsemeden edememiştim.

Kamp alanının diğer tarafında Jacob söyleniyordu. "Silah çaldık," diyordu. "Neden at çalamayacağımızı anlamıyorum."

"Bir silah hemen fark edilmez," diyordu Grey. "Beş at fark edilir – ve izleri kolaylıkla takip edilebilir."

"Evet ama at üstünde hızlı uzaklaşabiliriz."

Grey'in ifadesi soğuktu. "At sırtında daha bariz hedefler oluruz..."

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim. Kız kardeşim kendince zorlu olabilirdi ama en azından didişmezdi. "Yayı alacağım. Belki yaban kazından başka bir şey yiyebiliriz."

"Bak," dedi Jacob, bana dikkat bile etmiyordu. "Aptal Prens'i daha yeni geride bıraktım. Yerini doldurmakta bu kadar aceleci olma."

Kaşlarımı çatıp ok kılıfını omzuma attım, sonra yayla birlikte ormana yöneldim.

Sessizlik, alacakaranlıkta sıcak ve hoş bir karşılayıcıydı ve anında beni kucakladı. Yay, alışkın olduğumdan daha gösterişli ve ağırdı, cilalı ahşabı saten gibiydi. Güneş kaybolmaya başlarken, gittikçe daha uzağa açılarak kampı genişleyen bir çember şeklinde dolaştım. Yaklaşık yüz metre ötedeki çürümüş bir kütüğe nişan alıp oku bıraktım. Ok doğrudan yumuşak oduna girmişti, yalnızca umduğumdan birkaç santim aşağı. Belki de ağırlığı düşündüğüm kadar kötü değildi.

Oku almak için ağaçların arasında yürüdüm. Doğrulduğumda uzakta bir hareket belirdi. Durdum.

Bir geyik – hayır, bir antilop. Büyük ve kahverengiydi, arka baldırlarında güzel benekler vardı. En az iki yüz metre ilerideydi ama elime geçebilecek en büyük hedefti.

Yayı kaldırdım ve bir ok yerleştirdim.

Birden ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Nefesi-mi tuttum.

Yalnız değildim. *Nasıl* bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

Ateş etmeye hazır hâlde döndüm.

Bir el yayı yakalayıp oku yerinde tuttu ve benim nefesim ke-sildi, Grey'e bakıyordum. Okun ucu göğsüne dayalı duruyordu.

Öfke karnımda meşale gibi parladı. Kelimelerin ağzımdan çıkmaya hazır olduğunu görmüş olmalıydı çünkü başını ça-bucak iki yana salladı ve bir parmağını dudaklarına koydu, sonra işaret etti.

Antiloba üç geyik katılmıştı.

Grey o kadar kararlı ve kendinden emindi ki benimle güre-şip yayı elimden almasını bekledim, Jacob'tan kılıcı alışı gibi.

Yapmadı. Tekrar arkama dönebileyim diye okun ucunu bıraktı.

Parmaklarımın yayı tutuş pozisyonunun acı verici şekilde farkındaydım. Bir çeşit düzeltme bekledim, duruşuma dair bir yorum ya da becerime dair bir soru ama arkamda sessiz-di. Yayı gerip bıraktım. Ok uçtu.

Antilop ses çıkarmadan düştü. Diğer üç geyik aniden ka-çıptılar.

"İyi vuruştun," dedi Grey.

Kelime beni ürpertmişti. "Teşekkürler."

Hayvanın düştüğü açıklığa yürüdü. Fark edilmeden or-manda gezinebiliyor olması şaşırtıcı değildi. Yalnızken kiralık katil gibi hareket ediyordu.

Yayı diğer omzuma atıp hızla peşinden gittim.

Antilop beklediğimden daha büyüktü. Uzaktan güzeldi ama yakından bakınca gözleri çoktan donuklaşmıştı. İçim titredi.

Grey oku kurtarıp çimlere sildi, sonra bana uzattı. Kan ve diğer şeylerin parçaları ucunda parlıyordu.

Yutkundum, sonra kız kardeşimin ölümüne mahkûm ettiği avcı ve kızını düşünerek oku kılıfına soktum. "Onu..." Boğazımı temizlemek zorunda kalmıştım. "Onu sürükleyecek miyiz?"

"Postu mahvetmek istemeyiz. Ben bir dal bulayım."

Buldu, sonra üzerindeki küçük dalları temizledi. Ayaklarını dala bağlamak için hançer kemerlerimizi kullandık. İçten içe huzursuz ve kararsız hissediyordum, özellikle Grey dalın bir ucunu omzuna kaldırdığında. Hayvanın başı yere düşmüş, boynuzları sürükleniyordu.

Çok uzun süredir bakıyor olmalıydım çünkü, "Çok ağır," dedi, "gidip Jacob'ı çağırayım."

"Hayır, hayır. Ben halledebilirim." Omzumu dalın altına alıp bacaklarımı kendimi kaldırmak için kullandım, yükün ağırlığı neredeyse nefesimi kesmişti. Her adımda yalpalıyordum.

Annem görse dehşete düşerdi. Kaba kuvvet gerektiren her şey önemsiz olarak görülürdü – erkeklere bırakılması gereken bir yük. Kadınlar için değerli şeyler hızlı, esnek ve çevik olmaktı. Düşünceli ve kararlı olmak.

Ormanda hayvan yüklenmek değil. Belki Jacob'ı çağırmasına *müsaade etmeliydim*.

Düşünce bir tokat gibi çarpmıştı. Kraliçe olmaya değer değildim. Belki *gerçekten* sadece ormanda hayvan yüklenmek için iyiydim.

Onun için bile iyi değildim çünkü dalı bırakmak üzereydim. Nefesim kesilerek konuştum. "Grey... bir... dakika... lütfen." Beklemeden ağırlığı omzumdan indirdim.

Grey de kendi ucunu yere indirdi, sonra dönüp bir ağaca yaslandı. Karanlık, havayı ağırlaştırıyordu ve gölgelerin arasından yüz ifadesini seçemiyordum. Hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ettim. Ya da sinirlendiğini. Umursamamalıydım ama umursuyordum.

“Özür dilerim,” dedim.

Kaşları kımıldanıp çatıldı. “Gerek yok.”

Antilopun başı boynuzlarının üstünde yana dönmüş, ölü gözleri yargılcasına bana bakıyordu. Yüzümü buruşturup bakışlarımı kaçırđım.

Grey beni inceliyordu ama sonra dalın ucunu tuttu. “Hazır mısın?”

Hayır, ama başımı onaylarcasına salladım.

Bu sefer daha fazla yükü kendi üstüne almıştı ama ben ancak iki dakika dayanabildim. Hayvan tekrar yere indi. Nefes nefeseydim.

“Sürükleyemez miyiz?” dedim soluğum kesilerek.

“Yerde bir şekilde daha az ağır olacağını mı düşünüyorsun?” Azıcık bile nefes nefese değildi.

Kederli bir şekilde kaşlarımı çatıtm ve elimi alnıma sürdüm.

“Postuna ihtiyacımız var,” dedi. Kolumu başının üstüne kaldırıp omuzlarını esnetti, işin onun için de yorucu olduğunun tek göstergesiydi bu. “Ormanda birileriyle karşılaşsaksak post bize iyi bir hikâye verir. Avcı ve kürk tüccarları kuzeye gittikçe daha da yaygınlaşacaktır.”

Avcı ve kürkten bahsetmek kaşlarımı çatmama sebep oldu. Dalı tuttum. “Ben hazırım.”

Bu sefer anca yirmi beş adım atabildim. Yarın sıkı bir çürüğüm olacaktı. Ağaca dayanıp nefes aldım.

“Çok iyi nişan alıyorsun,” dedi Grey. “Öyle atış yapmayı nerede öğrendin?”

“Her sene yarışmalar düzenleriz,” dedim. Nefesim kesik kesikti ama dikkati başka yöne çekmesini hoş karşıladım. “Syhl Koyağı’nın tüm kraliyet evleri yarışmacılar gönderir. Okçuluk, at oyunları, böyle şeyler. Burada benzer şeyler olmaz mı?”

Başını iki yana salladı. “Muhafızlar bazen asilleri eğlendirmek için dövüşür ama o kadar resmi bir şey yok.”

“Yazık. Kraliçe Müsabakaları güzel oyunlardır.” Hatırlayınca gülümsedim. “Kutlama zamanlarıdır.”

Grey gülümsemedi. “Syhl Koyağı’nda kutlama zamanlarını düşünmek benim için alışılmadık bir durum.”

Tycho’nun annemin kurbanlarını yediği hakkındaki yorumlarını düşünüp yüzümü buruşturdum.

“Gücendirmek istemedim,” dedi Grey ama sesinde, gerçekten samimi olup olmadığını düşünmeme sebep olan bir başka tını vardı. Daha ben soramadan dalın ucunu tuttu ve omzuna kaldırdı.

Dişlerimi sıkıp onu izledim. Antilop her seferinde daha ağır geliyordu. Yarım kelimelerle konuşuyor, aralarda soluklanıyordum. “Kız kardeşim, Nolla Verin... en iyisidir. Hep... en büyük ödülü o alır. Atlı... oyunlarda.” Soluklanmak için durdum. “Ben okta iyiyimdir ama o daha iyi. Çoğu daha iyi. Bazı yarışmalar... ölümcül. Ben... Ben şiddeti sevmiyorum. Yine de... her sene iple çekerim. Yemek, partiler. Bana... Bana...”

“Lia Mara. Yere indir.”

Dalı bıraktım, sonra ellerimi dizlerime dayadım. Orman şimdi çok karanlıktı ve ben Grey’i zar zor görebiliyordum. Karanlıkta geniş bir siluetti. Yavaş ilerliyorduk ve erkeklerden birinden yardım istemesini bekliyordum. Annemin bildirisinden sonra evde yetersiz hissetmeye başlamıştım. Daha önemsiz biri gibi.

Rhen ile başarısız olduktan sonra, şimdi, farklı bir şekilde, Grey’le de başarısız olmuşum ve burada da kendimi yetersiz hissediyordum.

Ama Grey, Jacob’ı çağırma konusunda başka bir şey söylemedi. Şimdilik sessizdi ve aldırmadım çünkü omzumdaki yumruları ovalıyordum. Sonunda, “Kampa iki yüz metreden az kaldı,” dedi. “Yapabilecek misin?”

İki yüz metre, iki yüz kilometre gibi geliyordu ama kendimi toparladım ve dalı omzuma koydum. “Sanırım.”

“Yapabileceğini biliyorum.” Gurur duymam gereken bir şey gibi söylemişti. Terlemiştim ve sendeliyor, düşmemeye çalışıyordum.

“Kraliyet Muhafızları’nda,” dedi muhabbet edercesine, sanki benim her adımda nefesim kesilmiyormuş gibi, “silahlar konusunda becerikli olmak için eğitiliriz ama asıl dersimiz asla bu olmaz. Kendimizi insanlardan farklı görmemiz öğretilir. Bir grup olarak görmemiz. Her gün soru sorarlar ve her gün cevap veririz. *Siz kimsiniz? Biz Kraliyet Muhafızları’yız.*”

“Annemin... Annemin askerleri de...” -yorgun bir nefes aldım- “benzer şekilde eğitilir.”

“Bir muhafız emirlerini yerine getiremezse bütün birlik cezalandırılır. Bu hızla birliği -ve itaati- sağlar.”

“Eminim öyledir.” Neredeyse bir kayaya takılıp düşecektim.

“Bir süre sonra,” dedi, “muhafızlar yabancı herhangi birini tehdit olarak görmeye başlar. *Hedef* olarak. Bu, sürekli ‘değerlendir-umursama’ ya da ‘değerlendir-harekete geç’ durumundaysan emirleri yerine getirmeni kolaylaştırır.”

Onu zar zor dinliyordum. Dikkatim karanlıkta ayaklarımın bastığı yerde ve omzumdaki dalın ağırlığındaydı. “Bırakmam gerek.”

“Neredeyse geldik. Gözlerini ateşten ayırma.”

Gözlerimi kırpıştırıp teri uzaklaştırdım, ağaçların arasındaki parıltıyı görebiliyordum. Ayaklarımı ileri gitmeye zorladım.

“Annenin işgalinden sonra,” dedi, “Syhl Koyağı’ndan olan herkes bir tehdit hâline geldi.”

Omzumu rahatlatmaya çalışmak için terli avuçlarımı dala dayadım. Bir yanımda daha hızlı gitmesini istiyordu. Diğer yanımda ağacın dibindeki çalılıklara yüzüstü düşmek istiyordu.

“Kutlama zamanını düşünmenin tuhaf olduğunu söyledim,” diye devam etti, “çünkü insanların düşmanımız olmaları bile insan olduklarını unutmuştum.”

"Evet." Ateşe hiçbir zaman ulaşmayacaktık. "İnsanlar. Biz insanız."

"Öyle."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Yapamayacağım... Yapamayacağım..."

"Düşündüğünden daha güçlüsün. Bir adım daha."

Bir adım attım.

"Bir tane daha."

Kaç adım kaldığının hesabını unutmuştum. Gözlerim artık ateşi takip etmiyordu, bunun yerine karanlıkta, Grey'in vücut hareketlerini takip etmeye başladım. Sesi hipnotikleşmişti. *Bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha.*

Nihayet durduğunda o kadar ani durmuştu ki neredeyse dalın altından yürüyüp gidecektim.

"Gümüş cehennemler," dedi Tycho. "O bir antilop mu?"

Ateşin yanındaki tozun içine bıraktım ve çabucak onu taklit ettim. Dizlerimin üzerine düştüm ve bunu umursamadım. "Evet."

"Sonunda," dedi Jacob. "Kemiklerinin üstünde gerçek et olan bir şey."

"Lia Mara çok iyi vuruş yaptı," dedi Grey.

"Baya da güçlüymüş," dedi Jacob. "O şey ne kadar ağır?"

Baya da güçlüymüş. Kızarmalı mıyım kaş mı çatmalıyım bilemiyordum. Ok kılıfını sırtımdan çıkardım ve her şeyi, biriken eşyalarımızın yanına koyarak kendimi meşgul ettim. "Şanslıydım."

Bir el kolumu yakaladı ve döndüm, öfke dilimde hazır bekliyordu.

Grey'in sakın ifadesi gitmişti. "Güç ve yetenek *şans* işi değildir."

"Ağırlığın çoğunu sen taşıdın."

“Taşımadım. O hayvan senin en az üç katındı ve onu yarım kilometreden fazla taşıdık.” Durdu. “Kız kardeşin *bunu* yapabilir miydi?”

Nolla Verin’i düşündüm, rahat gülümsemesini ve uzun, siyah saçlarını. Bulutlu bir gecede okuyla hedefi vurabilirdi veya kimse onu atından indiremezdi ama annemiz gibi o da hafifti, akıcı bir şekilde zarifti.

“Hayır,” diye kabul ettim. “Fiziksel güç, Syhl Koyağı’nda gurur duyulacak bir şey değildir.”

“Yapabileceğini düşünmedin ama sonra yaptın. Bu, sadece fiziksel güçten fazlasıdır.” Gözleri karanlıkta parlıyordu ve sesi alçaktı. Nasıl olduğundan emin değildim ama bir anda ortamı yumuşatmış, daha sıcak bir hâle getirmişti. Daha iyi bir şeye. Belki annem buna kaşlarını çatardı fakat uzun zamandır ilk kez birden... becerikli hissetmişim.

Sonunda yanaklarım kızardı ve bakışlarımı kaçırdım. Yürürken söylediklerini düşündüm. İnsanlarım, onun insanları... farklı olmamalıydı. Ondan böyle bir ilham vermesini beklemiyordum.

Günlerce çevremdeki erkeklerle aram açılmış gibi hissettikten sonra, bu an anlamlı gelmişti. Bir süre buna tutunmak istedim, birkaç kelime daha muhabbet etmek. Sesinde uzun zamandır duymadığım gururu duymak.

“Majesteleri,” diye seslendi Iisak. “Siz insanlardan hiçbiri hayvanın yüreğini istemeyecekse, ben alabilir miyim?”

Grey’in gözleri hafifçe gökyüzüne döndü, sonra arkasına döndü. Aramızdaki kıvılcım yok olmuştu.

“Endişen olmasın, Iisak,” dedi. “Yürek senindir.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GREY

Ateş küçülmüştü ama diğerleri uykuya dalmak üzereydi, o yüzden ateşi toparlamaktan başka bir şey yapmadım. Yanan korların diğer tarafında Lia Mara da uyanıktı. Gözleri uzağa bakıyordu ve boşluğa odaklanmıştı. Demir Gül'deki şömine-den kendine yol açtığına beni şaşırtmıştı. Bu gece tekrar şaşırtmıştı. O kadar sessiz ve mütevazıydı ki öyle bir kendinden eminlikle ok atmasını beklememiştim. Antilopu taşımak için dalın altına omuz vereceğini beklememiştim.

İnsanların beni şaşırtmasına alışkın değildim.

Dikkatimi sezmiş gibi bakışlarını ateşten bana çevirdi. "Uyumalısın," dedi. "Noah uyanana kadar ben gözcülük yaparım."

Noah her zaman ilk uyuyan ama ilk uyanan oluyordu, güneş ufukta belirmeden çok önce kalkmış oluyordu. Doktorluk eğitiminin herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde uyumasını sağladığını söylüyordu. Yatıp saniyeler içinde uyuyabiliyordu, imrendiğim bir yetenektir.

Ben uyumaya çalıştığımda karanlıkta yatıyor, başımın üstündeki yıldızları izliyor ve Kordiyar iç savaşla kendini

parçalarsa kaybedilecek tüm o şeyleri düşünüyordum. Syhl Koyağı'nı ve daha ne kadar yolculuk edeceğimizi, oranın buradan daha güvenli olup olmayacağını düşünüyordum.

Gece devam ederken alevlerin ölmesini izlemeyi tercih ederdim.

"Hayır," dedim. "Teşekkürler."

Gözlerinde bir inat ifadesi belirdi. "Seni uyandırmayı beceremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. Uyuyamayacağımı düşünüyorum."

"Ah." Gözlerini Jacob, Noah ve Tycho'nun çam ağacının altındaki yumuşak yapraklarda uyuduğu karanlık gölgelere kaçırdı. İisak yukarıda bir yerde, dalların üstündeydi ya da muhtemelen ava çıkmıştı.

Tycho'nun kamçı izleri, aralarındaki benekli çürüklerle fena bir şekilde kabuk bağlamıştı. Gün içinde hâlâ kaskatı hareket ediyor, her kamp kuruşumuzda minnettar görünüyordu.

"İyileşiyor," dedi Lia Mara.

"Ona yardım edebilmeliydim." Parmaklarımı esnetip başımı iki yana salladım. "Bu sihir, sadece hayatım tehlikedeyken çalışmasının dışında bir işe yaramıyor gibi."

"Elbette eline bir kılıç alıp ilk günden ustalaşmayı bekleyemezsin."

"Evet, ama... Ama o farklı."

"Neden?" oturduğu yerden doğruldu, sonra sakladığımız yerden kısa bir hançer çıkardı. Geri döndü, yanıma oturdu.

"Al. Çalış."

"Çalışayım mı?"

Elimi eline aldı, parmakları küçük ve serindi. Bileğimi çevirdi, sonra hançeri kaldırdı.

Boştaki elim fırlayıp bileğini yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

"İisak'ın eğitim için kolunu parçalamasına izin verdin ama küçük bir hançerden mi korkuyorsun?"

“Hançerden korkmuyorum.”

Kaşları kalktı. “Benden mi korkuyorsun?”

Hayır. Evet. Tam olarak *ondan* değil ama kim olduğu ve neyi temsil ettiğinden.

Bu yolculuğa başladığımızda talepkâr ve hükmedici olacağından çok emindim, Karis Luran gibi. Güvenliği için yemin etmemi bekleyeceğini düşünmüştüm ya da bazı numaralar ve kurnazlıklar yapacağını. İlk geceyi düşünmeden edemiyordum, İisak’ın beni öldüreceğini düşündüğüm zamanı. Elimi tutmak için pisliğin üzerinde dizlerinin üstüne çöküşünü ve adımı fısıldayışını.

Artık emin değildim.

Elini bıraktım. “Okla neler yapabildiğini gördüm.”

Hüzünle gülümsedi. Bıçağın acısı için kendimi hazırladım ama Lia Mara hızlıydı. Acı gelmeden önce kan toplandı. O yıldızlar, küçük titreşen ışıklar tenimin altında bekledi. Dikkatimi onlara verdiğimde kaçışıyorlardı, güneş ışığında toz parçaları toplama-ya çalışmak gibiydi. Bir damla kan kolumdan süzülerek yerdeki çamurda kayboldu ve sıkıntılı bir şekilde nefesimi içime çektim.

“Her şey zorlamayla başarılmaz,” dedi Lia Mara.

“Elbette.”

“Nazik olabileceğini biliyorum. Prenses Harper’layken seni gördüm.”

Sesine yeni bir tını dahil olmuştu, tam olarak anlayamadığım bir tını: kararsızlık, özlem ve hayal kırıklığının bir karışımı gibi. Başımı kaldırıp gözlerini arayarak baktım ama bakışlarını tenimdeki kan yollarından ayırmamıştı.

“Prenses’le benim aramda bir şey yoktu,” dedim.

“Prenses’le senin aranda bir şey vardı.”

“Asla. Gerçekten.”

“Hançerim var, Grey.” Nihayet bakışlarını kaldırdı. Sözleri alaycıydı ama gözlerinde sahicilik vardı. “Bana yalan söyleme.”

“Seni silahsız bırakabilirim.”

“Bana karşı dürüst de olabilirsin.”

“Prenses...” Sesim solup iç çekişe döndü. Ama sır yoktu. Lia Mara, Lilith’i biliyordu. Disi’nin bir oyun olduğunu biliyordu.

“Harper ve benim ilişkimizi anlamak için,” dedim, “Prens Rhen’e ne olduğunu anlaman lazım. Büyücü Lilith tarafından lanetlenmişti. Bir kız bulup sevgisini kazanmak için tek bir sonbaharı vardı yoksa Kordiyar’a dehşet saçan bir canavara dönüşecekti.”

Lia Mara’nın gözleri büyüdü. “Bizim güçlerimizi savuşturan canavar mı?”

“Ta kendisi.” Durdum. “Sıradan bir döngünün sonunda başarısız olsaydı tekrar insan olur ve döngü yeniden başladı. Sadece... ölenler, ölmüş olarak kalırdı.”

Beni inceledi. “Kraliyet ailesi Disi’de ölmüştü sözde.”

Ona bakıp anlamasını bekledim. Bu sözleri söylemek hâlâ ihanet gibi geliyordu.

“Kendisi yaptı,” dedi sonunda. Sesi bir fısıltıdan ancak fazlaydı. “Canavar olduğunda.”

“Evet.”

Ürperdi. “İlk kez ona karşı gerçekten merhamet besliyorum.” Gözleri bana odaklandı. “Ya sen?”

“Ben de benzer şekilde kapana kısılmıştım. Laneti bozmak için kızları bulmakla sorumluydum.”

Kaşlarını çattı. “Harper’ı ‘bulman’ ne kadar sürdü?”

“Zaman, kalede Kordiyar’dakiyle aynı şekilde geçmez. Bilmemin gerçek bir yolu yok. Burada birkaç sene geçti ama Demir Gül duvarlarının arasında...” Şimdi ürperme sırası bendeydi. “Bitmek tükenmek bilmemişti. Harper bizim son şansımızdı – ve seçtiğim kız bile değildi.”

“Anlamadım.”

“Başka bir genç kadını kaçıрма girişimim sırasında beni görüp demir bir sopayla bana saldırdı.”

Lia Mara aniden kahkahaya boğuldu. “Onu seveceğimi biliyordum.”

“Eve gitmekten başka bir şey istemiyordu. Bunun için vahşice savaştı. Ama başaramayınca dikkatini Kordiyar’a verdi. Rhen’in insanlarını kurtarabileceğine dair inancını tazeledi.” Durdum. “Kan yoluyla olmasa da sözleri ve eylemleriyle bir prenses oldu.”

“Ah,” dedi Lia Mara, inanmadığı belliydi. “Demek aranızdaki şey sadece *hayranlık*.”

“Birlikte çok şeye dayandık ama kader, beni arkadaşlıktan öte herhangi bir şey için onun yoluna dahil etmedi.”

“Bu yüzden mi ona karşı bir şey hissetmiyorsun yoksa Prens’e itaat etmeye yeminli olduğun için mi?”

Lia Mara epey zekiydi. “Önemi var mı?”

Cüretkâr bir şekilde gözlerime baktı. “Evet.”

“Prens’e itaat etmeye yeminli olduğum için başka birine karşı bir his besleyemezdim,” dedim. “Alçakça sırlar arıyorsan bulamayacaksın.”

“Sana nasıl baktığını gördüm, hanın arkasındayken.” Durdu. “Kaçmana müsaade etti, Kordiyar’ı riske attığını bile bile.”

“Kaçmama müsaade etti çünkü krallığı riske *atmayacağı*-mı biliyor.”

“Seninle gelirdi, eğer isteseydin.”

“Jacob istedi ve reddetti.”

“Jacob sen değil.”

Bakışlarımı kaçırmak için döndüm. “Fark etmez. Sormazdım.”

Yüz ifadesinin alaycı olmasını bekledim. Ama belki de sözlerimdeki dürüstlüğü duymuştu çünkü kaşlarını çattı, gözleri hüznü doluydu. “Çok sadıktın.”

Evet. Öyleydim. Öteye, ateşe baktım.

Elimi sıktı. "Bir adam artık senin sadakatini hak etmiyorsa bu senin suçun değil, Grey."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Rhen benim sadakatimi *hak ediyor muydu?*

Parmakları bileğimi okşadı, tüy gibi. "Belki dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın vardı."

Aşağı baktım. Kanın altında, yara kapanmıştı.

"Tekrar yap," dedim ve sesim biraz pürüzlüydü.

Hançer kalktı ve hızlıca indi.

Bu sefer bıçak, Lia Mara'nın elinin arkasını kesmişti. Nefesi kesildi.

Benimki de öyle. "Sen ne..."

"Şşş." Elim tuttu ve yaranın üzerine koydu. "İyileştir onu."

Yıldızları tenimin altından onun yarasına zıplatmaya çalıştım ama tabii ki dağılıp dans ettiler, yakalamam imkânsızdı.

"Dikkatini *dağıt*," dedi. "Konuş. Bana bir şey söyle. Bir şey sor. Herhangi bir şey."

"Annenin Demir Gül'deki casusu kim?"

"*Fell siralla!*" Alnıma vurdu. "O aptal Prens için endişelenmeyi bırak!"

O kadar beklenmedikti ki güldüm.

Bakışlarını kaçırdı ama gözleri hüznünlüydü. "Endişeni hak etmiyor. Prens Rhen senin müttefikin değil."

Rhen hakkında düşünmek istemiyordum. Lia Mara'nın kanı parmaklarımın altında yapışkandı ama yarasını iyileştirmeyi başaramadığımı da görmek istemiyordum. Elim onun eline sarılı tuttum. "Bana ne dediğini söyle."

Yanaklarında kızarıklıklar yükseldi. "Ah... Çevirisi olduğunu sanmıyorum."

"Şimdi yalancı kimmiş acaba?"

"*Fell siralla.*" Kızarıklık koyulaştı. "Aptal adam."

"Çevirisi yokken daha çok sevmiştim sanırım."

Güldü ve tepki olarak kanımdaki ışık taneleri sarmallar çizip dans etti. Bütün duygularımla onları tenimizin buluştuğu yere göndermek istiyordum ama kendime beklememi söyledim, sabırlı olmamı. *Nazik* olmamı.

"Kordiyar dilini nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?" dedim.

"Hocalarım vardı," dedi. "Annem sınır ülkelerimizin dillerini konuşmamanın büyük bir cehalet ve kibir olduğunu söyler."

Bu, açıkyürekli bir davranıştı. "Sınır muhafızlarımızın eğitim aldığına eminim ama Demir Gül'deki tüm hocalar lanetin ilk döngüsünde öldürüldü."

"Gerçekten mi? Jacob ve Noah çok iyi konuşuyor."

Başımı iki yana salladım. "Onlar buna İngilizce diyor. Diğer taraftaki dillerine benziyormuş." Durdum ve kelimelerinin telaffuzunu kafamda yeniden canlandırdım.

"*Fell siralla*," diye denedim.

Başını iki yana salladı. "Daha yumuşak. *Fell siralla*." Kelimeler ağzından çaba sarf etmeksizin dökülüyordu.

Tekrar denedim, kıkırdadı. "Kelimelerin çok sert çıkıyor. Daha yumuşak."

"*Fell siralla*," dedim, bu sefer gülümsemesini saklamak için dudağını ısıırıyordu.

Boştaki elimi aldı ve parmaklarıma fısıldamak için ağzına götürdü. "*Fell siralla*."

Kelimeleri zar zor duydum. Parmaklarıma sürtünen dudaklarının yumuşaklığını düşünüyordum, bir kelebek kadar narin. Hayatımın bir noktasında bir kadının ağzına dokunduğumdan emindim ama o an aklıma kimse gelmiyordu.

"Tekrar söyle." Sesim boğuktu.

"*Fell siralla*."

Parmakları bileğimden kayıp gitti. Başparmağımla alt-dudağını okşadım, ağzı hafifçe aralandı. Kendimi çenesinin

kıvrımlarının nasıl hissettireceğini düşünürken buldum. Yanağının eğiminin. Kulağının kavisinin.

Şu an ağaçların arasından askerler fırlayabilir ve ben anında düşebilirdim.

“Telafluzuna çalışmayı bıraktın,” diye ayıpladı ama gözleri dans ediyordu.

“Aptal adam,” dedim itaatkârca.

Parmaklarıma karşı güldü – ama soluğu kesilerek bitirdi. Kolunu elimden çekti.

“Başardın.”

Kan gitmişti, kolundaki kesik de öyle. Elini tutup parmak ucumla pürüzsüz derisine dokundum.

Ürperdi. “Gördün mü? Nazik olabileceğini biliyordum.”

Ağzına tekrar dokunmak ve tam olarak bunu kanıtlamak istiyordum.

“Sence Tycho’ya da yapabilir misin?” dedi.

Tycho. Acayip bir an boyunca Tycho’nun kim olduğunu hatırlayamadım, yapmam gereken şeyin ne olduğunu da.

Gerçekten de aptal adam. Öksürdüm. “Evet, denemeliyim.”

“Onu uyandıracak mısın, ne dersin?”

Bilmiyordum. Aklımı temizlemek için başımı iki yana salladım ancak Lia Mara bunu cevap olarak almış gibiydi. Tycho’nun uyuduğu yere doğru açıklığı geçtim. Üst vücudu çıplaktı çünkü uyurken gömleğin yaralara takıldığını söylüyordu. Havadaki sıcaklığa rağmen kolları vücuduna çekilmişti, nefes alıp veriş i yavaş ve derindi.

Çömeldim ve elimi hafifçe omzuna koydum.

İrkilip dönmeye çalıştı. Gözleri hemen açılmış, tehlike arıyordu.

Ellerimi kaldırdım. “Sakin ol,” diye fısıldadım.

Gözleri panikle bakıyordu, tam olarak uyanık değildi. Uykusuna hangi rüyaların musallat olduğunu düşündüm. “Grey... Ne...”

“Korkacak bir şey yok,” dedim. “Yaralarını iyileştirmeyi denemek istemiştim.”

“Ha. Hmm.” Yüzünü kollarına bastırarak çam iğnelerinin arasına geri sokuldu. Nefesi sakinleşmişti ama vücudunda yeni bir gerilim vardı, acıyacağından endişeleniyor gibiydi. “Devam et.”

Becerebildiğimce hafif bir şekilde elimi omzuna koydum. Yara genişti, hasarın en kötüsü belinde uzanıyordu. Yaraların bazıları kızarmıştı ve Noah’nın iltihap kapmasından korktuğunu biliyordum. Şiddet daha önce beni hiç ürkütmemişti ama Tycho’nun yaralarını her gördüğümde boğazım düğüm- leniyordu. Bundan ben sorumluydum.

Elimi derin olmayan bir kamçı izine götürdüğümde solu- ğu kesildi ama hiçbir şey söylemedi.

“Denemek zorunda değilim,” dedim sessizce.

“Hayır. Yap.”

Ağaç dallarının arasında soğuk bir rüzgâr esti, Iisak’in ya- kınlarda olması gerektiğini anladım. Parmaklarımın altındaki kıvılcımlar daha emin hareket ediyordu. Gözlerimi kapadım ve Tycho’yu Worwick’in arenasında düşündüm. Kılıç dersi için yal- varışını. Iisak’e zarar vermesini engellemek için Kantor’un önü- ne geçişini. Kendi hayatı pahasına bile sırrımı koruyuşunu.

Ellerim kımıldandı, parmaklarım bozulmuş deriye sürtün- dü. Tycho inledi.

Gözlerim anında açıldı. Tycho’nun gözleri sımsıkı kapan- mış, çenesi gerilmişti. Hiçbir şey iyileşmemişti. Kirpiklerinde bir damla gözyaşı duruyordu. “Affet,” dedim.

“Denemeye devam et,” diye fısıldadı.

“Tycho...”

Yutkundu. “Devam et.”

Ona tekrar dokunmadan önce tereddüt ettim. Bir elin ar- kasındaki küçük bir kesikten çok daha büyük bir hasardı bu.

“Size çok güveniyor, Majesteleri.” İisak’ın yumuşak gürlemesi dikkatimi çekti ve ağaçların arasında başka bir soğuk rüzgâr esti. Siyah gözleri karanlıkta parlıyordu. “Bunu boşa harcamayın.”

Gözlerimi kapatıp elimi en kötü ize koydum. Tycho’nun nefesi titredi ama kımıldamadı. Lia Mara konuşuyor muydu yoksa sadece onun sesini mi hayal ediyordum, bilmiyordum. *Nazikçe.*

Kıvılcımlar ve yıldızlar titreşip bekledi. Düşüncelerimi kılıç dövüşü ve şiddetten uzaklaştırdım. Tycho’nun Jodi’nin meyhanesine yaptığımız yarışı kazandığı için sırtıttığını hayal ettim. Tavan arasında durduğunu, sırrımı korumaya söz verdiğini. Telaşımın dindiğini, bu kadar uzun zaman sonra onun nasıl da ilk güvendiğim kişi olduğunu düşündüm.

Sırrını korurum, Hawk.

Gözlerim kapanmıştı fakat yıldızlar yine de görüş alanıma doldu, avludaki gibi parlıyorlardı. Aynı anda her yerdelerdi. Onları yakalayıp Tycho’nun yaralarına sürmek istiyordum, düşmana kılıç sapladığım zamanki gibi ama şimdi Lia Mara’nın haklı olduğunu anlamıştım. Bu farklı bir tür yetenektir.

Ellerim yaralarını okşadı ve yıldızların parmak uçlarımda dans etmelerine izin verdim. Tycho’nun tekrar nefesi kesilmişti ama durmadım. Bozulmuş derinin tüm hatlarını izledim, tüm hasarlı yükselteleri, Noah’nın attığı tüm dikişleri.

“Ah,” diye nefesini verdi İisak, tekrar ürperdim. “Püf noktasını keşfettiniz.”

Tycho’nun boğazından bir hıçkırık yükseldi, hızla elimi çektim. Yıldızlar göz kırıp soldu. Gözlerimi açtım. “Affeder...”

Durdum. Yaralar gitmişti. İz bırakmışlardı, benimkilerin bıraktığı gibi ama deri kapanmıştı. Tycho kollarını yere yasladı, daha sonra dizleri üzerinde çömeldi. Gözyaşları

yüzündeki kirde yollar oluşturmuştu ve şehirde koştuğumuz zamanki kadar hızlı nefes alıp veriyordu.

Sonra hiçbir şey göremedim çünkü kendini öne atıp kollarını boynuma doladı. Çocuk gibi kesik kesik omzuma soluyordu. “Düzelteceğini biliyordum. Yapacağını biliyordum.”

Sesindeki duygu o kadar büyüktü ki kendi göğsüm sıkışmış gibi geliyordu. Ellerim savaştan çıkmışım gibi titriyordu. Bu güçlü hissettiriyordu. *Faydalı* hissettiriyordu. O kadar çok şey hissediyordum ki düşüncelerim hepsini içeremiyordu. Bütün bunlar olduğu için pişmanlık. Ona daha önce yardım edemediğim için suçluluk. *Şimdi* yardım edebildiğim için rahatlatma.

Ve hepsinin altında, o kadar küçüktü ki neredeyse farkına varamayacaktım, bir parça gurur... Sihrim Lilith’in yaptığı gibi korku ve ıstırap getirmediği için, kılıcımın getirdiği gibi acı ve ölüm getirmediği için, sihrim şifa ve güven getirdiği için. Ve bu hiç de küçük bir şey değildi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Uyandığımızda Iisak, asker ve muhafızların en yakınımızdaki kasabadan çıkmaya hazırlandıklarını ve grubumuzun önünden geçeceklerini rapor etti. Grey bunun at bulmak için en iyi şansımız olduğunu düşünüyordu. Özellikle şimdi takas yapacak hayvan derimiz varken... İyi bir hikâye veriyordu bu. Gün boyunca kampımızda kaldık, ta ki Iisak askerlerin yola çıktıklarını söyleyene kadar. Sonra, postu ve boynuzları alıp günbatımına yakın, kasabaya yürümeyi planladık.

Kör Kovuk, Kordiyar ve Syhl Koyağı'na sınır olan dağların eteğindeki çukurda yer alan küçük bir kasabaydı. Ağaçların arasından çıkıp, vadiye girdiğimizde etrafın güzelliğinden neredeyse nefesim kesilmişti. Üstümüzdeki masmavi gökyüzü, uzaklarda menekşe rengine bürünüp gittikçe kararıyordu. Ağaçlar dağa tırmanıyor, göz alabildiğine her yana uzanıyordu. Bitki örtüsü canlı yeşildi ama buradaki hava nispeten soğuktu, yapraklarda kırmızı benekler bırakıyordu.

Tycho'nun ağzı açık kalmıştı. Bana, Nolla Verin'in arabada ben aynı şaşkınlığı gösterirken söylediklerini hatırlatmıştı.

“Şimdi iyi bakın,” dedi Grey. “Kasabaya girdiğimizde böyle dik dik bakamazsınız.”

“Dağlar hayal ettiğimden bile daha büyük.”

“Burası Rillisk değil, orası kesin.” Grey bizi geride bırakarak ilerlemeye başladı.

Beşimiz birlikte çok dikkat çekerdik, bu yüzden Noah ve Jacob ağaçların arasında bekledi. Aksanları onları anında ele verirdi. İisak ortadan kaybolmuştu ama uzakta olduğunu sanmıyordum.

Grey’in bana da geride kalmamı söyleyeceğini düşünmüştüm. O yüzden, çocuklukta geçirdiği bir havaleden sonra dili bağlanan kız kardeş rolünü oynamayı teklif ettim. “Biraz merhamet duymalarını sağlayabilir,” dedim. “Pazarlık için.”

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı, azıcık, ama gözlerinde herhangi bir duygu yoktu. “Zekice,” dedi ve hepsi buydu.

Bütün gün aktif ve meşguldü. Kurduğundan emin olmak için sürekli postu yeniden asıyor, ne kadar insanla karşılaşacağımızı görmek için Kör Kovuk’a giden yolu yürüyor, kasabanın düzeni ve beladan kaçmak için kaçabileceğimiz yerler konusunda İisak’i sorguya çekiyordu.

Bense günü, daha fazla takas edebileceğimiz deri bulma umudu içerisinde ok ve yayla geçirmiştım.

En azından erkeklere söylediğim şey buydu. Gerçekte ellerimi ve düşüncelerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ama fark etmiyordu. Ellerime ne görev verirsem vereyim, düşüncelerim ateşin başındaki anla, Grey’in başparmağının dudağımlı okşadığı anla doluydu.

Anısı bile içimi titretmeye yetiyordu. Ona kaçamak bakışlar atıyordum, gözlerim sanki başka hiçbir şeye bakmaya istekli değillermiş gibiydi. Demir Gül’deki odasına saklandığım o ilk gece, öfkeli ve soğuk olduğunu düşünmüştüm ama günlerimi onunla geçirdikten sonra, ikisi de olmadığını keşfetmiştim. Sessiz, güçlü ve emindi.

Kız kardeşimin onun hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Benim erkekler konusundaki tecrübesizliğimle alay etmişti ama şimdi, arabamızın mahremiyetinde fısıldaşıp kıkırdamayı arzuluyordum.

Fakat elbette, Syhl Koyağı'ndaki Kristal Saray'a vardığımda fısıldaşıp kıkırdamaya vakit olmayacaktı. Annem, Nolla Verin'e Grey'i baştan çıkarma görevi verecek, böylece Grey'in taht iddiasına destek vermeden önce anlaşmayı yapmış olacaktı.

Kasaba topraklarına ulaştığımızda bütün haletiruhiyem ekşimişti. Vadinin üstüne alacakaranlık düşmüş, dağdan aşağı soğuk bir rüzgâr getiriyordu. Titrek mumların olduğu fenerler kapı girişlerine asılmıştı. Kaldırım taşı döşeli sokaklar kalabalık değildi ama birkaç meraklı bakış kazanmamıza yetecek kadar insan dışarıdaydı.

Kızıl saçlarımı örüp Jacob'dan ödünç aldığım kemerli ceketin altına saklamıştım. Tycho postu omzunda taşıyordu, Grey de boynuzları sırtına atmıştı. Tycho ve benim belimizde birer hançer vardı, Grey tek bir kılıç taşıyordu. Tycho kılıca kaşlarını çatarak bakmış ama Grey, fazla silah taşımamanın sıradan avcılar için olağan bir durum olmayacağını söylemişti.

Yine o adamı ve kızını düşündüm. Adamın belinde sadece bir bıçak vardı.

Öldür onları, demişti Nolla Verin.

Ah, kardeşim.

Grey bana baktı. Yüz ifadem dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü kaşlarını çatı. "Sıkıntılı görünüyorsun," diye mırıldandı.

Konuşmak için nefes aldım, sonra dilsiz olduğumu hatırladım. Hepsini nasıl açıklayacağıma dair bir fikrim yoktu. O yüzden başımı iki yana salladım, sonra omuz silktim.

Daha da yaklaştı. "Sana zarar gelmeyecek."

Kasaba konusunda gergin olduğumu sanıyordu. Gergin olmam gerekirdi, etrafım annemin askerlerinin sebep olduğu yıkımı gören insanlarla çevriliydi ama değildim. Rhen'in

muhafızları gitmişti ve K r Kovuk sessiz ve huzurlu görünüyordu.

Yine de verdiği güvencede hoş bir yan vardı. Huzursuzluğum dağıldı. Samimi gözlerine baktım ve başımı salladım.

Tycho derin bir nefes aldı. “Yemek kokusunu alıyor musunuz?”

Almamıştım ama o söyler söylemez yemek kokusu *aldığımı* fark ettim. Yol, küçük ev ve d     nlarla çevrelenmişti fakat karşımızda, saz damı ve dumanı tüten devasa bacasıyla b   k bir yapı duruyordu. Duvarlar insanlara kapalı değildi, erkekler ve kadınlar her yandan gelip gidiyor gibi görünüyordu. Kızarmış et kokusu havayı dolduruyor, lik r n acı kokusu hepsinin üstünde geziniyordu.

“Oradan başlayacağız,” dedi Grey. “Umarım bu gece bir alıcı ya da ata karşılık takas yapmak isteyen birilerini bulabiliriz.”

Çatının kenarında meyhaneye Paslı Horoz adını veren bir tabela asılıydı. Her boydan masa yerde sıralanmıştı, çoğu doluydu. Grey onları geçip odanın merkezindeki bara yöneldi ve oturmamızı işaret etti.

Barmen yaşlı bir adamdı. Uzun ve inceydi; g r bir sakalı ve parlak, kel bir kafası vardı. Canlı, sevecen bir şekilde gülümsedi. “Yolcular!” dedi neşeyle. “K r Kovuk’a hoş geldiniz. Ben Eowen. Lik r?”

“Varsa su,” dedi Grey. “Ben Rand. Bu, kız kardeşim Mora ve bu da kuzenim Brin.”

Eowen bir sürahi ve üç bardak koydu, sonra bir tabak kura-biye, re el ve peynir getirdi. “Yol yorgunu gibi duruyorsunuz.” G l msemesini bana çevirdi. “Zor bir yolculuk muydu, evlat?”

Ne kadar *yol yorgunu* gibi durduğumu düşündüm. Parmaklarımla ağzıma dokunup başımı iki yana salladım.

Grey, “Onu bağışlayın, kız kardeşim konuşamıyor,” dedi.

“Ya?” Eowen gülüp bar masasına vurdu. “O zaman kocası şanslı bir adam olacak!”

Kaşlarımı çattım.

Grey güldü. "Aynen."

Su bardağımı onun olduğu tarafa doğru devirdim.

Hızlıydı, fazla hasar olmadan çabucak geri zıpladı. Yapmacık bir şekilde gülümsedim.

Kızgın bakışlar bekliyordum ama çarpık bir gülümseme sundu, gözleri parlıyordu. "Kendi gücünün farkında da değil."

Ha. Ha. Bana *sataşıyordu*. Kalbim çılginca çarpıyordu. Tezgâhı silerken barmene özür dileyen bir bakış attım.

Tycho boğazını temizledi ve kurabiyelerden birine uzandı. "Takas edecek postumuz var, kasabada alacak biri olursa."

"Post her zaman takasa açıktır, hele kış geliyorsa." Eowen içini çekti, gülümsemesi kayboldu. "Kasabadaki avcımızı da kaybettik. Zavallı adam dağın arkasından gelen o zalim şeytanlar tarafından öldürüldü."

Kalbim göğsümün içinde tekledi.

Dağın arkasından gelen o zalim şeytanlar.

Eowen içini çekti. "Şimdi de kasabaya gelen Kraliyet Muhafızlarımız var, bir çeşit büyücü arıyorlarmış. Tahtın vârisiymiş, inanırsanız. Ben hangisi olursa olsun derim. Kör Kovuk'u yıllardır kimse umursamıyor." Durdu. "Siz kuzeyden misiniz? Öyleyse bilirsiniz."

"Ben Vahşi Diken Vadisi'ndenim," dedi Grey. "Bilirim."

Eowen'in yüzü daha da düştü. "Orası şimdi hüznle dolu bir yer. Çocukları tek tek katledilen bir kadın duydum. Gece-nin bir vakti olmuş diyorlar. Kimse kimin yaptığını bilmiyor-muş. Kadın kasaba meydanında belirivermiş, kan içindeymiş."

Grey yanımda donup kalmıştı.

"En büyük oğlu Kraliyet Muhafızı olmaya hak kazandıktan sonra olmuş," dedi Eowen. "İnanabiliyor musun? O aylık gümüşü kazan ve bütün çocuklarını kaybet?"

Grey boğazını temizledi. "Korkunç bir yükür eminim."

“Avcınıza ne oldu?” dedi Tycho, sesi alçaktı.

Barmen başını iki yana salladı. “Fredd. İyi adamdı. Kızlarından biri kaçmış. Bunun bir katliam olduğunu söylüyor. O hayvanlar, onu sırtından vurmuşlar.”

Bütün çocuklarını kaybeden kadın hikâyesindeki parçaları bir araya getiriyordum ki kanım buz kesti.

Keşke konuşabilseydim.

Ne diyeceğime dair bir fikrim yoktu.

“Kız kardeşin iyi mi?” dedi Eowen.

Grey bana baktı. Yüzümde ne buldu bilmiyordum ama gözleri soğuyup karardı ve okunamaz hâle geldi. İfadesi bana onunla tanıştığım geceyi hatırlatıyordu. Neredeyse korkutucuydu.

Tekrar barmene döndü. “Sesini çalan havalenin etkileri, korkarım.”

Bir kez daha sahte gülümsememi denedim ama yapamadığımdan emindim. Muhtemelen afallamış görünüyordum.

Eowen gözlerini kısıp bana baktı. “Ah.” Meyhaneden geçen bir şey gözüne takıldı, “İşte Fredd’in kızı,” dedi, “Postunuz için nerede iyi bir fiyat alacağınızı bilir. Raina! Kızım, bu adamın satacak bir postu var.”

Adamın bakışlarını takip etmekten kaçınmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Grey’in kolunu yakaladım. Tırnaklarım derisine gömülmüştü ama kendime engel olamıyordum.

Eğilip yaklaştı. “Sorun ne?”

Bir kız sesi arkamızdan utanarak konuştu, “Sizi demirciye götürebilirim, efendim. Oğlu pek çok deri ve post işi yapıyor. Babamın en iyi müşterilerinden biriydi.”

Ah, sesindeki hüznü duyabiliyordum. Kalbim göğsümün içinde paramparça oldu.

Beni tanıyıp tanımayacağını bilmiyordum ama arkamı dönemezdim. Dönemezdim.

Özür dilerim, demek istiyordum. Özür dilerim.

Harper'ın bana aynı sözleri söylediğini hatırladım. Ve benim nasıl reddettiğimi.

Grey doğruldu ve ben gözlerimi bardağımdan ayırmadım. Ellerim hâlâ kolunu sıkıca tutuyordu. "Bu çok iyi olur," dedi. "Baban hakkında duyduklarına üzüldüm."

Elimi çekti. "Gel. Kız bize yardım edebilir."

Beni tanıması riskine giremezdim. "Kaçmamız gerek," diye tısladım ona.

Daha fazla sorgulamadı. Gözleri anlayışla karardı. "Hasta numarası yap," dedi hızlıca. "Bayıl."

Sandalyeden kalktım – sonra devrildim.

"Lia Maral" diye bağırdı Tycho.

Adımı kullanmıştı. Grey beni yakalarken panikle tısladım. Etrafta insanların hepsi şok içindeydi.

"Şifacı getirelim mi?" diye seslendi bir kadın.

"Bayılma nöbeti," dedi Grey. "Sık sık geçirir." Beni kaldırıp kollarına alınca çok şaşırdım. Bir yanıma karşı çıkmak istiyor, diğer yanıma *tam olarak* burada kalmak istiyordu. Yüzümü boynuna bastırıp gözlerimi sakladım. Hafifçe odun ateşi kokuyordu.

"Kız beni tanıyor," diye nefesimi verdim tenine. "Ben oradaydım. Ormanda."

"Affedin," dedi Grey, Eowen'a. "Kardeşim iyileşene kadar kampımıza dönmek zorundayız gibi görünüyor. Belki bu demirciyle yarın sabah görüşürüm?"

Bir an sessizlik oldu. Yüzümü kıza dönmemek için kendimi zorladım ama bu sözün, nasıl bir tepki aldığını görmek için *yanıp tutuşuyordum*.

"Elbette," dedi.

Grey'in başını salladığını hissettim. "Gel," dedi Tycho'ya ve sonra döndü.

Etrafımızdaki konuşmalar normale dönmeye başlamıştı. Sadece satacak bir şeyi olan yolculardık. Gelip geçici bir gariplikti bu, fazla ilginç bir şey değildi.

Saçım Grey'in koluna takılmıştı. Hafifçe boynumu çevirdim. Örgü, ceketin yakasından kurtuldu.

"Bekle." Raina'nın sesi arkamızdan seslendi. "Kız kardeşinizin ismi ne demiştiniz?"

"Mora," dedi Grey. "Affedersiniz, karanlık çökmeden önce kampımıza dönmek istiyorum."

"Hayır, çocuk başka bir şey söyledi." Raina'nın küçük sesi güç kazanmıştı. "Sizi duydum."

"Biliyor," dedim.

"Koşmamız gerekecek," dedi. "Ayaklarını yere koyduğumda..."

"Eowen!" diye seslendi Raina. Sesi umutsuz ve acı doluydu ama bağıırıyordu, "O kız oradaydı! Bu o!"

Ayaklarım sokağa koştu. Grey'in eli benimkini yakalamıştı. Tycho hemen yanımdaydı.

Arkamızda, havayı bağıışlar doldurmuştu ama döşeme taşlarının üzerinde hızla koştuk. Hızlı değildim ama kalbim bacaklarıma güç sağlıyordu, kasabanın içinde uçuyor, evlerin arasından geçiyor, sokaklara dalıyorduk. Soğuk bir rüzgâr sokaklarda esti; Iisak'in yakında olduğunu anladım. Gece, gökyüzünü ele geçirmişti; döndüğümüz her yerde gölge ve karanlık vardı. Bahçesine girdiğimizde bir kadın çığlık attı.

Kalbim gümbürdüyordu. "Ormanda izimizi kaybettiririz," dedi Grey, neredeyse beni sürükleyerek. "Şu evin etrafından dönelim ve ağaçların arasında kaybolalım."

Iisak üstümüzde tiz bir sesle öttü. Kulağa bir uyarı gibi geliyordu.

Biliyoruz, diye düşündüm. *Kaçıyoruz.*

Köşeyi sertçe döndük ve ayaklarımı koşmaya hazırladım.

Fakat doğruca altın-kırmızı süslemeli zırhları olan muhafızların arasına düştük.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GREY

İisak yanılmıştı. Rhen'in muhafızları hiçbir yere gitmemişlerdi.

Bizi bulmayı beklediklerini sanmıyordum – ve ortalarına dalmamıza kesinlikle hazır değillerdi. İçlerinden biri Lia Mara'yı döndürüp bıçağı boğazına dayadı. Ama hâlâ bizi orada bulduğu için şaşkın görünüyordu.

Kılıcımın ucu boynundaki damarı bulduğunda da eşit derecede şaşkın görünüyordu.

“Bırak onu,” dedim.

Yarım düzine asker kılıçlarını çekmişti ama kendi kılıcımı indirmedim. Lia Mara'nın gözleri büyümüşü ve telaşlı görünüyordu. Parmakları askerin kolundaki zırha gömülmüş, bıçağı boğazından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bıçak, benim kılıcımdan daha az ikna ediciydi ama adam, yine de Lia Mara'yı bırakmadı.

Yanımda, Tycho hançerini çekmişti.

Her zamanki gibi keşke kaçsa diye düşündüm.

Meyhaneden buraya peşimizden gelen bağrıışların sesi yükselmişti ve evin köşesinden kalabalıklar döküldü. Haykırışlar kakofoni hâline gelmişti.

“Vâris mi?” diye soruyorlardı. “Burada, Kör Kovuk’ta?”

“Onu kızın yanında buldular, tam da söyledikleri gibi. Sence onu öldürecekler mi?”

Gözlerim Lia Mara’yı tuzağa düşüren askeri terk etmemişti. “Sen onu öldürmeden ben seni öldürebilirim.” Biraz baskı uyguladım, boynundan kan aktı. Adam hırlayıp dişlerini sıktı ama tutuşu sıkılaşmıştı. Lia Mara kısık bir ses çıkardı. Gözleri sımsıkı kapanmıştı ama boynunda kan yoktu.

“Kılıcını indir, Grey,” dedi tanıdık bir ses karanlıktan. “Sayımız sizinkinden çok daha fazla.” Dustan, fener ışığı yüz hatlarını bulana dek yaklaştı. Onun da kılıcı elindeydi. Ama adamlarından hiçbiri bana saldırmamıştı.

Meyhanedeki konuşmalardan sonra düşüncelerim soğuk ve karanlık bir hâle bürünmüştü; annemin, Lilith yüzünden katlandığı onca şeyi hatırlamıştım. Fakat ben muhafızken duygularımı bir yana bırakmayı ve gerekli olanı yapmayı öğrenmiştim.

Bunu şimdi de yapabilirdim.

“Bırak onu,” dedim. “Tekrar söylemeyeceğim.”

Asker kılıcımdan dolayı geri çekilmişti ama Lia Mara’yı bırakmadı. Lia Mara’nın kolları gevşekçe sallanıyordu ve arbedede omzunun çıkmış olabileceğini düşündüm. İnledi ve yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü.

Kalabalığın sesi arkamda sessiz bir mırıltıya dönüşmüştü.

Bize baskın gelmeye yetecek kadar asker vardı. O an birinin sırtıma bir ok doğrulttuğundan emindim. Ama askerlerin yüzündeki gibi bir kibir takınmak yerine, dikkatlice hesap yaptım.

Kılıcımın ucundaki asker için endişelenmekten fazlasıydı bu.

Kale avlusunda olanlardan dolayı korktuklarını anlamam bir ânımı aldı. Avluda *yaptıklarım*dan dolayı.

“O, sadece bir emir eri,” dedi Dustan. “Emirleri uyguluyor diye onu öldürme.”

“O zaman yeni emirler ver.”

Lia Mara tekrar zorlukla nefes aldı. Onun bu hareketi ya da muhafızın tenine bastırıldığı kılıcın baskısı yüzünden, boğazında kızıl bir çizgi şeklinde kan belirdi. Boştaki kolu vücudunun önünde sarkıyordu. Bir diğer gözyaşı damlası, ilkini takip etti.

“O beni kurtaran kız,” dedi küçük bir ses. Raina’ydı, meyhanedeki kız. “Sana bahsetmiştim Eowen. Bu, o.”

“Prens, kan peşindel” diye bağırdı bir kadın.

Dustan’ın gözleri, arkamdaki kalabalığa döndü. Rhen eylemlerini korkunun yönetmesine izin vermişti ve şimdi insanları ona sırt çeviriyordu. “Kılıcını indirirsen,” dedi Dustan bana, “onu bırakacağız.”

“Bunu daha önce de duydum,” dedim.

“İnanma onal” diye bağırdı bir adam.

“Geçen hafta Kennetty’de bir adamı öldürdüler!” diye bağırdı bir diğeri.

Bir parça kırmızı meyve karanlıktan düşüp askeri başından vurdu. Peşinden hemen yenisi geldi. Sonra yaşlı bir adam tarafından bir avuç gübre gibi görünen başka bir şey fırlatıldı.

“Kesin şunul” diye bağırdı Dustan.

Lia Mara’nın sallanan eli askerin hançerine dokundu. Bir an hançer, Lia Mara’nın elindeydi – ve bir an sonra askerin uyluğunda. Lia Mara serbest kalmıştı ve asker, ben neler olduğunu anlayamadan çılglık atmaya başlamıştı.

Kalabalığın arasından bir tuğla uçtu ve askerin suratına vurdu. Adam lanet okudu ve tuğla onu yere düşürdü.

Diğer muhafız öne atıldı. Bize mi yoksa kalabalığa mı saldıracaklarını bilmiyordum ama daha çok meyve ve tuğla uçmaya başladı. Lia Mara’nın elini tuttum. Boynu kanıyordu fakat kendi başına ayakta durabiliyordu. Diğer askerler ayaklanan kalabalığa karşı öne çıktılar.

“Grey...” diye konuşmaya başladı Lia Mara ama onu Tycho’ya doğru ittim.

“Onu buradan götür,” dedim Tycho’ya. Sonra kargaşaya adım attım.

“Evlerinize dönün!” diye bağıriyordu muhafızlar ancak sesleri bağrışlarla çabucak boğulmuştu.

Kasaba halkı baltadan kılıçlara uzanan çeşitlikte silahlara sahipti. Etrafımızı saran kalabalığın bu kadar hızlı büyüdüğüne şaşıp kalmıştım. Hedefleri Kraliyet Muhafızları’ydı.

Fakat Dustan ve adamları eğitimli kılıç ustalarıydı ve kasaba halkı mağlup oldu – hem de hızlı bir şekilde. Kraliyet Muhafızları’nda geçen yıllarımda hiç Kordiyar’ın insanlarına karşı dövmek üzere emir almamıştım. Hiç ihtiyacımız olmamıştı. Bu, Rhen’in canavarken insanlara saldırmamasından çok daha kötüydü. O zaman en azından ne yaptığının farkında değildi.

Havada kan vardı, kılıcım savrulup blok yapıyor, saldırıyordu. Ama hepsini birden durduramazdım.

Gümüş renk havada yay çizdi ve kılıcımı bloklamak için kaldırdım – tam o anda bir yumruk başımın yanına vurdu. Düştüm, botlu bir ayak boğazımdaydı, iki muhafıza bakıyordum. Biri kolunu kaldırdı, kılıcını göğsüme indirmeye hazırды. Diğeri yüzümü hedef almıştı.

İlk adamın yan tarafına bir kılıç girdi, zırhının hemen altına. Üstümde, insansı olmayan bir çığlık geceyi böldü ve ikinci asker yerden havalanıp pençeler tarafından parçalara ayrıldı. İkisi de yanımda düşmüştü.

Gözlerimi kırptırdım, Jacob bana elini uzatıyordu. Diğeri eli, kanlı bir kılıç tutuyordu. “Yaralandın mı?”

“Hayır.” Elini tuttum, beni ayaklarımın üstüne kaldırdı. Kısa bir mesafe ötede Noah dizlerinin üstüne çökmüş, bacağına ok saplanan köylülerden birine yardım etmeye çalışıyordu. Arkasında bir muhafız, kılıcını kaldırmıştı.

Jacob da benimle aynı anda görmüş olmalıydı. “Noah!” Öne atılmaya çalıştı ama kılıca asla zamanında yetişemezdi.

Etrafıma düşen muhafızların bıçaklarını aldım ve alırmaz elimden fırladılar. Noah’nın başında duran muhafızlardan birini boynundan, diğerini başından isabet almıştım. Neredeyse anında yere düştüler.

Jacob döndü, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı ama ben çoktan daha fazla bıçak fırlatmaya başlamıştım, hızla diğerlerinin yerini alan muhafızlara hedef alıyordum. “Arkamı kolla,” dedim ona.

Kolladı, tam da başka bir muhafız karanlıktan çıkarken. Fırlatma bıçağım hazırda ama Jacob silahıyla korkusuzca öne atıldı.

İisak tekrar çığlık attı ve kalabalığın arasından bir muhafızı daha yakaladı. Kan vücudundan yağmur gibi akıyordu, insanlar çığlık atıyordu. Diğerleri tezahürat yapıyordu. Sırpençenin kanatları gece göğünü dövdü ve askerin cansız bedeni yere düştü.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Dustan, sesindeki bastırılmış panik aşikârdı. “Geri çekilin!”

Kalan muhafızlar dönüp kaçtılar.

Kasaba halkından bir tezahürat yükseldi. Birçok yüzü kan lekelemişti. Kollar zafer edasıyla havaya kaldırılmıştı.

Noah hâlâ çamurda diz çöküyordu. Şimdi düşen muhafızlardan birine yardım etmeye çalışıyordu fakat bunun çoktan kaybedilmiş bir vaka olduğunu söyleyebilirdim. Yanımda, Jacob hızlı hızlı soluyordu. “Burada neler oldu böyle?” dedi.

Etrafımızdaki yüzleri tarıyordum, yerdeki bedenleri. “Tycho ve Lia Mara ormana gitmeyi başardı mı?”

“Onları yarı yolda karşıladık. Muhafızların geri döndüğünü gördük ve sizi uyarmaya...”

Bir el kolumu yakaladı, döndüm. Bıçağım yarıya kadar kalkmıştı fakat kendimi grileşen saçları uzun, kirli bir örgüyle toplanan orta yaşlı bir kadınla yüz yüze buldum. “Muhafızlar senin peşindeydi,” dedi.

Dişsiz bir adam yakına gelip sesindeki sükûnetle konuştu.
"Kanatlı yaratık senin çağrına cevap verdi."

"Vârisin sihir gücüne sahip olduğunu söylemişlerdi!" diye
bağırdı başka bir adam. "Yaratığı o mu çağırmış?"

"Onları sürmemize yardım ettin," dedi başka bir kadın.

"Neler oluyor?" dedi Jacob.

Kasaba halkından uzaklaşıp kılıcımı düştüğü yerden al-
dım. "Ormana gitmemiz gerek."

Tezahüratlar durmuştu ama şimdi, daha çok dikkat çeki-
yordum. Kalabalığın arasında bir mırıltı dönüyordu. Meşale-
ler yaklaşmış, düzinelerce yüze titreşen ışıklar düşürüyordu.
Bütün gözler kraliyet ailesinde olduğu için görünmez oldu-
ğum zamanları özlüyordum. Gözlerimi yerde tuttum ve kala-
balığın arasından geçtim. Eller bana uzandı ve ben geçerken
insanlar daha da yakınlaştı; çıplak kollarıma, sıkılmış elleri-
me, sırtıma dokunuyorlardı. Tüm hücrelerim kılıcımı çekip
bu insanları dağılmaya zorlamam için haykırıyordu. Ama ya-
pamazdım. Askerleri onlar savmıştı. Bana yardım etmişlerdi.

Jacob o kadar sabırlı değildi. Bir adım geri çıkıp kılıcını
çıkardı. "Hey! Vârisinizin o olabileceğini düşünüyorsanız geri
çekilin."

Bu bize hareket edebileceğimiz bir alan kazandırmıştı,
ilerledim.

Jacob'a baktım. "Teşekkürler."

Uzun bir süre gözlerime baktı. "Sorun değil."

Önümüzde bir grup insan, yerdeki birinin etrafına top-
lanmıştı. Birkaç fenerle birlikte daha fazla meşale titreşiyor-
du. Bir kadın ağlıyordu. Yolu kan kaplamıştı.

Yaklaştığımızda ağlayan kadının yerdeki kişi olduğunu
anladım. Giysileri kana bulanmış, elleri şiş karnına sarılmıştı.
Meşale ışığında bile renginin küle döndüğünü söyleyebilir-
dim. Arkamda duran Jacob lanet okudu.

Bir adam ve bir kız, hamile kadının yanına diz çökmüştü. Kız, kadının elini kendi ellerinin arasına almıştı.

Kız başını kaldırdığında onun Lia Mara olduğunu anladım. Kaçmamıştı. Saklanmamıştı.

“Grey,” dedi sesi titreyerek. “Grey, ona yardım etmelisin.”

“Ben Noah’yı bulayım,” dedi Jacob.

Kadının yanına diz çöktüm. Gözyaşları yüzündeki kanda izler bırakmıştı. Kahverengi gözleri bana döndü. “Bebek. Bebeği kaybedeceğim.” Gözlerini sıktı, daha çok gözyaşı döküldü.

“Hayır,” dedi Lia Mara yumuşak bir şekilde. “Hayır, bebek iyi olacak.”

Kadının karnından bir bıçağın kabzası çıkıyordu, ucu kaburgasının altına gömülmüştü.

Lia Mara’nın gözleri benimkilerle buluştu. Oradaki yakarışı görebiliyordum.

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Bu, bilekteki bir çizikten çok daha fazlasıydı. Bu, yarı iyileşmiş kamçı yaralarından çok daha fazlasıydı.

Jacob kan ve çamurdan yapış yapış olmuş taşların üzerinde kayarak yeniden belirdi. “Noah, asker atlarının ezdiği bir adama yardım ediyor.” Sonra bıçağın kabzasını görmüş olmalıydı, nefesini bırakıp konuştu, “Vay canına.”

Kadına baktım. “Size dokunabilir miyim?”

Başını salladı. Gözleri büyümüştü ve cam gibiydi. “Lütfen,” diye fısıldadı. Nefesleri zorlu ve hızlıydı, bıçağın ciğerini kestiğinden şüpheleniyordum. “Lütfen.”

Annemin sekiz çocuk dünyaya getirişini izlemiştim. Bu kadın hamileliğinin sonlarında olacak kadar iri görünmüyordu. Ama uzman değildim. Can kurtarmaktan ziyade can almakta iyiydim ben. Ellerimi bıçak kabzasının yanına koydum. Fırlatma bıçakları çok uzun değildi ama zarar vermeye yetecek kadar uzunlardı. Silahı çekersem kanamadan ölebilirdi.

Elimin altında karnı seğirip kımıldandı. Kadının nefesi kesilmişti, gözlerinden taze gözyaşları döküldü. "Kımıldadı."

Lia Mara gülümsedi. "Gördün mü? Bebeğin yaşayacak." Yüzündeki endişeyi bana saklamıştı. Bu bebeğin yaşaması için annenin yaşaması gerekiyordu.

Kanımdaki yıldızlar hazırda bekliyor, derimin altında titreşiyorlardı. Lia Mara ya da Tycho'ya nasıl yaptığımı hatırlamaya çalıştım, sihrin nasıl tenimden onların tenine sıçradığını. İki elimi de kabzanın kenarlarına bastırıp zihnimi temizlemeye çalıştım. Kadın inledi.

"Şşş," dedi Lia Mara. Eğilip elini kadının yanağına koydu. "Bana bak," diye mırıldandı yumuşak bir şekilde. "Bebeğin iyi olacak."

"Jacob," dedim alçak sesle.

"Evet."

"Bıçağı çek."

Tereddüt etmedi. Bıçak çıktı. Kadın haykırdı. Ellerime kan akıyordu. Derimin altındaki yıldızlar parlayıp sarmallar çizdiler.

Kan akmaya devam etti.

"İşe yaramıyor," dedi Jacob.

Nefes alıp odaklandım. Parmaklarımı yaraya koydum ama kanamayı durdurmadı. Sihir onu kurtarmayı reddediyordu. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı.

"*Nazikçe*," diye fısıldadı Lia Mara.

Nazikçe. Tycho'yu tavan arasında düşündüm. Lia Mara'nın parmak uçlarına fısıldadığını. Yıldızlar dönüp parlamaya, dünyaya ışık saçıp görüş alanımda çoğalmaya başladılar. Yarayı kapatıp bu genç anneyi kurtarmak için daha hızlı olmalarına ihtiyacım vardı. Lia Mara bunu kılıç dövüşüne benzetmişti ama yanılıyordu. Bu tıpkı güneş ışığını tutup nereye yansıyacağını söylemek gibiydi.

Ama kıvılcımlar ve yıldızlar şimdi daha istekli dönüyor, yönlendirdiğim yere hareket ediyorlardı. Artık parmaklarımın

arasından kan akmıyordu. Elimin altında bir hareket çırpındı. Bebek tekrar hareket etti.

Gözlerimi kıptım ve yıldızlar dağıldı. Kadının göğsü kalkmıştı, nefesini verdi. Gözleri kapanmıştı.

“Kanama durdu,” dedi Jacob.

Elimi kaldırıp kadının giysisindeki deliği genişlettim. Artık yara yoktu.

Aniden nemlenen alnımı bileğimle silip nefesimi bıraktım.

“İyileşti!” diye bağırdı arkamda bir adam, kalabalığın arasından bir tezahürat koptu. “Sihir yapıyor!”

“Bu, vâris!” dedi bir kadın. Sesi, kalabalığa bağırarak için yükseldi. “Sihri, Mina’yı iyileştirdi!”

Sonra dizlerinin üstüne eğildi.

Nefesimi içime çekmişim ama arkasındaki adam da diz çöktü. Sonra diğeri. Kalabalıkta bir mırıltı dolandı ve hepsi diz çökmeye başladılar.

“Buradan gitmemiz gerek,” dedim Lia Mara’ya. Çabucak başını salladı.

Ayağa kalktığımda insanları itmek zorunda kalacağımı beklemiştim ama Tycho orada duruyordu. Saçlarında ve yanaklarındaki çizgilerde kan vardı fakat yara almamış görünüyordu. Kollarında küçük bir oğlan ağlıyordu.

“Muhafızlar kaçarken insanları ezmiş,” dedi Tycho. “Bacağı kırılmış.”

Bir kadın önümde diz çökmek için Tycho’yu geçti. Giysilerine çamur sıçramış ve saçının örgüsü dağılmıştı. Elimiyakalayıp şaşırtıcı bir güçle tuttu. “Lütfen, Majesteleri. Lütfen ona yardım edin.”

Unvana yüzümü buruşturmak istiyordum – ama insanlar gerçekten acı çekerken yüz buruşturmak bir lüks gibi geliyordu.

Kadına başımı salladım. “Denerim.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Gece yerini şafağa bırakmaya başladığında yorgunluk, hepimize pençelerini geçirmişti. Kör Kovuk'un sunabileceği en iyi hanın en iyi odaları bize verilmişti. Benim küçük bir odam vardı ve gürül gürül yanan ateşin yanına bir tabak yemek bırakılmıştı. Hancı yıkanmamız için kovalarla sıcak su getirmişti, bir de temiz giysiler ve saçlarım için taraklar. Ormanda günlerce güçlükle yürüdükten sonra bu korsesi dantelli, basit mavi elbise için minnettardım.

Fakat temizlenip giyindiğimde uykum uzaklara kaçmıştı. Ateşin karşısına oturup titreyen elimi boynuma götürdüm. Noah sargı sarmıştı ama hâlâ acıyordu.

Daha önce hiç kimse boğazıma bıçak dayamamıştı. Rhen'in muhafızları beni esir aldıklarında bile.

Kapım hafifçe tıklandı, yerimden zıpladım. Hayatımda ilk kez muhafızlarımın olmamasından pişmanlık duyuyordum — silahımın olmamasından. Yerimde donup kaldım.

Diğer taraftan biri seslendi, erken sabah sessizliğinde yumuşak bir sestti. "Benim, Grey."

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim ve kapıyı açmaya gittim. Grey'e de benzer bir misafirperverlik sunulmuştu anlaşılan. Rhen'in kalesinde karşılaştığımızdan beri ilk kez tıraş olmuştu ve koyu renk saçları nemli ve dağınıktı. Yıpranmış giysilerinin yerini yeni bir siyah pantolon ve bol, örgü işi bir kazak almıştı. Gördüğüm kadarıyla bütün silahları üstündeydi.

Hangi Grey'i daha çok sevdiğime karar veremiyordum: Hırpani, işten yıpranmış elleri ve kamp ateşinin loş ışığında gölgeli hatları olan Grey mi, yoksa gözleriyle her şeyi gören dikkatli ve eli çabuk bu Grey mi?

Beni kapıda bulduğuna şaşırılmış görünüyordu. "Diğerleri uyuyor. Senin de uyuyacağını düşünmüştüm."

Başımı iki yana salladım.

Bir parmağını çeneme koydu. "Yaralanmıştın."

Kalbim çırpınıyordu, boynumdaki sargıya elimi koydum. "Pek değil." Sesim hem hatırladığım o korkudan hem de ilgiden dolayı hırıltılı çıkmıştı, boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Eğer iyileştirmeyi teklif ederse reddedecektim. Yorgunluğu o kadar belliydi ki neredeyse hissedebiliyordum.

Fakat eli indi. "İisak çatıdan izliyor. Bir kez kaçtıktan sonra askerlerin destekle geri döneceğini düşünüyoruz." Durdu. "Burada kalamayız. Bu kasabaya yeniden katliam getirmeyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu, uyumayacağın anlamına mı geliyor?" "Öyle."

Geri çekilip kapımı açık tuttum. "İçeri gelmek ister misin?" Tereddüt etti. "Dinlenmen gerek."

"Senin de öyle. Birlikte inatlaşabiliriz." Kapıdan çekilip yiyecek masasının yanında durdum ve seçimini yapmasına izin verdim. "Hancı bir sürahi şarap bıraktı."

Başını iki yana salladı. "Şarap beni yere serer."

Gülümseyip onun yerine su sürahisini aldım. Bu, onun hakkında keşfettiğim en şaşırtıcı şey olabilirdi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve bir bardak suyu kabul etti. Sessizliğe rağmen gözleri pencereye, kapıya gidiyordu.

"Huzursuzsun," dedim. Bir açıdan huzursuz olan tek kişi olmamak güven vericiydi.

"Dustan bizim fazla uzaklaşmamıza izin vermeyecektir. Şimdi yola çıkabilirdik ama diğerlerinin uyuması lazım."

"*Senin de öyle,*" dedim.

Omuz silkip bardağının yarısını tek yudumda içti.

"İyi bir lidersin," dedim.

Yüzünü buruşturdu, ardından başını iki yana salladı. Sesi boğuk ve yorgundu. "Kimsenin lideri değilim."

Ateşin karşısındaki sandalyelerden birine oturdum ve büyümüş gözlerle onu inceledim. "Elbette bunu kastetmedin."

"Elbette ettim. Noah ve Jacob, Disi'ye gitmenin peşinde. Ben bunu sağlayana kadar peşimden gelecekler. Tycho'nun gidecek bir yeri yok. Sen vatanına geri dönüyorsun." Bardağın kalanını içip yeniden doldurdu. "İisak'ın de kimseyi takip ettiğini sanmıyorum." Bana baktı. "Oturabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kılıç kemerini çıkardı ve silahı sandalyenin yanına koydu. Kollarını dizlerine doladı, ardından elini ıslak saçlarından geçirdi. Oturduğu yerde uyuyacakmış gibi görünüyordu, tamamen irade gücüyle uyanık duruyordu.

Sırtı kanayan şeritler hengâmesiye ormanda kilometrelerce yürüyüşünü düşündüm. Devasa bir antilop taşırken karanlık ormandaki o sessiz, cesaretlendirici sesini. *Bir adım daha,* diyordu. "Hepsini uyandırıp hemen, şu an yola çıkmamız konusunda ısrar etsen giyinip dakikalar içinde hazır olacaklarının farkında değil misin?"

Çenesindeki bir kas seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen Rhen'in muhafızlarının kumandanıydın. Eminim bu şaşırtıcı değildir."

“O farklı.”

“Bu kasabadaki birçok insan da seni takip ederdi,” dedim.
“Onlar için yaptıklarına dair bir fikrin var mı?”

“Gözü dönmüş askerleri buraya yönlendirmek gibi mi?”

“*Fell sirallal* O adamları buraya sen getirmedin. Onları buraya Rhen *gönderdi*. Kör Kovuk’un insanlarına saldırmak zorunda değillerdi.” Sesim ciddileşti. “Hiçbir asker o kadının karnına bıçak saplamasına gerek yoktu. Öldürücü bir darbeydi bu.”

“Biliyorum.”

Sesi yumuşak ve toktu, daha fazlasını söylemesini bekledim ama tekrar sessizleşti.

Son birkaç gün içinde onun hakkında çok şey öğrenmiş gibi hissediyordum ama pek çok şey de gizemini koruyordu. Vâris ilan edilmeyi, halkım için daha iyi bir hayat sağlayabilmeyi umarak uzun zaman beklemiştim ve annem bu hakkı Nolla Verin’e vermişti. Grey ise tam tersi bir durumdaydı. Tahtı istemiyordu fakat sanki tahtın kaderi onun kucağına düşmekteydi.

“Muhafızlar senden korkuyordu,” dedim.

Başını salladı ve gözleri boynumdaki ize gitti. “*Senden* de korkmalılardı. Adamın hançerine uzandığını hiç fark etmedim.”

“Ben kraliçenin kızıyım. Kendimi nasıl savunacağımı bilirim.” Sözlerime rağmen sesim neredeyse tereddütlüydü. *Bilmek* ve *zorunda kalmak* farklı şeylerdi. “Gerçekten o adamı öldürür müydün?”

“Sana zarar vermeye çalışıyordu? Evet.”

Gayet basitçe söylüyordu ama kalbim yeniden gümbürdemeye başladı. “Bu, beni üzerdi.”

“Neden?”

Yutkunup ellerime baktım. “Çünkü gerçekten ülkelerimiz arasında barış istiyorum. Anlaşmazlığı çözmek için şiddeti bir araç olarak kullandığında sana kızmıştım.”

“Barış istemek zayıflık değildir.”

“Ne kadar barış istersem isteyeyim; bu, boğazıma dayanan o kılıcı durdurmadı.” Gözlerim yanıyordu. “O kadar çok insanın incinmesini durdurmadı.”

“Elimizden geldiği kadarını kurtardık.”

Grey bunu yapmıştı – ve Noah. Noah küçük yaralanmaları tedavi ederken Grey durumu daha kritik olanlara yardım etmişti. Kasaba halkı evlerine çekildiğinde Grey için kasaba meydanında bir taht inşa edecekleri izlenimine kapılmışım.

Grey içini çekti. “Ve dedikoduları bastırmanın bir yolu yok.”

“Neden dedikoduları bastırmak *isteyesin* ki?”

Bana baktı, gözleri bitkinlik ve üzüntü doluydu. “Rhen’in tahtını alma niyetim yok, Lia Mara. Muhafızlarını ve askerlerini incitmek de istemiyorum. Bu yüzden Demir Gül’den kaçtım. Kordiyar’ı bölmek istemiyorum.”

“Rhen’in muhafızları bu insanlara saldırdı. Seni bulmak için halkının birbirine sırt dönmesine sebep olan emirler verdi. Adam sırtını paramparça etti. Aynısını Tycho’ya da yaptı. Kordiyar’ı bölmek isteyen sen olduğunu sanmıyorum.”

Grey yüzünü buruşturdu, neredeyse belli belirsiz ama ben görmüştüm.

“Affedersin,” dedim.

Gözleri nihayet gözlerimle buluştu. “O avcıyı annen mi öldürdü? Barmenin bahsettiği adamı?”

Durdum, sonra bakışlarımı çevirdim. “Muhafızları yaptı. Emri kız kardeşim verdi.”

“Peki kız, Raina?”

Yutkundum. “Onu ormanda gördüm. Babasının ve kız kardeşinin ölümünü görmüştü.” Tereddüt ettim. “Güvenli bir yere gitmesine izin verdim.”

Bakışları tenimde bir ağırlık gibiydi. Tekrar gözlerine bakmak için mücadele ettim. “Barmen, Vahşi Diken Vadisi’nde

çocuklarını kaybeden bir anneden bahsetti. Senin annen miydi?"

"Evet." Durdu. "Ya da hayır aslında. Ama annem olduğunı sandığım kadındı." Bir an sessiz kaldı. "Büyücü kadın beni ikna etmek için öldürdü onları. Biz lanetlendiğimizde."

Uzanıp ona dokunmak istiyordum ama bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. "Lilith gerçekten korkunç birine benziyor."

"Öyleydi."

Sihir gücüyle hiçbir şey yapmak istememesi şaşırtıcı değildi. Rhen'in bu kadar derinden korkuyor olması da şaşırtıcı değildi. Bu odadaki hüznün, bitkinlik kadar ağırdı. "Onu kötü yapan sihir değildi, Grey."

Eliyle yüzünü sıvazladı ve kısacık bir an, yüz ifadesindeki kırılganlığı gördüm. Korkutucu muhafız maskesinin altında iyi saklanıyordu. Ama aslında benden pek az büyüktü. İkimiz de görev ve koşullara hapsolmuş durumdaydık. İkimiz de insanların korumak için elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk.

"Dağ geçidine ulaştığımızda ne yapacaksın?" dedim ona.

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Syhl Koyağı'nda bana eşlik edecek misin?"

Bu çözümü ilk önerdiğimde amacım belliydi: anneme kız kardeşim kadar etkili olabileceğimi göstermek, kendimce. Kordiyar vârisini sarayın ortasına getirecek ve bir kez olsun methedilen kız kardeş olacaktım. Ama şimdi, bu adamla birlikte ormanda günler geçirdikten sonra, umduğum cevabın bu olduğundan emin değildim.

Nolla Verin'in yanına Grey çok yakıştırdı. Şüphem yoktu. *Onunkine uyan amansız bir beceri damarı var*, diye düşündüm. Ben nazik kırılganlığını daha çok seviyordum. Kız kardeşimin yanında durursa, onu bir daha göreceğimden şüpheliydim.

Grey beni inceledi. "Burada olanlardan sonra... Kordiyar'da kalamam."

Sözleri kalbime saplandı ve acıyı kovalayarak doğruldum. "Annem taht hakkını iddia etmene yardım etmek için hazır."

"Hayal kırıklığına uğrayacak."

"Çok ikna edici olabilir."

Bakışları sertleşti. "Bu da ne demek?"

"Sana gümüş önerecek. İstedğin toprakları. Askeri güç. Tüm ordunun kumandası, eğer istersen. Kordiyar'ın suyuollarını ele geçirmeyi çok istiyor." Durdum. "Sana kız kardeşimi sunacak – önce Nolla Verin kendini sunmazsa."

"Bunların hiçbirisi aklımı çelemez, Lia Mara."

Ormandaki o ânı düşündüm, gecenin etrafımızı sessizce sardığı ve başparmağının dudağımı okşadığı ânı. *Aptal adam.*

"Kız kardeşim çok güzeldir," dedim. "Körlemesine reddetmemelisin."

Gözleri karanlıktı ve gözlerime dikilmişti. "Körlemesine reddetmiyorum."

Yanaklarımı sıcak basmıştı, bakışlarımı çevirdim. Sonra geniş omuzlarına baktım; aşağı, kaslı kollarına. Savaşırken onu bir an görmüştüm, askerler ve kasaba halkı çarpışırken, ve ilk kez Rhen'in neden onu kale avlusuna zincirlerle getirttiğini anlamıştım.

Bunun kendine yapılmasına izin vermek çok şeye mal olmuş olmalıydı.

Bakışlarımı kaldırdığımda Grey beni izliyordu, yanaklarımdaki kızarıklık derinleşti.

"Affedersin," dedim.

Gözleri haylazlık gibi bir şeyle ama biraz daha karanlık, biraz daha sıcak bir şeyle parladı. "Eğer sen af diliyorsan ben de dilemeliyim." Sonra bakışlarını kaçırdı, pembe lekeler

yanaklarını buldu. "Şimdi neden şarabı kaldıramadığımı anlıyorsunuz, onsuz bile çok ileri gidebiliyorum."

Büyük savaşçı, bir parça kelime oyunu yüzünden kızarıyordu. Gülümsedim ama bitkinliğim beni ele geçiriyordu, esnememi bastırmak zorunda kaldım.

"Uyumalısın," dedi Grey yumuşak bir şekilde.

Uyumak istemiyordum. Her geçen gün bizi annemin sarayına daha da yaklaştırıyordu ve... aramızdaki şey her neyse onun sonuna.

O yaklaşan son yüzünden Grey'den kalmasını isteyemezdim.

Sessizliğimi yanlış mı değerlendirdi bilmiyordum ama sandalyesinden kalktı ve ustalıkla kılıcını yerine taktı. "Seni dinlenmene bırakayım," dedi.

Kapıya vardığında, "Grey?" dedim.

"Leydim?"

Daha önce bana hiç bu şekilde seslenmemişti, içimde kıvılcımlar yandı. Basit bir saygı emaresi olduğunu biliyordum ama şimdi, aramızda, son derece kişisel bir söz gibi geliyordu. *Leydim*.

Önünde durdum. Kapı açıldı, bu yüzden sessizce konuştum. "Hayatımı kurtardığın için sana hâlâ teşekkür etmedim."

Onun sesi de aynı derecede alçaktı. "Hayatını kendin kurtardın."

Yanaklarımı tekrar sıcak basmıştı. "Askerlerin geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Ve çok yakında."

O adamın boğazıma koyduğu bıçağı düşünerek ürperdim. Yutkunduğumda battığını, yandığını hissediyordum. Elimi istemeden boynuma götürdüm.

Grey'in gözleri gölgeli kapı aralığında ağır ve karanlıktı. "Ben kapını korurum."

"Seni bu şekilde rahatsız etmek..."

“Kral olmak istemiyor olabilirim ama nasıl muhafız olunacağını bilirim.” Parmağıyla çenemi okşadı. “Korkma. Sana bir daha kimse dokunamayacak.”

Şimdi tamamen farklı bir sebeple ürperiyordum.

Söylemek istediğim çok şey vardı – *nasıl* söyleyeceğimi bilmediğim çok şey.

Ben daha hiçbir şey düşünmeden Grey kapı koluna uzandı ve çekip kapattı.

OTUZUNCU BÖLÜM

GREY

Gün doğumunda kahvaltı verilmişti, o kadar çok yiyecek vardı ki yarısını bile yiyememiştik. Kasabanın bize sunabileceği en iyi atlar, gitmek istediğimiz yere götürmek üzere bizi bekliyordu. Karşılaştığımız herkes saygılıydı. Biz geçerken hanımlar reverans yapıyor, beyler selam veriyordu ve peşimizde fısıltıdan bir yol bırakmıştık.

Bütün bunlar beni daha da rahatsız ediyordu. Ben bu insanlar için hiçbir şey değildim. Kordiyar'dan kaçıyordum, onu kurtarmıyordum. Herkes bana *Majesteleri* diyordu ve bu sözü her duyduğumda Rhen'i görmeyi bekleyerek ürküyordum.

At sırtına bindiğimizde yorgun ve asabıydım ve yalnız da değildim. Uykusuzluk hiçbirimize iyi gelmemişti fakat Dustan ve adamları, geri dönmeyi planlıyorsa hızlı ve dikkatli olmamız lazımdı. Dağ geçidine olan yolculuğumuza yarım gün ekleyecek olsa da önce Kör Kovuk'tan doğruca batıya dört-nala ilerledik. Sıcaklık bastırıyordu ama kasabayla aramızdaki mesafeyi açmak için çaresizce sürmeye devam ettik. Iisak peri masallarından çıkmış bir yaratık yerine, hava akımında süzülen kara bir şahin gibi yukarı yükselmişti.

Güneş en tepeye ulaştığında atımı yavaşlatıp yürütmeye başladım ve diğerleri de beni takip etti. Hayvanın boynu ve böğrü terle ıslanmıştı, bu yüzden dereye doğru ilerlemek için ağaç sırasına döndüm. Attan inip, hayvanı serbest bıraktığımda ağızını buz gibi suya daldırdı.

“Yarım saat dinleneceğiz,” dedim. Dereye çömelip bir avuç suyla boynumu ıslattım.

Tycho yanıma, çamurlu dere kenarına öylece diz çöküvermişti. Yanakları kırmızıydı ve suyu içmeden önce başına sürdü. Birkaç metre aşağısında Lia Mara da aynısını yapıyordu. Suyun boynundan süzülüşünü, örgüsünün ucunun suya değişimini izledim. Onun da yanakları pembeydi, alnına saç tutamları yapışmıştı.

“Grey.”

Doğrudum ve Jacob’ı yanımda buldum. Gömleği ıslak, koyu renk saçları terle yapış yapıştı. Gözleri bitkin ve tedirgindi. “Yarım saat mi?” diye sordu.

“O kadar bile durmamalıyız.”

“Herkes yorgun. İki saat ancak uyuduk ve bütün sabah at sürdük.” Durdu, sesini alçalttı. “Belki diğerleri sana bir şey söylemiyor olabilir ama ben *söyleyeceğim*.”

Önceki gece hayatımı kurtarmış olabilirdi fakat bunu benim iyiliğim için yaptığı gibi bir yanılsamaya kapılmamıştım. Onu eve götürmeme ihtiyacı vardı – ve arabada zincirler içinde uyandığım sabahtan beri laf sokup duruyordu. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Sesim eşit derecede alçaktı. “Eğer hıza ayak uyduramayacaksan geride kal.”

“Adileşme. Sana bir gün dinlenip...”

“Bir gün.” Keyifsizce güldüm. “Dustan uykunda boğazını kesecektir. Hizmetçi de ister misin, Jacob?”

Beni göğsümden sertçe itti.

Ben de onu ittim, neredeyse düşüyordu. Beklediğimden daha hızlı toparlandı ve göğsümden tuttu. İkimiz birlikte buz gibi dereye düştük. Soğuk nefesimi kesmişti – ve Jacob beni yere bastırınca yüzüm, suyun altında kaldı.

Yan tarafına yumruk attım ve bu bana nefes alabileceğim birkaç santimlik özgürlük verdi. Ardından Jacob çenemi çatırdatan bir yumruk attı. Tekrar suyun altındaydım, elleri beni buraya tutsak ediyordu. Üstünlük sağlayamıyordum. Nefes alamıyordum. Yıldızlar tenimin altında hazır bekliyordu, beni iyileştirmeye hazırlardı ama ciğerlerimi havayla dolduramazlardı.

Aniden elleri gömleğimi yakaladı ve beni yukarı kaldırdı. Öksürüp güçlkle nefes aldım.

“Bir gün,” dedi hiddetle.

“Yarım sa...”

Tekrar beni suyun altına gömdü ve bu sefer, uzaktan uzağa Tycho ve Lia Mara’nın ona bağırdığını duydum. Ellerim bileklerini sıkıca kavramıştı, parmaklarım içine gömülüyordu ama Jacob sıkı tutmuştu.

Sihir bekliyordu, kıvılcımlar ve yıldızlar tenimin altındaydı. Lilith eskiden dokunmadan bile kanatırdı. Bu, iyileştirmekten çok farklı olamazdı elbette. Birleştirmek yerine ayırmak. Altın renkli ışık görüş alanımı bulutlandırmaya başladı, göz kapaklarımın içinde güneş patlamaları oluyordu.

Muhtemelen kardeşini öldürürsem Harper benden sonuza dek nefret ederdi ama şimdi bu, almaya razı olabileceğim bir risk gibi görünüyordu.

Kıvılcımları bileklerine gönderdim. Bağırdı ve kendini geri attı. Ben de kendimi dereden kaldırdım ve ciğer dolusu suyu yanımdaki çamurlu dere kenarına tükürdüm.

Jacob hâlâ suyun içinde diz çöküyor, bileklerini göğsüne tutuyordu. Gömleğini kan lekelemişti ama fazla kötü olamazdı. Gözleri telaşlı değildi, tam tersine ölüm saçıyordu.

“Sadece onlar için değil, seni aptal,” dedi, sesi horgörüyle doluydu. “Sen de yorgunsun. Yoksa seni yere indirmemin imkânı yoktu.”

Tekrar öksürdüm. Boğazım pütürlü, tahriş olmuş gibiydi. İnsanları etrafımıza toplamıştık. Lia Mara ve Tycho dere kenarındaydı, gözleri endişeyle bir Jacob’a bir bana gidiyordu. Noah suyun içinde, Jacob’ın kollarını göğsünden ayırmaya çalışıyordu. İisak dere kenarına çömelmiş bekliyordu.

Hiçbirine bakmadım.

En kötü tarafı ise Jacob’ın haklı olmasıydı. *Gerçekten* yorgundum. Beni yere indirememeliydi. Yumruk bile atamamalıydı.

Kendimi sudan çıkardım, sonra ıslak saçlarımı yüzümden çektim. “Pekâlâ. Gece çökene kadar.” Arkama bakmaksızın atların olduğu yere, malzemeleri kontrol etmeye gittim.

Kimse peşimden gelmemişti.

Memnun oldum. Diğerlerinin sessiz faaliyetlerine dönmelerini izledim. Noah ve Jacob ateş yakıyordu. Tycho, İisak’i kart oyunu oynamaya ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu ve Lia Mara da oynamak istiyordu. Beni de katılmaya davet etmek istiyormuş gibi bana doğru baktı. Ama ifademde her ne gördüyse onu aksine ikna etmişti çünkü Tycho dağıtırken, o da kartlara geri döndü. Bunu düşünmek, kararan ruh hâlimi daha da kötüleştirdi.

Dün gece Lia Mara lider olduğumu söylemişti. Yanılıyordu. Sağa sola yalpalıyor gibi hissediyordum. Başkumandanken bile düzenli görevlerim vardı. Bir planım vardı. Bir emir-komuta zincirim. Emirler veren ve emirlerini takip ettiğim bir prens.

Şimdi hiçbir şeyim yoktu. Bir ben vardım. Syhl Koyağı gidecek doğru yer olabilirdi – ya da yanlış yer de olabilirdi.

Tüm olanlara rağmen Rhen’in fikirlerini özlüyordum. Sonsuzluğu hatırlatan bir süre boyunca lanetle hapsolmamız,

onun benden ne beklediğini bilmesi, benim de ondan beklediğimi bilmem demektir.

Rhen, diye düşündüm. *Sen olsan ne yapardın?*

Syhl Koyağı'yla işbirliği yapmazdı. O kadarını biliyordum.

İçimi çektim, ağaca sırtımı verip oturdum. Gözlerim dere suyu yüzünden yanıyordu, onları ovaladım. Yorgunluğum, gözlerimi kapamam için bana yalvarıyordu, böylelikle kapat-tım, sadece bir an. Ellerim kucağıma düştü.

"Evet, yorgun olduğumu biliyordum."

Sarsılıp uyandım. Gelenin Jacob olduğunu anlayana ka-dar ellerim toprakta silah arandı. Gökyüzü tekrar mora dön-müştü, güneş batımızda dağ sıralarının arasından göz kırpan ince bir çizgiydi. Bir an odaklanamayıp panikledim ancak Ja-cob'ın yüzü sıkıntılı değildi, her şey sessizdi. Yemek ateşinin kokusu midemi büyük bir açlıkla uyandırmıştı. Uyuduğumu bile hatırlamıyordum.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ne kadar zaman geçti?"

"Yeterince değil. Al." Çelik bir kâse uzattı. "Hâlâ sıcakken ye."

Kâseyi aldım, ılıktı; doğranmış et, bir parça erimiş peynir ve Kör Kovuk'tan aldığımız ekmekle doluydu. Giysilerim hâlâ nemliydi ama açlık daha baskındı. Bacaklarımı çekip, bağdaş kurarak oturdum, sonra ekmeği yemeğe bandım. Muhteme-len ona teşekkür etmeliydim ama etmedim. Hâlâ huysuz ve kırgındım, Jacob'ın beni suyun altında tutuşunu da hatırla-mak istemişyordum.

Karşımdaki yapraklara çöküp oturduğunda kendi tabağı kucağındaydı, parmaklarım kalakaldı. Bakışlarımı kaldırdım. "Şimdi dinlenmiş oldum," dedim karanlık bir şekilde.

Ekmeğinin kenarıyla et ve peyniri kaptı. "'Şimdi poponu pa-taklayabilirim,' mi demek istiyorsun? Kes sesini ve yemeğini ye."

Sözlerinde düşmanlık yoktu. Pişmanlık da yoktu ama ona yakın bir şeyler vardı. Ateşten uzaktaydık, alevler gözlerine

gölge düşürüyordu. İç çekip ekmeği ağzıma attım. Uzun bir süre boyunca, düşüncelerimdeki sert kenarlar yumuşayıp daha sakın hâle gelene dek sessizce yedik.

Jacob sonunda kâsesini kenara koydu, sonra taşıdığını fark etmediğim şişenin mantarını kaldırdı. Önce bana uzattı.

Tereddüt ettim, sonra başımı iki yana salladım.

Jacob büyük bir yudum aldı ve “Bu yüzden seni Rhen’den daha çok seviyorum. O burada oturmazdı,” dedi.

Haklıydı. Rhen’in gururu buna izin vermezdi. Ekmeğimin kalanını kâsemde kalan son peynir parçalarını sıyırmak için kullandım. “Endişelenme. Yemeğimi bitirdiğimde seni öldüreceğim.”

Gülümsedi ama kısa süren bir gülümsemeydi bu ve hemen kayboldu. “Rillisk’ten Demir Gül’e giderken canıma okumuştun, muhafızları fazla zorladığımı söylüyordun. Sen de aynı şeyi yapıyorsun.”

“Sen gereksiz yere acele ediyordun. Ben, bizi hayatta tutmaya çalışıyorum.”

“Ben de öyle.”

Ellerim tekrar durdu, ona baktım.

Jacob’ın ifadesi değişmemişti. “Dün gece bunu fark etmiş olmalıydın.”

Hayatımı kurtardığında. Kaşlarımı çattım. “Seni eve götürmem için canlı olmama ihtiyacın var sadece.”

Lanet okuyup şişeden bir yudum daha aldı, sonra neşesizce güldü. “Vay canına.”

Kaşlarımı çattım ve bir şey söylemedim.

“Hiç kimseye güvenmiyorsun,” dedi, “ve bence, diğer her şeyden ziyade, seni batıran şey *bu* olacak.”

“Bu doğru değil.”

“Doğru. Rhen’e kim olduğunu söyleyecek kadar güvenmedin. Lia Mara’ya Syhl Koyağı’na sığınacak kadar güvenmedin.

Kasaba insanların seni güvende tutacaklarına güvenmediğin için kendini yorgun düşürüşünü daha yeni izledim – ve Dustan sırtına bir kılıç saplayana kadar bunu tekrar tekrar izleyeceğimi hissediyorum.”

“Kasabayı riske atıyorduk...”

“Her neyse. O muhafızları oradan sürdüler. Tekrar yapabilirlerdi. Şu an yaprakların üstünde oturmak yerine yatakta yatıyor olabilirdik.” Durdu, gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. “‘İnsanların dinlenmeye ihtiyacı var,’ dediğimde *beni* dinleyecek kadar güvenmedin. *Hayatını kurtarmak için* savaşın ortasına atılmama rağmen bana güvenmiyorsun.”

Ne diyeceğimden emin değildim.

“Bana sürekli homurdanıp duran bir aptalmışım gibi davranıyorsun,” dedi öfkeyle, “ama pervasız değilim ve güçsüz de değilim. Buraya gelmeden önce DC’de de kendi başımın çaresine bakıyordum ve Kordiyar’da da kendi başımın çaresine baktım. Rhen, Tycho ve senin sırtını paramparça ettikten sonra, senin kışını Demir Gül’den ben kurtardım. Ve dün gece sadece seni kurtarmadım. Rhen’in muhafızlarından birini öldürdüm. *Kendi* hayatımı riske attım. Seninle birlikte düşman topraklarına girmeye hazırım. Sen de bütün bunları olur da bir gün bizi eve götürürsen diye yaptığımı mı düşünüyorsun? Benimle *dalga mı geçiyorsun?*”

“Jacob...”

“Daha bitirmedim. Rhen’den başka kimsen olmadan o kalede milyon yılını lanetlenmiş olarak geçirdiğini biliyorum. Noah’nın, bunun senin zihinsel durumuna neler yapmış olabileceğini düşündüğünden bahsetmiyorum bile, ama...” sesi soldu ve kızgın bir ses çıkardı. “O, senin arkadaşın değildi, Grey. Arkadaşın olmak için elinde koca bir sonsuzluk vardı ve *olmadı*. Kaleye sürüklendiğinde bile, *onca şeyden sonra* bile sana bir suçluymuşsun gibi davrandı.”

“Rhen krallığını koruyor.”

“Artık muhafız değilsin. Ona *hiçbir şey* borçlu değilsin. Öyleymişsin gibi davranmayı kes.” İrkildim. Jacob şişesinden bir yudum daha alıp derin bir nefes aldı. “Dün gece Noah’nın hayatını kurtardın, Grey. *Benimkini* kurtardın. Sana yemin ettirebilirdim ama o kısmı çoktan arkamızda bıraktık.”

Fark etmemiştim.

Etmiş olmalıydım.

“Affet...” diye başladım.

“Öf, kes sesini. Al.” Jacob şişeyi uzattı. Kehribar rengi sıvı sallanıp uzaktaki ateşin ışığında parladı.

Reddetmek için içimi çektim fakat sözleriyle çarpılmışımdım. *Artık muhafız değilsin.*

Şişeyi alıp ateş yutarcasına kafama diktim.

Jacob homurdandı. “Sakin ol, kaplan.”

Öksürüp geri verdim. “Tadı korkunç.”

“Biliyorum. Bu harika. O Eowen denen adam elindeki en iyisi olduğunu söyledi.” Jacob da büyük bir yudum aldı. “Biraz daha?”

Reddetmeliydim.

Etmedim. Yeni yudum ilki kadar yakmıştı. Düşüncelerim şimdiden gevşemiş, dağılmış gibi geliyordu.

Jacob beni izliyordu. “Rhen ve senin, o lanetin her gününde kafayı bulmamanız beni şaşırtıyor.”

“Rhen bulurdu. Ara sıra.” Son döngünün gecesinde Rhen ve ben bir şişe şekerli alkolü paylaşmış, başarısızlıklarımıza kadeh kaldırmıştık. Kaleden kaçmam için bana cesaret vermişti, Demir Gül’den uzakta yeni bir hayat bulmam için.

Beni korumaya çalışıyordu.

Uzun zamandır arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum, Grey. Kaleye geri sürüklendiğimde bana söylediği şey buydu.

Sonraki gün sırtımı yüzdürmüştü. Bilinmeyenden korktuğu için.

Arkadaşın olmak için elinde koca bir sonsuzluk vardı, demişti Jacob.

Birden şişenin hepsini içmek istedim. Sırf bu yüzden de mantar kapağı geri kapattım. "Gündüz Syhl Koyağı'na ulaşacağız," dedim, sesim boğuklaşmıştı.

"İisak de öyle söyledi."

"Lia Mara güvenliğimizi garanti altına alabileceğini söylüyor ama ben, yine de güç yanılması yaratmak istiyorum."

"O ne demek şimdi?"

"Belki de yanımda at sürebilirsin."

"Hizmetkâr gibi mi?"

"Hayır." Durdum. Bu kötü bir fikir olabilirmiş gibi geliyordu ama dikkatli düşünme yeteneğim de hızla kayboluyordu. "Emir-komuta sırasında ikinci gibi."

Mantarı çıkardı ve bir yudum aldı. "Ben, senin gibi değilim. Senin Rhen için olduğun şey olamam."

Evet. Olamazdı. Pervasız ve güçsüz olmayabilirdi ama dikkatliydi ve düşünmeden hareket ediyordu.

Belki de bu kötü bir şey değildi.

Jacob beni inceliyordu. "Yoksa Rhen'in yaptığını mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Oyun mu yapmaya çalışıyorsun?" Yüzü kararmıştı. "At üstünde oturup kiralık bir kas yığını gibi görünmemi mi istiyorsun?"

Tereddüt ettim.

Jacob gözlerini devirdi ve şişeden bir yudum daha aldı.

Uzanıp şişeyi ondan aldım. Artık ikimiz de çakırkeyftik; kelimelerim hafif ve hazır olduğumdan çok daha dürüst geliyordu. "Oyun yapmadan öyle görünemez misin?"

Gözleri, gözlerimi buldu ve küstahlaşacağını, meydan okuyacağını düşündüm, neredeyse her konuda yaptığı gibi.

Bunun yerine, "Evet," dedi, "Yapabilirim."

"Emir almak güven gerektirir, Jacob. Bana güvenmek zorundasın."

"Şey gibi mi... Seni boğmaya çalışmamak?"

Gözlerim gökyüzüne döndü. "Sormadım farz et."

"Hayır. Bunu yapabilirim." Durdu. "Yanıldığını söylediğimde sen de bana güvenirsen..." Kolunu sıvadı, bir düzine-den fazla dikiş bileğinin derisini birbirine bağlıyordu. "Bunu yapmak yerine."

Gözlerim büyüdü. "Söz."

Elini uzattı. "Anlaştık."

Elini kavradım. "Kafam ayıldığında buna pişman olabilirim."

"Evet, ben de." Şişeyi benden geri almaya çalıştı.

"Yeter." Sıkıca tuttum. "Hâlâ tehlikedeyiz, Jacob."

"Tamam." İçini çekip bıraktı. "Hey, bu arada, eğer arkadaş olacaksak bana Jake demeye başlamalısın."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Günlerdir ilk kez yolculuk grubumuzda daha az gerilim vardı. Noah, Iisak ve Tycho ile kart oyunu oynuyordum. Sırpençe ise Jake ve Grey arasında geçen konuşmaya odaklanmış gibi görünüyordu.

“Onları duyabiliyor musun?” dedim yumuşak bir şekilde.

Kısaca başını salladı, sonra aramızdaki yığına bir kart attı.

“Gizlice dinlememelisin,” dedi Noah. O da bir kart ekledi.

“Olduğum şeye karşı çıkamam,” dedi Iisak.

“Birbirlerini öldürecekler mi?” dedi Tycho ve sesi bunu şaka olarak söylemediğini belli ediyordu.

“Hayır,” dedi Iisak. Durup elindeki kartları inceledi. “Genç Prens zeki.”

Genç adamların oturduğu yere baktım fakat ayağa kalkmış, ateşe doğru geliyorlardı.

“Majesteleri,” dedi Iisak. “Bize katılın.”

“Bana öyle seslenmemeni söylemiştim,” dedi Grey ama sesinde bir kızgınlık yoktu. Sarsak bir şekilde yanıma oturdu, sonra gözlerini ovaladı.

Jake parmaklarını Noah'nın omzunda gezdirdi ve "Ben birkaç saat kestireceğim," dedi.

"Kestirmek?" diye tekrarladım.

Jake sırıttı. "Uyumak." Noah'nın eli bir anlığına Jake'in eline uzandı, sonra bıraktı. Jake karanlıkta kayboldu.

Grey'in yanımdaki varlığının gayet farkında olarak onun gidişini izledim. Jake'le kavga edişinden beri onun için endişeleniyordum – hayır, aslında Kör Kovuk'tan çıktığımızdan beri.

"Birbirinizi öldürmemişsiniz," dedi Tycho.

"Henüz değil," dedi Grey ağır ağır konuşarak.

"Jake iyi biri," dedi Noah. Elindeki kartları yeniden düzenledi, sonra gittikçe büyüyen yığına bir kart ekledi.

Grey belirsiz bir ses çıkardı. "Ona Syhl Koyağı'na girdiğimizde yanımda at sürmesini teklif ettim."

Noah başını kaldırdı. "Hadi ya."

Grey başını salladı. "Başarabilirsek bir güç gösterisine ihtiyacımız var."

İisak'e dönüp kömür karası gözlerine baktım. Şimdi neden Prens'in zeki olduğunu söylediğini anlamıştım.

Tycho, Noah'nın yanında sessizleşmişti. Yüzünden geçen duyguları, kâğıttaki sözler kadar kolaylıkla okuyabiliyordum.

Ben senin yanında at sürerdim.

Ama güç gösterisinde bulunacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyorsun.

Tycho çabucak toparlandı, sonra kartını attı. "Sanırım ben de kestireceğim." Yerden kalktı.

Grey aptal değildi. "Tycho."

Tycho durdu. Bekledi. Ateş ışığı gözlerinde titriyordu.

"Bu bir hafife alma değil," dedi Grey.

"Biliyorum." Zahmetsizce gölgelerin arasına karıştı.

Grey onun gidişini izledi, sonra iç çekti. "Gümüş cehennemler." Tycho'nun arkasından gideceğini düşünmüştüm ama o elini uzattı. "Ben onun kartlarını alırım."

Uzun süre sessizlik içinde oynadık, ateş arkamızda çıtırdıyordu.

"Tycho'nun yaşı küçük," dedi Grey sonunda, sesi çok alçaktı, "ve yaşına göre ufak."

"Dediğim gibi, uçurumdan atlasan peşinden gelir," dedi Noah.

Grey tekrar içini çekti.

"Tycho bugün at sürmeye devam ederdi," dedim. Jake'in doğru seçim olduğunu bilsem bile. Yöntemlerine katılmıyor olabilirdim ama bütün sabah Grey'in gözlerindeki yorgunluğu görmüştüm. Hâlâ uykulu görünüyordu, göz kapakları ağırdı.

"Jake iyi bir seçim," dedi İsak. Sesi, ateşi titreten soğuk bir rüzgâr getirmişti. "Karis Luran güce saygı duyar."

Grey bana baktı. "Başka neye saygı duyar?"

Kızarıp kartlarıma baktım. "Güç ve erkekliğe. Babamı savaş yerinde en çok ölüsü olan kişi olduğu için seçti. Syhl Koyağı'nın kuzeyinde çok güçlü bir generaldir." Savaş alanındaki kahramanlıklarını ve hem annem *hem de* babam için bir hayal kırıklığı olup olmadığını düşünmek istemiyordum. Biri için hayal kırıklığı olmak yeterince kötüydü.

"Annenin yanında yönetime yardımcı olmuyor mu?"

"Ah, hayır. Onun sarayda yeri yok. Ben tanımiyorum bile. Annem sadece ilk çocuğu için onu seçmiş. Başka bir çocuk istediğinde ise başka birini."

Kimse bir şey söylemedi, herkes bana mı bakıyor diye başımı kartlardan kaldırdım.

"Syhl Koyağı'nda evlenmez misiniz?" dedi Noah.

"Ah. Bazıları evlenir. Ama kraliçe... partnerini seçer." Yanaklarım kızarmıştı. "Bir kraliçenin, yanında durması için bir krala ihtiyacı yoktur."

"Ama kız kardeşini Rhen'le evlendirmeye hazırды," dedi Grey.

“Nolla Verin’i seninle de evlendirmek isteyecek, eğer tahtı istersen.”

Grey hiçbir şey söylemedi, ona bakacak yüreğim yoktu. Dün gece handaki alçak sesini hatırlıyordum. *Körlemesine reddetmiyorum.*

Yanaklarım tekrar ısındı ve sessizlik, kızarıklığı körükledi. Grey’in gözlerinin ağırlığını hissediyordum.

“Aslında,” dedim, “çocuğu kadın doğurduğu hâlde *kralların* soyunun takip edilmesini anlamıyorum. Ayrıca doğum sırasıyla birinin taht için uygun olup olmadığının ne ilgisi var?”

Grey kartını oynadı. “Burada, biz kadere inanırız. Bu yüzden ilk çocuğun vâris olduğu düşünülür. Çünkü kader ilk olarak o çocuğu dünyaya vermiştir.” Bana baktı. “Ve anne çocuğu doğuruyor olabilir ama onu oraya kendisi koymaz.”

“Yani vârisinizi *kader* seçiyor,” dedim. “Böyle bir şeyi şansa bırakıyorsunuz?”

“Aynı kararı tek bir kişinin seçimine bırakmaktan ne farkı var?” Yığının üstüne bir kart attı ve birkaç santimle yığını kaçırdı.

Onu daha yakından inceledim. “Grey, hasta mısınız?”

Noah kıkırdadı. “En azından Jake’in gidip yatacak kadar akli çalışıyordu.”

Grey gözlerini sımsıkı kapadı. “Sana içkiyi kaldıramadığımı söylemiştim.”

Kaşlarım havaya kalktı. Şimdi kelimelerindeki yavaşlığı anlıyordum. “Sarhoş musun?”

Gözlerini ovaladı. “Belki biraz.”

Noah hâlâ gülümsüyordu. “Jake baya kafayı bulmuş.” İisak’e baktı. “Ya senin halkın? Sizin de kralınız ya da kraliçeniz var mı?”

“Tek bir hükümdarımız var,” dedi sırpençe ve aramızda esen rüzgâr o kadar soğuktu ki ürperdim. “Ama o kadar

zamandır uzaklardayım ki artık kimin gücü elinde tuttuğunu bilmiyorum.” Gözleri bana kaydı. “Anneniz biliyor olabilir.”

“Senden ne isteyecek?” dedim. “Antlaşmayı bozduğun için.”

“Muhtemelen vermek isteyeceğimden fazlasını.”

Annemi düşündüm, yanılmadığını biliyordum. Syhl Koyağı’na kadar bize eşlik etmeyi sorduğunda, annemde onun için çok değerli bir şey olduğunu söylemişti.

Iisak yığına bir kart daha bıraktı. Kartın köşelerinden sarıkan buzlar aşağıdaki yaprakların üzerine eriyip aktı. “Ne talep ederse ödeyip eve döneceğim.”

Sesindeki ton özlem mi, hayal kırıklığı mı bilemiyordum — ya da her ikisi de. “Annemin elindeki şey ne?” dedim sessizce.

“Benim için çok değerli bir şey.” Durdu. “Buz ormanından çıkmak istemedim. Sırpençelerin sayısı çok değil ve kadınlarımız hayatları boyunca tek bir çocuk sahibi olabiliyor. Büyücüler katledildiğinde korumasız kaldık. Syhl Koyağı ile olan antlaşma bize biraz koruma sağlıyordu. Onu bozmak hepimizi riske atar.”

“Epey değerli bir şey olmalı,” dedi Grey, “yaptığın her şeyi riske attığına göre.”

“Bu kadar uzak kalma niyetinde değildim.” Iisak dişlerinin uçlarını açıkta bırakarak hüznle gülümsedi. “Esir alınma niyetinde değildim.”

“Kör Kovuk’ta savaştığını gördüm,” dedi Noah. “Seni nasıl esir aldılar?”

“Yanlış kişiye güven ve iyi zamanlanmış bir okla.” Kolunu kaldırıp yara olması muhtemel siyah bir çizgiyi gösterdi. Çizgi, kanadının altında kayboluyordu. Bana baktı. “Anneniz ve bana aracılık ederseniz müteşekkir olurum, Prenses.”

“Elbette.” Yanaklarım ısındı, kaşlarımı çattım. “Ama annemin benim danışmanlığımı pek kabul etmediğini bilmen gerek. Müttefik bile olamayabilirim, Iisak.”

“Çocuğunun korunmasının bir ağırlığı olmalı,” dedi.

Keyifsizce güldüm. “Dışarıdan bakan öyle düşünür.”

“Size borçlu olacağım.”

“Elimden geleni yaparım,” dedim ve söylediğimde samimiydim.

Grey bana baktı. “Danışmanlığını kabul etmiyorsa annen aptalmış. Kız kardeşini bilmiyorum ama zekâsının ve merhametinin seninkinden üstün geleceğine inanmam zor.”

Önceki gibi sesi biraz fazla kararlı, kelimeleri biraz fazla dürüsttü.

“Annem *merhamete* değer vermez,” dedim.

“O zaman aptalmış.”

Hafifçe güldüm. “Bunu söylemiştin.”

“Rhen seni dinlemeliydi. Seninle anlaşmalıydı. Sen Kordiyar’ın insanlarına sahip çıkardın.”

“Evet,” dedim hüzünle. “Çıkardım.”

“O da aptalmış.”

Ateşin karşısında Noah sessizce güldü. “Biraz daha uyumalısın, Grey.”

Grey bakışlarını benden çekmedi. “Şömineden kaçmıştın.”

Gülümsedim. “Evet, yapmıştım.”

Gözleri son derece ciddiye. “Tycho’ya yardım etmek için durdun.”

“Hatırlıyorum.”

Gülümsemiyordu. “Kendini riske attın, Lia Mara.” Durdu. “Fark edilebilirdin.”

Cevap vermek için derin bir nefes aldım, annemin ormandaki avcının kızını öldürmesine nasıl izin vermediysem, o oğlanı da duvarın önünde kanlar içinde bırakamayacağımı söyleyecektim. Ama Grey’in eli, yüzümün önündeki bir saç tutamını çekmek için kalktı ve nefesim kesildi.

“Cesur kız,” dedi.

Kimse bana daha önce cesur dememişti. Zeki demişlerdi. Azimli. Çalışkan. Nazik.

Ama *cesur* asla. Kalbim yüreğimde gümbürdüyordu.

Uzakta gök gürledi. İisak'ın kanatları dalgalandı ve başını kaldırıp yukarı baktı. "Yakında yağmur yağacak."

Grey'in eli düştü. "Ne kadar yakında?"

"Bir saat içinde diye düşünüyorum."

Kalbimin gümbürtüsü durmamıştı ama Grey kartları topladı. "Jake'i uyandır ve Tycho'yu çağır. Sığınak bulmamız gerek."

Biz hazır olmadan yağmur yağmaya başlamış, herkesin ruh hâlini karartmıştı. Dağlar solumuzda yükseliyordu, gece yarısı karanlığında devasa ve simsiyahlardı. Manzara karşısında kalbim tekliyordu.

Evim. Evim diğer taraftaydı. Yarın gece kendi yatağımda, yumuşak battaniye, kitaplarım ve içemeyeceğim kadar sıcak çayla çevrelenmiş olacaktım.

Ve bu sırada Grey muhtemelen kız kardeşimle olurdu. Doğum hakkını kabul etmeye zorlanırdı.

Daha önemli insanlar, daha önemli şeyler yaparken ben gölgede kalırdım.

Bunları düşünmek canımı acıtıyordu, hepsini bir kenara ittim.

Tepelere sürdük, giysilerimiz sırlıslıkladı. Yol kayganlaştı ve atlar çamurda kaydı ama kararlılığımız sonuç vermişti: Bir mağara bulmuştuk. Çok derin değildi ama atları yağmurdan korunan bir yere bağlayıp, kendimizi ısıtacak bir ateş yakabileceğimiz kadar genişti. Çantamda Kör Kovuk'tan temiz giysiler vardı. Deri dikişlerin arasından sızan suyla biraz ıslanmış olsalar da pantolon ve bluz, sırlıslık olmuştuk etekten çok daha

iyiydi. Botlarımı çıkardım, erkekleri ateşin başında bıraktım ve üzerimi değiştirmek için atların diğer tarafına gittim.

İşim bittiğinde onların da giyinip giyinmediğini görmek için kısaca bir bakış attım. Grey'in arkası bana dönüktü ve temiz bir pantolon giymişti fakat hâlâ gömleksizdi. Manzara nefesimi kesmiş, kalbimi durdurmuştu. Yarım düzineden fazla yara izi, omzundaki kasları ikiye ayırıyordu; kalın, koyu renkli çizgiler teninin mükemmelliğini zedeliyordu.

Nasıl olduğunu görmüştüm, korkunçtu.

Akıbetini görmek daha korkunçtu.

Grey sanki benim bakışlarımı sezmiş gibi arkasına dönmeye başladı ve ben de hemen atın ipini ayarlamaya başladım. Tekrar başımı kaldırıp baktığımda tamamen giyinikti ve bana ulaşmak için mağaranın yarısını geçmişti.

Yutkundum ve baktığımı fark edip etmediğini düşündüm. Ne diyeceğimden emin değildim. Yağmur ya da nispeten soğuk hava onu ayıltmıştı çünkü gözleri, ateşin yanında geçirmediğimiz zamana göre daha berrak ve keskindi.

Boğazımı temizledim. "Affedersin," dedim. "İş... İşinizi bitirip bitirmediğinize bakıyordum."

"Bitirdim." Yanımdaki atın boynuna elini koydu ve yelesinin altını kaşdı. Hayvanlara karşı o kadar nazikti ki bu beni her seferinde şaşırtıyordu. Nolla Verin onu bu açıdan sevecek, diye düşündüm.

Boğazım tekrar düğümlendi.

"Yarın Syhl Koyağı'na varacağız," dedi yavaşça. "Gün doğumundan önce yola çıkmak istiyorum. Yağmur izlerimizi kapatacak ve dağ geçidine görünmeden ulaşmamızı sağlayacaktır."

Başımı salladım çünkü sesimin nasıl çıkacağından emin değildim.

"Sizin tarafınızda ne çeşit bir güçle karşılaşırız?"

Soruyu anlamam biraz zamanımı almıştı. Muhabbet etmek için yaklaşmamıştı bana; askeri strateji arıyordu. Aramızdaki herhangi bir duygu benim düşüncelerimde kilitli kalmıştı, onunkinde değil. Boğazımı temizleyip başka yöne baktım.

“Biz... Bizim geçitte konuşlanmış askerlerimiz var.” Tekrar boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Beni tanırlar ama muhtemelen saraydan biri gelip bizi alana kadar muhafız mevkiinde tutuluruz.” Annem lağımdan çıkmış fare gibi sokaklarda dolaşmama izin vermezdi.

Gözleri, yüzümü inceledi. “Teşekkürler.”

Dönmek üzere gibi görünüyordu, boğazımı temizledim. “Grey.”

Bekledi. “Leydim?”

Ondan ne istediğimden emin değildim ama bu ânın bitmesini istemiyordum. Ateşin başına oturup ona Syssalah dilini öğretmek istiyordum. Ben onun dudaklarına dokunmak ve karanlıkta sırlar paylaşmak istiyordum. Ona doğru bir adım atmak, yüzümü göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlemek istiyordum. Sırtındaki yaralara dokunmak ve nasıl da tek bir çizdiği bile hak etmediğini söylemek istiyordum.

Yüzüm alev almış olmalıydı.

Cesur kız.

Hiç de cesur değildim. Onların hiçbirini yapamazdım.

Parmağının biriyle çeneme dokundu. “Uyumalısın. Evin seni bekliyor.”

Yutkundum. “Uyumak istemiyorum.”

“Ben de.”

Eli yüzümde gezindi ve ürperdim.

“Üşüdün mü?” dedi. “Gel, ateşin yanında benimle otur.”

Yapmamalıydım. Syhl Koyağı'na çok yakındık ve anneme sunabileceğim bir şey olduğunu kanıtlamak için bir şansım vardı. Ama Grey elimi tutup beni çekti, sanki kalbimi tutmuştu.

İkimiz de bağdaş kurup oturduğumuzda dizi, benimkine sürtünüyordu. Temasın son derece farkındaydım ve daha da yaklaşmak istiyordum. Ateşinkinden ziyade onun sıcaklığını hissetmek istiyordum. Noah ile Jake uyumak için battaniyelerini açarken, elimi kucağıma koyup gözlerimi ateşe diktim. Tycho çoktan ateşin diğer yanında uyumuştı.

Grey ayağa kalktığında fikrini mi değiştirdi diye şaşırıp ona baktım. Yüzümdeki umutsuzluğu görmüş olmalıydı çünkü yarım ağızla gülümsedi. "Sadece biraz yiyecek getireceğim," dedi sessizce.

Döndüğünde peynir, kurutulmuş et ve su tulumu getirmişti.

Kurutulmuş et, bana Parrish ve Sorra'yı ve birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırlatıyordu. Eti elimde çevirdim.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Grey.

Başımı kaldırıp baktım. "Muhafızlarımı düşünüyordum."

"Yakındınız," dedi.

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sorra'nın ölmesi benim suçumdu."

"Seni korurken öldüyse bunun büyük bir onur olduğunu düşünmüştür bence."

"Sen Prens için ölsem bunun büyük bir onur olduğunu mu düşünürdün?"

"Muhafızken mi? Evet."

Buna gerçekten inanıyordu. İnanıldığını sesinde duyabiliyordum. "Ya şimdi?"

Bir parça eti ikiye böldü. "Ne olduğumu öğrendiğinde yapacağı şeyi biliyordum. O ilk gün ona söylemeli miydim, diye düşünüp duruyorum, kaleye sürüklendiğimde. Olaylar farklı mı gelişirdi diye merak ediyorum."

"Bence doğru kararı verdin." Yanağımdaki gözyaşını temizlemek zorunda kaldım. "Rhen'le hiç pazarlık yapmaya çalışmamalıydım. Neden onurlu biri olduğunu düşündüm, bilmiyorum."

“Olabiliyor.” Grey durdu. “İnsanlarına çok önem verir. Kral olmak için yetiştirildi.”

“Ben de insanlarıma önem veririm ve ben de kraliçe olmak için yetiştirildim.” Gözlerimi kuruladım. “Bu, olmam gerektiği anlamına gelmiyor.”

Başparmağıyla bir damlayı yakalamak için uzandı ve eli yüzümde oyalandı. “Kız kardeşini bilmiyorum ama annen, senin yerine onu seçtiyse gerçekten etkileyici biri olması gerekir.”

Nolla Verin’i ve onun beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Öyledir,” diye fısıldadım. “Harika bir kraliçe olacak.” Bir damla daha süzüldü ama Grey çabucak yakaladı. Eli şimdi yanağımdaydı. Kalbim, göğsümde vahşice atıyordu.

“Sen de harika bir kraliçe olurdun,” dedi. “Hiç şüphem yok.”

Elimi, onunkinin üzerine koydum. Gözlerim tekrar doldu. “Ve sen de harika bir kral olurdun.”

İfadesi değişti ve elini çekmeye başladı ama ben, elini yanağıma bastırıp, yaşları durdurmak için gözlerimi kırıştırdım.

“Hayatın üzerine ona yemin ettin,” dedim. “Bunun, omuzlarında nasıl bir ağırlık yarattığını görecektir kadar tanıyorum seni. Ama hayatını sadece ona mı adadın, yoksa Kordiyar hükümdarı olarak mı ona adadın? Senin görevin adamın kendisine adanmış değildi, Grey. Senin görevin ülkene karşı. *Senin ülken.*”

Artık çekilmeye çalışmıyordu. Gözleri, gözlerimde karanlık ve dikkatliydi.

“Kibirli değilsin,” dedim. “Zalim değilsin. Rhen’in onurlu biri olduğunu söylüyorsun ama bence *sen* öylesin.” Sesim solmuştu. “Kör Kovuk’ta gördüm. İnsanlar seni sevecek. Eğer sen onlara şans verirsen. *Kendine* şans verirsen.”

Diğer eli, yüzümü kavramak için uzandı. “Lütfen... Lütfen benim için ağlama.”

“Ah, *fell siralla.*” Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Senin için ağlamıyorum, aptal adam.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Kendim için ağlıyorum,” dedim. “Çünkü sen bir prensessin. Prensten daha fazlası. Kral olması gereken muhteşem bir adam.”

“Lia Mara.” Çok yakındı. Nefesi dudaklarımı okşuyordu. Elleri, yüzümde sıcak ve emindi. Mesafeyi kapatmasını çılgınca istiyordum. Ona sarılmak istiyordum.

İstiyordum ki...

Dudakları dudaklarımı okşadı.

Nefessiz kalıp geri çekildim. Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Ona baktım, ateşin saçlarına düşürdüğü pırıltılara, bakışlarındaki yoğunluğa.

Çok şey istiyordum. Çok yakındı ve bu ânı zamandan silmek, tekrar dudaklarımı onunkilere bastırmak istiyordum. Gece etrafımıza çökmüştü, yağmurdan sığınan iki insandan fazlası olduğumuzu unutmak çok kolay olurdu. Yüzümde, boynumda ellerinden fazlasını istiyordum. Daha önce istediğimden fazlasını istiyordum.

Ellerimi bileklerine koyup onları geri ittim.

İstediğim tüm şeylerden ötürü ona sahip olamazdım.

“Ağlıyorum çünkü sen bir prensessin,” dedim sessizce. “Ve ben...” Nefesimi bıraktım. “Ben prenses değilim.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Sonraki sabah, bulutlar arkamızda parlarken Syhl Koyağı'na doğru dağ geçidinden geçtik.

Gece çok az uyumuş, Dustan'ın biz dağ geçidine ulaşmadan önce pusuda bekleyeceğinden endişelenmiştim. Fakat sabah serinliğiyle birlikte yoğun bir sis gelmiş ve içimizi rahatlatmıştı.

Sise rağmen sessiz kaldık. İisak yukarıdan uçuyordu, bulutların arasında görünmezdi. Şimdilik Lia Mara yanımda at sürüyordu ama gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Sırtı dik ve bakışları berraktı, yine de ruh hâli etrafımızı saran hava kadar ağır görünüyordu.

Benimki de farklı sayılmazdı.

Demir Gül'deki gibi hissediyordum, kalbimin direnmem için yalvardığı o an gibi. Syhl Koyağı sınırını geçtiğimizde geri dönüşü olmayacaktı. Karis Luran'dan yardım istemek -hatta sığınma bile istemek- aklıma gelebilecek en haince eylemdi, Rhen'e kendim bıçak saplasam da olurdu.

Dustan'ın ona K r Kovuk'ta olanlarla ilgili ne rapor vereceğini düşündüm, insanların nasıl muhafızlara sırt çevirip beni

desteklediklerini anlatabilirdi. Rhen'in halkının yanında nasıl savaştığımızı ve muhafızlarla askerleri kasabadan sürüşümüzü.

Amacım kendimi kandırmaksa başarısız oluyordum. Sınırı geçmek ilk hainlik hareketim olmayacaktı.

Gizlediğim sırrı düşünürsek muhtemelen bu, ikincisi bile değildi.

Bir boru sesi vadide yankılandı, yüksek sesliydi ve tekrarlayıp duruyordu.

Lia Mara iç çekip başını kaldırdı. Büyük bir şekil önümüzde belli belirsiz göründü. Yükseklerle asılan yeşil ve siyah bayraklar rüzgârda sertçe dalgalanıyordu. Lia Mara'nın gözleri bu sabah ilk kez parladı.

Boru seslerini daha önce de duymuştum; kuşatma için Kordiyar'a geldiklerinde. Ellerim kılıcımı çekmek için hareketleniyordu.

Iisak grubun arkasına inmek için bulutların arasından süzüldü. Bu sabah bana saldırgan bir şekilde yaklaşmak istemediğini söylemişti. Ortak bir yanımız varsa, o da şu an ikimizin de dehşet içinde olmasıydı.

Şimdi yanımdayken pençelerinin ve dişlerinin ölümcüllüğünü hissetmeyi dilerdim.

Kendime savaşmak için burada olmadığımı tekrar hatırlattım. Ya da teslim olmak için.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, karşı çıkıyordu.

Karşımızdaki sisin içinde şekiller belirdi. Yeşil ve siyahlara bürünmüş, at sırtında askerler. En az bir düzine. Çoğu yaylı tüfek taşıyordu.

Hepsi bize dikkat kesilmişti.

Ellerimi dizginlerde tutmaya zorladım.

Lia Mara onlara seslendi. Sesi neşeliydi. Rahatlamış. Onlar da Lia Mara'ya seslendi, Lia Mara çabucak bana baktı.

Sesi hızlı bir fısıltıydı. “Atlarınızdan inmелisiniz. Silahlarınızı bırakmanızı istiyorlar.”

İkisini de yapmak istemiyordum. Atı çevirip geçitten dört-nala uzaklaşmak, doğruca Demir Gül’e gidip af dilemek istiyordum.

Hayır. Bunu istemiyordum. Lia Mara’nın dün geceki son sözleri aklımdaydı ve beni burada kapana kısıtıyordu.

Ayağımı üzengiden çekip Noah, Jacob ve yüzü solgun görünen Tycho’ya bakarak attan indim. Onlar da beni izlediler.

Kaç, diye fısıldıyordu düşüncelerim, eğitimimin her saniyesi savaşmam ya da geri çekilmem gerektiğini öğretmişti. *Bunlar senin düşmanların. Sayınız az. Kaç.*

Ama düşmanlarım değillerdi. Şimdilik.

Parmaklarım kılıç kemerimin düğümünü çözdü ve silah yere düştü. Hançer çabucak onu izledi. Arkamda diğerlerinin aynısını yaptığını duyabiliyordum. Nefesim yeterli gelmiyordu fakat attan uzaklaşıp silahsız olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım.

Lia Mara hâlâ konuşuyordu, sesi melodikti fakat buyurgan değildi. Syhl Koyağı askerleri birlik hâlinde öne doğru yürüyüp kısa bir mesafe sonra ileride durdular. Merkezdeki ikisi atından inerken diğerleri yaylı tüfeklerini bize doğru tuttu.

Jacob yanımda durmak için öne çıktı, elleri benzer şekilde havaya kalkmıştı. Sesi alçak, çok alçaktı. “Bundan pek emin gibi görünmüyorsun.”

“Değilim.”

“Silahlarımız hâlâ erişebileceğimiz yerde. Kaçmak istiyor-san söyle yeter.”

Ciddi olup olmadığını görmek için ona baktım. Harper kadar korkusuz, benim kadar ölümcüldü.

“Seni hafife almışım, Jake.”

“Hı-hım.”

İki asker bize ulaştı. İkisinin de siyah saçları tıraşlanmıştı ve tenleri buğday rengiydi fakat biri orta yaşlıydı ve şakaklarında beyaz teller vardı. Zırhı fazladan süslemelere sahipti; gümüş renkle çevrelenmiş, yeşil ve siyaha boyanmış deri çapraz işareti muhtemelen onun komutan olduğunu gösteriyordu. Jake ve bana, ardından arkamıza baktı. Bir bakışta ölçümüzü alıyordu. İisak onu sarsmışsa da bir belirti göstermedi. Soğuk bakışları bana döndü.

Konuştuğunda sesi derin, hırçın ve Lia Mara'ninkinden daha yoğun aksanlıydı. "Tahtın kızına sınıra kadar güvenle eşlik ettiniz." Durdu, sonra elini uzattı. "Müteşekkirim. Adım Yüzbaşı Sen Domo. Syhl Koyağı'na hoş geldiniz, Kordiyar Prensi Grey."

Prens Grey.

Onları düzeltmek için bir şey söylemedim.

Lia Mara haklıydı. Muhafız mevkiine götürüldük ve saraydan yüksek mevkili birinin gelmesini beklememiz istendi. Kordiyar'ın alıştığım kırmızı kiremitlerinin aksine, bu muhafız mevkii doğrudan dağın içine inşa edilmişti, çıplak kayanın üstünde ahşap ve çelik buluşuyordu. Birkaç pencereden çok az ışık giriyordu ama her odada meşaleler yakılmıştı.

Herkes benim dilimi konuşuyordu ama ben, onlarınkini konuşamıyordum ki bu dezavantaj gibi hissettiriyordu. *Fell siralla'nın* beni muhafızlara sevdirmeyeceğinden de emindim.

Yine de sessizliğimi korudum çünkü gerilim yüksek ve tehditkârdı. Tycho yanımda duruyordu ya da, şaşırtıcıdır ki, aslında sırpençenin yanında. İisak dar pencerelerden birinin yanında yerini almıştı ve muhafızlar ona geniş bir yatak vermişti. Lia Mara ayrı bir yere eşlik edildiğinde bizi yakından

izlediler. Ben de Karis Luran ve insanlarını benzer bir dikkatle izlediğimi hatırladım, kendi kılıcım hazırda bekliyordu.

Nihayet yemek getirildi ve bizi kendi hâlimize bıraktılar. Muhafızlar ağır bir kapıyı kapatarak bizi yalnız bırakmıştı.

Jake'in gözleri beni buldu. "Sence kilitlendik mi?"

"Kilitlenmediyse de muhafızlar kapının diğer yanında bekliyordur."

Yemeğe ilk yaklaşan Noah'ydı. Tabakta meyve, peynir ve büyük bir somun ekmek vardı. Küçük bir parça kopardı fakat ağzına atmak yerine oyalandı. "Bu, gözaltında tutulmak gibi geliyor." Kalkan kaşlarına bakıp ekledi, "Seni hapse atmadan önce koydukları bir yer gibi. Cezaevinde hani."

"Cezaevi?" dedi Tycho.

"Kimseyi cezaevine atmayacaklar," dedim, gerçi tamamen emin değildim. Lia Mara annesi konusunda garanti vermişti – ama aynı zamanda annesinin ona saygı duymadığını da söylemişti. Karis Luran bizi bir hücreye atabilir, Rhen'le hayatım üzerine pazarlık edebilirdi – ve Harper'ın kardeşi olduğu için Jake'in hayatı üzerine.

Gözlerim pencereye döndü. İçinden geçilemeyecek kadar dardı fakat sisli yağmur, yine de sızmanın bir yolunu bulmuştu. Oda nemli ve soğuktu ve bir hücreye benziyordu. Tycho kollarını vücuduna daha sıkı sardı.

"İyi olacaksın," dedim ona.

Gözleri benimkilere döndü, sonra başını salladı.

Iisak duvarın kenarında çöktüğü yerden doğruldu. Kanatları sıkıca kapatılmıştı, kendi gerginliğinin tek işareti buydu. Masadaki meyve yığınınından bir elma seçti ve Tycho'ya getirdi. "Al," dedi nazikçe. "Ye, evlat."

Jake onu izledi, sonra bana yaklaştı. Sesini alçak tutuyordu. "Lia Mara'yı götürmeleri canını sıkıyor mu?"

“O, Karis Luran’ın kızı. Muhtemelen gitmemize izin vermeden önce sorgulanacaktır.”

Eğer gitmemize izin verilirse.

Kapılar açıldı ve Yüzbaşı Sen Domo içeri girdi. Sert bakışları yüzünü terk etmemişti. Kılıcım olsun isterdim. Herhangi bir şeyim.

Bana başını salladı. “Majesteleri. Size saraya kadar eşlik edeceğiz. Kraliçe bütün misafirperverliğini size göstermeye hazır.”

Bu fazla kolay gelmişti. “Ya insanlarım?”

Gözleri soruya şaşırmış gibi titreşti. “Neden, evet, elbette.” Bakışları arkama döndü. “Şey hariç... yaratığınız. Kraliçe onu ayrıca görecektir.”

Tycho bir adım geri gitti. “Hayır.”

Sırpençe duvarın yanında durmaya devam etti. “Endişelenme,” dedi. “Bana el sürmeyecekler.” Sözleri sessiz bir hırıltıyla çıkmıştı. “Öyle değil mi, Yüzbaşı?”

Yüzbaşı’nın dudakları tiksintiyle büzüldü. “Öyle.” Tekrar bana döndü. “Majesteleri? Araba bekliyor.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

Clanna Sun, annemin başdanışmanı, saraydan muhafız mevkiine o kadar çabuk geldi ki sanırım bütün yolu koşmuştu. Yaşlı bir kadındı, eski ordu generaliydi. Yoğun gri saçları ve eski bir yaradan kalma daimi bir aksaması vardı. Ancak yüzü neredeyse her zaman sıkı bir gülümseme taşırdı; sanki dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri görmüş ve yine de neşeli olmayı seçmiş gibi. Bana her zaman saygı ve vakarla yaklaşmıştı ve ben çalışmalarımızdan hep zevk almıştım.

Beni gördüğü için fazlasıyla sevinmiş gibiydi. Yüzü geniş bir gülümsemeyle bölündü ve beni kucağına çekti. “Tatlım, herkesi şaşırttın.”

Kelimelerdeki iltifat ve hakaret o kadar iç içeydi ki Clanna Sun’ın imayı anladığından şüpheliydim. Beni neredeyse çekiştirerek muhafız mevkiinden arabaya götürdü.

“Ama... Ama diğerleri...” diye karşı çıktım.

“İyi bakılacaklar. Annen bu konuda ısrar etti.” Clanna Sun bana yüzünde şaşkın bir merakla baktı. “Bize Kordiyar vârisini getirdin, Lia Mara. Nasıl yaptın bunu?”

Sıcaklık yanaklarıma tırmandı fakat sırtımı doğrulttum. Kalbim, arabanın penceresinden evin dışını görmek için heyecanla titriyordu. "Prens Rhen onu öldürmeye çalıştı. Grey'e..." kendimi tuttum. "*Prens Grey'e sınırlarımızın ardında sığınma sundum ve çabucak kabul etti.*"

"Etmeli de zaten." Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Ah, evet. Lia Mara, bu gerçek bir kutlama sebebi. Barış görüşmesiyle ilgili planını duyduğumuzda hepimiz bir daha senden haber alamayacağımızdan endişelendik."

Bu, tüm övgüleri gölgeliyordu. "Eh, öyledir."

"Evet, evet." Gözleri parladı. "Söyle bana. Prens Grey tahta saldırmaya hazır mı? Tahtı kendisi için istemeye?"

Tahta saldırmaya. Yutkundum. "Varsayımlarda bulunmak için biraz erken olduğuna inanıyorum."

Kaşlarını çatmıştı fakat çabucak toparlandı. Araba yolunun kalanını Kordiyar, Grey ve tahtta oturan o sahtekâr şeytanla ilgili sorularla doldurdu.

Odaman sessizliğine kaçmayı o kadar istiyordum ki. Saçım kuruyup kümelenemişti ve fena hâlde yeni giysilere ihtiyacım vardı. Kör Kovuk'taki sıcak banyo bir ay önce gerçekleşmiş gibi geliyordu.

Kristal Saray'a ulaştığımızda ev özlemi öyle ağır basmıştı ki arabanın kapısını savurup, basamaklardan koşarak çıkmak istedim. Öndüvardaki binlerce pencere, en bulutlu havalarda bile parlardı ve iki çeşme neşeyle akıyordu. Konumuma yaraşır şekilde sakın ve ağırbaşlı olabilirdim ama yüzümdeki geniş gülümsemeye engel olamıyordum.

Fakat sonra Nolla Verin'in basamakların tepesinde durduğunu gördüm, elleri çenesinin altında birleştirilmişti, koşmak için kapıyı açtım.

Abanoz rengi saçları uzundu ve bağlanmamıştı, beline geliyorlardı. Gözleri heyecan ve rahatlamayla büyümüştü.

Hatırladığımdan daha küçük görünüyordu; genç bir kadın gibi, annesinin tahtını miras alacak bir prenses gibi değil.

Tepeye ulaştığım anda onu kollarıma alıp kaldırdım ve etrafımda çevirdim.

“Seni çok özledim,” dedim.

“Ben de seni.” İnce kolları omuzlarıma sımsıkı sarılmıştı ve onu döndürmeyi bıraktığımda bile sıkı sıkı tutuyordu. “Casuslarımız Sorra’ya olanları rapor ettiğinden beri... Sonra kaçtığını... Çok endişelendim, kardeşim.”

Geri çekildim. “Sorra’yı biliyor musun?”

“Elbette.”

Orada duran muhafızların yüzlerini inceleyerek sarayın camlı ön tarafına baktım. Çoğu tanıdık fakat Parrish onlarla değildi.

“Parrish biliyor mu?” diye sordum sessizce.

Kaşlarını çatı. “Bütün muhafızların bildiğinden eminim.”

“Onu görmeliyim. Açıklamalıyım...”

“Haftalardır yoksun ve bir *muhafızı* mı görmek istiyorsun? Hayır, kardeşim. Aptal olma.” Hırpalanmış giysilerime bakıp yüzünü ekşitti. “Kesinlikle görmen gereken ilk kişi elbiseci.” Burnu kırıştı. “Ya da belki bir kova sıcak su.”

Koluna vurdum fakat elimi yakalayıp beni kaleye doğru çekti. Biz ilerlerken uşak, geniş kristal kapıları açmıştı.

“Gel,” dedi. “Sen günün kahramanısın. Ama yapmamız gereken çok şey var.”

“Öyle mi? Daha yeni geldim.”

“Ah, evet.” Tatlı gözleri hevesle parladı. “Bana her şeyi anlat. Etkilemem gereken bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Saatler sonra yeşil ve gümüş rengi ipleri olan siyah, ipek elbisenin üstüne geniş bir kemer takıyordum. Cildim

temizlenmiş, saçım yıkanıp sırtımda parlak, kestane rengi bir perde gibi olana dek fırçalanmıştı.

Herhangi bir tür kozmetik ürünü nadiren kullanırdım ama ilk kez hizmetkârlarımın gözlerime sürme çekmesine ve yanaklarıma biraz pembelik vermesine izin vermiştim. Yaz güneşi altında günlerce yolculuk etmek yüzümün rengini soldurmuştu ve birkaç yeni çil burnumun üzerinden geçiyordu.

“İşte oldu.” Nolla Verin uzandığı koltuktan ellerini çırpı. “Kardeşim artık lağım faresi gibi görünmüyor.”

Ona yüzümü buruşturdum.

O, elbette, her zamanki gibi güzel görünüyordu; gözleri parlıyor, bir parça sim göz kapaklarında ışıldıyordu. Elbisesi kırmızı dikişleri olan beyaz bir elbiseydi, korsesi kan kırmızısı renkteydi. İfadesi serinkanlı ve kurnazdı ve şimdiden Grey'i nasıl “kur yapıp etkileyeceğine” dair planlar yaptığını biliyordum.

Düşünce, aynaya tekrar dönmeme sebep oldu. Bir parça sürme ve kremle bile kendimi neredeyse tanıyamıyordum. Neden bu zahmete katlandım, bilmiyordum. Hizmetkârlarıma hepsini temizlemek için ıslak bez getirmelerini söylemek istiyordum.

“Annem kısa süre içinde burada olur,” dedi Nolla Verin. “Taht odasında Prens’le buluşmamızı isteyecektir.”

İsteyecektir elbette. Grey ve diğerlerinin sessizce saraya getirildiğini ve benimle aynı şekilde şımartıldıklarını öğrenmiştim. Muhtemelen daha fazla. Annem onun onayını kazanmak için hiçbir şey esirgemeyecekti.

Nolla Verin koltukta doğrulup oturdu. “Lia Mara.”

Sesindeki bir şey beni döndürmüştü. “Efendim?”

“Prens Rhen’den kaçışınla ilgili çok az şey söyledin.”

Aynaya döndüm, sonra uzaklara, çünkü hislerimi belli eden ifademi görmesini istemiştim. Gözlerim özlemle dolmuştu. Bunun yerine pencereye gittim. Güneş bulutların

arasından sıyrılmaya başlamış, şehre pırlıltı getiriyordu. Kor-
diyar'daki kale, çimen ve ormanlık arazilerle çevrelenmişti;
Rhen ve insanları arasında doğal bariyer oluşturmuştu. Bu-
rada, sarayımız dağın yamacına yapılmıştı. Ahırlar ve eğitim
alanlarının ilerisinde Kristal Şehir'in ötesini görebiliyorduk.
İnsanlarımız yukarı bakıp kraliçelerini görebilirdi.

Nolla Verin yanımda belirdi. Eli, elimin içine kaydı. Sesi
çok alçaktı. "Kardeşim."

Sesindeki duyguya şaşırp ona baktım. "Efendim?"

"Seni... kullandı mı?"

"Ne? Hayır!"

"Emin misin? Çünkü çok farklı görünüyorsun." Sesi öf-
keyle yanıyordu. "Sana elini sürdüyse, vücudundan bütün
kemiklerini oyup çıkarır, onun ağzına sokarım..."

"Nolla Verin! Bu kadar *ayrıntılı* olmak zorunda mısın?"

"*Yemin* ediyorum. Çıplak ellerimle yaparım."

"Eh, midemi bulandırmayı bıraktığın için teşekkür ede-
rim." Bir kez daha yüzümü buruşturdum, bu seferki neredey-
se isteksizce yapılmıştı. "Bana hiç zarar vermedi. Tam aksine."

Koltuğa geri oturdu. "O zaman söyle bana. Şu Prens
Grey'i anlat."

Prens Grey. Yalnızca ikinci kez *Prens Grey* olarak anıldı-
ğını duyuyordum ve ikisi de kalbimi titretmişti. Yüzbaşı Sen
Domo ile karşılaşışını hatırladım ve elimi göğsüme bastırmak
istedim.

Gözlerimi pencereden ayırmadım, ellerim pervazdaydı.
Grey'le ilgili ne paylaşacağıma dair bir fikrim yoktu.

Nazik biri. Kibar.

Hayır. Bunların ikisi de hırçın kardeşim karşısında onu
dezavantajlı duruma sokardı.

İkisi de sadece benimle paylaştığı sırlarmış gibi geliyordu.
Diğer herkes için Grey ruhsuz ve sertti.

Dürüst, cesur ve sadık. Ben gözlerimi kapatmaya korkarken kapımı korudu. Güçlü ve kendinden emin ve beni de güçlü ve kendimden emin hissettiriyor. Karanlık gözleri ve dikkatli elleri var, bütün gece konuşmasını dinleyebilirim.

Gözyaşlarımı durdurdum. “Çok yakışıklı?” diye önerdim.

Kız kardeşim hiçbir şey söylemedi.

Ben hiçbir şey söylemedim.

Keşke yüzünde hangi ifadenin olduğunu bilseydim. Beni anlamaya çalışıp çalışmadığını, eğer anladiysa ne düşündüğünü... Pencereden bir rüzgâr esip yanaklarımı serinletti.

Birden kapımı kilitleyip kitaplarım, yastıklarım ve mahremiyetimle odama saklanmak istedim. Grey ve kardeşim arasında olacakları izlemek istemiyordum.

Prens Grey ve kardeşim arasında.

Dudağımı ısırardım ve göğsümdeki ağrıyla nefes almaya çalıştım.

Odamın kapıları savrulup açıldı ve bir trampet çaldı. Muhafızlar duyurdu, “Syhl Koyağı Kraliçesi, yüce Karis Luran.”

Bir şey yaparken yakalanmışım gibi istemeden döndüm.

Annem aynen hatırladığım gibiydi. Ama benim kız kardeşime yaptığım gibi kollarını bana sarmayacağını biliyordum. Annem *bana* kesinlikle bunu yapmazdı, özellikle bir düzine hizmetkâr ve danışmanın önünde.

Yine de yüzü, yakın zamanda hatırladığımdan çok daha ılımlıydı.

“Benim zeki kızım,” dedi elini uzatarak.

Ah, demek tören yapıyorduk. Trampet onu duyurduğunda tahmin etmem gerekirdi. Odayı geçtim ve elini tutup başımı eğdim.

Ben hareketimi tamamlayamadan çenemi yakalayıp kaldırdı. “Sen ve benim tartışacak çok şeyimiz var.”

“Evet, anne.”

“Gecenin bir yarısı saçma bir işe kalkıştığında çok endişelendim.” Eli, çenemi bırakmamıştı. “Sana artık *zeki* demeyi bırakmamız gerekebileceğini düşündüm. Neyse ki kendini affettirdin.”

Belki de kız kardeşimden önce annemle buluşmalıydım. Bütün tanıdık savunma kalkanlarım yerine oturmuştu, dövme çelik gibi. Kordiyar’dan gelmek zor ve yorucuymuştu ama bunun kadar zor değildi. Şimdiden yorulmuştum. “Teşekkürler.”

“Elbette,” dedi, “o adamın seni bana karşı kullanacağını bilmen gerekirdi. Kaçabilmene sevindim ama umarım, bu küçük dersten bir şey çıkarmışsındır?”

Damarlarımda Donmuş Nehir’in kendisi akıyormuşçasına kanım donmuştu. Kalbim iki katı hızlı atıyordu. “Biliyor muydunuz? Beni esir aldığını biliyor muydunuz?”

“Tabii ki, canım kızım. Tabii ki.” Çenemi bıraktı. “Yeni genç müttefikimizle şartları konuşurken, taht odasında bize katılmanı istiyorum.”

Seninle müttefik olmayabilir. Bunların hiçbirini istemiyor.

Ama kız kardeşime söyleyemediklerim gibi, bunları da aneme söyleyemezdim.

Ağzımı kapattım, kendimi hazırladım ve salona doğru onu takip ettim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Şıklık ve zarafete yabancı değildim. Kordiyar'da, Demir Gül Kalesi mermer ve cilalanmış ahşap doluydu. Burada, Karis Luran'ın sarayında her yer kristal ve taştandı, her yerde cam vardı. Bize verilen giysiler en iyi kaliteydi: fırçalanmış dana derisinden pantolonlar; deri bağcıklı, cilalanmış, siyah botlar; ipek ve brokarlı kumaştan tunikler ve ceketler. Beklediğim yeşil ve siyah süslemeler yerine her şey altın ve kırmızı ile işlenmişti, Kordiyar'ın renkleriyle.

Güven gösterisi olarak silahlarımız bize geri verilmişti ama işin aslının öyle olmadığını biliyordum. Bu sarayda sayımız son derece azdı. Nereye gidersek izlenecektik.

Kraliyet Muhafızları günlerimdeki siyah üniformam için; bıçak dizilmiş kolluklar ve sırtımda bir zırh için her şeyimi verirdim. Tekrar görünmez olmak için her şeyimi verirdim. Cam duvarı, camdan bir şehre bakan bu süslü odada kafesteki bir canavar gibi hissediyordum. Noah, Jake ve Tycho beni izliyordu. Bekliyorlardı.

Beni bekliyorlardı.

Kalbim göğsümde sabit bir ritimle atıyordu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ormandakinden farklıydı. Tycho'ya turnuva için hangi atları seçeceğini söylemekten farklıydı. Muhafız olduğum zamandan farklıydı.

Kumandan olarak neredeyse düşünmeden emirler verebilirdim. Muhafızları nereye yerleştireceğimi bilirdim, kalabalığı nasıl inceleyeceğimi, nasıl kimin silah saklıyor olabileceğine karar verileceğini ya da kimin daha dikkatli inceleme gerektirdiğini bilirdim.

Lia Mara ne yapılacağını bilirdi. O, kraliçe olmak için yetiştirilmişti – ve bu, elinden alınmıştı. Prens Grey olarak ben tamamen hazırlıksız olduğum bir rolün içine atılmıştım.

Harper gibi, diye fark ettim. Prenses rolüne sanki bunun için doğmuş gibi bürünebilmişti. Rhen'le uyumluydular ve bir ömürlük bir hazırlık yerine, zekâsına güveniyordu.

Rhen hep hamlelerini önceden planlardı. Pratik düşünmede hiçbir zaman rahat olamazdı. Ama Harper bunu yapabiliyordu. Yöntemlerinde genellikle pervasız ve alışılmadık ve tereddüt etmeksizin karar verip eyleme geçerci.

Ben de bunu yapabilirdim. Muhafızlar hiçbir zaman önceden haber alma lüksüne sahip olmazdı.

Diğerlerine baktım. "Karis Luran beni Prens Rhen'e karşı kullanmak istiyor. Burada sahip olduğumuz tek koz bu." Durdum. "Çok küçük bir koz. Kör Kovuk'ta olanlara rağmen çocukluğumdan beri Veliaht Prens olan hep Rhen oldu. Halk onu tanıyor. Onları bir kez birleştirdi. Kordiyar'da olanlara rağmen bir kez daha birleştirebilir. Şüphem yok."

"Disi ile anlaşma yaparak onları birleştirdi," dedi Jake. "Ve anlaşma falan yok."

"Bu, güvenlerini epey kıracaktır," dedi Noah. "İnsanlar şimdiden bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüpheleniyor."

Ona baktım. “Evet. Ordular yok – ve Karis Luran bunu biliyor.”

“Sihrin var,” dedi Tycho sessizce.

Ellerimi gerip parmaklarıma baktım. “Ama ordum yok. Tacım yok. Kanımda sihir var ama şimdiye kadar onu kullanmakta pek az beceri gösterdim.”

“Bir düzine insanın hayatını kurtarmak *pek az beceri* değil bence,” dedi Noah.

“Karis Luran hayatların kurtarılmasından etkilenmeyecektir. Kraliyet ailesinden biri olarak yetiştirilmediğimi biliyor. Önceden muhafız olduğumu biliyor. Geri çekilip itaat etmemi bekleyecek. Beni Kordiyar’a karşı rehin olarak kullanmayı bekliyor.” Düşüncelerimi toparlamak için durdum. “Ona uymayı reddedersem sığınma sunmayı reddedecektir. Daha beteri, bizi Rhen’e teslim edebilir.”

“Eh,” dedi Noah ağır ağır, “ben durumun bu kadar kasvetli olduğunu düşünmüyorum.” Ona baktım, elini çenesinde gezdirdi. “Rhen onunla çalışmayacaktır. Lia Mara ile görüşmedi ve seni *öldürmeye* hazırdı. Bu noktada anlaşma yapma düşüncesine atlar mı bilmiyorum – ve Karis Luran fena hâlde ihtiyacı olmasa anlaşma yapmak istemezdi. Ve Rhen, Harper konusunda ne hissederse hissetsin, krallığını Jake’in hayatı için riske atmayacaktır. Düşündüğün kadar zayıf değiliz.”

Bakışlarımı çevirdim. “Belki değiliz. Ama hiç takipçim yok. Hiç... *halkım* yok. Kordiyar’ın bazı kesimleri Prens Rhen’e karşı başkaldırmış olabilir ama bazı kesimleri *kaldırmaya* caktır. Tam bir ordu toplayamıyor olabilir ama insanları ona yeminli. Onun için savaşacak insanlar var.”

Tycho duvardaki yerinden kalktı. Kılıcını çekti.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

Önümde durdu ve tereddüt etmeden tek dizinin üstüne eğildi.

“Tycho,” dedim, sesim boğuktu. “Dur.”

Kılıcını taş zemine koydu, ardından ellerini yüzünün önünde birleştirdi. Gözleri kararlı ve ciddiydi. İfadesinde hiç kararsızlık yoktu – sadece sakın bir kararlılık vardı. “Sana sadakat yemini ediyorum, Kordiyar Prensi Grey. Yüreğimi, ellerimi ve evimi senin ve tahtın hizmetine adıyorum. Yemin ederim ki... Yemin ederim...” Sözlerinde bocaladı ve üzölmüş göröndü. “Söylemem gerekenlerin kalanını unuttum. Ama sana yemin ediyorum.” Yutkundu, ifadesi, Jake’ten yanımda at sürmesini istediğimdeki gibiydi ama Tycho duraksamamıştı. “Sadece tek bir kişi olduğumu biliyorum ama seni takip edeceğim. Senin için savaşıcağım. Sana yemin ediyorum.”

Onu kolundan yakalamalı, dizlerinin üstünden kaldırmalı ve ona bunun ihanet olduğunu hatırlatmalıydım. Ama ona bakarken duygular göğsümde bir ağırlık hâline geldi. Bu, Rhen masum bir çocuğu avluda yanıma bağladığında ihanet olmaktan çıkmıştı. Yüreğim bunca zamandır bunu biliyordu. Sadece düşüncelerimin ona yetişmesi gerekiyordu.

Tycho tek bir kişiydi ama uzun bir süre boyunca Rhen’in de elinde olan tek şey buydu. Jake ve Noah’ya baktım. Burada yalnız değildim.

“Kılıcını al,” dedim Tycho’ya, sesim hâlâ boğuktu. “Ellerinin arasına koy. Yemin edeceksen savaşçı olarak et.”

Yüzbaşı Sen Domo’nun önderliğindeki askerler bize taht odasına kadar eşlik ettiler. Güneş ışığı ve sıcak, alanı doldurmuştu ve on beş metre uzunlukta olması muhtemel pencereler şehre bakıyordu. Hiç böyle cam levhalar görmemiştim. Taht odasının arka duvarı sadece dağın taşından oluşuyordu, koyu kırmızılar ve yumuşak kahverengiler siyah, altın ve gümüş çizgilerle

bölünüyordu. Yoksul bir çiftlikte büyüdükten sonra Demir Gül Kalesi ilk gördüğümde beni Tycho gibi ağzı açık bırakmıştı ama bu tamamen farklı bir şeydi. Meşaleler granit duvarların derinlerine yerleştirilmiş, her birkaç adımda bir titreşiyorlardı. Üzerinde oturanların arkasında yükselen oniksten oyulma iki taht, taş duvardaki yüksek bir platformda duruyordu. Muhafızlar her yerdeydi fakat platformun etrafındaki dörtlü farklı giyinmişti; yüzleri, cinsiyetlerini gizlemek için yarı peçeliydi, silahları daha hafif ve daha az belirgindi. Syhl Koyağı Kraliyet Muhafızları.

Karis Luran iki tahtın geniş olanında oturuyordu. Kırmızı saçları, keskin elmacıkkemikleri olan buğday tenli yüzünü çevreliyordu. Gülümsemiyordu. Solundaki Nolla Verin olmalıydı ve Lia Mara'nın, kız kardeşinin güzelliğinden bahsederken neden bu kadar övdüğünü görebiliyordum. Kız, beklediğimden küçüktü, simsiyah saçları kıvrılıp tahtın yanında parlak bir havuz oluşturuyordu. Teni pürüzsüz, solgun ve mükemmeldi; ağzının pembe bir kıvrımı vardı ve gözleri o kadar açık kahverengiydi ki altın rengi gibi görünüyordu.

Hiç de sıcak olmayan, kurnaz, entrika peşinde, soğuk gözler.

Onun solunda, hafifçe uzağa koyulmuş daha küçük bir koltukta Lia Mara oturuyordu. Ormanda geçen günlerden sonra kırmızı saçlarının gün ışığında parladığını, dudaklarının nasıl da doğru zaman geldiğinde paylaşacağı bir sır saklıyor gibi görüldüğünü unutmuştum. Hoş, sıcak ve dürüst görünüyordu ve ben, tüm gücümle onu yanımda durması için platformdan çekmek istiyordum.

Gözlerime bakmıyordu.

Sen bir prenssin ve ben bir prenses değilim.

Daha önce tam olarak anlamamıştım. Şimdi anlıyordum.

Karis Luran yukarıdan bana bakıyordu. "Daha önce hiç prense dönüşen bir muhafıza bakacağımı düşünmemiştim," dedi. "Olaylar nasıl da lehinize gelişti."

Sözleri iltifat gibiydi ama yerimi hatırlatmaları için ölçülü ve ağırlardı da. Neyse ki yıllarımı Kordiyar kraliyet ailesine hizmet ederek geçirmiştım. *Rhen'e* hizmet ederek bir sonsuzluk geçirmiştım. Elinden geleni deneyebilirdi ama dayandığım saçmalıklara yaklaşabileceğinden şüpheliydim.

"Evet, Majesteleri," dedim düz bir şekilde. "Ben de size potansiyel bir müttefik olarak bakacağımı hiç düşünmemiştim. Kader bizi nasıl da bağlıyor."

İncecik gülümsedi. "Küçük kardeşinizden daha kibarsınız."

Kardeş kelimesi, içimden bir ürperti geçmesine sebep oldu ama bunu göstermemem gerektiğini biliyordum. "Sıradan yetiştirilme tarzımın suçu diyelim."

Buna sesli bir şekilde güldü ve bu sefer gülümsemesi biraz daha içtendi. "Sanırım sizi daha çok seveceğim." Bakışları beni aşip Jake'in durduğu tarafa döndü. "Yanındaki Disi Prensi Jacob mı?" dedi. "Siz de anlaşma yaptınız mı?"

Benimle alay mı ediyor yoksa *Rhen'in* yaptığı gibi onu kandırıp kandırmayacağını mı görmeye çalışıyor, emin değildim ama iki durumda da önemi yoktu. Gerçeğe dair şüpheleri vardı – ya da eğer Lia Mara yolculuğumuzdan bahsettiyse büyük olasılıkla gerçeği *biliyordu*. "Disi, Kordiyar insanlarını sizin istilanıza karşı birleştirmek için bir düzmeceydi."

Nolla Verin sesli bir şekilde içini çekti ve annesine bir şeyler fısıldadı.

Gözlerimi Karis Luran'dan ayırmadım. "Jake kendi başına zorlu bir müttefiktir."

"Öyle mi?" Gülümsedi. "Göreceğiz."

Bu, herhangi bir anlama geliyor olabilir.

"Birlikte yolculuk ettiğimiz sırpençe nerede?" dedim. "Ona ne oldu?"

Gözleri merakla parıldadı. "Syhl Koyağı ile olan anlaşmasını bozdu, Majesteleri. Ben onunla görüşmeyi uygun bulana kadar hapiste olacak."

Yine unvan kullanarak bana hakaret mi ediyor yoksa bunu kabul mü ediyor, bilmiyordum – ama tek düşünebildiğim İisak'ti, yeniden kafese koyulmuştu.

“Endişeli görünüyorsunuz,” dedi Karis Luran.

“Hayatımı kurtarmama yardım etti,” dedim. “Ve kızınızın hayatını.” Durdum. “Antlaşmanızı bilmiyorum ama eminim hoşgörüyü hak ediyordur.”

Elini salladı. “Sözlerinizi düşüneceğim ama o yaratıktan bahsetmek istemiyorum.”

“Nasil isterseniz, Majesteleri.” Bir baş selamı verdim.

Bakışları keskinleşti. Gümüş cehennemler. Küçük bir gecikmeyi ama fark etmişti.

Dudağı hafifçe kıvrıldı. “Eminim Prens Rhen’le anlaşma yapmak istediğimizi biliyorsunuzdur.”

“Biliyorum.”

“Kendisi yasal vâris olmadığı için sanıyorum bu anlaşmayı sizinle görüşmemiz gerekecek.”

“Koşullarınızı duymak isterim.”

“Sizin bana sunabileceğinizden çok daha fazlasını size sunabileceğimin farkındasınızdır. Sırtınızdaki giysilerden başka pek bir şeyiniz olmadan sınıma geldiğinizi görüyorum.”

“Şartlarınızı duymak isteyen başka bir Kordiyar vârisi taşıyor musunuz? Ben tek olabileceğimi düşünmüştüm.”

Hareketsiz kaldı. “Benimle oyun oynama, evlat.”

Ses tonundaki keskinliği duymuştum, kendiminkini de ona uydurdum. “Ben Prens Rhen değilim, Kral Broderick de değilim,” dedim. “İkisinin üstündeki tesiriniz bana işlemez. Sarayınıza hiçbir şeyim olmadan gelmiş olabilirim ama bu, benden hiçbir şey alamayacağınız anlamına da geliyor.”

“Canını alabilirim,” dedi öfkeyle.

“Prens Rhen çoktan denedi,” dedim. “Casusunuza mesaj gönderin. Sonucu sorun. Ben beklerim.”

Kendini doğrulttu fakat ben daha çok yanda oturan Lia Mara'ya dikkat kesilmiştim, gözleri büyümüştü ve bana kilitlenmişlerdi. Ona baktığımda bakışlarını kaçırdı.

Tekrar Karis Luran'a dönüp platforma doğru bir adım attım. "Gümüş istemiyorum, güç de aramıyorum. Eğer tahtı alacaksam, eğer *Syhl Koyağı ile müttefik olacaksam*, insanlarımların ve Kordiyar'ın iyiliğı için olacak. Başka bir sebep için değil. İttifak konuşmak istiyorsanız birbirimize eşitimiz olarak davranacağız ve ortak amaçlarımızı tartışacağız. Ama başıma taç geçirip beni kuklanız olarak kullanabileceğimize inanıyorsanız çok yanılıyorsunuz."

Karis Luran koltuğına yaslanıp beni dikkatle inceledi. Bir an sonra küçük kızına doğru eğildi.

Nolla Verin kalktı, hafif vücuduyla kız kardeşinden daha inceydi, geniş bir kemer dar belini ortaya çıkarmıştı. Bana yaklaşırken kalçaları sallanıyordu. Yay konusunda hızlı olabilirdi, at üstünde muhteşem olabilirdi ama o antilopu on adım bile taşıyamazdı.

Biraz payı olsa da güç yüzünden değildi. Mizacı yüzündendi. Bakışları küçümseyiciydi. Antilopu vurabilirdi ama diğerlerine onu taşımalarını emrederdi.

Lia Mara vâris ilan edilmemiş olabilirdi fakat hâlâ kraliçenin kızıydı. Şimdiye dek, yani ormanda geçen süre zarfında, hiç emir vermediğini fark ettim. Tek bir emir bile vermemişti.

Ölmekte olan bir kadının elini tutmak için çamura oturmuş, onun hayatını kurtarmam için yalvarmıştı.

Nolla Verin elini bana uzattı. "Ben müstakbel kraliçeyim," dedi, sesi bile güzeldi, yumuşak ve melodik. Bana doğru eğildi ve kirpiklerinin arasından baktı. "Syhl Koyağı'nı yönetmek için bir krala ihtiyacım yok, tıpkı sizin Kordiyar'ı yönetmek için kraliçeye ihtiyacınız olmadığı gibi. Ama birlikte,

insanlarımıza evlilik yoluyla huzur ve refah getireceğimizi kanıtlayabileceğimizi umuyorum. Sizce de öyle değil mi?”

Parmaklarını elimin içine aldım ve Rhen’in defalarca yaptığı-
nı gördüğüm gibi dudaklarımı elinin arkasına hafifçe değdirdim.
Bu konuda çok dikkatli olmalıydım. “Aynı fikirdeyiz, leydim.”

Doğrulduğumda dudakları, dudaklarıma değecek kadar
yaklaştı. “Bence yarın akşam küçük bir kutlama yapmalıyız,
kız kardeşimin dönüşünü kutlamak için. Sizi Kraliyet Hane-
danları’yla tanıştırmak isterim, böylelikle Syhl Koyağı’nın su-
nabileceği şeyleri görmüş olursunuz.”

Eli, elimden çekilmemişti. “Onur duyarım.”

“Ve belki yarın sabah at gezintisine çıkarız?” Sesi yumuşa-
dı. “Özel olarak?”

Bu, kulağa tuzak gibi geliyordu. “Belki bana ustası oldu-
ğunuz atlı oyunlardan birkaçını gösterirsiniz,” dedim. “Kar-
deşiniz yeteneklerinizden övgüyle bahsetti.”

Nolla Verin’in yüzü sevinçle parladı. “Öyle mi?” Lia Ma-
ra’ya baktı ve ilk kez ses tonu samimi bir sıcaklıkla doldu.
“Teşekkürler, sevgili kardeşim.”

“Elbette.” Lia Mara’nın sesi, kardeşininkine kıyasla, can-
sızdı. “Herkes senin yeteneklerini biliyor.”

Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydı.

Keşke *ben* bunu yapmak zorunda kalmasaydım.

Nolla Verin bana döndü, sonra parmaklarımı sıktı. “Yarın
görüşmek üzere öyleyse, Prens Grey?”

“Evet, leydim. Yarın.”

Nolla Verin’i geçip arkasındaki kız kardeşinin sıcak, da-
vetkâr gözlerine bakmak yerine, onun yüzüne bakmak için
bütün gücümü kullanmam gerekmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Ertesi sabah serin ve berrak bir şafak sökmüştü. Yağmur gitmiş, arkasında dağlarda uğuldayan bir rüzgâr bırakmıştı. Şehrin evlerinin çatılarında gün ışığı parıltıyor, fırtınadan kalan yağmur damlalarını aydınlatıyordu.

Daha fazla yağmur yağmasını dilemiştim, böylece Nolla Verin at sürüş yetenekleri konusundaki gösterisini ertelemek zorunda kalacaktı. Ama muhtemelen bu, bir iç mekân aktivitesiyle sonuçlanırdı. Kız kardeşimin bir zar oyunu için kıkırdayışının, Grey'e karşı gözlerini kırptırışının düşüncesi bile kaleyi yakmak istemem için yeterliydi.

Ormanda geçen onca gün boyunca odamın kitaplarımla penceremin kenarına saklanabileceğim sessiz rahatlığını özlemiştim. Fakat bugün huzursuzdum. Tycho'nun sessiz şakalarını özlüyordum. Noah'nın sonsuz bilgisini özlüyordum. Jake'in huysuz iğnelemelerini ve Isak'ın vahşi yeteneklerini bile özlüyordum.

Isak. Annemin sırpençe için planlarını bilmiyordum ama Grey onu özgür bırakmadan önce de tutsak olduğunu biliyordum. Esarete dönmeyi nasıl karşıladığını merak ediyordum.

Kapımda bekleyen yeni muhafızlarım vardı. Conys ve Bea. İkisi de kadındı, ikisi de katı yüzlü ve görev başındayken soğuktu. İkisi de annem tarafından seçilmişti. Sorra ve Parrish ile paylaştığımız sıcak aşinalık gitmişti. Onu bulup özür dilemek istiyordum. Üzüntüsünü paylaşmak. İşleri yoluna koymak. Ne zaman onu görmek istediğimi söylesem sarayda başka işlere verildiğini söylüyorlardı.

Bugün sormayacaktım. Iisak'i ziyaret edecek ve Parrish'i kendim bulmak için elimden geleni yapacaktım. Elbisemin üstüne bir kemer bağladım, saçımı gevşek bir örgüyle topladım ve tek kelime etmeden muhafızlarımın yanından geçtim.

Conys ve Bea sessiz gölgeler gibi peşime düştüler ama beni sorgulamadılar. Daha sonra konumumu anneme bildireceklerinden emindim ama Grey'in ittifak düşünceleriyle benimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olacağını umuyordum. Geçmişte hep öyle olmuştu.

Nolla Verin ve Grey'i -ya da annemi- görmemek için kasıtlı olarak saraydaki en uzun yoldan gittim.

Bir köşeyi döndüm ve neredeyse Tycho'yu ezecektim.

Hemen geri çekilip kekeleydi. "Lia Mara! Şey, affedin. Leydim." Kızarıklık yanaklarını buldu ve selam vermeye çalıştı. "Ma... Majesteleri?"

Yaptığı her şeyde o kadar içtendi ki gülümsemeden edemedim. "Tycho. Biz arkadaşız. Bana Lia Mara de."

Gözleri muhafızlarıma döndü, sonra da yüzüme. "Burada işler farklı."

Bu yorumu yüzümdeki gülümsemeyi götürmüştü. "Sen ve benim aramda farklı değildir eminim."

Sırtıttı. "Öyle olsun."

"Nereye koşuyordun?"

"Grey, Nolla Verin ile bu sabahki gezilerinde ona eşlik etmemi istemişti..."

“Ah.” Dudaklarım çizgi hâline geldi.

“...ama kardeşin, ikisinin birbirlerini özel olarak tanımalarına izin verilmesi gerektiği konusunda çok ikna ediciydi.”

Sahneyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Nolla Verin *ikna edici* olmak için Tycho’nun parmak eklemlerinin üstüne binici kırbacını indirebilirdi – gerçi Grey’in önünde yapmazdı muhtemelen. “Ah, eminim öyledir.”

“Jake de reddedildi ama o Noah’yla birlikte yatağa döneceğini söyledi.” Bir kızarıklık daha yanaklarını bulmuştu.

“Eh, gidecek yerin yoksa bana zindanlara kadar eşlik etmek ister misin?”

Kaşları kalktı. “Zindan mı?”

“Evet. İsak’i ziyaret edeceğim.”

Dudaklarından bir soluk kurtuldu. “Ha. Onu görebilir miyiz? Evet. Evet, elbette.” Sonra gözleri büyüdü. “Bekle. Bir dakika, lütfen.”

“Tabii ki.”

Koridorda koşup birkaç dakika sonra telaşla geri geldi. Muhafızlarıma baktı, kıpırdanmayı bırakıp doğruldu ve kolunu bana uzattı. Bu, burada gelenek değildi ama çok çabalıyordu, ben de Kordiyar’da leydilerin yaptığını gördüğüm gibi onun dirseğine tutundum. Kol kola meşale ile aydınlatılmış koridorlarda yürüdük.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedim ona, söylediğimde içtendim. Tycho ormanda hep biraz vahşi görünüyordu, saçları hep dağınıktı ve gözleri kuşkuyla dikkat kesilmekten dolayı gölgeliydi. Bugün temizdi, altın rengi saçları düzgünce taranmış ve bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ceketinin kesimi omuzlarını geniş göstermiş ve botlar boyuna birkaç santim eklemiş; onu daha az oğlan, daha çok genç bir adam gibi göstermişti.

Çekinerek bana baktı. “Teşekkür ederim. Sen de öyle.”

Merdivenler iyi aydınlatılmıştı fakat Tycho aşağı inmeden önce tereddüt etti. Zindanlarda çok az kişi vardı – dolayısıyla çok az muhafız koruması vardı. Taş Hücre, esirleri herhangi bir süre tutmak için Syhl Koyağı'nın batısında yer alıyordu. Aşağıda tek bir muhafız bekliyordu, bir gözünde yara olan, kır saçlı, yaşlıca bir adam. Beni gördüğünde bir kez daha baktı ve ayağının üstünde sendeledi fakat baş selamı verip, meraklı bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Bu saraydaki kimsenin benden korkması için bir sebep yoktu.

"Majesteleri," dedi Syssalah dilinde. "Zindana mı geldiniz?" Sanki kaybolmuş olabilirmişim gibi sormuştu.

"Evet," dedim. "Sırpençeyi görmek istiyorum."

Muhafız yüzünü buruşturup hızlıca nefes aldı. "Ona kahvaltı getirdiğimde neredeyse kolumu koparıyordu. Bence yukarıda daha güvende olursunuz."

Yanımda, Tycho'nun eli dirseğimde gerildi, parmaklarımla onun parmaklarını sıvazladım. "İsak birden fazla kez bizim hayatımızı kurtardı. Kolum konusunda şansımı denemek isterim."

Muhafız başını sallayıp elini hücrelere doğru uzattı. "Onu en sonuncusuna koydular."

Yürümeye başlamıştım ki arkamdan seslendi. "O nankör yaratığa söyleyin, penceresi olan tek hücreyi aldı."

Hücreye ulaştığımızda muhafızın haklı olduğunu fark ettim: Küçük bir pencere, tavana yakın bir yerden ışık girmesine izin veriyordu. Fakat hücre gerçekten çok küçüktü, anca iki-üç metrelikti; dört metrelik kanat genişliği olan bir yaratık şöyle dursun, bir insana bile yetecek kadar yer yoktu. İsak'ın kanatları arkasında sımsıkı katlanmıştı, gölgelerin arasına çekilmişti. Siyah gözleri meşale ışığında parlıyordu. Demir bir kâse karşı köşede ters dönmüş, taş duvara yemek saçılmıştı. Ormandaki çiğ et diyetini düşündüm ve onu neyle beslemeye çalıştıklarını merak ettim. Yulaf lapası gibi görünüyordu.

Bunun kasıtlı olup olmadığını düşündüm. Sonra, diğer pek çok hücre müsaitken bunun seçilmesini düşündüm. An-nemi düşündüm.

Bütün bunlar kasıtlıydı.

Ne bedel talep edeceğini merak ediyordum. Öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Sırpençe bizi gördüğüne şaşkırmamış gibiydi. "Nankör, öyle mi?" dedi.

İlk önce Tycho parmaklıklara gitti. "İyi misin?"

"Kafesteyim, evlat. Kafesteki hiçbir şey iyi sayılmaz." Arkamda gizlenen muhafızlara dişlerini çıkardı, ben de ellerimi parmaklıklara dayamaya kalksam ne yaparlar diye merak ettim.

Tycho elini cebine daldırıp bir mendil çıkardı. "Hizmetçiler odama hayvan parçaları bırakmadılar," dedi acı acı, "ama sana kek ve etli turta getirdim."

Demek *bunun* için odasına geri dönmüştü.

İisak teklifle afallamış görünüyordu, sarılmış yiyecekleri Tycho'dan almak için yerinden doğruldu. Bıçak kadar keskin pençeleri oğlanın parmaklarına şaşırtıcı bir naziklikle dokundu.

"Müteşekkirim." İisak tekrar gölgelere çekildi fakat yiyeceği açmadı. Gerçekten yiyip yemeyeceğini merak ettim.

"Nezakatinin seni kırılğan yapmasına izin verme," dedi İisak. O karanlık gözleri bana dönmüştü. "Aynı şey sizin için de geçerli, Prenses."

"Kırılğan olma konusunda endişeli değilim."

Üzgünce gülümsedi. "Öyleyse tavsiyem çok geç verilmiş gibi görünüyor."

Tycho uyarıyı duymazlıktan geldi. "Neden zindandasın?" dedi. "Sana zarar verecekler mi?"

"Kraliçe pazarlık ve borçlara düşkündür. İhlalimin pahalıya mal olacağını açıkça belirtti. Endişelenme, evlat. Aylarımı kafeste geçirdim. Sabırlı olabilirim."

“Neye mal olacak?” dedim.

Cevap olarak dikkatle beni inceledi.

Parmaklıklara yaklaştım, Bea ve Conys benimle birlikte hareket etti fakat beni durdurmadılar. “Aradığın şey onda mıymış?” diye sordum sessizce.

Gözleri kapandı ve parmaklıkların arasında soğuk bir hava esti. “Hayır.”

Hayır.

Gizlice eve gidebilirdi ama şansını denemişti.

“Emin misin?” dedi Tycho hızlıca. “Ya...”

“Eminim,” dedi Iisak.

“Neydi o?” dedim. “Eğer söylersen, eğer sana yardım edebilirsem...”

“Bana yardım edemezsiniz.” İçini çekti ve arkasındaki taş duvarda bir buz tabakası belirdi.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen, bırak sana yardım edeyim.”

“Bana yardım edemezsiniz, Prenses. Anneniz sizin karşınızda geri çekilmez. Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz.”

Kızardım. “Yine de denerdim.”

“Deneyeceğinizi biliyorum. Bu yüzden nezaket ve kırılganlık konusundaki derse fena hâlde ihtiyacınız var.”

Kaşlarımı çattım.

Iisak elini salladı. “Pazarlık ve sırlardan bahsettiğimiz yer. Genç Prens nerede?”

Grey hakkında düşünmek istemiyordum. Keşke mağarada sırlarımızı fısıldarken ellerini yanaklarımdan çekmeseydim.

Çok keşke diyordum ve keşkeler hiç işe yaramıyordu. Sırtımı doğrulttum. “Kız kardeşime eşlik ediyor. *Gerçek* Prenses’e.”

“Eşlik?”

“Evet.”

Tycho bana baktı, sonra muhafızlarıma göz attı ve hiçbir şey söylemedi.

“Ziyaret ettiğiniz kişi ben olmamalıyım o hâlde,” dedi Iisak.

Omuzlarımı doğrulttum. “Kraliçe, Kordiyar’la anlaşma yapmak istiyor. Grey ve Nolla Verin’in iyi anlaşacaklarından eminim. Mahremiyeti hak ediyorlar.”

Iisak güldü, dişleri ışıktı parlıyordu. Aniden gülüşü, ondan daha önce hiç duymadığım vahşi bir kükremeye dönüştü ve gölgelere daha da sokuldu.

“Lia Mara.” Arkamdan annemin sesi geldi.

Zıplayıp döndüm ve sırtımı parmaklıklara yapıştırdım. “Evet. Anne.” Tycho da benim kadar şok olmuş görünüyordu. Çabucak eğildi ve kendini gölgelere çekmeye çalıştı. Yapabilse kendini sırpençenin hücrelerine sokardı sanırım.

Ben de öyle. Annemin gözleri alev saçıyordu. “Bu yaratıkla ilgili planlarım seni ilgilendirmez.”

“Ben düşünmüştüm ki... Düşündüm ki onun adına konuşabilirim...”

“Hayır. Konuşamazsın. Antlaşmayı bozdu ve cezasının farkında. Hemen odana dön.”

Tycho’nun elini yakaladım ve annem başka fikirlere kapılmadan önce onu önümde sürükledim.

Merdivenleri çıkarken sesini duydum, alçak ve ölümcüldü. “Benim sevgili korkunç yaratığım. Önce bilgiyle başlayacağız, sonra benim için ne yapabileceğini konuşacağız...”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

GREY

Taht odasında Karis Luran'la yüzleşmeyi ya da tozlu arena-
da Dustan'la karşılaşmayı tercih ederdim.

Neredeyse Demir Gül'ün avlusunda Rhen'le karşılaşmayı
tercih edecektim.

Aslında, Kordiyar sınırındaki o mağarada, nefesimin Lia
Mara'nınkiyle karışmasını tercih ederdim. Onu öpmeliydim.
Kraliçe olması için pazarlık etmeliydim. Aramızdaki çekimin
bizi nereye götüreceğini görmek için bir gece daha yolculuk
yapmak isteğiyle kadere yalvarmalıyım.

Bunun yerine at yarışına katılmaya getirilmiştim.

Nolla Verin şehirde hızlı bir ritim tutturmuş, sokaklarda
çevresine dikkat etmeksizin eşkin' gidiyordu. Yetenekli bir
binici olduğu açıktı ama insanlarına biraz daha önem vere-
bilirdi. Keskin köşelerden döner ve dar yollardan geçerken
birden fazla kişi yoldan kaçmıştı.

Muhafızlar peşimizden geliyor, hiçbiri önden gitmiyordu.
Bu beni şaşırtmıştı. Belki giderlerdi ama Nolla Verin şehirde

* Atın aralıksız ve düzenli adımlarla hızlı yürüyüşü. (e.n.)

kendi düzensiz yolunu buluyor, muhafızları da yetişmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. İnsanlar Prenses'lerine yol vermek için çabucak çekiliyor ancak Kraliyet Muhafızları'ndan o kadar hızlı kaçamıyorlardı. Bu yüzden daha kalabalık sokaklarda birazını kaybetmiştik. Bir muhafız olarak bunu yorucu bulurdum.

Kordiyar tahtının sözde vârisi olarak da bunu yorucu buluyordum.

Nolla Verin başı çekiyordu ama fazla önde değildi. Şehri biliyor olmanın avantajına sahipti. Hafif ve çaba harcamadan dönebilen bir ata binmenin. Varış yerini biliyor olmanın avantajına sahipti.

Beni attan düşürmeye çalışıp çalışmadığını düşünmeye başlamıştım ancak ben üç yüzden fazla döngü boyunca, vaktimi Kordiyar'ın bütün ormanlarında canavardan kaçarak geçirmiştım. İstedığı keskin virajı dönebilirdi; beni bu attan düşüremezdi.

Bundan zevk almalıydim. Atları severdim. *Meydan okumaları* severdim.

Ama İsak için endişeliydim. Lia Mara için endişeliydim. Nolla Verin'in peşinde saraydan çıkarken onunla karşılaşmayı ummuştum ama koridorlar çoğunlukla boştu. Kristal Şehir'de sakin bir sürüş yapacağımızı, bu süreç boyunca birbirimize sorular sorabileceğimizi düşünmüştüm. Ama Nolla Verin kale arazisinden fırlayıp çıkmıştı ve belli ki benim de onu kovalamamı bekliyordu.

Ben de kovalıyordum.

Lia Mara'yla ormanda antilopu taşırken insanların, benimkilerden çok da farklı olmadığı konusunda yaptığımız konuşmayı düşündüm. Muhafız olarak geçirdiğim eğitim yıllarında öğrendiklerimle doğrudan çelişiyordu ama sözleri, düşüncelerime sinmişti ve gitmeyi reddediyorlardı.

Lia Mara'nın insanlarıyla görüşmek istiyordum.

Bunu Lia Mara yanımdayken yapmak istiyordum.

Bunun yerine dörtlü giden kız kardeşini kovalıyordum. İnsanlar ve binalar gri, kırmızı ve kahverengi bulanıklıklar olarak yanımdan geçiyor, güneş camın ve gümüş çizgili taşların üstünden yansıyor.

Derken karşımızda bir kadın çılgın attı ve küçük bir şekil önümüze çıktı. Nolla Verin'in parlak siyah saçları arkasında bayrak gibi sallanıyor, durma belirtisi göstermiyordu. Onun dizginine ulaşamazdım ama topuğumu atıma dayadım, onun atını sıkıştırdım ve yana çekilmeye zorladım.

Omzunun üstünden şaşkın bir bakış attı fakat ben çoktan dizginlerimi bir elime dolamış, eyerime sertçe oturmuştum. Atım anında karşılık vermişti, ben bir avuç kumaş yakalamak için eğilirken toynakları yolda kaydı. Muhafızlar dörtlü yanımdan geçmeden hemen önce çocuğu yerden kaldırıp kollarımın arasına aldım.

At, kovalamacaya katılma isteğiyle tutuşuma karşılık verip mücadele etti. Sıkıca tutup çocuğa baktım. Parlak siyah saçları ve sıcak kahverengi bir teni olan dört yaşlarında bir kızdı. Yüz ifadesi hayret ve dehşet arasında bir yerde donmuştu.

"Sakin ol," dedim ona ama söylediklerimi anlamadığı beliydi. Komik bir surat yaptığımda küçük bir gülümseme yüzünde belirdi. Bir tane daha denedim ve bu kez gerçekten gülümsedi. "*Fell siralla*," diye fısıldadım alaycı bir sesle. Kız kıkırdadı.

Yanımda bir kadın belirdi, hızla konuşuyordu, ses tonu özür diler gibiydi. Kirpiklerinde yaşlar parlıyordu. Küçük kız çoktan ona uzanmaya başlamıştı, onu annesine doğru indirdim.

Nolla Verin ve muhafızlar geri dönmüştü. Kadın Veliaht Prenses'e reverans yapıyor, kızını sıkı sıkı tutup daha da hızlı konuşuyordu.

Nolla Verin onu tamamen görmezlikten geldi. Dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle bana baktı. "O kadın, çocuğuna sahip çıkmalıydı."

"Prenses'leri de atına sahip çıkmalıydı."

Gülümseme kayboldu. Dudakları sıkıldı. O an tam da anesi gibi görünüyordu.

Onu kızdırmamalıydım. Burada olanlara bel bağlayan çok şey vardı. "Ya da belki atınız o kadar hızlı gidiyordu ki küçük kızı görmediniz."

Bir parça gülümseme dudaklarına geri döndü. "Belki. Bana yetişmekte zorlandığınızı fark ettim."

"Nasıl zorlanmam? Çok yetenekli olduğunuz ortada."

Gülümseme genişledi ve kadına dikkatini vermeksizin arkasına döndü. Kabalığını vurgulamak ya da peşinden gitmekten başka seçeneğim kalmamıştı, bu yüzden atımı ilerlettim ve *Keşke kadına verecek param olsaydı*, diye düşündüm.

Kadın, anlayamadığım kelimelerle arkamdan seslendi.

"Ne diyor?" diye sordum Nolla Verin'e.

Ağzı gerildi. "Teşekkür ediyor."

"Ah."

Haylaz bir bakış attı. "Saraya kadar yarışalım mı?"

Daha fazla masumu ezmek mi istiyorsun? diye düşündüm. Ama bunun yerine, "Elbette, Majesteleri," dedim. "Önden başlamak ister misiniz?"

Yüzü muzır bir hâl aldı ve atı, öne atıldı. Alaycı bir ses arkasından süzüldü: "İlk sırayı bana verdiğiniz için pişman olacaksınız, Prens Grey."

Hayır, güneş ışığında bir yürüyüşün tadını çıkaracaktım. Bir dakikalık molaya ihtiyacım vardı. Ya da bir saatlik.

Rhen, Kordiyar'ı kurtarmak için insanlarını birleştirmeye çalışırken, saray entrikalarının üstesinden ustaca gelebiliyor-muş gibi görünüyordu. Syhl Koyağı'nda bir gün geçirmiştim

ve bütün sorunlara kılıcımın ucuyla çözüm *bulabilmeyi* diliyordum.

İki muhafız benimle yürümek için geride kalmıştı. İsimleri Talfor ve Cortney'ydi, ikisi de ilgisiz görünecek kadar rollerine aşınaydı. Ancak yürürken gözlerinin benim üstümde olduğunu hissediyordum.

"O kızı ezmezdik," dedi Cortney sonunda, aksanı o kadar belirgindi ki sözlerini anlamam bir ânımı aldı.

Başımı salladım fakat bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

"Nolla Verin çok kararlıdır," diye ekledi Talfor. "Asla geri çekilmez. Bu yüzden kraliçe olmaya bu kadar uygun."

"Takdire şayan bir özelliktir eminim," dedim.

"O kadın sadece teşekkür etmedi," dedi Cortney.

Talfor ona Syssalah dilinde çıkıştı, Cortney başını çevirdi. Alt rütbeden birini azarlayan kıdemli askerin ses tonunu iyi bilirdim, bu yüzden Talfor'a dönmeden önce bekledim. "Bana ne dediğini söyle."

Onlara, bana itaat etmeleri söylendi mi bilmiyordum ama kaşlarını çatıp üniformasının yakasını çekti. Bu yeterince şey söylüyordu.

"*Tam olarak* ne söylediğini," diye ekledim.

"Alışılmadık nezaketiniz için müteşekkire olduğunu söyledi." Gözleri çok fazla şey söylediği konusunda endişeliydi çünkü çabucak ekledi: "Belki de devam etmeliyiz. Nolla Verin'e yetişme umudunuz varsa..."

"Pek umudum yok," dedim, omuz silkip atımı dörtlüye koşturmak için bir girişimde bulunmayarak. "Çok hızlı." Şimdi yavaş yavaş ilerliyorduk. Dükkân sahipleri ve sokak satıcıları bize merakla bakıyordu. Rhen, insanlarıyla arasındaki mesafeyi koruyor olabilirdi ama yine de onların arasında gezerdi. Sırf bir oyun için kesinlikle onları ezmezdi.

Keşke Rhen'i düşüncelerimden çıkarabilseydim.

Muhafız gibi düşünmeyi bırakıp bir prens gibi düşünmeliydim. Sokaklarda kimseyi kovalamama gerek yoktu.

Cortney'ye bakıp hafifçe güldüm. "Paranız var mı? Size geri verildiğinden emin olurum. Burada meyhane yerine geçen bir yere uğramaya hayır demem."

Kadın şok olmuş görünüyordu, Talfor'a bakış attı. Adam omuz silkti.

Cortney'nin gözleri benimkilerle buluştu ve tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Elbette, Majesteleri. Bir yer biliyorum."

Üstünde cızırdayan biftek ve dilime mayhoş gelen kırmızı bir sos olan kızarmış bir tür kök sebzesi parçaları yedik. Başta Talfor ve Cortney sözlerini dikkatli seçip ölçülü yorumlar yapıyordu. Ama düzgün muhafızlara benziyorlardı, ben de rahat davrandım. Sonunda onlar da bana ayak uydurdu.

"Bazılarımız hemen taht odasında kılıcınızı çekeceğinizi düşündü," dedi Talfor. Tabağında küçük bir parça bifteği bölüdü. "Oracıkta tahtı talep edeceğinizi."

"Üç düzine muhafızla çevriliyken mi?" dedim. "Aptal olduğumu da düşündünüz mü?"

Cortney kıkırdadı. "Diğerleri denemişti."

Bıçağım kalakaldı. "Kraliçeye suikast düzenlemeye mi çalıştılar?"

"Ah, evet. Sürekli olur. Kraliçe bir vâris ilan etmiş olabilir ama öldürülürse, yasa gereği kim öldürdüyse hükümdar o olur."

Talfor güldü. "Ya sonra? Karnına bıçağı saplayacak bir sonraki adam ya da kadını mı bekler? Ben almayayım, teşekkürler."

Yorumun ilk kısmı yüzünden donup kalmıştım. Rhen'in bunu bilip bilmediğini merak ettim.

İlk düşüncemin Rhen olmasından nefret ediyordum.

Ama muhafızlar haklıydı. Taht odasında kılıç çekecek ol-
sam, muhtemelen Karis Luran'a dokunamadan ölürdüm. Ve
onu öldürmeyi başarsam bile bu adam ve kadınların bana
diz çökeceklerinden son derece şüpheliydim.

Cortney konuştu, sesi kara mizahla gaddarlaşmıştı. "Biri
kraliçeyi öldürecek olursa o kişiyi tutar, Nolla Verin'in onu
öldürmesine izin veririz."

"Şyhl Koyağı insanları çok sadık görünüyor." Bir parça
daha et bölüp ağzıma atmaya zorladım.

Bakıştılar ve benim onlarla alay edip etmediğimi düşün-
düklerini anladım.

"Gerçekten," dedim ve ciddiydim. "Sadece bir gündür bu-
radayım ama kimsenin kraliçeden kötü bahsettiğini duyma-
dım. Hoşnutsuz bakışlar ya da kraliyet ailesine karşı rahatsız-
lık belirtileri görmedim."

"Hiçbirine müsamaha gösterilmez," dedi Cortney. Ho-
murdandı. "Taş Hücre *sadık insanlarla* dolu değil."

Talfor beni inceliyordu. "Çok şey fark etmişsiniz?"

"Bir kez muhafız oldun mu hep muhafız olursun."

Bir kez daha bakıştılar fakat bu sefer Talfor gülümsedi.
"Bu artık doğru değil gibi, Majesteleri."

Cortney masaya doğru eğildi. Sesini alçalttı. "Sihir yapı-
bildiğiniz doğru mu?"

Talfor tekrar onu payladı, gülümsedim. "Sorun değil. Be-
nimle özgürce konuşun."

Bakıştılar ve ardından Talfor mahcup bir şekilde sordu,
"O zaman, doğru mu?"

"Evet."

"Bize gösterir misiniz?" dedi Cortney.

Saraydan biri eninde sonunda bir gösteri isteyecekti ve
ben Karis Luran'ın bütün konseyinin önünde yapmaktansa

burada, meyhanenin sessizliğinde yapmayı tercih ederdim. Hançerimi çektim, telaşla doğruldular fakat çabucak onu avucuma dayadım. Kan hemen birikmişti fakat artık sihri nasıl bulacağımı biliyordum. Yara zahmetsizce kapandı.

Talfor masadan geri sıçradı. Cortney şüpheyle bakıyordu.

Kanı sildim ve hafifçe kızarak bardağımdan bir yudum aldım. "Gördüğünüz gibi."

Tekrar bakiştılar. Cortney kolunu masaya koydu, sonra kendi bıçağını çekti. "Bana da yap."

Elimi yaranın üstüne kapatıp nazikçe sihri aramıza yönelttim. Yaranın iyileştiğini hissedebiliyordum ama eğer yapamadıysam tepkisini belli ederdi. Muhafızın gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Syssalah dilinde bir şeyler söyledi, ardından kanı sildi.

"Kraliçe çok etkilenecek," dedi Talfor.

"İyileştirmekten çok, zarar vermeye değer verdiğini sanıyorum," dedim.

Yutkundu. "Evet, şey... İyileştirmek de çok faydalı."

"İyileştirmeyi aynı kolaylıkla geri alabilirim. Göstermemi ister misiniz?"

Geri çekildi. "Gerek yok." Boğazını temizledi ve beni daha büyük bir saygıyla inceledi. "Majesteleri."

Hizmetçi bir kız gelip tabaklarımızı aldı ve bardaklarımıza elma şarabı doldurdu. Cortney, "Nolla Verin bizim dönmemizi bekliyordur," dedi.

"Evet," dedim. Kalkmak için harekete geçmedim. "Kart taşır mısın, Talfor?"

Rahatsızca meyhanenin önüne göz attı. "Kraliçenin misafirleri akşamüstü gelmeye başlayacaktır."

"Bu, hayır demek mi?"

Kederle bana baktı. "Nolla Verin bundan hoşlanmayacak."

"Bana gardiyanlık mı yapmanız gerekiyor?" dedim. "Zamanında dönmezsek cezalandırılacak mısınız?"

Talfor sarsılmış görünüyordu. "Emirlerimiz sizi tehlikeden korumak içindir." Cortney'ye göz attı. "Ve sizi iyi karşılanmış hissettirmek için."

"Bravo öyleyse."

Hâlâ kararsız görünüyorlardı.

Eğilip sesimi alçalttım. "Ülkelerimiz arasında anlaşma yapılacaksa eşit olarak görülmeliyim. Nolla Verin açıkça bunu bir rekabet hâline getirmek istiyor. Eğer ben kazanırsam bu, Syhl Koyağı'na bir hakaret olur. Kaybedersem zayıf olarak görülürüm. Bunu kazanmanın tek yolu oynamamak."

Cortney boğazını temizledi. "Bir kez muhafız olan, hep muhafız kalırmış gerçekten."

Bu, beni gülümsetmişti. "Benim yüzümden azarlanmanızı istemem," dedim. "Eğer saraya dönmek istiyorsanız dönebiliriz. Ama ben Syhl Koyağı'nı, hükümdarları yerine halkından öğrenmeyi tercih ederim."

Muhafızlar bir kez daha bakiştılar fakat Talfor sonunda içini çekti ve kemerindeki bir keseyi çözdü. "Kordiyar'da tercih edilen eğlence şekli kart oyunu mudur?" dedi.

"Öyledir."

Avuçlarını bir araya getirdi, çanak yapıp salladı ve hareketi, çelik şingirtisi ile sonuçlandı. Ardından ellerini açtı, altı gümüş küp masada, aramızda dans etti. "Syhl Koyağı'na hoş geldiniz, Majesteleri. Burada biz zar oynarız."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Nolla Verin odamda volta atıyor, elbisesinin pembe renkli şeffaf kumaşı o yürürken etrafında salınıyordu. “Saatler oldu,” dedi.

Gözlerimi kitabımdan ayırmadım. Annemin Iisak’ten ne istiyor olabileceğini anlamak umuduyla kütüphaneden Iishellasa ile ilgili belgeler getirtmiştim. Ancak Grey, şehirde Nolla Verin’i “kaybettiğinden” beri saatlerdir bu konudan başka bir şey duyduğum yoktu. “Hı-hım.”

“Ne yapıyor olabilir?”

Sayfayı çevirdim. Şimdiye kadar Iisak’in zaten bize söylediği şeyleri öğrenmiştim: sırpençeler ve büyücülerin bir zamanlar müttefik olduğu – ve Iishellasa buz ormanına ancak büyü yoluyla ya da uçarak erişilebileceği. Iishellasa’nın kaya ve ağaçlarının onları sihir güçlerine karşı bağışık kılan özelliklere sahip olduğu söyleniyordu. Büyücüler daha sıcak iklimler bulmaya çalışmış ancak sonunda, Kordiyar Kralı tarafından yok edilmişlerdi.

Eh, çoğu yok edilmişti.

“Lia Maral”

"Affedersin, ne?"

"Sana ne yapıyor olabileceğini sordum."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Belki de fazla zorladım. Sokaktaki o çocuğun yanından geçtiğimizde kızmış görünüyordu."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Ne oldu ki?"

"Bir çocuk yola koştu. Ona zarar vermezdim ama sanki onu sokakta ezmeyi planlamışım gibi tepki verdi..."

"Nolla Verin. Grey ne yaptı?"

"Atımı yana itti ve çocuğu yakalayıp kendi atına aldı." Burnu kırıştı. "Bebek bakıcısı gibi."

Kalbimin atışı hızlandı ve Nolla Verin yanaklarıma tırmanan sıcaklığı fark etmeden başımı önümdeki kâğıtlara çevirdim. Bir sayfa daha çevirdim. "Bir hayli."

"Hayır, bebek bakıcısı gibi değil." Kızgın bir ses çıkardı ve öfkeyle kendini koltuğumun ucuna bıraktı. "Canım kardeşim, lütfen bana yardım et."

Bu, kâğıtları kenara bırakmama sebep oldu. "Neye ihtiyacın var?"

"Onu anlamam gerek. Annemin bu anlaşımdan istediğini alabilmesi için Grey'i neyin ikna edeceğini bulmalıyım." Du-dağını ısırdı. "İkinci kez reddedilmeye dayanamam."

Grey'in kalbine giden bir yol bulması için kız kardeşime yardım etmek ve annemizin amaçları doğrultusunda onu manipüle etmek adil gelmiyordu. Kaşlarını çatıttım ve saklamak için bir çaba göstermedim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Benden onu kandırmana yardım etmemi istiyorsun," dedim. "O, iyi bir adam, Nolla Verin. İyi bir kral olacağına inanıyorum."

"Ben de öyle umuyorum! Ama Kordiyar'ın o korkunç Prens'ine karşı birleşmezsek hiçbir şekilde kral olamayacak."

“Eh, belki Kristal Şehir’in sokaklarında yarış yapmak yerine, onunla *konusmayı* denersen aklını çelmekte daha başarılı olursun.”

Tekrar dudağını ısırđı, sonra iç çekti. “Galiba öyle.” Başını dizlerime dayayacak kadar uzandı. “Gerçekten çok yakışıklı. Sadece çok az konuştuğu için ona yarış yapmayı teklif etmiştim.”

Bir an sesindeki tonun ne olduğunu anlamaya çalıştım ve anladığımda kıkırdadım ve saçlarını yüzünden çektim. “Nolla Verin. Gözün mü korktu?”

Gözlerini kaldırıp bana baktı. “Biraz korktuğumu söylesem... benim için kötü düşünür müydün?” Kollarını göğsüne dolayıp içini çekti. “Çok sert biri. Ve kendini anneme karşı savunma şekli... Ben cesaret edebilir miydim, bilmiyorum.”

“Hmm.” Grey’i düşünmemek için çok çabalıyordum. Ama taht odasındaki şık giyimli ve arkasında diğerleriyle birlikte durduğu hâli gözümün önüne gelmişti. O soğuk kararlılığı gözlerine işlemişti, Kör Kovuk’taki gibi – ya da Prens Rhen’den kaçtığımız günkü gibi. Annemin karşısında, bir orduyla karşılaşsa dahi kaçmazmış gibi görünüyordu.

“Büyü yaptığını gördün mü?” dedi Nolla Verin, sesi alçak fakat merak doluydu. “Prens Rhen onu öldürtmeye çalıştığında?”

“Prens onu kırbaçlattı.” İstemsiz bir şekilde ürperdim. “Korkunçtu. Grey’in sihri Prens ve muhafızlarının bilinçsiz hâlde yığılmalarına sebep oldu. Bu şekilde kaçabildik.”

Doğrulup oturdu. “Bilinçsiz!”

“Evet. Casuslarımız başka türlü mü rapor etmişti?”

“Anneme sadece Rhen’in olduğu söylenmişti.”

“Hayır. Avludaki herkes.”

“Kaç kişi?”

“En az iki düzine.”

Şimdi gözleri büyümüştü. “Anneme söylemeliyim. Casusumuz sihrinin bu denli işe yaradığını belirtmemişti.”

Bunu söyleyerek Grey'i dezavantajlı duruma sokmuşum gibi hissettim ve kaşlarımı çattım. Ama belki kız kardeşimin biraz ihtiyatlı olması daha iyiydi. Belki duygularını yönlendirmeye çalışmazlardı.

Hiç bu kadar arada kalmış, bu kadar hazırlıksız yakalanmış hissetmemiştim. Ülkemi de dezavantajlı duruma düşürmek istemiyordum. Her şeyin merkezinde gerçek duygular ve gerçek insanlar varken bu politik oyunlar çok adaletsiz geliyordu.

Kapım çalındı. "Girin," diye seslendim neredeyse rahatlayarak.

Bir hizmetkâr kapıdan girdi ve hâlâ koltuğumda uzanmakta olan kız kardeşime selam verdi. "Majesteleri. Prens döndü. Kraliçe, Prens'in günbatımındaki akşam yemeğinde size eşlik edeceğini bildirdi."

Nolla Verin sıırttı, yüzü ay ışığı kadar aydınlıktı.

Ağzım çizgi hâline geldi. "Gidip hazırlanmalısm."

Akşam yemeği elbisem soluk yeşildi ve ışıktaki parlıyordu. Nedimelerim üzerine zümrütlerle süslenmiş, geniş, siyah bir kemer bağlamıştı. Koleksiyonumdaki ince bir kitabı, elbisemin kıvrımlarının arasında kaybolan minik çantaya gizlemiştim. Keşke burada, yemek masasında dikkatimi dağıtmak için onu okuyabilseydim. Böylece Nolla Verin'in, Grey'i benim bilgilerimi kullanarak yönlendirişini izlemekten kaçınabilirdim. Ama annemin bütün kütüphanemi yakmasını istemiyordum. O yüzden oturdum, nazikçe dinledim ve verandaya doğru sıvışmak için herkesin kaynaşıp dans etmek, içki içmek üzere masayı terk etmesini bekledim.

Kalabalık salon mumlarla aydınlatılmıştı, altın ve gümüşlerin her santimi parlıyordu. Bu "küçük toplantı" için annem

yüzden fazla insanı çağırmıştı. Çoğu, beş büyük Kraliyet Hanedanı'ndan ailelerdi. Grey, Nolla Verin ile masanın ortasında oturuyordu. Giysileri annemin verebileceklerinin en iyileriydi, renkleri Kordiyar'ın altın ve kırmızılarını çağırıyordu. Diğerleri yanında oturuyordu: Jake, Noah ve Tycho. Onlar da benzer şekilde giyinmişti.

Beyaz elbiseler içindeki Nolla Verin eliyle kolunu okşayarak Grey'e doğru eğildi. Grey'in uzun boyu ve geniş omuzları, yanında Nolla Verin'in oyuncak bebek gibi görünmesine sebep olmuştu. Küçük, ölümcül, çevik bir oyuncak bebek. Ne söylediğini duyamıyordum ama Grey gülüyordu.

Kaşlarımı çatıp bakışlarımı tabağıma verdim. Ben masanın ucunda, Leydi Yasson Ru'nun karşısında oturuyordum. Kadın en az doksan yaşındaydı ve son beş yıldır hiç banyo yapmamış gibi kokuyordu. Her kelimeyi bağırarak söylüyordu fakat kendisi, en zengin Kraliyet Hanedanı'nın başındaydı.

Neyse ki konuşmaya her başladığında dikkatini dağıtan bir hizmetkârı vardı.

Kırıkmış yüzüyle somurtuyordu. "KRALİÇEMİZ GERÇEKTEN ANLAŞMA YAPABİLECEĞİMİZİ Mİ DÜŞÜNÜYOR ŞEYLE..."

"Buyurun, leydim," dedi hizmetkârı. "Baharatlı şarabı denediniz mi?" Bir bardağı kadının yüzüne dayadı.

Yasson Ru'nun karısı, Leydi Alla Ru, yanımda oturuyordu ve çoktan uyumuştı.

Grey ve Nolla Verin'e yeniden bakmak istemiyordum ama hain gözlerim yine o yöne döndü. Nolla Verin'in eli şimdi Grey'in omzundaydı ve ona bir şey fısıldıyordu. Ağzı, Grey'in boynundan birkaç santim uzaktaydı. Grey onu dinliyordu ama birden gözleri beni buldu.

Bakışlarımı hızla çevirip kendi baharatlı şarabımı bir yudumda bitirdim.

Leydi Yasson Ru beni izliyordu. “HIZLI İÇME KONUSUNDA DİKKATLİ OLMALISINIZ. SİZ KRALİYET...”

“Leydim, biraz daha ekmek?” dedi hizmetkâr.

Kıza minnettarlıkla baktım.

Sadece tatlıya kadar dayanmam gerekiyordu. Tabak önüme koyulduğunda – krem şantiyle süslenmiş yumuşak bir çikolata yığınıydı- neredeyse hepsini mideye indirdim.

“TANRIM,” dedi Leydi Yasson Ru. “NE İŞTAHLISIN.”

Yanımda duran karısı sıçradı. “NE, YASSON? ORDÖVR TABAĞINI MI SERVİS ETTİLER?”

Sandalyemden kalktım. “Müsaadenizle.”

Odanın köşesinde duran müzisyenler çalmaya başlamıştı. Alçak davul sesleri yaylı enstrümanlarla birleşiyor, nabzımı yükseltiyordu. Verandaya giden cam kapıları hedef alarak muhafızların ve misafirlerin arasından geçtim.

Kimse beni durdurmadı. Kimse umursamadı. Kraliçe değildim ve Nolla Verin vâris ilan edilmişti. Ben böyle bir toplantı için dikkate değer biri değildim. Eğlenmek istemiyordum – ama bir bakıma değişiklik güzeldi. Şu an kimsenin bana bakmasını istemiyordum.

Veranda, kalenin kenarında genişçe uzanıyor, tepemize eğilen karanlık dağların ve sol tarafımdaki ay ışığının parlatığı şehrin manzarasıyla öne doğru çıkıyordu. Burada sadece iki meşale yanıyor, yıldızlarla aydınlanan gecenin mükemmel manzarasını görmeme izin veriyordu. Hava, rahat etmek için fazla serindi. Fakat şimdilik yalnızlığın tadını çıkarıyordum. En azından daha fazla şarap içilene ve daha fazla sarhoş konuk verandaya dökülene kadar...

Baharatlı şarabın ilk etkilerini hissediyordum. Herhangi bir gözü karalık ya da sosyal bir rahatlama verecek kadar değil, sadece aklımdaki düşüncelerin biraz özgürleşmesine yetecek kadar.

Nolla Verin'in, Grey'i güldürecek ne söylediğini merak ediyordum.

İç çekerek yastıklı koltuğa gömüldüm. Sonra kitabımı çıkarıp okumaya başladım, her zamanki gibi başka insanlar ve onların maceraları için şükran doluydum.

"Ne okuyorsun?"

Öyle bir zıpladım ki neredeyse koltuktan düşecektim. Kitabım havaya uçmuştu.

Grey onu havada yakaladı. Küçük bir gülümseme dudaklarını buldu. "Affedersin." Kitabı uzattı.

Ayağımın üstünde sallanarak onu aldım. Elbisemi ve saçımı düzeltmeye çalıştım, yanaklarımdaki kızarıklığı gizleyen gölgeler için memnundum. "Kiralık katil olmadığına sevindim."

"Değil mi?" Boş verandaya göz attı. "Muhafızların olmaydı."

"Ne için? Benim ölümümden kimse bir şey kazanmaz ki." Bunu duyunca kaşlarını çattı ama ekledim, "Ya *sizin* muhafızlarınız, Majesteleri?"

Gülümsedi. "Bir anlaşılmaya vardık."

"O ne demek?"

"Mahremiyet için yalvarmama gerek yok demek." Durdu, yüzündeki tüm keyif kayıp gitti. "Dikkatlerin merkezinde olmaya alışkın değilim."

"Akşam yemeğinde eğleniyor gibi görünüyordun." Kulağa sivri dilli ve kıskanç geliyordum, keşke söylediklerimi geri alabilseydim.

Grey beni inceledi. Fark ettiğini biliyordum. Her şeyi fark ediyordu. "O izlenimi verdiğime sevindim." Durdu. "Seni rahatsız ediyorsam gidebilirim."

Buna verilecek güvenli bir cevap yok gibiydi.

Hayır, gitmeni istemiyorum. Burada, ay ışığında benimle kalmanı, tekrar ağaçların arasındaymışız gibi davranmayı istiyorum. Aramızda anne, kız kardeş ya da anlaşma olmadan.

Yutkundum. Grey'in gözleri, gece havasında nasıl da karanlıktı. Bana bakmaya devam ediyordu.

"Ya da belki ben de sana katılabilirim?" dedi.

Başımı salladım çünkü sesime güvenmiyordum. Fakat tekrar koltuğuma oturmadım. Ayakta durmak, oturmaktan daha güvenli geliyordu. Dağdan aşağı soğuk bir rüzgâr esti ve elbisemin içinden geçip beni ürpertti. Zindanda kapana kısılan İisak'i düşündüm.

Grey ceketinin düğmelerini çözdü ve çıkardı, sonra da ceketini bana uzattı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Üşüdüysen diye. Bir erkeğin, bir kadına ceket sunması burada âdet değil midir?"

Kaşlarımı çatıp omuzlarımı dikleştirdim. "Bir zayıflığı beyan etmek kabalık olarak kabul edilir."

"Üşümek nasıl zayıflık oluyor?"

Rüzgâr tekrar boynuma doğru esti. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onun giysisinin bir parçasını giymek çok samimi geliyordu, kesinlikle yapmamam gereken bir şey gibiydi.

İç çektim, o ceketini almayı fena hâlde istiyordum.

Sessizliğimi okuyarak bekledi, sonra ellerini ayarlayıp ceketini iki elinin arasına aldı. "Müsaade eder misin?"

Yutkundum, başımı salladım. Sonra o, omuzlarıma etrafına ceketini yerleştirirken gözlerimi kapattım. Deri ve ipek, vücudunun sıcaklığıyla ılıktı ve ceketini omuzlarımda ağırdı.

"Teşekkürler," dedim.

Tüy kadar hafif parmakları çeneme dokunup yüzümü kaldırdı. Birden derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

"Sen hiç de zayıf değilsin, Lia Mara."

Hafifçe gülümsedim. "O antilopu taşımak neredeyse beni öldürüyordu."

"Antiloptan bahsetmiyorum." Durdu. "Kör Kovuk'tan bahsediyordum, güvenli bir yere kaçmak yerine yaralıları

yardım etmeye başlamandan. At sırtında, daha şafak sökmeden kilometrelerce uzaklaşmış olmak varken, bana sığınma sunmaktan bahsediyorum. Buraya yaptığımız yolculuğun her ânından, her adımından bahsediyorum.” Sesi alçaldı. Yumuşadı. “İisak kolumu çizip açtığında elimi tutmaktan bahsediyorum.”

O kadar hareketsizdi ki bir gölge olabilirdi, hayal gücümün bir fısıltısı olabilirdi. Omuzlarımda ceketinin sıcak ağırlığı ya da gözlerinin hafif parıltısı olmasa bunların yaşandığına inanmazdım. Nefes alıp verişlerimin fevkalade farkındaydım, onun nefes alıp verişlerinin de. Müzik, küçük sessizlik kozamızı işgal etmek için kapıdan sızıyordu.

“Yine sarhoş musun?” diye fısıldadı.

Güldü, bu o kadar nadir bir şeydi ki kalp atışım hızlanmıştı. “Seni temin ederim, son derece ayığım.”

Yutkundum. “İçeride olmalısın,” dedim. “Nolla Verin’le birlikte olmalısın.”

Kimildamadı. “Neden partiden kaçtın?”

“Kaçmadım. Bana ihtiyaç yoktu.”

Kaşlarını çattı. “Buraya geldiğimizden beri kendini benden saklıyorsun. Nedenini anlamıyorum.”

“Kız kardeşim...”

“Bu, kız kardeşinle ilgili değil,” diye homurdandı.

“Ama ilgili,” diye ısrar ettim. “Anlıyor musun? Seçilmiş vâris artık o. En sevilen evlat. Bana neden partiyi terk ettiğimi soruyorsun, sanki orada yerim varmış gibi. Amaçlarım onlarınkiyle uymuyor. Sunacak neyim var?” Ellerimi genişçe açıp etrafımızı saran havayı göstererek döndüm. “Bu verandada yalnızım çünkü hiçbir şeyim yok. Hiç! Ne tahtım, ne tacım, ne ülkem ne...”

Beni belimden yakalayıp durmaya zorladığında şaşkınlıktan nefesim kesildi. Elleri üzerimde güçlü ve kendinden

emindi, sesi çok alçaktı. "Bir daha *asla* sunabileceğin bir şeyin olmadığını söyleme."

O kadar güçlükle nefes alıyordum ki ağlayabilirdim ya da gülebilirdim ya da milyon parçaya bölünüp rüzgârla sürüklenebilirdim.

"Biliyor musun," dedi sessizce, "o asker bıçağını boğazına dayadığında onun kafasını uçurabilirdim."

Sözleri duygusuz ve gerçekçiydi, sesindeki yumuşaklığı yalanlıyordu. Gözlerindeki o boş siyahlık parladı, ihtiyaç doğduğunda neye dönüşebileceğinin bir belirtisiydi bu. Ürperdim. "Gerek yoktu."

"Seni kurtarmama ihtiyacın yoktu." Durdu. "Ve sözlerin hâlâ aklımda."

"Sözlerim?"

"Her sorunun kılıçla çözülemeyeceğini söylemiştin. Günlere o sözleri düşündüm." Durdu. "Çünkü artık biri tarafından kullanılacak bir maşa olmadığımı anlamamı sağladın."

Duygular göğsümü sıkıştırıyordu ama yakınlığı, sıcaklığı nefes alıp verişimi yavaşlattı. "Sen bir maşa değilsin, Grey."

"Olabilirim." Elleri bir tutam saçı yanağımdan çekmek için belimden kalktı. "Ama sen çok daha tehlikelisin."

Parmakları yanağımı okşarken düşünemiyordum. "Ah, evet, partideki en tehlikeli kişi hep bir kitapla baş başa oturan kızdır."

Gülmüyordu. "Kendini hafife alıyorsun. Kız kardeşin olabildiği kadar zalim olmaya çalışıyor – anneni etkilemek için olduğuna eminim. Ve zalimlik önemli olsa da bence senin sahip olduğun türde bir güç, daha çok sadakat kazanırdı. Seni tehlikeli yapan şey de bu. Elinde kılıçla at sürüp, kontrolü ele alman değil. Elinde bir kitapla karanlıkta sessizce bu koltuğa oturup," -dudaklarının kenarları yukarı kalktı- "yapılması gerekeni yapmanın en iyi yolunun ne olduğuna karar vermen."

Kızardım. “Hayır, Grey, elimde kitapla burada oturuyorum çünkü...”

Eğildi ve dudakları, dudaklarımı okşadı. Çok hafif, kelebek kanadı dokunuşu gibiydi. Küçük bir öpücük, *neredeyse* öpücük bile değil. Ama hareketi karnımda bir ateş yakmış, bütün düşünceleri aklımdan silip götürmüş, geriye sadece aynı nefesi paylaşıırkenki o hâlimizi bırakmıştı.

Parmakları hâlâ yanağımdaydı, başparmağı dudağımın yanında duruyordu. “Affedersin,” diye söze başladı. “Daha önce beni bir kez durdurmuştun ve...”

Şiddetle başımı salladım. “Yapmamalıydım.”

Bu sefer ağzı, ağzımı bulduğunda hiç nazıklık yoktu. Gücü ellerinden yayılıyordu ve öpüşü âdeta bir alev gibiydi. Dizlerim güçsüzdü ve titriyorlardı fakat ellerim kendinden emin ve sabit, boynunu buldu, omuzlarının genişliğini, ensesindeki hizaya girmez saçlarını...

Kolları sırtımdaydı ve beni ona yaklaştırıyordu. Bu, neredeyse öpücüklerinin bağımlılık yaratan çekiminden daha güzeldi: sarılmak, sevildiğini hissetmek. Ağzı sonunda beni bıraktığında, derin bir nefes alıp yüzümü çenesinin altındaki boşluğa dayadım.

Aptallıktı bu. Riskliydi. Korkutucuydu. Herhangi biri verandaya çıkabilirdi. Beni bırakmalıydı.

Bırakmadı. Bir eli tembelce sırtımdaki saçımı okşuyordu ve nefesini saçımda hissederken, kokusu aklıma kazınmışken ben güçsüzdüm.

“*Fell siralla*,” dedi, kıkırdadı.

“*Nah*,” dedim. “*Fell bellama. Fell garrant. Fell vale*.”

“Umarım bu sözler *aptaldan* daha kötü değildir.”

Başımı iki yana salladım. Gömleğinin üzerinden bile kızardığımı hissetmiş olmalıydı. “Güzel adam. Cesur adam.”

Bekledi. “Üçüncü bir şey daha vardı.”

“Her şeyi fark ediyorsun!”

“Üçüncüsü ne?”

Hiçbir şeyden caymama izin vermiyordu. Bunu hem seviyor hem de bundan nefret ediyordum. “Bilmek için Syssalah dilini öğrenmen gerekecek.”

“*Fell vale,*” diye düşündü ve korkunç aksanı tekrar kıkırdamama sebep oldu. “Bana daha çok ders vermek zorunda kalacaksın,” diye ekledi.

“Biri verecektir.”

Parmağı çenemi okşadı. Başımı kaldırdım. Dudakları tekrar beni buldu. Gece göğü etrafımızda kapanıyor, bizi sessizlik ve sıcaklıkla sarıyor gibiydi.

Sonra bir çığlık geceyi böldü.

Grey aniden başını kaldırdı. “İisak.”

Bir başka çığlık. Sonra bir diğeri. Şimdiye kadar duyduklarımdan çok daha yüksek ve çok daha acımasızdı. Ellerimi kulaklarıma kapatmak istedim.

Annemin sırpençeye söylediklerini hatırladım. Bu geceyle ilgili bir şeydi. Ah, annem ne yapmıştı?

Merak edecek fazla vaktim olmadı çünkü içerideki herkes çığlık atıyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GREY

İnsanlar verandaya doğru ilerliyordu ve Lia Mara'yla ben onların arasından geçip Büyük Salon'a geçmeye çalışıyorduk. Muhafızların çoğunun eli silahındaydı ama hiçbiri silahını doğrultmamıştı. Sandalyeler telaşenin arasında ters dönmüştü ve tabaklar yerlerdeydi.

Odanın merkezinde Karis Luran ve Nolla Verin duruyordu. Bir adamın vücudu ayaklarının dibindeydi, göğsü ve karnı yarılıp açılmıştı. Yüzünde dört uzun çizik uzanıyordu, o kadar kötüydü ki hatlarını seçemiyordum. Kan ve daha beter şeylerin kokusu havaya bulaşmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Lia Mara yanımda. "Hayır."

İisak yana çekilmişti, boğazının etrafına gümüş renkli bir halka takılmış, parlak bir zincire tutturulmuştu. Zincirin diğer ucunu Karis Luran tutuyordu. İisak'ın dişleri öndeydi, pençeleri kana bulanmıştı. Zincir izin verdiği kadar Karis Luran'dan uzak duruyordu.

Birkaçı solgun gözüküyor olsa da misafirlerin çoğu kaçmamıştı. Yüz ifadeleri büyülenmişlikle dehşetin karışımıydı.

Aralarında etkilenmiş görünmeyen yalnızca Tycho ve Noah vardı. Bir muhafız onların yerdeki adama yaklaşmasını engelliyordu. Noah çok öfkeli görünüyordu.

Jake yanımda belirdi. Sessiz bir telaşla konuşuyordu. “Karis Luran ona meydan okumaya cüret edenler için bir göstergisi olduğunu söyledi. Sonra o adamı buraya sürükledi. Kafasını uçuracağını falan sandık ki bu bile yeterince kötüydü. Sonra muhafızlarından biri İisak’i içeri aldı.”

Karis Luran’ın Kordiyar insanları arasında neden bu kadar kötü bir üne sahip olduğunu bir şekilde unutmuştum.

Askerlerinin sınır şehirlerimize yaptıklarını bir şekilde unutmuştum.

Unutmuştum çünkü asıl güç sahibi olan kişiye dikkat etmek yerine Lia Mara’yla ilgilenmişim.

Odanın karşısında duran İisak’e baktım. Göğsü, zincirler nefes alıp vermesini zorlaştırıyor gibi hızla inip kalkıyordu. Gözleri soğuktu, siyahtı ve kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Şimdi başka biri tarafından kullanılan maşa oydu. *Büyük bir bedel*, demişti. Öyleydi de gerçekten.

“Gelin, Majesteleri,” dedi Karis Luran. “Çoktan ölmüş olabilir.”

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Anlamadım.”

“Bize hayata döndürebileceğiniz söylendi,” dedi Nolla Verin. “Gösterin.”

Bu gece bir kutlama değildi. Beni test etmek için bir araçtı.

Şüphelenmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp öne çıktım.

Jake kıpırdanıp omzuyla beni engelledi. “Karşılıksız yapma,” dedi, sesi bir fısıltıdan ancak biraz yüksekti.

Gözlerine bakıp oradaki serinkanlı beceriklilikte güven buldum.

Yavaşça başımı salladım, sonra öne çıktım. Adamın karnı o kadar kötü parçalanmıştı ki görünürde deriden çok, kan ve kas vardı. İisak'ın pençeleri gözünün birini yakalamış, diğerine dokunmamıştı. Yanağı öyle ciddi şekilde kesilmişti ki altta kalan dişlerini görebiliyordum. Nefes alıp verışı çok yavaşlamıştı.

Şiddet daha önce beni hiç ürkütmemişti. Bu yüzden şimdi de ürkümemiştim. Karis Luran'a baktım. "Karşılığında ne vereceksiniz?"

Gözleri daraldı. "Hiçbir şey."

"Öyleyse ben de şifayı gerçekleştirmiyorum. Bunun yapılmasını siz emrettiniz, ben değil."

Arkasında duran İisak'ın yüz ifadesinde uysallık vardı. Gözleri bana kilitlenmişti.

"Lütfen," dedi Lia Mara arkamdan telaşla. "Lütfen, Grey. Lütfen onu kurtar."

Sesindeki çaresizlik kalbimi sıkıştırıyordu. Diz çöküp ellerimi adamın yarasına bastırmamak için bütün gücümü kullanmam gerekmişti. Hiçbir şey hissetmeyene dek bu duyguyu zihnimin en karanlık köşelerine ittim. Ayağımın dibinde ölebilirdi. Kılıcımı çekip işini bitirebilirdim.

Hayır. Yapamazdım. Bu tarz düşünceler ilk kez zihnimden kurtulup, serbest kalmaya çalışıyordu.

Kararımın arkasındaydım. Karis Luran da kendi kararının arkasındaydı.

Sonunda Nolla Verin, "Talebiniz nedir?" dedi.

Özgürlüğüm, demeyi düşündüm. Bu danstan, bu oyundan, bu hassas dengeden azat edilmek. Bir bakıma ben de İisak gibi zincire vurulmuştum.

Yerdeki adama baktım. Saçları ve sakalı kum rengiydi ve vücudu asker gibi yapılydı ancak asker gibi giyinmemişti. "Bir hayata karşılık bir hayat bence."

Nolla Verin gözlerine bakıp gülümsedi. "Kimi öldürmek istersiniz?"

"Kimseyi öldürmek istemiyorum. Sırpençenin borcunun silinmesini istiyorum."

"Hayır," dedi Karis Luran. Sesi sakın ve duygusuzdu. Tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Tamam öyleyse." Benim ses tonum da eşit derecede duygusuzdu.

"Grey!" diye bağırdı Noah.

Lia Mara da "Lütfen," diye feryat etti. Kalbim sıkıştıyordu.

"Sırpençenin *borcu* bir yıllık hizmet karşılığında silinecek," dedi Karis Luran.

"Pekâlâ. Bir yıllık hizmetini bana aktarın."

Soğuk bakışlarla beni inceledi. "Benden talepte bulunacak konumda değilsin. Sana ve insanlarına sığınma sundum."

"Ben hiçbir talepte bulunmadım. Siz bulundunuz. Bana ve insanlarıma sığınma sundunuz çünkü Kordiyar'ın gelecekteki kralı ile anlaşma yapmak istiyorsunuz."

"Grey," diye seslendi Noah, "o adamın belki beş dakikası var. O da varsa."

"Beş dakika sihrinizin işlemesi için yeterli mi?" dedi Karis Luran. "Yoksa zamanınızı pazarlık ederek mi harcayacaksınız?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Onun iyileştirilmesini talep eden sizsiniz. Siz bunu pazarlık ederek mi harcayacaksınız?"

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Sırpençenin borcu ödenmeli. Yemininden azat ederseniz onu size teslim edemem."

"Yani bir senelik hizmetini sürdürmesine izin verirsem, zinciri bana teslim etmeye razı olacaksınız."

Yüz ifadesi çok kurnazdı. Bir açıdan bana Rhen'i hatırlatıyordu. "Evet," dedi. "Eğer bu adamı iyileştirebilirseniz bu yaratığın bir yıllık hizmeti sizin olacak. Gerçekten de zinciri size teslim edeceğim." Hafifçe zinciri çekti, lisak hırladı fakat

kımıldamadı. “Ve anlaşma için ortak karara vardığımızda sırpençenin” -yerdeki adama göz attı- “yeteneklerini kullanma izin vereceksiniz?”

Bu biraz açık uçlu görünüyordu. “Benim takdirimle.”

“Üç dakika,” diye seslendi Noah. “Çok karı kaybetti, Grey.”

Karis Luran gülümsedi. “Sizi gerçekten kardeşinizden daha çok sevdim. Evet, sizin takdirinizle. Hepimizin gözünün önünde Parrish’i iyileştirin ve sırpençe sizin olsun.”

Parrish. İsim tanıdık geliyordu. Nedenini hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelmiyordu, zaten adam ölüyordu. Düşünceyi sonrası için bir kenara kaldırdım ve kanın içine diz çöktüm. O kadar çok hasar vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Nefesleri hırıltıya dönüşmüştü.

Kararsızlığım dışarıdan görülüyor olmalıydı çünkü Noah, “Kanamayı durdurmalısın,” dedi. “Eğer kanaması devam ederse diğer her şey ikinci derece önemli olacak.”

Noah’ya engel olan muhafızlara baktım. “Bırakın onu.”

“Hayır,” dedi Karis Luran. “Sadece siz. Eğer şifacı tekrar konuşursa onu susturun.”

“Anne, lütfen!” diye haykırdı Lia Mara. “Lütfen. Parrish emrime uydu.”

Sonra anladım. Parrish’in kim olduğunu hatırlamıştım. Onun muhafızı. Rhen’in onu esir aldığı gece Demir Gül’e kadar ona eşlik eden muhafız. Soğuk bir öfke göğsümdeki yerini aldı.

“Bu adam ne yaptığını biliyor,” dedi Karis Luran. “Eğer hayatı burada sona ererse diğer herkes de bilecek.”

Ne kadar uzun konuşursa adam da ölüme o kadar yaklaşıyordu. Kanamanın çoğunun kaynağını bulma umuduyla elimi en kötü görünen yaraya bastırdım. Parmaklarımın altında kan ve dokular vardı. Gözlerimi kapadım ve daha önce bana yardım eden kıvılcımları aradım. Artık daha kolaydı. Kılıç

dövüşünün ilk evreleri gibi, ayak ve kol hareketlerinin basit olduğu zamanlar gibi. Bir adım oraya, bir hücum buraya.

Gözlerim hâlâ kapalıydı fakat et, ellerimin altında yeniden şekil almaya başlamıştı. Kas ve deri birleşiyordu. Parmaklarımın etrafından artık kan akmıyordu. Yakındaki insanlar şaşkınlıkla içlerini çektiler. Syssalah dilinde mırıldanıyorlardı.

Gözlerimi açtım ve ellerimi yukarı, artık neredeyse hareket etmeyen göğsüne kaydurdım. Teni korkunç derecede solgundu. Bunun iyiye işaret olmadığını bilecek kadar çok insanın canavarın elinde öldüğünü görmüştüm. Sihri aramızdaki bağlantıya akmaya zorladım, kıvılcımlar hasarı bulup iyileştiriyordu. Bu yaralar da kapandı ve Parrish'in göğsü hızla inip kalkmaya başladı. İyi durumdaki gözü açıldı ve acıyla inledi. Bakışları benimkilerle buluştu ve beni üstünden itmek için kolunu savurmaya çalıştı.

Kanına bulanmış elimi kaldırdım. "Sakin ol," dedim ona. "Bırak sana yardım edeyim."

Kımıldamadı. Yüzü öfke doluydu ve hızlı bir şekilde Syssalah dilinde konuşuyordu.

"Parrish," diye seslendi Lia Mara. Sesi bir hıçkırıkla son bulmuştu. Fakat sonra her ne söylediyse Parrish'in kolunu indirmesini sağladı.

"Karis Luran beni öldürecek," dedi Parrish.

"Denedi. Şimdi ben de seni kurtarmaya çalışacağım." Ancak gözünü kurtarabileceğimden emin değildim. Yanağının üstünde parçalanmış bir harabe gibi duruyordu.

Kolunu çekmedi fakat ben yine de elimi kanlı yanağına bastırdım. Acıyla inledi ve geri çekilmeye çalıştı ama deri birleşmeye başlamıştı, sağlam gözü şaşkınlıkla büyüdü.

Etrafımızdaki mırıltılar daha gürültülü bir hâle gelmişti.

Yaralı göz yeniden şekillendi, iris ve göz bebeği beyazlığın içinde yüzüyordu. An itibarıyla gördüğüm en mide bulandırıcı ve en büyüleyici şeydi.

Sonra bitti. O iyileşmiş, ben yorgunluktan tükenmiştim ve ikimiz de kana, tere ve muhtemelen çok daha kötü şeylere bulanmıştık.

Hayretle bana bakıyordu ve o da benim kadar güçlkle nefes alıp veriyordu. “Bu, rüya gibi.”

Hayır. Kâbus gibiydi. Ayaklarımın üstünde doğrulup kendimi Karis Luran’a bakmaya zorladım. Kan içindeki elimi uzattım. “Karşılığım.”

Yüzündeki ifadesi öfke, rahatsızlık ve onaylama karışımıydı. “Pekâlâ.” Gergin zinciri elime uzattı. Parmakları avucumdaki kanın içinde kaydı.

Kaslarım farklı türde bir savaş için hazırlanmış gibiydi; nefes alıp verişlerimi sığlaştırıyor, dikkatimi sınırlıyordu. Keşke kılıcımı çekip onu hemen burada öldürebilseydim. “Müsaadenizle, üzerimi değiştirmek için odama gitmeliyim.”

“Elbette,” dedi sakince. Burada gözden düşen o mu yoksa ben miyim, bilemiyordum. “Ceketinizi unutmayın.”

Kalakaldım. *Ceketim.*

“İşte.” Lia Mara’nın sesi bir fısıltıdan ancak biraz fazlaydı. “Git. Lütfen. Durum daha da kötüleşmeden.”

Kanlı parmaklarımı onun ellerine dokunma umuduyla deri ve süet karışımına bastırdım fakat çoktan bırakmıştı.

Nolla Verin dikkatle beni izliyordu.

Bakışlarımı hâlâ muhafızlar tarafından zapt edilen insanların üzerinde tutmaya zorladım. Lia Mara’yla paylaştığımız öpücük günler önceymiş gibi geliyordu. Aylar önce. Bir ömür önce. Şimdi kana bulanmış, yabancıların önünde tam bir gösteriye dönüşmüştüm.

“İnsanlarımı bırakın,” dedim ve bir şekilde sesim sakindi. “Odalarımıza döneceğiz.”

Karis Luran başını salladı ve muhafızlar ayrıldı. Tycho aceleyle yanıma geldi. Noah, Jake’in yanına gitti.

İisak'ı zincirin ucunda sürüklemek istemiyordum ama karanlığın arasından çıkmamıştı. Artık ifadesini okuyamıyordum ve şu noktada sinirlerim bunu umursayamayacak kadar gergindi. Zinciri elime doladım, Karis Luran'a baş selamı verdim ve yürümeye başladım.

İisak istekle takip ediyordu. Zinciri bırakmak istiyordum ama onu başka birinin alacağından endişe duyuyordum.

Odayı terk ettiğimizde Karis Luran muhafızlarıyla konuşuyordu. "Parrish'i zindana götürün. Bu kez gözünü tamamen çıkarın."

Lia Mara çığlık attı. "Hayır! Anne... Hayır!"

Adımlarım donmuştu.

"Hayır." Jake'in eli omzumu buldu ve beni sağlam bir şekilde itti. "Yürümeye devam et."

Kımıldamadım. Çenem sıkılmıştı. Dönmeye çalıştım.

Jake bir kez daha itti. Sesi benim hissettiğim gibiydi, aceleci ve telaşlı — ama kararlıydı. "O yaşıyor. Hayatını kurtardın. Bugün üstünlük kazandın. Şimdi bunu kaybedemeyiz. Yürü, Grey. Yürü."

Ayaklarım hareket etmeye karşı çıkıyordu. Kapı aralığından hâlâ görülebiliyorduk. Karis Luran'ın sırf beni baltalamak, kızına bir çeşit mesaj göndermek için şimdi emir verdiğine şüphem yoktu.

Adam odada çığlık attı. Hemen orada mı yaptıklarını düşündüm.

Göğsüm sıkışmıştı, orada yaptıklarını *biliyordum*.

Jake'i itip geçmeye çalıştım. "Hayatını Karis Luran ona işkence edebilsin diye kurtarmadım."

İisak hırladı. "Beni geri almayı talep edecektir. Büyük ihtimalle çok daha kötülerini yaptırır."

Bu beni durdurmuştu. Elimi çenemde gezdirdim. Lia Mara'nın çığlıkları beynime kazınmıştı. Adamınkiler de öyle.

“Sadece bir göz,” dedi Jake.

“Bundan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Noah.

Ben de öyle.

Tycho zinciri aldı. Muhtemelen onu elimden almasına izin vereceğim tek insandı, bu yüzden zinciri bıraktım. Gözleri yine karanlık ve sıkkındı.

“İisak benim arkadaşım,” dedi. Titreyen dudaklarını ıslattı ve Jake’e baktı. “Ve o sadece bir göz.”

Bu bir seçim değildi.

Gümüş cehennemler. Çenemi kaldırıp yürümeye başladım.

Çıglıklar, odamıza varıp kapıları kilitledikten sonra bile çok uzun süre peşimizde yankılandı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Saatler sonra annem öfkeyle odama girdi. Uyumamı gerektirecek kadar geç olmuştu ama geleceğini biliyordum. Bu yüzden yatmak için hazırlanmamıştım. Özel muhafızları yanındaydı, o kadar acımasız ve zalim görünüyordu ki beni hemen burada, odamda öldürür mü diye düşündüm. Daha ne yaptığımı anlamadan ayağa fırlayıp geri çekilmiştim.

“Anne,” diye fısıldadım.

Parrish’in kanı elbiselerini lekelemişti. Yüzünde kandan bir çizgi vardı, ellerinde de daha fazlası.

Her bir lekenin farkında olduğundan hiç şüphem yoktu ve hepsini benim için üzerinde taşıyordu.

“Benim itibarımı mı sarsmaya çalışıyorsun?” diye sordu. “Yoksa bu, kız kardeşine duyduğun basit bir kıskançlık mı?”

“Ben asla... Ben hiç... Nolla Verin...”

“Nelerin tehlikede olduğuna dair bir fikrin var mı, Lia Mara?” dedi. “Bu anlaşmanın ne kadar önemli olduğunu hiç düşündün mü?”

“Evet.” Yutkundum. “Düşündüm.”

“Öyleyse bana neden saraydaki bütün Kraliyet Hanedanları’nın önünde onun ceketini giydiğini açıkla.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Özür dilerim.”

Bana doğru bir adım attı. “Daha fazla özür dilemeyeceksin. Daha fazla hata yapmayacaksın. Vârisimiz var ve Kraliyet Hanedanları ödeme taahhüt ediyor. Yarın bu adamla bir anlaşma yapacağız ve Kordiyar’daki tahtını almak için bizim insanlarımıza önderlik edecek. O zamana kadar burada kalacaksın.”

Gitmek için döndü, elbisesi peşinde kıvrıldı.

Arkasından gitmek için aceleyle ilerledim fakat muhafızlarından biri önüme çıktı ve hemen durdum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Annem muhafızlarını hiç bana karşı kullanmamıştı.

Dışarı çıkarlarken nefes alamıyordum. Kapı, arkalarından ağır bir şekilde kapandı.

Kız kardeşim. Kız kardeşimle konuşmalıydım.

Ona kadar saydım. Yirmiye kadar. Yüze kadar. Annem ve muhafızları gitmiş oluncaya kadar saydım.

Kapıya koşup, savurarak açtım. Bir muhafız beni engellemek için döndü. Bea ve Conys yerine kendimi Parrish’le yüz yüze bulmuştum. Kayıp gözü dikilip kapatılmıştı. Solgundu fakat sağlam duruyordu, elindeki bir sopa yolumu kapatıyordu.

İçimi çekip geri tökezledim. “Parrish... Parrish, lütfen. Seninle konuşmayı çok istiyordum...”

Sesi mesafeliydi, bir zamanlar benimle şakalaşan muhafızdan eser bile yoktu. “Kraliçe bu odayı terk etmemenizi emretti.”

Bu, son darbeydi. Annem onu buraya eylemlerimin sonuçları olacağının hatırlatıcısı olarak koymuştu. Eylemlerimin zarardan başka bir şey getirmediğinin bir hatırlatıcısı.

Sonucun ta kendisinin yüzüne bakıyordum. Parrish'in bir gözü acı, öfke ve pişmanlıkla doluydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi.

Sunacak bir şeyim yoktu.

Uzandım ve kapıyı kapattım. İstedğim şeyi elde etmiştim:
Odamda yalnızdım.

KIRKINCI BÖLÜM

GREY

İisak zinciri çıkarmama izin vermiyordu. Ben de onu zindana göndermeyi ya da odama bağlamayı reddediyordum. Volta atıp durmayı kesmezse onu aynı zincirle asacağımı söyleyene kadar şingırdayan zinciri taş zeminde saatlerce sürüklemeye devam etmişti. Huysuz ve aksi hissediyordum. Ateşin önünde oturup, Dustan'ın Worwick'in arenasında belirdiği günden beri yaptığım seçimleri değerlendirmekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Bunun yerine ateşe bakıyor, Lia Mara'yı düşünüyordum. Keşke ona ceketimi vermeseydim. Keşke onu tehlikeye atmasaydım. Keşke...

"Huzursuz görünüyorsunuz, Majesteleri."

İisak'e baktım. Odanın en karanlık köşesine çömelmişti, ateşten olabildiğince uzağa. Gözleri parlak siyahtı.

"*Bana şöyle demeyi kes,*" diye çıkıştım.

"Alışmanız gerektiğini düşünüyorum."

Gümüş cehennemler. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

"Hangisi canınızı daha çok sıkıyor?" dedi İisak. "Gözünü kaybeden adam mı yoksa sıkıntı içindeki Prenses mi?"

"İkisi de canımı sıkamaz mı?"

"Sıkabilir elbette."

Ona volta atmayı kesmesini emretmişim ama şimdi de fazla kıpırtısız duruyordu. Fazla sakin. "Ya o adam yerine bana zarar vermeni söylemiş olsaydı? Pençelerini o kadar çabuk çıkarır mıydın?"

"Evet."

Cevap o kadar çabuktu ki öfkemi artırdı. Dişlerimi sıktım ve keşke onun özgürlüğü dışında *herhangi* bir şey istemiş olsaydım diye düşündüm.

"Size pençelerimi daha önce de çıkardım zaten," dedi. "Saniyeler içinde hasarı onardınız. Neden onun gazabını riske alıp emrini reddedeyim ki?"

Ondan uzağa baktım. Ateş çıtırdayıp titreşiyordu.

"Eve dönme arzumu gizlemedim," dedi. "Bir senemi size ya da ona yeminli olarak geçireceğim. Ya da her ne gerekiyorsa... Ama bir dakika fazlası değil."

"Ben sana asla... öyle şeyler yaptırmayacağım."

"Tutamayacağınız sözler vermeyin, Majesteleri."

Öfkeyle ona baktım. "Sana şunu kesmeni söylemişim."

"Varlığım sizi rahatsız ediyorsa beni zindana geri gönderin."

"Beni kışkırtma."

"Bu, o kadar kışkırtıcı mı?" Gözleri hafifçe kısıldı. "Gerçekten mi?"

Dişlerimi gıcırdatıp tekrar gözlerimi kaçırdım. Beni yemliyordu ve ben bunu biliyordum.

"Muhafız olmanın rahatlatıcı bir yanı vardır sanırım," dedi. "Eylemlerinizin başkası tarafından yönetildiğini bilmenin. Size emredilenlerde bir sorumluluğunuzun olmamasının."

Bunu sanki yaptığım her şeyin ağırlığını hissetmemişim gibi söylüyordu. "Muhafız olarak geçirdiğim zamanı bilemezsin."

“Bence doğum hakkınızdan kaçıp Kordiyar toplumunun neredeyse en alt basamağında bir iş bulmanız yeterince şey anlatıyor. Temizleyecek tuvalet yok muydu?”

“Kavga mı istiyorsun, Iisak?”

Zinciri ellerinin arasında çevirerek duvarın yanından doğruldu, pençelerinin arasından geçen her bir zincir *klik-klik-klik* diye ses çıkarıyordu. “Bence asıl soru, siz kavga mı istiyorsunuz?”

İstiyordum aslına bakılırsa. Kalbim, Karis Luran’ın Parrish’in gözünün alınmasını emrettiğinden beri aksiyon istiyordu. Kaslarım bir şeyleri alt etme isteğiyle gergindi.

Birlikte geçirdiğimiz son döngüde büyücü Lilith, her gece Rhen’e gizli gizli işkence etmişti. Rhen her sabah uyanır ve arenada onunla dövüşmem için beni çağırırdı. Kraliyet Muhafızları’nda geçirdiğim tüm eğitimlerden daha zordu bu.

Şu ana kadar onun bu ihtiyacını hiç tam olarak anlamamıştım.

Keşke Rhen’i düşünmeyi bırakabilseydim.

Gözlerimi ovaladım fakat önümde bir hareket sezdim ve irkilip ellerimi indirdim. Iisak dokunacak kadar yakınıma gelmişti, her hareketi yavaş ve hesaplıydı. Ateşin ışığı zincirde, kanatlarında ve o gece karası gözlerinde titriyordu.

Pençelerini bana salladı, neredeyse bir nefesten daha hızlıydı ama buna hazırdım. Sandalyeyi devirerek geri sıçradım. Elim hançerimi buldu fakat kılıç ulaşamayacağı bir mesafedeydi.

“Seninle kavga etmek istemiyorum,” dedim.

“*Bir şeyle kavga etmek istiyorsunuz.*”

“Ne istiyorsun, Iisak? Seni öldürmemi mi istiyorsun? Sefaletinden kurtulmak mı istiyorsun?”

Güldü. “Beni öldürebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Cevap beklemeden tekrar üzerime doğru ilerledi. Pençeleri omzuma gömülmüştü fakat ben hançeri saplayana kadar dönüp uzaklaştı.

Ancak zinciri benden uzak tutacak kadar hızlı değildi. Iisak sınırına ulaştığında zincir gerildi ve sıkıca kavradım.

Boyuna rağmen insan kadar ağır değildi, onu kolayca sürükledim, ayakları taş zemine gömülüyordu.

Yeterince yakınlaşıp yakınlaşmaz hançerimi salladım. Pençeleriyle savuşturdu. İkimiz de kaybetmiştik – ya da ikimiz de kazanmıştık. Zinciri tutan elime yöneldi. Ben onun omzuna yöneldim. Ayrıldığımızda ikimiz de kaniyorduk.

İyileşmek için bana zaman tanımadı. Yüzüme, boynuma vurmak için tekrar sıçradı. Hançerle pençelerine vurdum fakat hasarın çoğunu kollarım almıştı. Hayati bir yeri kesmiş olmalıydı çünkü silah elimden kayıp düşerek yerde tıngırdadı. Sihir neredeyse düşünmeden cevap verdi ve hayvani bir güçle, ellerim yumruk olmuş hâlde Iisak'ın peşine düşecek kadar hızla hasarı onardı. Diğer sandalyeye çarptık. Şifoni-yere, şöminenin yanındaki kütük yığınlarına... Perde yırtılıp duvardan düştü.

Iisak dönerek elimden kurtuldu ve dişlerini koluma sapladı. Onu yumrukladım. Bu, onu üzerimden inecek kadar sarsmıştı. Kanım ağzının etrafındaki deriyi lekeliyordu.

Hızla dönüp sandalyenin altındaki kılıcımı buldum fakat Iisak ben onu çekemeden üzerimdeydi. Elleri boynumu hedef alıyordu ve ben pençelerini itmeye hazırdım ama bunun yerine zincir beni boğazımdan yakaladı ve taş zemine bastırdı. O kadar gergindi ki yutkunamıyordum bile. Kılıç kolumun üzerine diz çökmüştü.

Elimi serbest bırakmak için tutuşuyla mücadele ettim ancak şimdi üstünlük ondaydı.

Ona baktım, gözlerimin öfkeyle yandığından emindim. Kelimeleri boğuk bir sesle ağzımdan çıkarmak için savaştım. “Ne istiyorsun, Iisak?”

Eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. O dişler hâlâ dışarıdaydı, hâlâ kanımla lekeliydi. Nefesi kış rüzgârı gibiydi. “Hayır. Siz ne istiyorsunuz?”

Bir yumruk daha savurmaya çalıştım, fakat elimi tokatlayıp uzaklaştırdı. Ardından pençelerini boğazıma koydu, zincirin tam altına. Bileğini yakaladım ama parmaklarını sıkılaştırmıştı. Pençelerinin tenimdeki her noktasını hissediyordum, donup kaldım. Deriyi parçalamamıştı ama nefes almaya cüret edersem yapabilirdi.

Siz ne istiyorsunuz?

O kelimeler içimdeki kavga isteğini boşaltmak için söylenmişti sanki. Göğsüm ağırlığının altında yükseliyor ve boğazım heyecanla yanıyordu.

İstemediğim pek çok şey vardı.

Lia Mara’nın yaptıklarım yüzünden acı çekmesini istemiyordum.

Bana yemin eden az sayıdaki insanın anlaşma yüzünden acı çekmesini istemiyordum.

Başka kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Ülkemin düşmesini istemiyordum.

İisak’e bakarken gözlerimi kırpıştırdım, görüşüm bulanıyordu. “Rhen’le savaşmak istemiyorum.”

Boğazımdaki pençeler gevşedi ve sırpençe geri çekildi. Zinciri kendimden uzaklaştırdım, sonra dönüp oturarak boğazımı ovaladım. Kanımdaki sihir yarayı onarmak için hızlandı, artık neredeyse ben daha düşünmeden gerçekleşiyordu.

İçten içe kırılmış hissediyordum ve kıvılcımların, parlamaların bunu iyileştirecek gücü yoktu.

İisak topuklarının üstünde dengesini kurarak önümde diz çöktü. “Kardeşiniz insanlarıyla savaşta. Yolculuğumuz sırasında bunu gördük.”

Rhen'in Gümüş Ay Limanı'nı geri almadaki sarsılmaz kararlılığını görmüştüm. "Biliyorum."

"Hâlâ onun muhafızı olsaydınız bile insanlar onun yönetimini reddedecekti. Bunu hiç düşünmediniz mi?"

"Düşündüm." Ben gittiğimden beri Dustan'ın yapmak zorunda kaldığı şeyleri düşündüm ve kendimi onun yerinde hayal ettim. Kılıcımı Kordiyar'ın insanlarına karşı çevireceğimi düşünmek istemiyordum ama bir zamanlar ettiğim yemi ni düşününce yapabileceğimi biliyordum.

Tekrar yutkundum. "Burada kolay bir seçim yok, İsak."

"*Kolay,*" diye homurdandı. "Seçimler hiçbir zaman kolay değildir. İyi ya da kötü seçimler vardır ama en tehlikelisi hiç seçim yapmamaktır."

İsak'in havaya verdiği soğukla mücadele edebilme amacıyla şöminenin karşısında oturmak için taşların sıcaklığını arayarak kımıldandım. Bir yanımda, *Keşke sihir gücüm bu kadar etkili olmasaydı,* diyordu. Bir süre ıstıraplı ve bitkin hissetmek istiyordum. Derin bir nefes aldım, sonra ona baktım. "Teşekkürler."

Zinciri ellerine doladı, sonra başını salladı ve az öteye oturdu. "Benim de kavgaya katılmaya ihtiyacım vardı."

Odaya göz attım, tepetaklak olmuş mobilyalara ve parçalanmış perdeler... "Muhafızların dikkatini çekmememize şaşırdım."

"Bu odadan hiç ses çıkmadı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Senin sihrin mi?"

"Her gün daha da güçleniyor." Durdu. "Siz kendinizinkini kullanmadınız."

"Kendimi iyileştirdim."

Hiçbir şey söylemedi fakat soğuk yargılayışını hissedebiliyordum. Kendimi iyileştirmekten fazlasını yapabiliyordum.

"Sizinle bir hikâye paylaşacağım," dedi sonunda.

“Pekâlâ.”

“Bu hikâyenin Karis Luran’ın kulağına gitmemesini tercih ederim.”

Ona baktım. Bu, bana Tycho’yla sırlarımı paylaştığım geceyi hatırlatmıştı. Belki kavgamızdan ya da belki Karis Luran’a ettiğimiz yeminden dolayı. Belki bir sırdaşa bir zamanlar benim ihtiyaç duyduğum kadar çok ihtiyacı vardı. “Ben iyi sır saklarım, Iisak.”

“İnsanlarımızın bir zamanlar bir *aeliix*’i vardı,” dedi. “Bir vâris. Bir çeşit prens. O da yönetmek istemedi.” Durdu. “Buz ormanlarına çekilmemize içerliyordu. Syhl Koyağı ile olan antlaşmayı bozmak istiyordu, daha sıcak göklere erişmemizi istiyordu. Doğum hakkının bir yük olduğunu iddia etti. Pek çok kişi onun şımarık ve bencil olduğunu düşündü ama kardeşinizin sihir hakkındaki hissettikleri gibi onun bu karşı koyuşu da korkudan kaynaklanıyordu. Yönetmek, bütün insanların yükünü taşımaktır. Bir takipçi yerine bir lider olmak. Bir çocuk yerine ebeveyn olmak.” Iisak zinciri parmaklarının arasında çevirdi. Şöminenin ateşiyle eriyip yere damlayan bir buzla kaplanmışlardı. “*Aeliix*’imiz Syhl Koyağı’ndan Iishella-sa’ya kaçtı ve ondan bir daha haber alınamadı.”

Onu inceledim. “Bu hikâye senin hakkında mı, Iisak? Doğum hakkından mı kaçtın?”

“Hayır, Majesteleri.”

Kaşlarımı çattım.

Gözleri karanlık ve yorgundu. Sesi çok alçaktı, bir fısıltıdan ancak fazlası. “Oğlum kaçtı.”

Doğrudum. “Senin... *oğlun*.”

“Karis Luran’ın onu esir tuttuğuna inanıyordum.”

Ormanda, Lia Mara annesinin elinde ne olduğunu sormuştu.

Benim için çok değerli bir şey, demişti.

Gözlerimi dikip ona baktım. “Yani bu da seni...”

“Onların *friist*’i yapar.” Hüzünle gülümsedi. “Kralları.” Pencereye baktı. “Ancak beklediğimden çok daha uzun süre uzakta kaldım. Artık geri alabileceğim bir tahtım olmayabilir.”

Bu, Tycho’nun tavan arasında paylaştıklarından çok daha büyük bir sırdı. Dışlerimin arasından nefes aldım. “Bir *sene* boyunca onun esiri olacaktın, Iisak.”

“Bütün hayatım boyunca olmayı göze alırdım.” Arkamda ateş çıkırdadı, ışığı gözlerine yansıyordu. “Siz almaz mıydınız?”

Duraksadığımda gülümsedi. “Alırdınız. Eğer baba olsaydınız alırdınız.” Durdu. “Iishellasa’dan ayrıldığımda onun izini takip etmeye çalıştım ama esir düştüm, sonra pazarlandım, satıldım, kumarda verildim.”

“Worwick’e,” dedim.

“Evet.” Durdu. “Ve artık *Karis Luran*’ın esiri değilim.” Zinciri tekrar pençelerinin arasında çekiştirdi. “Majesteleri, ben size aitim.”

Yutkundum. “Benim esirim değilsin, Iisak.”

“Karis Luran’la pazarlık yaptınız. Beni özgür bırakamazsınız. Tehlikede olan çok fazla şey var.”

Her zaman tehlikede olan çok fazla şey vardı. Tekrar kaşlarımı çattım. “Karis Luran’ın elinde olmadığını nereden biliyorsun?”

“Bir yıldan çok daha fazlasını isterdi.” Yerden doğrulup pencereden dışarı baktı. “Çok uzaklara gitmiş olabilir – ya da çoktan ölmüş olabilir. Bu takip etmem gereken son izdi.”

Şimdi neden onun da kavga etmeye ihtiyacı olduğunu anlıyordum.

“Özgürlüğünü kazanmanın bir yolunu bulacağım,” dedim.

“Zincirle bir yıl hayatta kalabilirim,” dedi. “Sizin daha önemli mevzularınız var, Majesteleri.”

Sertçe baktım ama haklıydı. “Rhen, Syhl Koyağı’nı Kordiyar’dan sürmek için insanlarını toplamıştı. Ülkesini kurtardı. Gidip bunu onun elinden almak adil değil.”

“Tahtını elinde tutmak için insanlarına yalan söyledi.” Durdu. “Yaptıklarının insanlarını çaresizlik ve yoksulluğa düşürdüğünden söz etmiyorum bile.”

Evet. Rhen bunu yapmıştı. Ben yapmasına yardım etmiştim. Başka seçeneğimiz yoktu.

“Görebildiğim kadarıyla,” dedi Iisak, “burada birkaç seçme şansınız var. Eğer doğum hakkınızı kabul eder ve tahtınızı almak için geri dönerseniz Karis Luran, Kordiyar’la anlaşma yapmak ve Rhen’in suyollarına -sizin suyollarınıza- erişmek karşılığında size destek sağlayacak.”

“Evet.” Ateş çıtırdadı, bacaklarımı çekip bağdaş kurdum.

“Eğer doğum hakkınızı reddederseniz,” diye devam etti Iisak, “bu saraydan kaçmak zorunda kalacaksınız.” Bakışları sertti. “Karis Luran sizin yeteneklerinize sahip birinin serbestçe dolaşmasına izin vermeyecektir. Rhen de öyle. Siz ve insanlarınız buranın dilini konuşmuyorsunuz ama Kordiyar’da tanınabilirsiniz. Bu herhangi biri için zorlu bir görev olurdu.”

“Yani seçeneklerim Rhen’i yok etmek ya da kendi yok edişiime izin vermek. Başka seçenek yok.”

Iisak bir an sessiz kaldı. “Neden Prens Rhen’e hizmet etmeye yemin ettiniz?”

“Ben tahtı korumaya yemin ettim.” Tereddüt ettim. “Tah-ta çıkma sırasını korumaya. Kordiyar insanlarını korumaya.” Sözlerimdeki doğruluğu duyunca tekrar tereddüt ettim. “Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmaya.”

“Ve işte oldunuz.”

Elimi çenemde gezdirdim. Olmuştum.

Tahtı korumaya yemin etmiştim ve bu, hakkıyla tacı giyen herkes anlamına geliyordu. Kral Brodercik’i korumaya yemin etmiştim, onun ölümünden sonra Rhen’i korumaya yemin etmiştim. Sırf olduğu kişi için değil, aynı zamanda temsil ettiği kişi için.

Bunca zaman kendime karşı mı savaşımtım?

"Unutmayalım ki," diye ekledi Iisak, "Rhen'de olmayan bir şeye sahiptiniz."

Gözlerimi devirdim. "Sihir."

"Alay ediyorsunuz demek!" Kanatları genişledi ve gözleri çakmak çakmak oldu. "Kendinizle savaşmayı bırakmış olsaydınız yeteneklerinizin gerçekten çok güçlü olduğunu görürdünüz. Eğer kalan son büyücülerdenseniz benim gördüklerimin hepsinden daha güçlü olabilirsiniz. Rhen ve insanların başına gelenler, sizin yapabileceklerinizin onda biri kadar. Neden Karis Luran yeteneklerinizi bu kadar küçük düşürmeye hevesli sanıyorsunuz?"

Haklıydı. Bundan *hoşlandığımdan* emin değildim ama haklıydı. "Söylediğin gibi. Karis Luran'la anlaşma şartlarını hazırlamalıyım." Göğsüm sıkışıyor gibi hissediyordum. "Rhen'in tahtını talep edeceğim."

"Ayrıca yalnızca sihri kastetmiyordum."

"Öyle mi? Rhen'in sahip olmadığı başka neye sahibim ki?"

O korkunç gülümsemesiyle güldü, sonra gümüş zinciri kucığıma attı. "Bana sahiptiniz."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"Hadi, tekrar savaşalım," dedi ve pençelerini gerdi. "Bu sefer çıplak ellerinizden fazlasını kullanın."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Yemekler düzenli aralıklarla geliyordu fakat annem bu konuda ciddi görünüyordu. Odamdan çıkmama izin yoktu. Muhafızlarım benimle konuşmayı reddediyordu. Yatağım, kitaplarım ve tuvaletim vardı ama başka pek bir şey yoktu. Üç kat yukarıdaki penceremden eğitim sahalarını ve ahır görebiliyordum ama Grey'in Nolla Verin'le yürüdüğünü gördükten sonra manzaradan da uzaklaşmıştım.

Kimse beni ziyaret etmiyordu.

Arkadaşlarımla eşliğini özlüyordum. Ama en çok kız kardeşimi özlemiştim.

Keşke onunla konuşabilseydim. Keşke açıklayabilseydim.

Üçüncü gece yatağımda yatıyor, karanlığa bakarak eğer onları geçmeye kalkışırsam muhafızların bana kılıç saplayıp saplamayacaklarını düşünüyordum.

Annemi tanıyorsam muhtemelen yaparlardı. Kendi elleriyle yapmadığı için şanslı olduğumu düşünmem gerekirdi.

Duvarımdan bir gölge geçmişti, donup kaldım. Karanlık köşede bir hareket oldu, aniden nefesim kesildi.

Muhafızların en azından çılgılıma *cevap* verip vermeyeceğini düşünmeye vakit bulamadan buz gibi bir rüzgâr oda da esti. “Korkmayın, Prenses.”

Iisak. Gözlerim karanlık odada bir parça ışık arayarak büyüdü. Panik geçince derisinin loşluğunu, omuzlarının üstündeki kanatlarının duman rengini çıkarabildim. Boynundaki gümüş halka hâlâ duruyordu fakat zincir gitmişti.

Doğrulup oturdum ve kapıya baktım. “Burada ne arıyorsunuz?” Muhafızlarımı düşünerek dikkatle fısıldadım.

“Bir esiri ziyaret ediyorum, daha önce sizin bana yaptığınız gibi.”

Boğazım düğümlenmiş, dudaklarım aşağı kıvrılmıştı. “Yakalanmadan gitmelisin.” Gözyaşlarımın akmasını engellemek için parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. “Ben sorundan başka bir şey getirmiyorum, *Iisak.*”

“Belki ama ben asi, genç Prens’imizden bir mektup getirdim.”

Ellerimi indirip gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Bir parça katlanmış kâğıt uzattı. Almak için neredeyse yataktan düşecektim. Mum yakmaya cüret etmek için fazla geç bir saatti – muhafızlarım yolunda gitmeyen bir şey olduğunu fark ederdi. Ay ışığında okumak için pencereye doğru gittim.

Grey’in el yazısı uzun ve eğimliydi; kelimeleri fark edilmekten endişeleniyormuş gibi hızlıca yazılmıştı.

Beni affet. Lütfen beni affet. Asla seni riske atmak istemedim. Özgürlüğünü sağlamamın bir yolu varsa lütfen söyle. Annen tehlikeli oyunlar oynuyor ve seni ya da sevdiklerini daha fazla tehlikeye atacağımdan endişeleniyorum.

Hep verandadaki o küçük anları düşünüyorum ve keşke ceketimi hiç vermeseydim, diyorum. Ama düşüncelerim bana üşüdüğümü hatırlatıyor ve seni üşür hâlde bırakmak katlanabileceğim bir fikir değil.

*Özellikle zihnim bana sonraki anları, hiç üşümediğini
umduğum anları da hatırlattığında...*

Yatağımın yastıklarına gömülüp mektubu göğsüme bastır-
mak istiyordum ama başka ne yazmış olabileceğini görmek
için yanıp tutuşuyordum.

*Annenle masumların hayatlarını korumak üzere bir
anlaşmaya vardım. Anlaşmamızın bir parçası olamk
özgürlüğünü de sağlamaya çalıştım ancak annen kabul etmedi.
Kendimi senin odana getirmemi sağlayacak bir sihir yeteneğim
olsa yapardım.*

*Annenin ısrarları üzerine zamanımın çoğunu kız kardeşinle
geçiriyorum.*

Elim kâğıdın üstünde gerildi, okumaya devam etmek için
kendimi zorlamam gerekmişti.

*Kardeşin senin için çok endişeleniyor. Şehirde benimle yarısan o amansız
kız şimdi sadece senin için ne kadar endişelendiğinden bahseder oldu.
Artık erkek kardeşim olan bir adama ne söyleyeceğini bulmaya
çalışarak günlerini geçiren biri olarak bilmen gerekir diye düşündüm.*

Sevgilerimle,

Grey

Sevgilerimle. Ama o sevgi bana ait değildi.

Kâğıda bir damla gözyaşı düştü, aceleyle sildim. Kendimi
doğrulamaya zorladım ve lisak'e baktım, odadaki bir gölgeden
daha fazlası değildi neredeyse.

"O iyi mi?" dedim.

“Koşullar yüzünden kapana kısılmış durumda, hepimiz gibi.” Durdu. “Ama evet. İyi.”

Hepimiz gibi. Bunun doğru olduğundan emin değildim. Annem Kordiyar insanlarını umursamazdı. Kız kardeşim de öyle. Hiç düşünmeden öldürttüğü o avcı ve kızını düşündüm.

Günler önce Kordiyar yolculuğumuz sırasında gördüğümüz yıkımı düşündüm.

Prens Rhen’i düşündüm. Bir vârisin tahtını almasını engellemek için neler yapmaya gönüllü olduğunu...

Muhtemelen şu an kapımda duran, emrime itaat ettiği için cezalandırılan Parrish’i düşündüm.

İisak’e baktım, sonra da pencereye. “Buradan çıkmama yardım edebilir misin?” diye fısıldadım mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, sanki ses çıkarmak bile sözlerimi annemin kulaklarına götürecekmış gibi.

Bakışlarımı takip etti, sonra pencereye yaklaştı. “İnsan ağırlığını uzun süre taşıyamam.”

“Kör Kovuk’ta askerleri atlarının üstünden kaldırmıştın.”

“O, birkaç santimlik bir kaldırmaydı; üç kat yüksekliğinde değil. Ayrıca hayatlarını koruma gibi bir endişem yoktu.”

Kaşlarımı çattım, sonra iç çektim. “Bu odada hiçbir şey yapamam, İisak.”

“Bu pencereden atlarsanız önerebileceğim en iyi şey ölüm atlayışınızı yavaşlatmak olur.”

Bu, somurtmama sebep oldu. “Bu mu yani? Grey yanında kız kardeşimle Rhen’le savaşa giderken burada oturup bir şeyler mi okuyacağım?”

“Yanında olmayı mı tercih ederdiniz?”

Ben kendimi hazırlayamadan yanaklarım kızardı. “Kordiyar’la hiç savaşmamayı tercih ederdim. Zaten pek çok hasara sebep olduk.”

“Kordiyar’daki tüm hasara siz sebep olmadınız, Prenses.”
Durdy. “Bazı şeyleri siz bile durduramazsınız.”

Bu, *durdurabileceğim* şeyler olduğu anlamına mı geliyordu? Denediğim her şey başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Grey’i kaleye zarar görmeden getirebilmem bir mucize olmalıydı. Belki de diğer herkes dünyanın sorunlarını çözerken ben odamda kilitli kalmalıyım.

Hayır. Bu fikir bana ters geliyordu.

Şimdiden çok zarara yol açmıştık. İktidar kimde olursa olsun, Kordiyar’dan faydalanmaya devam edemezdik.

Annem gitmeme izin vermeyecekti. Parrish bana yardım etmeyecekti. Grey’in konumu fazlasıyla istikrarsızdı.

Masama gidip birkaç sayfa kâğıt, mürekkep ve tüy kalem aldım.

“Bir mesaj iletir misin?” dedim Iisak’e.

“Prens’e mi? Elbette.”

“Hayır.” Zihnim karmakarışık, Grey’e ne demem gerektiğini düşünüyordum. Ancak ben aceleyle mesajımı yazarken kâğıda mürekkep damladı.

İki kardeş, tek yürek. Lütfen bana gel. Diğer yarımı görmem gerek.

Kuruması için mürekkebe üfledim, ardından Iisak’e uzattım.
“Bunu kız kardeşime götürmeni istiyorum.”

Nolla Verin’in mesajımı okur okumaz kapıma gelmesini beklemiştim.

Gelmedi.

Gecenin büyük bir kısmında, uyanık hâlde uzanıp şafakta güneşin ilk ışıklarının tavanımı aydınlatışını izledim. Odamın

dışında, tıngırtılar ve hizmetkârların koridordaki koşuşturmalarını duyuyordum ama Nolla Verin hâlâ gelmiyordu.

Öğlene doğru kız kardeşimi görme umuduyla pencerenin yanına oturdum.

Sonunda göründü, yanında Grey vardı. Onları görünce göğsüm sıkışmıştı ama bu sabah pencereden çekilmedim. Annem onu takip ediyordu, çok uzakta değildi. Eğitim sahasında bir grup askerle buluştular, hepsi idman gruplarına ayrılmıştı. Grey ve kız kardeşim dövüşçüleri izlediler, annem yanlarındaydı. Hep izliyor, hep değerlendiriyordu. Parmaklarım pencere pervazına gömüldü.

Ah, kardeşim, diye düşündüm. Yukarı bak. Bak ve sana ne kadar ihtiyacım olduğunu gör.

Belki de gerçekten tek yüreği paylaşıyorduk çünkü Nolla Verin döndü ve gözleri beni bulmak için yukarı kalktı. Göz göze geldiğimizde şaşkınlıktan nefesim kesilmişti.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Buradan bile, Grey’in yazdıklarını doğrularmışçasına, yüzündeki hüznü görebiliyordum.

Dudakları kımıldadı ve dikkatle kelimeler oluşturdu: *Özür dilerim.*

Pencereden geri çekildim fakat çekilmeden önce onun annemize dönüp onu dinleyişini gördüm, her zamanki gibi itaatkâr vâristi.

O gece, gökyüzü mürekkep siyahırken ve ay penceremin dışında tepeye yükselmiş bir dolunayken, Iisak Grey’den gelen başka bir mektupla döndü.

Annen bir an önce ilerlemek istiyor. Bana çok az şey söylüyor ama muhafızlarla askerler konuşuyorlar ve geçmişim iki tarafa da oynamamı sağlayacak gibi görünüyor. Kılıç dövüşü sırasında çok şey öğrendim. Kraliyet Hanedanları’nız Rhenin

mareşallerine benziyor ve annen onların desteğini kazanmış gibi – ve yatırımlarını da. Rhenin suyuolları ve limanlarına erişmeye oldukça hevesliler ve zamanlama şimdi çok önemli çünkü Rhenin krallığı parçalanmış durumda ve-zayıf. Birkaç gün içinde Kordiyar’a sefere çıkacağız.

Ne kadar çabuk döneriz bilmiyorum.

Dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum.

Bir zamanlar her geçen saniyesinden korktuğum bir sonsuzluk geçirmiştim, şimdi ise daha fazla zamanım olmasını diliyorum.

Ancak her şeyden öte, seni özgür bırakabilmeyi diliyorum. Gücünün ve sevginin yanımda olmasını özlüyorum. Annen ve kız kardeşinin sunabileceği tek şey zalim bir gaddarlık gibi görünmüyor.

Onun da yeri var elbette ama belki de bir zamanlar düşündüğüm kadar çok değildir.

Sevgilerimle,

Grey

Uzun bir nefes alıp verdim. Göğsüm sancıyordu.

İisak’e baktım. “Rhen’e saldıracak.”

“Evet.”

Yutkunup mektubu bıraktım. Bu yolun sonunda bunun olduğunu biliyordum... ama bundan hoşlanmamıştım.

Hiçbir çıkış yolu göremiyordum. Onca çalışma, onca okuma ve düşünmeler, tüm o zekiliğim ve sevgim... Ancak sonuç aynıydı.

“Yanılıyor,” dedim.

“Yanılıyor mu, Prenses?”

“Savaşa gidiyor.” Sesim donuktu. “Bulabileceği tüm zalim gaddarlığa ihtiyacı olacak.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Saatlerim hiç bu kadar dolu, uykum hiç bu kadar derin olmamıştı. Sabahlarım derslerle doluydu: Syssalah dili dersleri, saray siyaseti, Syhl Koyağı'ndaki gelenek ve âdetler. Nolla Verin çoğunlukla yanımda oluyordu fakat hiçbir zaman onu bir eşlikçi olarak görmüyordum, daha çok gelişimimi annesine rapor etmeyi bekleyen bir casus gibiydi. Gardımı koruyordum – o da aynısını yapıyordu.

Her gün öğle yemeğini Karis Luran'la yiyorduk. Jake hiçbir zaman yanımdan ayrılmıyordu. Yemek yerken serinkanlı bir şekilde uzak kalıyordum. Karis Luran'ın sihrimi kanıtlatma konusunda ve Rhen'e karşı çalışma konusunda beni hızlı bir şekilde manipüle edişine içerliyordum. Muhafızından o kadar acımasız bir şekilde intikam aldıktan sonra kızını gizleme biçime içerliyordum.

"Her şarap istediğinde," diye mırıldandı Jake öğle yemeklerimizden biri sırasında, "zavallı bir adamın bileğini kesip bardağına doldurmasını bekliyorum."

Gerçekten öyleydi. Ondan hoşlanmıyordum. Ona güvenmiyordum.

Bu bir sır değildi. “Benden hoşlanmıyorsunuz, Genç Prens,” demişti üçüncü gün.

“Hoşlanmalı mıyım?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Takdir edilme arzusu insanı kırılğan yapar.”

Kesinlikle onu takdir etmiyordum. Ancak halkı, takdir ediyor gibi görünüyordu. Zalimliği kararlılık ve adalet olarak görülüyordu.

Ve benim gücenmişliklerime rağmen adil bir lider gibi görünüyordu. Halkını önemsiyordu. Syhl Koyağı insanların karnları toktu ve eğitimliydi. Her ailede iki senelik askeri hizmet zorunluydu – şehirde Talfor ve Cortney’ye katıldığım her seferinde beni şaşırtan bir birlik hissine sebep oluyordu bu.

Rhen’in babasının bir zamanlar ödediği vergi olmayınca kale hazinesi suyunu çekmiş olabilirdi, ama Karis Luran insanların desteklemek için yapması gerekeni yapıyordu ve zalimliğine rağmen insanları bundan hoşlanıyor gibiydi. Bu, bana Rhen’in benim için bulduğu çözümün halk tarafından nasıl algılandığını düşündürüyordu. Rhen askerlerini Gümüş Ay Limanı’nı geri almaya gönderdiğinde halkın vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Her seferinde olduğu gibi yine keşke zihnim Rhen için endişelenip durmasa diye içimden geçiriyordum.

Gitmeye hazırlandığımız günlerde öğleden sonralarım muhafızlar ve askerlerle eğitim yaparak geçmişti – ve rahatlayabildiğim tek zaman buydu çünkü elimde kılıç oluyordu. Burada farklı dövüşüyorlardı ve yeni yöntemler, yeni silahlar öğrenmenin zorluğundan zevk alıyordum.

Ancak akşam yemeğinin zorluğundan zevk almıyordum çünkü her akşam yemeğinde önemli insanlar oluyordu: Kraliyet Hanedanı liderleri olduğu kadar generaller ve askeri liderler de. Ben Rhen değildim, doğru bakışı atmaktan başka

bir şey yapmadan insanları etkileyemezdim ama manipüle edilme konusundaki istikrarlı reddim büyük oranda işe yaramıştı. Kimse beni sihir yapmaya zorlamıyordu. Kimse beni bir şeye zorlamıyordu.

Karanlık çöktükten sonra beni odamdan sürükleyip sihir gücümü kuvvetlendirmem gerektiği konusunda ısrar eden İsak hariç. Lilith'in yapabildiğini bildiğim şeylerle kıyaslanınca yeteneklerim çok küçük ve önemsiz geliyordu. O, Rhen ve beni lanetlemiş, bizi sihrinin sonsuz döngüsüne hapsedmişti. Ben aynı anda birden fazla insanı zar zor etkileyebiliyordum.

Gitmemizden önceki gece ay ışığında, boş eğitim alanındaydık. İsak, kılıç dövüşümü isabetlilik ve hasar için sihirle besleyebileceğim konusunda ısrar ediyordu – ve *bunu* öğrendiğimde aynı şeyi askerlerim için de yapabilmem mümkün olacaktı.

İyi gitmiyordu. Jake ve Tycho yardım etmeye gönüllü olmuştu ama onların hakkından gelmek için sihrin kılıcımı yönlendirmesine gerek yoktu. Onuncu kez ayrıldığımızda yorulmuşlardı. Terleri ay ışığında parlıyordu. Başımı kaldırıp saraya baktım. Bazen Lia Mara gözüme ilişiyordu ama bu gece odası karanlıktı ve penceresinde hiçbir gölge yoktu.

Noah kenardan izliyordu. “Belki kolunun birini arkada bağlamalısın,” dedi.

Islak bir saç tutamını gözlerimin önünden alıp iç çektim. Hazırlanma zamanımız giderek azalıyordu. Belirsiz bir sona savruluyordum fakat bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

“Belki yeni bir rakibe ihtiyacın vardır,” dedi Nolla Verin.

Döndüm ve karanlıktan çıkışını gördüm, muhafızları arkasındaydı. Genellikle küçük vücudunu süsleyen elbiseler yerine bu gece kenarları gümüş renkle işlenmiş, siyah, deri bir zırh giymişti. Siyah saçları yeşil bir kurdele ile örülmüştü. Elinde bir hançer ve bir kılıç vardı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Davet mi ediyorsun?”

“Evet.” Kılıcını kaldırıp saldırdı.

Tamamen hazırlıksız değildim ama dönüp hücumla geçmeden önce onu zar zor engelleyebildim. Hançerini elinden koparmaya çalıştım fakat eğilip döndü ve yeniden pozisyon aldı. Bir zayıflık arayarak hareketlerini izledim.

Bana hiç zaman tanımadı. Sonraki saldırısı ölümcül ve hızlıydı.

Benim cevabım da öyle.

Tekrar ayrıldı, nefes alıp verişleri hafifçe hızlanmıştı. Gü-lümsedi, gülümsemesi sertti. “Kanımı akıtırsan annem bundan hiç hoşlanmaz.”

“O zaman sol tarafını daha iyi korusan iyi edersin.” Bu sefer bütün gücümü kullanarak önce ben saldırdım. Kılıcı daha hafifti, neredeyse anında geri çekildi ama hareketleri çok hızlıydı. Saldırıları aynı anda her yerden geliyor gibiydi ve asla yorulmuyordu. Lia Mara’nın onun yeteneklerini övüşünü hatırladım – yanılmıyordu.

Başka bir yer ve zamanda bunu açıkça takdir ederdim ama yorgundum ve bu yapmacıklık gibi geliyordu. Şehirde yarıştığımız o sabah gibi, burada zafere giden bir yol gör-miyordum. Nolla Verin haklıydı – vârise zarar verirsem Karis Luran kafamı uçurturdu, anlaşma olsun ya da olmasın.

Kılıcı az kalsın gardımı aşıyordu, neredeyse koluma çizik atacaktı.

“Sol taraflar hakkında ne demiştin?” dedi.

Haklıydı, gülümsedim. “Not alındı.”

“Kılıç dövüşüne yardımcı olması için sihir kullanacağını sanıyordum. Bir gösteri izlerim diye ummuştum.”

“Şimdiye kadar yardıma ihtiyacım olmadı.”

“Onu öldürmeyi dene,” diye seslendi Jake. “Genelde işe yarıyor.”

Nolla Verin'in gözleri kısıldı ve öne atıldı. Bir şekilde çok daha hızlıydı. Kılıçlarımız ay ışığında bulanıklıktan ibaretti. Her saldırdığında saldırısı daha güçlü oluyordu ve beni silahsız bırakmaya çalışırken omzumu kestiğinde, gerçekten de beni öldürmeye çalışıyor *olabileceğini* anladım.

Kılıcını çekmeye çalıştım fakat saniyenin küçük bir parçası kadar benden daha hızlıydı ve bu da yan tarafımı açıkta bırakmıştı. Kaburgalarımı hedef alarak saldırıya geçti. Yıldızlar kanımda bekliyordu, dövüşten ve yaradan dolayı tetiklenmiş, benim emrimi bekliyorlardı. Savunmamı hızlandırıp onu durdurmamı sağlamaları umuduyla onları kılıcıma göndermeye çalıştım.

Nolla Verin geri uçtu ve öyle sert bir şekilde eğitim alanının tozlu zeminine çarptı ki son mesafeyi kayarak aşmak zorunda kalmıştı.

Muhafızları anında önüne geçti; kılıçları çekilmiş, bana doğrultulmuştu.

"Hayır!" diye öksürdü Nolla Verin. "Ona yapmasını ben söyledim."

"Sana demiştim," dedi Jake.

Muhafızlar yavaşça silahlarını indirdiler. Ben de Nolla Verin kadar şaşkın hissediyordum ama kılıcımı kınına sokup ona doğru yürüdüm ve yine de elimi uzattım. Elime bir bakış attı, sonra kendi başına ayağa kalktı. Beni yeni, bariz bir merakla süzüyordu – ama daha çok saygıyla. "Söylediğim gibi. Yeni bir rakip."

"Söylediğin gibi."

Şimdi çok daha hızlı nefes alıp veriyordu, yanakları ay ışığında pembeydi. "Tekrar?"

Tereddüt ettim.

"Evet," diye seslendi Tycho.

Nolla Verin kılıcını çekip döndü. Kendi kılıcımı çekip onunkini durduracak vakti ancak bulmuştum. Gecenin

içinde kılıçlarımız uçup çarpıştı, ta ki ben bekleyen yıldızları hissedene kadar.

Nazikçe, demişti Lia Mara ormanda.

Yıldızları nazikçe ittim.

Nolla Verin sonraki hamlesini birkaç santimle kaçırdı ve kendini geri çekti. Avantajdan faydalanıp onu silahsız bırakmak için kılıcını çektim ama bu onun dengesini sarstı ve sertçe yere düşmesine sebep oldu.

Muhafızları yeniden belirmişti ama Nolla Verin sırtıttı. "Kullanışlı bir numara."

Gülümsemeden edemedim. "Sihir fazlaca düşünmeyi gerektiriyor. Yalnızca kılıcı tercih ederim."

"Daha fazla pratik yaptığınızda o kadar düşünmenizi gerektirmeyecek," dedi Iisak.

Bu kez elimi uzattığımda Nolla Verin kabul etti. Ayağa kalktığında bana baktı, gözleri soğuk bir şekilde hesap yapıyordu. Eli, elimi bırakmadı.

"Benimle yürü," dedi.

Gülümsemem kayboldu ve sarayın karanlık duvarına baktım. "Dinlenmeliyim."

"Lütfen?"

Reddetmek için derin bir nefes aldım fakat kısa bir an boyunca gözlerinde bir duygu titreşti. Lia Mara kardeşinden daha önemsiz olduğu yönünde pek çok yorum yapmıştı ama ondan hiç kötü bir şekilde bahsetmemişti. Karşımdaki kız dünyaya karşı sert bir tavır sergiliyordu ancak bunun ne kadarının annesini tatmin etmek için olduğunu merak ettim – ve arkasında ne sakladığını.

Başımı sallayıp kolumu uzattım.

Nolla Verin gülüp yürümeye başladı. "Kordiyar'daki leydiler *yürümek* için yardıma mı ihtiyaç duyuyor?"

"Hayır. İstersen mesafeni koruyabilirsin."

Şaşkınlıkla soludu ve haklı olduğumu anladım. Saldırganlığının çoğu, güvensizliğini gizlemek için bir maskeydi. Aslında bana biraz Rhen'i hatırlatıyordu. Muhtemelen güçlü müttefikler olurlardı.

Ancak büyük ihtimalle biri ilk haftayı çıkaramazdı.

Eğitim alanında sessizce yürüdük. Sarayın arka duvarının oradaki meşalelerden uzaklaştıkça gölgeler uzuyordu. Muhafızları uzak bir mesafeden bizi takip ediyordu, Jake de öyle. Bu beni şaşırtmıştı.

Nolla Verin, Tycho ve İisak'in durduğu yere doğru omzunun üstünden baktı. "Annem o yaratığı zincirden çıkardığını görmekten hoşlanmayacak."

"O, benim kölem değil."

Bana baktı. "Onu neyle tehdit ettin, itaat etmesi için?"

"Hiçbir şeyle." Syhl Koyağı'ndaki leydilerin bir sözün tutulması için illa ya bir antlaşma ya da bir zincire mi ihtiyaç duyduklarını sormak istedim ama onunla kavga etmek istemiyordum.

Tekrar sessizliğe büründük. Huzursuz edici ve rahatsızdı bu. Kılıç sallamayı tercih ederdim. İlk kez bana karşı açık ve dürüst oluyormuş gibi geliyordu.

Belki de beni öldürmeye çalıştığı içindi.

Lia Mara'dan duyduğum şeyleri düşündüm – ve kendi öğrendiklerimi. Nolla Verin, annesinin isteklerinin bir yansımasıydı, bunun ne kadar derine indiğini merak ettim. Ona baktım. "Bu anlaşmanın gerçekleşmesini istiyor musun?"

"Evet. İnsanlarımızın Gümüş Ay Limanı'ndaki suyollarına erişmesi büyük bir rahatlık olacak ve kaybedilen onca şeyden sonra, yeniden yapılanmasına yardımcı olacak bir gelir elde etmek de Kordiyar'ın yararına olacak."

"Syhl Koyağı istilasını süresince kaybedilen onca şey demek istiyorsun."

“Kraliyet ailesi ‘saklanırken’ kaybedilen onca şey.” Bana baktı. “Bütün sorunlarınızın suçunu bize yükleme.”

“Yüklemiyorum.” Ama yüklüyordum. Birazcık. Yükleme-
mek elde değildi. “Ama benim sorum bu değildi, Prenses.”

“Neydi?”

“*Sen* bu anlaşmanın gerçekleşmesini istiyor musun?” Du-
rup yüzümü ona döndüm. “Benimle olan anlaşmanın.”

“Elbette.” O duygu yine gözlerinde titreşti. Ama ne kadar uzun süre burada durup onunla konuşursam, bir o kadar bu duygunun kararsızlık olduğunu görüyordum. Kırılganlık. Lia Mara buraya geliş yolculuğumuzda kız kardeşini öve öve bi-
tirememişti. Tanıştığımız herkes hemen Nolla Verin’in okla, atla ya da kılıçla olan yeteneklerinden bahsediyordu. Hakkıyla kazanılmış övgülerdi bunlar, ona şüphe yoktu ama belki de bü-
tün bu yetenekler, aslında annesine karşı duracak güce sahip olmadığından taht için mükemmel bir aday gibi görüldüğü gerçeğini saklıyordu. Belki de tüm yetenek ve taklitçiliği onun genç, tecrübesiz ve kararsız olduğu gerçeğini saklıyordu.

Ormanda Lia Mara’yla onca vakit geçirdikten sonra Karis Luran’ın neden küçük kızını önce Rhen’le, sonra benimle itti-
fak konuşmak için vâris seçtiğini merak etmeye başlamıştım. Lia Mara bunun sebebinin kendisinin sessiz, huzur arayan biri olmasından kaynaklandığına inanıyordu — kız kardeşi-
nin acımasızlığına sahip olmayışından kaynaklandığına.

Bense Lia Mara’nın annesine karşı durabileceğinden kay-
naklandığını düşünmeye başlamıştım.

Ve Nolla Verin’in duramayışından.

Tekrar dönüp saraya baktım ve Lia Mara’nın penceresin-
de bir rengin çırpınısını gördüm. “Annen kız kardeşini ne ka-
dar daha esir tutacak?”

Nolla Verin bakışlarımı takip etti. “Lia Mara Kristal Sa-
ray’ın kraliyet süitinde. Pek esir sayılmaz.”

Sesindeki kararsızlığı duyabiliyordum. İyi saklanmıştı ama oradaydı. “Onun için endişeleniyorsun.”

“Evet. Endişeleniyorum.”

Ama onu ziyaret etmiyordu. Bu kadarını İisak ve bana getirdiği nottan biliyordum. Nolla Verin annesinin isteğine karşı çıkmazdı.

Bir kez daha aramıza konuşulmayan şeylerle dolu bir sessizlik çöktü.

Nolla Verin, terasta ceketimi Lia Mara’ya verdiğimi biliyordu – ama hiç bundan bahsetmemişti. Neyden şüphelendiğini merak ediyordum. Ne düşündüğünü. Ne hakkında endişelendiğini.

Şikâyet edecek biri değildim – muhtemelen o da benim hakkımda aynı şeyleri merak ediyordu. Her düşüncemi nasıl duygusuz muhafız yüzümün arkasına gizleyeceğimi uzun zaman önce öğrenmiştim. Büyük ihtimalle o da aynısını bir prenses olarak öğrenmişti.

Belki yanıliyordum. Nolla Verin hiç de Rhen gibi değildi. Benim gibiydi.

İisak’i düşündüm, dövüştüğümüz geceyi. *Benim de kavga etmeye ihtiyacım vardı*, demişti.

Nolla Verin’e baktım. “Dinlendiniz mi, Prenses?”

“Bir şekilde dinlenmeyi başardım, kolunun yardımı olmadan.”

Gülümsedim. “Güzel.”

Aniden kılıcımı çektim, Nolla Verin sırtıttı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

İsak pencere pervazımda belirdiğinde odamdaki bütün mumlar hâlâ yanıyordu. Grey'den mektup getirdiğine emin dim fakat okumak istemiyordum. Keşke bugün gelmeseydi, diyecektim neredeyse. Düşüncelerim sadakat ve arzu arasında gidip geliyordu ve iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyordum. Koltuğuma kitaplar, kâğıtlar saçılmıştı ve yarısı yenmiş bir şekerli meyve tabağı yanımda duruyordu.

“Saat geç oldu,” dedi sırpençe. “Uyumuş olmanızı bekliyordum.”

Ona bakmadım. “Öyle mi? Gerçekten mi?”

İğnelememi duymazlıktan geldi. “Evet. Gerçekten.”

“İshellasa hakkında bir şeyler okuyordum. Neden sırpençeler kalmayı tercih ederken büyücüler orayı terk etti?” Başımı kaldırıp ona baktım. “Neden büyücüler antlaşmaya bağlı değil?”

Soruma aldırmadı. “Huzursuz görünüyorsunuz, Prenses.”

“Değilim.”

Bir an sessiz kaldı, yalanıma inanıp inanmadığını düşündüm.

Çünkü huzursuzdum. Muhtemelen bu odada kilitli hâlde ölecektim. Bazen annemin beni unuttuğunu düşünüyordum. Belki Rhen'in kalesinden kaçmaya hiç zahmet etmemeliydim. Kendimi bir parça gönül ağrısından kurtarmış olurdum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kâğıtlara baktım. "Büyücüler ve sırpençeler hakkında söylediğim şey. Neden olduğunu biliyor musun?" Asi bir saç tutamını kulağımın arkasına ittim. Yanağımdan bir damla süzülüp belgelere damladı, çabucak sildim.

Iisak odaya girdi ve çölmek için kâğıtların diğer tarafında durdu. Bakışlarındaki ağırlığı hissedebiliyordum ama gözlerimi aşağıda tuttum.

Merakla bakmasını bekledim ama parmağını kâğıtların üstüne vurdu.

"Bir büyücü, dış görünüşünden tespit edilemez," dedi. "Ve Donmuş Nehir'i uçmak yerine sihir gücüyle geçebilirler." Durdu. "Antlaşma yapılmadan önce hepimiz özgürce seyahat edebiliyorduk, lakin Syhl Koyağı insanları sırpençelerden korkuyordu. Büyücüler bizim adımıza konuşmayı denedi ama sihir çoktan korkulacak bir şey olmuştu – ve Syhl Koyağı'nı ziyaret ederken zarar verme niyetimiz yoktu. Ne yazık ki hükümdarların arzuları, her zaman insanların arzularıyla bir olmaz. Halkım nehrin size ait olan tarafındayken küçük çatışmalar oldu. Bir çocuk öldü."

Başımı kaldırıp baktım. "Bir çocuk sırpençe mi?"

"Bir insan çocuk."

Ah. Kaşlarımı çattım.

"Annenizin annesi zararın karşılanmasını talep etti. Büyücüler görüşmelerde yardımcı oldu. Bir antlaşmaya vardık. Büyücüler kendilerini bir süre Iishellasa'yla sınırlayacaklardı ancak buz ormanları insanlar için tehlikeli olabiliyordu ve gittikçe daha da tedirginleşip yerleşecek yeni yerler aramaya başladılar. O sırada anneniz iktidara gelmişti. Karis Luran, Syhl

Koyağı'nda sihir istemiyordu, böylelikle büyücüler dağ geçidinden geçtiler ve sonunda bir süreliğine Kordiyar'a yerleştiler."

Ona baktım. "Katledildikleri yere."

"Pek çoğu. Evet." Durdu. "Antlaşmayı neden hafife almadığımızı anlıyorsunuzdur, Prenses."

"Ama şimdi annem Grey'in sihrini görmezden gelmeye razı."

"O suyollarına ulaşmayı çok istiyor olmalı."

"Hımm." Tekrar başımı indirdim. Kâğıtları yığın hâline getirdim, sonra duvara gidip mumları söndürmeye başladım. Konuyu Grey'e getirmeye niyetim yoktu.

"Hâlâ huzursuz görünüyorsunuz," dedi Iisak ve buz gibi bir rüzgâr yüzümün önünde dönüp saçlarımı kaldırdı.

Bir mum daha söndürüp diğerine geçtim. Odamı ateşe verirsem Parrish'in çıkmama izin verip vermeyeceğini düşünüyordum.

Sonraki muma ulaşmadan dondurucu bir soğuk odada esti ve kâğıtları dağıtıp mumların tamamını söndürdü.

Iisak'e kaşlarımı çattım ve tekrar kâğıtları toplamaya başladım. "Grey ve Nolla Verin'in bu kadar iyi geçindiklerini gördüğüme sevindim."

"Öyle mi sizce?"

"Ne gördüğümü biliyorum."

"Ah. Prens'e son mektubuyla ilgilenmediğinizi söyleyeyim o hâlde?"

Ellerim belgelerin üstünde kaldı. Kalbim şimdiden göğsümde hızla atıyor, onun kelimelerini okumak istiyordu — ama sonra Nolla Verin'le birbirlerine gülümseyişlerini hatırladım ve kalbim öyle bir güçle tekledi ki elimi karnıma bastırmak zorunda kaldım. "Evet," diye fısıldadım.

"Prenses?"

"Ben prenses değilim."

Bana doğru bir adım attı, elimi kaldırdım. "Dur. Lütfen dur. Buna değmez, Iisak. Buna bir son vermeliyiz. Ne olacak

ki? Bu anlaşma başarılı olmazsa insanlarımız tehlikede olacak. Sonsuza dek birbirimize gizli mektuplar mı göndereceğiz?"

Sessizce beni inceledi, siyah gözleri loş odada parlıyordu.

Bir damla gözyaşını sildim. "Bu, kız kardeşime ihanet, Iisak. *Anneme* ihanet. Ülkeme ihanet. Bunu yapamam. Yeterince yanlış yaptım. Devam edemem."

"Yanlış!" diye homurdandı, pencere camları buzlanmıştı. "Prenses, bu anlaşmayı sizin oluşturduğunuzu anlamıyor musunuz? Eğer Syhl Koyağı ve Kordiyar müttefiklik yemini ederse *sizin* barış çabalarınız sayesinde olacak. Grey doğum hakkından vazgeçmeye öyle hazırdı ki bunu açıklamaktansa kendisinin bağlanıp kırbaçlanmasına izin verdi. Ancak siz onu aksine ikna ettiniz. Siz, Lia Mara. Bunun ne kadar güçlü olduğunu anlayabiliyor musunuz?"

"Güçlü! Sen ve Grey benim güce sahip olduğum konusunda ısrar edip duruyorsunuz ama öyle bir şey yok. Bu oda ya kilitliyim ben. Ben bir *engelim*."

"Gücünüz *yüzünden* hapsedildiniz. Nasıl olur da bunu görmezsiniz?"

"Hapsedildim çünkü annem Grey'in kız kardeşimle evlenmesini istiyor. Siz nasıl olur da bunu göremezsiniz?" Bir şey söylemek için derin bir nefes aldı ama elimi kaldırdım. "Hayır, Iisak. Bitti. Ben devam edemem. Yarın penceremden izleyip onlar Kordiyar'a giderken arkalarından şans dileyeceğim."

Karanlıkta beni inceledi. "Bu, onun son mektubu, Prenses."

Bu, beni durmaya zorladı. Tekrar reddetmeliydim.

Ah, kendimi bile kandıramıyordum.

Lia Mara,

Bütün bunları Kordiyar insanları için yapmam gerekiyor.

Hatta Syhl Koyağı insanları için. Barış ve istikrarı sağlamak için bunları üstlenmem gerek. Ben de bunları istiyorum elbette

ama bana bunları yapma gücünü veren şey senin bunları istiyor olman.

Kilitlenmiş olman düşüncesine katlanamıyordum. Annen seni bana karşı silah olarak kullanıyor – ve işe yarıyor. Bu anlaşılanın Kordiyar'ın yıkımından yana değil, barıştan yana ilerlemesini sağlamak için çok dikkatli hareket ediyorum.

Ama hepsini bıraktırdım, Lia Mara. Sabah yola çıkacağız. Prens olarak eğitilmedim ben. Başka birinin masası olmak için eğitildim. Tekrar bunu yapabilirim, senin için.

Kaçmayı istiyor musun? Yoksa bu yolda devam mı etmeliyim?

Emri ver ve ben yerine getireyim.

Sevgilerimle,

Grey

Gözlerim kapandı ve mektubu göğsüme bastırdım. Kör Kovuk'taki o hanın koridorundaki bakışlarını hatırlıyordum, ikimiz de yorgun düştüğümüzde sesinde oluşan o hafif hırıltıyı... Ama kapımı korumak için uyumayı reddetmişti. *Korkma. Sana bir daha kimse dokunmayacak.*

Beni kurtarmak için bunların hepsinden vazgeçecekti.

İnandığım her şeyden ötürü ondan bunu isteyemezdim.

Lisak beni izliyordu. "Ona bir şey söyleyeyim mi?"

Yine boğazım düğümlenmişti. Elbiselerimi düzelttim ve daha fazla gözyaşı dökmeye karşı çıktım. "Ona harika bir kral olacağını söyle."

Uyuyamıyordum. Korkunç görüntüler düşüncelerimden çıkmıyordu. Kız kardeşim savaşa gidiyor, bir Kordiyar muhafızı tarafından iki parçaya ayrılıyordu. Grey savaşa gidiyor, bir

düzine asker iyileştiremeyeceği kadar hızlı bir şekilde ona kılıçlarını saplıyordu. Sabahın erken saatlerinde yatağında dönüp durur, çarşaflarına dolanırken duvarda bir gölge gezindi. Penceremde hafif bir çizilme sesi olunca ve bir gölge çerçevenin içinde belirince hem rahatlamış hem de aynı dercede rahatsız olmuştum.

"İisak..." diye başladım ama şekil, pencere çerçevesinden indi. Kanat yoktu. Bir sırpençe değildi – bir adamdı. Kalbim sarsılıp tekleli, yataktan inip gerileyerek nefesimi içime çektim.

"Sakin olun, leydim."

Aa. Aa. "Grey," diye fısıldadım. Göğsüm gerilmiş, boğazım düğümlenmişti. Ellerimin ikisini birden ağzıma kapattım.

Karşıma geçmek için ilerledi. Uzun parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Ağlama," dedi, sesi hoş ve derindi.

Gözleri gözlerimin içine bakıyordu, bakışlarının derinlerinde özlem ve kararsızlık vardı.

Grey şimdi gelince, benimle aynı nefesi paylaşınca İisak'e söylediğim tüm o sözleri unutmuştum.

Pencereye baktım. "İisak bir insanın ağırlığını taşıyamayacağını söylemişti. Sen nasıl... Sen... *Nasıl?*"

"İpin ağırlığını taşıyabiliyor. Ve ben de tırmanabiliyorum."

Kalbim çırpınmayı bırakmayı reddediyordu. "Üç kat!"

Dudakları kıvrıldı. "Ee... Aşağı bakmadım."

"Ama... saray muhafızları..."

"Lütfen." Bana bir bakış attı.

Ona bakıyordum ve bir çok şey istiyordum. Onu tekrar öpmek istiyordum. Parmaklarını tenimde hissetmek istiyordum. Kamp ateşinin yanında sırlar fısıldamak istiyordum. Dünyanın sadece ve sadece o ve benden ibaret olmasını istiyordum.

İstedğim her şey ülkemin ihtiyaçlarının aksineydi.

"Emrimi yerine getireceğini söylemiştin," dedim sonunda.

"Müttefiklerimi esir olmuş hâlde bırakırsam harika bir kral olamam ki."

Kaşlarımı çatıp bir adım geri çekildim. "Beni kurtaramazsın. Grey... tehlikede olan çok şey var."

"İkimizin de kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum, Lia Mara."

Yüz ifadesindeki acı, hissettiklerimin bir yansımasıydı. Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Gitmelisin."

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?"

Hayır.

Bunu söyleyemezdim. Söylememe gerek yoktu. Kımıldamadı.

"Onur ve göreve fazlaca bağlıyız," dedi. "Kaderin hain bir oyunu bizi bir araya getirmiş gibi görünüyor."

"Ben kadere inanmam," diye fısıldadım.

"Hımm. Bu işlerin daha kolay olmasını sağlıyor mu?"

Yutkundum. "Hayır."

"Saat geç oldu," dedi. "Uykunu bölmemeliydim."

"Umurumda değil." Sözlerim cüretkâr ve uygunsuzdu; tek yaptığım daha fazla acı ve pişmanlığı davet etmektir. Kendime engel olamıyordum, bu kadar basitti. Eğilmek, kokusunu içime çekmek istiyordum.

"Seni kurtarabilirim," dedi Grey. "Eğer izin verirsen."

Gözlerim hızla açıldı. Onları kapattığımı bile hatırlamıyordum. Çok yakınımdaydı.

"Grey..."

"Herkes beni manipüle etmeye çalışıyor," dedi. İç çekti. "Burada güvenebileceğim kimse yok."

Bu, beni sarsıp kendime getirdi. "Nolla Verin'e güvenme konusunda iyi gittiğini sanıyordum."

"Kız kardeşin beni öldürüp öldüremeyeceğine karar veremeye çalışırken her şeyden çok hevesli görünüyor."

"Senin hakkından gelemez." İşveli kız kardeşimi düşünerek başımı çevirdim. "Onun ilgisini çekiyorsun, güven bana."

Belimi yakalayıp beni kendine çekti. Karanlık gözleri içime işliyordu. "Seninkini çekiyor muyum?"

Oda durgun ve sessizdi ve Grey'in sabrı sonsuz görünüyordu çünkü vücudumdaki gerilim geçip başımı sallayana kadar beni orada tutmuştu. "Evet," diye fısıldadım. "Çekiyorusun."

Eğildi, dudakları kelebek hafifliğiyle benimkilere dokundu ve nefesim kesildi.

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

Tekrar öptüğünde çok daha yavaş, nazik ve aynı zamanda güçlüydü, elleri beni doğrultuyordu. Parmaklarım ceketini yakalayıp onu daha da yakına, vücudu vücuduma dokunana kadar çekti, gece elbiselerimin ardında vücudu ılık ve sağlamdı. Uçuyor gibi hissediyordum – ya da düşüyor gibi. Sıcaklık göğsümde ilerledi ve içimde bir ateş yaktı.

Sonunda çekildim. Tehlikede olan çok hayat vardı, sınırın iki tarafında da. "Grey. Beni kurtaramazsın. Yapamazsın."

Durdu. "Seni dakikalar içinde ipten aşağı indirebilirim. Muhafızların devriye düzenini biliyorum."

Kalbim bu öneri karşısında biraz fazla heyecanlanmıştı. "Hayır." Geri çekildim. "Kordiyar'la barış sağlamak çok önemli. Yapamazsın."

"Nasıl istersen." Kendini kapatıyor gibi görünüyordu; gözleri, şiddet kullanması gereken zamanlardaki gibi kapanmıştı.

Bunu bana yapmasından hoşlanmamıştım. *Ben başka birinin masası olmak için eğitildim.*

Onu yakınımaya çektim. "Hayır, Grey. Hayır." Parmaklarımı yanaklarında, gözkapaklarında gezdirdim, sonra dudaklarım-la yüzüne dokundum. "Benden saklanma."

Dokunuşumdan kaçtı ama şimdi, vücudundaki değişimi hissedebiliyordum.

"Beni kurtaramazsın," dedim tekrar, o kadar sessizdim ki sözlerim hayal ürünüymüş gibi geliyordu. "Ama belki... bir süreliğine... burada kalabilirsin."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Sonunda penceresinin altında oturduk ve gece havasını paylaşp, sessizliğin tadını çıkararak akşam yemeği tepsisinden kalma şekerli ikramlıklarla yumuşak çörekleri yedik. Başka bir adam olsa belki bu süreyi, geceliğinin arkasını çözüp onu yatağa gitmek için ikna etmeye çalışarak geçirirdi ama bu fikir samimiyetsiz geliyordu. Lüks hapishanesine girip ondan faydalanma fikrinden hoşlanmıyordum. Gerçekten yalnız olduğumuz ilk zamandı ve bu, Lia Mara'nın bir şekilde daha kırılgan gözükmesine sebep oluyordu. Daha değerli.

Hangimiz onur ve göreve daha bağlıydı bilmiyordum ama ben sırtımda Lia Mara'yla kaleden aşığı inmeye hazırdım. Yani, bu durumda sanırım daha bağlı olan ben değildim.

"Biri seni aramaya gelirse ne yapacaksın?" dedi sessizce.

"Odalarım çok uzakta değil. Iisak sorun olursa diye dinlemede. Jake ve Noah uyanık, dönmemi bekliyorlar."

"Odalarım?" Kaşları kalkmıştı. "Annem gerçekten de hoş karşılandığını hissettirmek istemiş."

İç çektim. "Önemliymiş gibi hissetmemi istiyor."

“Ona güvenmiyorsun.”

Karanlıkta Lia Mara’ya baktım. Annesinden bahsediyorduk, aslında inkâr etmeliydim. Ama şimdiye kadar aramızda hiç yalan olmamıştı ve şimdi bunu başlatmak da istemiyordum. “Evet. Güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?”

“Syhl Koyağı için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsa, bunu yerine getireceğine eminim.”

Gözlerimi devirdim. “Kesinlikle.”

“Doğum hakkını öğrenmemiş olsaydın Rhen’le kalır mıydın, lanet bozulduğunda?”

“Evet, tabii ki.”

Fakat kelimeleri söylediğimde pek de *tabii ki* olmadığını anladım. Rillisk’te geçen aylarımı düşündüm, sadece Hawk olduğum zamanları. Mevsimlerce Lilith’in elinde işkence gördüğümüz o sonsuz döngüden sonra, Rhen’in dönüştüğü canavarın getirdiği tehlike ve yıkımdan sonra... özlediğim bir basitlik vardı.

Lia Mara’ya baktım. “Muhafız olduğumda on yedi yaşındaydım. Ailem çaresizdi – sadece onlara geçim sağlamanın bir yolu olsun istemiştin. Kralın kim olduğumu bildiğini sanmıyorum.” Hafifçe omuz silktim. “Ya da belki biliyordu ve yakın olduğumu bilmekten hoşlanıyordu, beni asla kabul etmeyecek olsa bile. Bilmiyorum. Kimse ölümler kadar iyi sır saklayamaz.”

Gözleri şefkat doluydu ama bekledi.

“Lanetlendiğimizde kraliyet ailesini koruma görevine daha yeni gelmiştim. Üst düzey biri değildim.” Hatırlayarak durdum. “Rhen ve kız kardeşleri epey maymun iştahlı ve kaprisliydi ama sıklıkla en kötü huylarını ortaya çıkarıyorlardı. Hep eğlence istiyorlardı ve görevlerini yerine getirmeye çalışan muhafızlar kolay hedeflerdi.”

“Bana Rhen’in zalim olmadığını söylemiştin.”

“Bazı anları vardı ama gerçek kötülüğü nadirdi.” Ona baktım. “Belki de zalimlik, hükmetmek için öğrenmen gereken bir şeydir.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Annenin insanlarınızda uyandırdığı ‘sadakat’i gördüm, zararı olmasa gerek.”

Lia Mara kaşlarını çatı. “Bence insanları çok zorlarsan isyan etmeye teşvik edersin.” Durdu. “Lanet sonsuza dek sürmüş gibi konuşuyorsun. Rhen zalim değilse bile o görevden kurtulmak seri rahatlatmıştır sanırım.”

“Evet. Öyle oldu.” Bunları söylemek neredeyse rahatlatıcıydı. Birlikte dayandığımız onca şeye rağmen kendi geleceğimden sorumlu olmak rahatlatıcıydı.

Bildiğim şeyi Rhen’e söyleyebilirdim. Hemen, Lilith’ten öğrendiğim anda. Söylememiştim.

Tekrar sessizliğe büründük. Pencere ay ışığıyla doluydu. Eğitim alanında Nolla Verin’le olan dövüşümüz yıllar önceymiş gibiydi. Başka bir yol olmasını istiyordum ama istemek hiçbir şeyi çözmiyordu. Dakikalar geçiyor, bizi gitmem gereken âna daha da yaklaşıyordu.

Lia Mara sonunda bana baktı. Parmakları, parmaklarıma dokunuyordu. “Gelmene sevindim, Grey.”

Parmaklarım onunkilerin üzerine kapandı ve Lia Mara beni tekrar çekti. Nazikçe öptü, dudakları dudaklarıma dokunuyordu. Parmaklarını ensemdeki saçlara dolandı ve öpücüğü nazik olmaktan çıktı.

“Buraya günler önce tırmanmalıydım,” dedim.

“Ahh. *Fell siralla*.” Gözlerini devirip tekrar öptü.

“*Nah*,” dedim ve günler önce verandada bana söylediği sözleri söyledim. “*Fell bellama. Fell garrant*.”

Gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla güldü. “Çalışmışsın!”

“*Fell vale,*” dedim. Onu öpüp dudaklarına fısıldadım. “Nazik adam.”

Yanakları çok kızardı, sonra yüzünü göğsüme bastırdı. Onu orada tuttum ve derince nefes aldım.

Kapı kilidi tıngırdadı.

Gümüş cehennemler. Pencereden atlayıverdim. İp, fısıldanmış bir dua dışında hiçbir şey olmadan ellerimi buldu. İp çılginca sallanırken ayaklarım duvara tutunmaya çalıştı. Nefesim kulaklarımdaydı, saray duvarı gece havasında buz gibi soğuktu.

Ya da belki İisak yüzündendi, havada döndü ve on beş adım üstümdeki çıkıntıya kondu. Siyah gözlerini bana dikmişti. “Sorun mu var, Majesteleri?”

Dik dik ona baktım ve hararetle başımı salladım.

Nefes alıp verişlerimi kontrol etmem gerekiyordu. Muhafızlar devriyenin hangi aşamasındaydı bilmiyordum, saray duvarında fazla uzun kalamazdım - ama Lia Mara’yı tehlike altındayken bırakmak istemiyordum. Delirmiş kalp atışlarımı yavaşlatacak, sonra dinlemek için yukarı çıkacaktım.

Karis Luran’ın sesi. “... güzel bir şekilde ilerliyor. Şimdi neden odanda kapalı tutulduğunu anlıyorsundur.”

“Evet, anne.” Lia Mara’nın sesi çok güçsüz çıkıyordu.

“Kabul ediyorum, sihrini bize karşı kullanacağından endişelenmiştim ama eğitim alanındaki girişimlerine tanıklık ettim. Belki melezliği bizim lehimize işler. Bir zamanlar büyücülerin olduğu gibi bir tehdit değil.”

Kaş bile çatamıyordum. Yanılmıyordu. Ve ben ona güvenmiyordum. O bana neden güvensindi ki?

Kollarım gerilmişti.

“Rhen’in güçlerinin şehirlere dağıldığı haberini aldık, kaybedecek vaktimiz yok. Kraliyet Hanedanları generallerimize başarı dilemek için bir görüşme istiyor.” Durdu. “Son küçük

partimizde yaptıklarından sonra sen ve kız kardeşin arasında sorun olmadığını göstermek istiyorum. Grey'in bu anlaşmaya ve Nolla Verin'e bağlı olduğunu göstermek istiyorum. Sen katılmayacaksın. Mesafenı koruyacaksın."

"Evet, anne."

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksın." Sesindeki tehdit açıktı. Cortney'nin sözünü hatırladım: *Taş Hücre sadık insanlarla dolu değil.*

Sessizlik.

Ağırlığımı başka yere vermem gerekiyordu ama riske atmak istemiyordum. İisak'e baktım. Ben dengesini nasıl koruduğunu anlamayana kadar eğildi.

Kollarım dayanamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Devriye gezen muhafızlar beni yakında fark ederdi.

Birden Lia Mara'nın yüzü üstümde belirdi. Acı, gözlerini dolduruyordu. Bir damla gözyaşı akıp yanağıma düştü.

Pencere kenarına tutunana kadar kendimi birkaç adım yukarı çektim.

"Gitmelisin," diye fısıldadı.

"Lia Mara..."

"Lütfen," dedi. Bir damla daha gözyaşı süzüldü.

Onu yanağından silmek için uzandım. Bir adım geri çıktı, uzanamayacağım bir yere.

"Git," diye fısıldadı.

"Lütfen. Bekle." Yutkundum. "Çok az zamanımız var..."

Gözyaşlarını yüzünden sildi ve doğruldu. "Lütfen. Sana benim önemli olmadığımı söylemiştim."

Üstümde İisak, "Majesteleri, muhafızlar bu tarafa doğru devriyeye başlıyor," dedi.

"Seni kurtarabilirim," dedim. Kelimeler dudaklarımın arasından tereddütsüzce dökülüyordu. "Şu anda."

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok.” Hıçkırdı. “Lütfen, Grey. Bu yolun sonunda ne olduğunu biliyoruz.”

Keşke daha fazla zaman olsaydı. Yoktu.

Hayatım asla gerçekleşmeyecek keşke!lerle doluydu.

“Kararın bu mu?” dedim.

Doğrulup bir kez daha gözyaşlarını sildi. Konuştuğunda sesi kararlı ve güçlüydü. “Kararım bu. İnsanlarım için. Senin insanların için. Emrime itaat edeceğini söylemiştin, verdim işte. Beni bırak. İyi bir kral ol.”

Burada başka bir yol yoktu. Sanki lanet hiç bitmemiş gibi hissediyordum. Sadece oyuncularını değiştirmişti.

İfadesi sarsılmazdı. Bir emir vermişti ve ben itaat edeceğimi söylemiştim.

“Nasıl istersen.” Çenemi sıktım, ipi botuma doladım ve duvardan indim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GREY

Gün doğumunda Karis Luran tüm muhafız birliğiyle kapıma geldi. Nolla Verin yanındaydı, gözleri kısık ve ihtiyatlıydı. “Prens Grey. Size konumunuza uygun yeni zırhlar getirdik, siz ve adamlarınız için.”

Bir hizmetkâr öne çıkıp selam verdi, sonra diğerleri de onun yanına geçmek için öne çıktı. Bir zırhı tutuyorlardı, o kadar kısa süre önce üretilmişti ki deri ve yağ kokusunu alabiliyordum. Göğüs plakasının siyah derisi yeşille çevrelenmişti. Syhl Koyağı renkleriyle. Ama merkeze işlenen arma Kordiyar’ın altın ve kırmızı renklerindeydi: bir aslan ve ona dolanan bir gül, üstlerinde kraliyeti simgeleyen altın bir taç.

Parmağımı armada gezdirdim. Bir zamanlar Kraliyet Muhafızları zırhımda olan armanın aynısıydı – taç hariç.

“Renklerimiz insanlarınize birliği temsil ettiğinizi gösterecek,” dedi Karis Luran.

Gözlerine baktım. “Sizin zırhınızın renkleri de Kordiyar’ın renklerini taşıyacak mı?”

Dudakları çok hafifçe kıvrıldı. “Hayır. Bütün orduyu yeniden giydirme masrafına gitmek aptalca geldi.”

Yani onunla müttefik olarak görülecektim – ama o hiçbir şeyi riske atmayacaktı.

Gerçi elimde pazarlık edecek hiçbir şey yoktu. “Müteşek-kirim.”

Gülümsedi, engerek yılanı gibi görünüyordu. Bu kadınla aramızda bir nebze olsun sevgi yoktu. Lia Mara serbest kalmak istemiş olsa onu hemen burada, koridorda kılıçtan geçirirdim.

“Kraliyet Hanedanları eğitim alanında toplanacak,” dedi. “Yolculuğunuz için iyi dileklerini sunmak istiyorlar. Rhen’in insanlarına karşı avantajımızı görmeleri için sihrinizi göstermenizi istiyorum.” Durdu. “*Ve o yarattığı* zincire bağlayacaksınız.”

Arkamda duran Iisak tısladı.

Ona dönmedim bile. “Hayır.”

“Bir yıllık hizmetini sürdüreceğine yemin ettiniz. İstedığimi yapmasını sağlayacağınızı söylediniz. İsteğim budur – ve yerine getireceksin.”

Kalbim göğsümde hızlı bir şekilde atıyordu çünkü bir tuzak olduğunu seziyordum. Nolla Verin fazla sessizdi.

“Bir sihir gösterisi yaparım,” dedim duygusuzca. “Halkımdan kimseyi *zincire* bağlamayacağım.”

Gözlerinde öfke vardı. “Öyleyse ben de...”

“Zincir takarım,” dedi Iisak ama odamın duvarlarına kırağı tırmanıyordu. “Sizi güvende hissettirecekse, Majesteleri.”

Karis Luran ona bakmadı. Gözlerini benden ayırmamıştı. “İnsanların arasında düzeni sağlayacaksın, yoksa ben kendim sağlarım.”

“Koşullarınız kabul edilmişti.”

Tuzağını belli etmesini bekledim, daha fazla şey talep etmesini... Ama başka tek kelime etmeden peşinde muhafızlarıyla geri döndü. Hizmetkârlar hediye zırhı içeri bıraktılar ve ardından onlar da selam verip gitti.

Sadece Nolla Verin kalmıştı. Annesinin verdiği zırha dokundu. Elini benim yaptığım gibi armada gezdirdi. Bana baktı. "Sana acı veriyor mu, kardeşine karşı bunu yapmak zorunda olduğunu bilmek?"

Durdum. "Evet," dedim ve sesim birden çatallanmıştı. "Bu şeyin her dakikası bana acı veriyor."

Şaşkınlıkla bana baktı fakat sonra şaşkınlığı ümitsizliğe dönuştü. Nolla Verin'in yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim.

Derken belirttiği hızla duygu yüzünden kayboldu, kilitlendi ve yerine itaatkâr kız çocuğunu bıraktı.

"Savaş alanında görüşürüz, Prens Grey."

Baş selamı verdim, dönüp gitti.

O, koridorda ilerlerken Jake bana yaklaştı. "Az önce olan neydi öyle?"

Gidişini izledim, üzüntüsü her hâlden belliydi. "Aynen."

Eğitim alanı hazır ol duruşunda bekleyen en az 1200 askerle doluydu, safları mükemmel ve aralıksızdı. Yeşil ve siyah flammalar rüzgârda sallanıyor, tüm zırh ve silahlar güneş ışığında parlıyordu. Kraliyet Hanedanları üyeleri kale duvarına dikilmiş çadırların altından izliyordu, hepsi mücevherli sandalyelerde oturuyor, şovun başlamasını bekliyordu. Yeni zırhım üstüme uygundu; vücudumu sarıyor, sağlama alıyordu. Onu üzerime geçirmek yeni bir ağırlığı sırtlamak gibi geliyordu, bu yolculuğun diğer pek çok ânı gibi. Kraliyet Muhafızları zırhımı giydiğimde bu, bana bir şey ifade ederdi. Şimdi bu da farklı bir şey ifade ediyordu.

Jake yanımda yürüyordu ve sağlam duruşundan ötürü memnundum. Bir zamanlar bunu hayal bile edemedim. Şimdi onunla bu kadar uzun süre yıldızlarımızın nasıl

barışmadığına hayret ediyordum. Rhen’le birlikteyken boşa harcanmıştı gerçekten. Noah ve Tycho peşimizden geliyordu, Iisak’in zincirini Tycho tutmuştu. Kaleden çıkarken Iisak, “Kraliçe bu zinciri oğlanın elinden koparamayacağımı mı düşünüyor?” demişti.

Tycho da gülümseyip, “Kraliçe buna ihtiyacın olacağını mı düşünüyor?” demişti.

Hepsi insanları için bir gösteriydi. Bunu daha savaş alanına adım atmadan biliyordum. Karis Luran, Kraliyet Hanedanları önünde zayıf görünmek istemiyordu. Benim sihir gösterim bile ılımlı olmalıydı, onun gücünü gölgede bırakacak bir şey olmamalıydı.

Karis Luran ve Nolla Verin birliklerin önündeki bir kürsüde bekliyordu, Clanna Sun ve kraliçenin generalleri de onlarla birlikte duruyordu. Muhafız olarak geçirdiğim zamanlar bazen uzak bir anı gibi geliyordu ama bu törene yabancı değildim. Doğruca kürsüye yürüdüm ve ona selam verdim.

“Majesteleri,” dedim. “Sizinle Kordiyar’a yürümeye hazırım.”

Daha söylemem gereken şeyler vardı ama donup kalmıştım. Bakışları soğuk bir şekilde bakışlarıma karşılık verdi.

“Söylesene,” diye homurdandı Jake arkamdan.

Dudaklarım donmuştu. *Tahtımı almak için.*

Sarayın pencerelerinden birinde bir hareket belirdi ve Lia Mara’nın aşağı baktığını, izlediğini anladım. *İyi bir kral ol.*

Rhen iyi bir kral olur muydu? Bir zamanlar olacağını düşünürdüm ama şimdi bilmiyordum.

Ben olacak mıydım?

“Grey,” dedi Jake. Omzumu dürttü.

“Tahtımı almaya hazırım,” dedim, “Kordiyar insanlarını Syhl Koyağı insanlarıyla bir araya getirmeye hazırım.”

Karis Luran gülümsedi. Yanında, Nolla Verin’in yüzü taş gibiydi.

“Güzel,” dedi kraliçe. “Sizi tahtınızda, müttefikimiz olarak görmek ve iki ülke için de yeni ticaret yolları oluşturmak için sabırsızlanıyoruz.” Dramatik etki için durdu. “Bir zamanlar sihrin insanlarımız için tehlike olduğuna inanırdık ancak siz, bize yeni bir çağ başlatacağınızı gösterdiniz.”

Başımı salladım. “Syhl Koyağı’na nasıl fayda sağlayacağını göstermek adına Hanedanlar’ınıza iyi niyetimin temsili olarak bir gösteri hazırladım.”

“Çok güzel,” dedi. Kırık kolunu iyileştirmem gereken bir oğlanın belireceği çadırlardan birini göstermesini bekledim.

Ama Karis Luran öne çıktı. “Bir sadakat gösterisi,” diye ekledi. “İnsanlarımla müttefik olmaya hazır olduğunuzu kanıtlamak için.”

Tereddüt ettim.

“Biliyorsunuz ki,” dedi, “bana karşı duranlara hiç tahammülüm yoktur. Bana meydan okumaya kalkan muhafızıma ne yaptığımı gördünüz.”

“Evet, Majesteleri,” dedim, sesim dikkatliydi. Tuzaktan şüphelenen tek kişi ben değildim. Jake bana yaklaştı fakat binlerce askerle çevrelenmiştik. Elbette hepsiyle savaşıyordum. Eğer Karis Luran bana saldırmayı amaçlıyorsa ölüyordum. Rhen ve muhafızlarını bir süreliğine bayıltmış olabilirdim ama gücümün bu kadar büyük bir kalabalığa yetip yetmeyeceğini bilmiyordum — ya da insanlarımla koruyup koruyamayacağımı.

Arkamda İisak hafifçe hırladı ve yerde, botlarımla etrafında buzlar oluştu. Bir uyarı.

Biliyorum, diye düşündüm.

Sadece ne yapacağımı bilemiyordum.

“Bu anlaşmaya bağlılığınızı kanıtlayacaksınız,” dedi. “Bana ve Nolla Verin’e sadık olacağınızı kanıtlayacaksınız.”

“Bunun sonu kötü olacak,” diye mırıldandı Jake.

“Nasıl?” dedim. “Bunu nasıl kanıtlamamı istiyorsunuz?”

"Kraliyet Muhafızları'na kabul edildiğinizde bir testten geçmiş miydiniz?"

"Evet, elbette."

"Benim muhafızlarım da testten geçirilir. Kraliçelerinin emri neyse onu yapmaya hazır olduklarını göstermeleri gerekir."

"Benim kraliçem değilsiniz," dedim cesaretle.

Gülümsemesi genişledi. "Ah, evet ama henüz kral da değilsiniz ve gücünüz bana bağlı. Tahtınızı almak istiyorsanız; siz ve insanların, Syhl Koyağı'ndan canlı çıkmak istiyorsanız doğru olanı yapmaya hazır olduğunuzu kanıtlayacaksınız."

"Sınavınızı açıklayın," dedim. "Bir sihir gösterisinde bulunacağımı söylemiştim."

"Bir haini kurtardınız," dedi. "Muhafızım Parrish'in hayatını bağışladınız."

"Siz öyle istediniz," dedi Jake.

"Haklısın," dedi. "Şimdi sihrinizi bir haini öldürmek için kullanmanızı istiyorum. Sadakatinizi kanıtlamanızı istiyorum, Prens Grey."

"Hayır," dedi Noah, sesi arkamda telaşlıydı. "Hayır. Yapamazsın."

Ben başka birinin elinde maşa olmak için eğitildim. Soğuk bir katiyet üzerime çöktü. Sihir, hep benden kaçacak gibi görünüyordu. Bir prens olmak hiç doğal gelmemişti. Ama insanların risk altındaydı. Hayatım risk altındaydı. Şiddet ve kanla aram iyiydi.

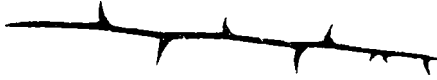
Tycho bir keresinde gözlerime bakıp şöyle demişti: "Eğitimle birinin içindeki merhameti silemezsin."

Silebilirdiniz. Silebileceğinizi biliyordum. Ben bunun canlı kanıtıydım.

"Haininizi getirin," dedim. "İstedığınızı yapacağım."

Gülümsemesi genişledi ve kızına döndü. "Nolla Verin. Kız kardeşini getir."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LIA MARA

Nolla Verin. Kız kardeşini getir.

Pencerede bekledim. Neyi beklediğimi bilmiyordum.

Nolla Verin'in karşı çıkmasını. Beklediğim şey buydu. Grey'in ifadesi soğuk ve donuktu. Birlikler bekliyordu. Kraliyet Hanedanları bekliyordu. Havadaki beklenti neredeyse elle tutulabilirdi.

Barış ummuştum hep. Empati istemiştim.

İnsanların benim gibi davranmasını beklemiştim.

Annemin korku ve şiddet aracılığıyla hükmettiğini unutmuştum.

Onun gözünde değersiz olduğumu unutmuştum.

Nolla Verin taş kesilmiş görünüyordu ama hiçbir zaman annemize karşı çıkmak istemezdi. Başını sallayıp kürsünün merdivenlerini indi.

Kalbim göğsümde sıkışıyordu.

Hayır. Kardeşim.

İki kardeş, tek yürek.

Lütfen, Nolla Verin.

Sarayda kayboldu. Dakikalar içinde kapımda olacaktı. Annemizi asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Asla.

Gözlerim sanki duvarda mucizevi bir şekilde bir silah be-
lirecekmiş gibi odayı aradı.

Ne aptaldım. Grey kaçmayı teklif etmişti ve ben reddet-
miştim.

Kapıyı savurup açtım, Parrish oradaydı, yolu kapatıyordu. Yaralı gözü hâlâ kırmızıydı, göz kapağını kapalı tutan dikiş-
lerin etrafında alacalı izler vardı. Daha önce beni bırakması
için yalvarmışım ve o hep reddetmişti. Özürlerimi hiç dinle-
memişti. Şimdi neden dinlesindi, bilmiyordum.

“Parrish, lütfen,” diye fısıldadım.

Kapıyı yüzüme kapatacakmış gibi uzandı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ve ağırlığımı verdim.
“Lütfen,” dedim. “Lütfen. Parrish, annem beni Grey’e öldür-
tecek.”

Bana baktı, kalan gözündeki ifade okunmuyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Sorra için üzgünüm. Üzgünüm.
Keşke onun yerinde ben olsaydım. Yapabilseydim olanları
geri alırdım.”

“Barış istiyordunuz,” diye hırladı, sesini daha önce hiç
böyle duymamıştım. “Barış olacak işte.”

“Hayır. Böyle değil. Başka biri için öldürmek istemiyor.
Anlamıyorsun. Lütfen. Lütfen, Parrish.”

“Onu sevmiştim!” diye gürlledi. “Bir de hayatın için bana
yalvarıyorsun. Ben onu *sevdim*.”

“Biliyorum.” Sesim soldu. “Biliyorum. Her birlikte oldu-
ğunuzda gördüm bunu. *Lütfen*. Nolla Verin geliyor...”

“Yeter.” Kapıyı zorla kapatmak için hamle yaptı, kendimi
araya soktum.

Hançerini çekip boğazıma dayadı.

Donup kaldım.

“Gitmeye kalkşırsanız öldürücü güç kullanma yönünde emir aldım.”

Yutkundum ve hançer boğazımda hareket etti.

“Parrish,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Kalan gözünden duyguların geçişini izledim ancak hançer kıılmadı.

Gözlerimi kapattım. “Sen de barış istemiştin, Parrish. Sen de barış istemiştin ve Sorra da senin için istemişti.” Tekrar yutkundum. Bıçağı çok keskindi. “Seni sevmiştin. Rhen...” Nefesim kesiliyordu. “Rhen’in ne yapacağını bilmiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Nolla Verin sadece birkaç dakika ötede olmalıydı.

“Grey hayatını kurtardı,” dedim. “Onun benim yaptığım şeyde payı yok. Elimden gelse geri alırdım. Bizi ormandaki o âna götürür ve annemin *haklı* olduğunu söyledim.”

“Hayır,” dedi Parrish. “Söylemezdin.”

Ama bıçağı boynumdan gitmedi.

Yanılmıyordu.

“Parrish,” dedim. “Sen de kaçabilirsin. Bu anlaşma sağlarsa seninle ne yapacağını biliyorsun. İntikam arayacağını biliyorsun.”

“Benden alabileceği başka bir şey yok.”

“Seni Kordiyar’da görevlendirebilir. Seni Sorra’yı öldüren adamlarla birlikte çalışmaya zorlayabilir. Seni öldüğü odada hizmet etmeye zorlayabilir.”

“Yeter.”

Bu sefer sesi son derece sessiz çıkmıştı. Nefesim neredeyse titriyordu. Hançerinin ağırlığı boğazımı terk etmemişti.

“Biz de seni sevmiştik,” dedi.

Gözlerim sımsıkı kapandı. Bir damla gözyaşı döküldü. “Biliyorum. Ve ben de sizi sevmiştim.”

Hançeri indi. “Git.”

Gözlerim hızla açıldı. "Parrish," diye fısıldadım.

"Aptal mısın?" Sağlam gözü bana baktı. "Git!"

"Kaçmalısın. Sen..."

"Benim peşimde değiller, Lia Mara."

Haklıydı. Koştum. Ayakkabılarımı bile giymemiştim ama ayaklarım taş zemini kavradı ve köşeyi döndüm.

Nolla Verin orada duruyordu. Elbise yerine zırh giymişti, Kordiyar'a saldırmak için Grey'in yanında at sürmeye hazır-
dı. Omzunda bir yay, belinde bir kılıç vardı. Gözleri kırmızı
ancak kararlıydı.

Kayarak durdum. Nefeslerim koridorda yankılanıyordu.

Nolla Verin kararlıydı. Hep kararlıydı. Kız kardeşimi ezip
geçemezdim. Onunla savaşıp üstün gelemezdim. Omuzlarını
dikleştirip bana doğru adım attığında kaslarım bana kaçmam
için bağıırıyordu ama yapamazdım.

O, benim kardeşimdi. *Kardeşim.*

Ellerimi havaya kaldırdım. "Seninle savaşmayacağım,
Nolla Verin."

Doğruca bana yürüdü, yüzü amansızdı. Harika bir kraliçe
olacaktı.

Sonra ellerimi tutup beni kaleden sürüklemek yerine kol-
larını etrafıma doladı ve yüzünü omzuma bastırdı.

"Yapamam," diye ağladı. "Yapamam."

Onu kollarıma alıp sarıldım. "Yapabilirsin," diye fısılda-
dım. "Yapabilirsin."

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum. Kale çok sessiz-
di. Önemli olan herkes eğitim alanında, sefere çıkmaya hazır-
dı. Nolla Verin omzumda ağlıyordu, uzun bir süre birbirimize

sarıldık. O kadar sıkı sarılmıştı ki silahları vücuduma batıyordu, yarın muhtemelen morluklarım olacaktı.

Yarın hayatta olursam...

“Seni aramaya gelecekler,” diye fısıldadım sonunda. Kız kardeşim burada, benimleydi ve her şey iyi olacaktı. Eğer bana söyleneni yapmazsam hayatımı bu anlamaya, *barışa* vermiş olmamın hiçbir anlamı yoktu. Kendimle birlikte Nolla Verin’i de riske atmayacaktım. “Beni götürmelisin.”

“Seni seviyorum,” dedi. Geri çekildi ve saçımı yüzümden çekti. “Umăr:m bunu biliyorsundur.”

“Tabii ki biliyorum.” Güç arayışını mı daha çok seviyor diye düşündüğüm anlardan bahsetmiyordum. Farklarımızdan bahsetmiyordum. Sevgisi etrafımızı saran havada güçlüydü. Benim için o yastık süsünü işlediğinde sevgisini her bir dikişinde görmüştüm. “Ben de seni seviyorum.”

Beni sıkıca tuttu. “Sana gelmediğim için üzgünüm.”

“Yüreğin benimleydi.”

“Hayır. Yüreğim kararsızdı.” Burnunu çekti. Gözleri gözlerimi aradı. “Grey’le ormanda yalnız kaldığınızda ne olduğunu söyler misin?”

“Hiçbir şey – gerçekten. Hiç. Biz... konuştuk.” Yüzüm ısınmıştı. “Arkadaştık.”

“Gerçeği, kardeşim.” Sesi yumuşaktı. “Lütfen.”

Kalbim çırpındı, elimi göğsüme bastırdım. “Kordiyar’dayken Grey’i eve senin için getirdiğimi biliyordum. Onunla anlaşma yapmanı gerekeceğini biliyordum. Seni güzel ve güçlü bulacağını, her şeyinle beğeneceğini biliyordum.”

“Verandada aranızda bir şey oldu.”

Kaşlarımı çattım. “O bir hataydı.”

Elimi tutup kendi ellerinin arasına aldı. “Lia Mara... Sana, bana ihanet edip etmediğini sormuyorum.”

Kelimelerimi dikkatle seçtim. “Öyleyse ne soruyorsun?”

"Onu sevip sevmediğini soruyorum."

Ürperdim. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

Gözlerine baktım. Bakışları sert ve netti. "Sanırım onu *sevebilirdim*." Durdum. "Ne yapması gerektiğini biliyordum. Annem anlaşılmayı garanti altına alma konusunda çok titizdi."

"Bence o da seni sevebilirdi." Ellerimi sıktı. "Senden bahsederken bunu duyabiliyorum. Pencerene baktığında bunu görebiliyorum."

Ellerimi döndürdüm ve elini sıktım. "Sana karşı kötü bir niyetim yok, kardeşim. İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini biliyorum." Gözlerim beni yaşlarla dolmakla tehdit ediyordu, onları kırıştıtırıp yaşları kovaladım. "Doğru olanı yapacaksın. O da öyle. Şüphem yok."

Başını yukarı aşağı salladı ama sonra iki yana salladı. "Ne-
yin doğru olduğunu bilmiyorum." Sözleri bir fısıltıydı.

"Nolla Verin... Anlamıyorum."

"Sen olsan ormandaki avcıya ne yapardın?"

"Sen neyden bahsediyorsun? Ne önemi var?"

"Sadece söyle. Lütfen."

Kelimeleri zorlukla dile getirdim. "Yaşamaya izin verirdim."

Gözlerini kapattı. Kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü. Etrafımızdaki sessizlik, ağırlık gibi üzerimize çöküyordu.

Ellerimi, ellerinin üstüne koydum. "O da muhtemelen o kasabaya gidip Kordiyar'a girdiğimizi ihbar ederdi."

"Kordiyar'ın çok az askeri vardı," diye fısıldadı. "Önemi olmazdı."

Onunla aynı fikirdeydim.

Bunu fark ettiğini bilmiyordum.

"Ormanda küçük bir kız kardeş vardı," dedi. "Onu gördüm."

Bileklerini yakaladım. "Ne?"

“Bir kız kardeş vardı. Başka bir kız. Muhafızlar onu görmemişti. Annem onun da öldürülmesini emrederdi.” Nefesini bıraktı. “Gitmesine izin verdim.”

Kalbim çok hızlı atıyordu. Kız kardeşim daha önce ufakık bir empati bile gösterdiğini kabul etmemişi. “Ben de gitmesine izin verdim,” dedim.

Bakışları bana döndü. “Sen de mi?”

“Evet. Parrish de öyle.” Ve muhafızımın bunun her saniyesinden pişman olduğuna emindim.

“Annem her zaman beni vâris seçtiğini çünkü onu hiç sorgulamadığımı söyler,” dedi Nolla Verin. “Ben yapılması gerekeni yaparım.”

Üzgünce gülümsedim. “Çok iyi yapıyorsun.”

Sertçe başını salladı. “Onun söylediklerini yapıyorum çünkü onu sorgulayacak gücüm yok. Senin var.”

“Buna güç demene şiddetle karşı çıkardı.” Kız kardeşimin dertli gözlerine bakıp sırtımı doğrulttum. “Ben önemli değilim, Nolla Verin. Sen mükemmel bir kraliçe olacaksın. Grey mükemmel bir kral olacak. Ve ülkelerimiz sonunda huzura erecek. Görevini yap, ben hazırım.”

Saraydan dışarı adım attığımızda alanda çıt çıkmıyordu. Nolla Verin’in ellerimi zincirlemesini ya da bir şekilde beni bağlamasını beklemiştim ama parmaklarını benimkilere geçirdi ve alana birlikte çıktık.

Annem memnun görünüyordu.

Grey’e beni öldürmesini emretmişti ve *memnun* görünüyordu.

Gözlerimi ona bakmamaya zorladım. Sıralarında duran askerler hareket etmeye cesaret edemiyordu. Annemin

muhafızları hazır ve sabitti. Kimse onu sorgulamıyordu. Kimse bunu durdurmayacaktı.

Çıplak ayaklarımın altında çimler kaydı. Elbisemin kemeri yoktu, kızıl saçlarım uzundu ve bağlanmamıştı. Grey'e bakmaya korkuyordum. Yüzünde kararsızlık, hüznün ya da tereddüt göreceğimden korkuyordum.

Ama ona bakmak zorundaydım. İleri gidebileceği tek yolun bu olduğunu biliyor olmalıydı. Bunu yaptığı için onu suçlamayacağımı biliyor olmalıydı.

Gözlerim kalktığında önce adamlarını gördüm. *Arkadaşlarını*. Benim arkadaşlarımı. Iisak'i zincire bağlamışlardı. Tycho yeni zırhının içinde saray zırhında olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Yüzü acı doluydu. Noah iğrenmiş görünüyordu. Jake bunu durdurmak için bütün orduya karşı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ve Grey...

Grey bir prens gibi görünüyordu. Syhl Koyağı ve Kordiyar renklerinin içinde asil ve otoriterdi. Tereddüt yoktu. Kararsızlık yoktu. Yatak odamın karanlığında bana korkularından bahseden adam gitmiş, yerini kral olacak bir prene bırakmıştı.

Bakışlarında korku ve ıstırap görmeyi beklemiştim ama o karanlık gözler soğuk ve hazırды.

Seni kurtaracağım, demişti defalarca.

Defalarca reddetmiştim.

Şimdi de reddederdim. Ama bir şey söylemiyordu.

Annem konuşuyordu ama kelimelerini duymuyordum. Duymama gerek yoktu.

İstekli olduğunu duyuyordum.

Soğuk hava etrafımda döndü ve öne çıkmak için Nolla Verin'in elini bıraktım. Havadaki beklenti neredeyse elle tutulur düzeydeydi. Görmeliydim. Bilmeliydim. Annem çekinmezdi. O, korku ve güçle yönetirdi, ne kadar acımasız olabileceğini

göstermek için kendi kızını öldürmekten daha iyi bir yol mu vardı?

Grey'in önünde durdum. Hiçbir şey söylemedi. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Bir zamanlar onu neden korkutucu bulduğumu hatırladım.

Yap hadi, diye düşündüm. Yapmalısın.

Beni öldürmeliydi yoksa annem onu öldürürdü. Biliyordum. O da biliyordu.

"Yapma," diye gürledi Noah arkasından.

Grey korkmuyordu. Eli kalktı, omzuma yerleşti, boynumu buldu. Başparmağı nabzımı bulduğunda nefesimi kesildi, kalbimin güçlü atışını hissettiğinden emindim.

Umarım hızlı yapardı. Umarım acıtmazdı.

Umarım. Umarım. Umarım.

Kımıldamadı. Gözleri gözlerime nüfuz ediyordu ama orada merhamet yoktu.

"Yap," diye nefesimi verdim. "Yapmalısın. Halkın için, Grey."

"Tereddüt ediyorsunuz," diye seslendi annem. "Prens Grey, sadakatinizi kanıtlamak istemiyor musunuz? Söylediğimi yapmak istemiyor musunuz?"

"Yap," dedim sessizce. Elleri boğazımda soğuktu. "Grey, yapmalısın. Beni kurtaramazsın."

Annem en yakınındaki muhafızdan bir ok aldı ve yayın te-line yerleştirdi. Okun ucu bana dönmüştü. "Sizin için gerçek gücü göstereyim mi?"

"Anne, hayır!" dedi Nolla Verin.

"Onun elinde ölmektense senin elinde ölmeyi tercih ederim!" diye haykırdım Grey'e. "Yap, Grey. Lütfen. Verdiğim emir ne olursa olsun itaat edeceğini söylemiştin. Sana emrediyorum! Yap!"

Bir okun havada *uçuş sesini* duydum. Dünya beyaza döndü. Nefesimi içime çekip acı için hazırlandım.

Ama acı gelmedi. Grey'e doğru gözlerimi kırpıştırdım. Yalnızdık, etrafımız ağaçlarla, solumda uzanan dağlarla çevrilmişti. Güneş parlıyordu. Elleri hâlâ boynumdaydı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. "Ne yaptın?"

Bana baktı ve ilk kez gözleri bir duyguyu açığa vurdu. "Diğer tarafa geçtim. Ama burada kalamayız."

"Sen... diğer tarafa mı geçtin?"

"Eğer kral olacaksam," dedi, yüzü kararlı ve sertti, "emir almayı bırakmalıyım."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

GREY

Kaos ortamına döneceğimizi düşünmüştüm ama eğitim alanı garip bir şekilde sessizdi. Lia Mara şimdi arkamdaydı ve silahlarım elimdeydi. Planım halkımı yakalayıp onları da diğer tarafa götürmekti ama Karis Luran fazla stratejikti. Fazla kötü. Bir dakikadan daha az yoxtuk ama muhafızları halkımı ele geçirmişti. Dizlerinin üstündelerdi, her birinin yere eğilmiş başına yaylı tüfek dayanmıştı.

Hepsini nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Lia Mara sırtıma yaslanıyordu, diğerlerinin canı pahasına mı onu kurtardım, diye düşündüm. İki elinde de benim bıçaklarımdan vardı ama bir orduya karşı duramazdık. Soğuk rüzgâr eğitim alanında esip beni ürpertti.

Karis Luran okunu kaldırdı. Benden altı adım ötedeydi ama okun ucuna baktım ve kımıldamadım. “Beni korkuyla yönetemezsin. Kızını öldürmeyeceksin.”

“Çekil, Prens Grey. Bu işi şimdi bitireceğiz. Sadakatini kanıtlayacaksın yoksa insanların öldürürüm.”

“Anne. Lütfen.” Nolla Verin’in sesi alçak ve ıstıraplıydı.

Acı bir rüzgâr yanaklarımı kamçıladi. Iisak'ın hırıltısı eğitim alanında dolaştı. Kanımda bekleyen bütün kıvılcımları hissediyordum. Artık kendimden daha emindim. Sihir, artık korkulacak bir şey değildi.

"Çekil." Karis Luran'ın gözleri bana dikilmişti. Okun ucu yüzümü hedef alıyordu. "Yoksa ikinizi de öldürürüm."

"Hayır."

"Hayır," dedi Lia Mara. Sesi gazapla çınlıyordu. Öne çıktı, silahlarını havaya kaldırılmıştı.

"Hepsini öldürün." Karis Luran yayını çekti. Yaylı tüfeklerin sesini duydum. Sihrim bir oku durdurabilir mi bilmiyordum ama kıvılcım ve yıldızları etrafıma yaydım, ta ki görüş alanım altın rengiyle ışıyana kadar.

Yanımda, Lia Mara'nın kolu kalktı. Bıçaklarından biri havada uçtu. Sonra diğeri.

Ok hiç isabet etmedi. Karis Luran'ın bedeni sarsıldı ve elindeki yay tangirtıyla yere düştü. Karis Luran çimlere yığıldı. Kanı boynunda kıpkırmızıydı.

Bir an ben yaptım sandım. Onu sihrimin öldürdüğünü düşündüm.

Ama sonra boynundaki ve göğsünün üstündeki bıçakları gördüm. Mükemmel vuruşlar. Kan hızla yere yayılıyordu. Ani bir sessizlik eğitim alanına çöktü.

Lia Mara yanımda hızla nefes alıp veriyordu. "Sana söylemiştim," dedi, sesi titriyordu. "Sana kendimi koruyabilirim demiştim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Kan kokusu havada ağırdı. Annemin vücudu yerde hareketsiz yatıyordu, koyu bir leke etrafına yayılıyordu.

Dizimin üstüne çöktüm. Hançer parçalayıp geçmişti. Kan anında elbiselerime bulaştı. Etrafımda Syssalah dilinde mırıltılar dönüyordu. Annemin muhafızları kılıçlarını çekmişti ama kimse kımıldamadı.

Nolla Verin birden yanımda belirdi.

Annemi öldürmüştüm. Nefes alamıyordum.

Nefes *alamıyordum*.

"Affet beni," dedim ve boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Ellerim yapış yapıştı, onları karnıma bastırdım.

Biri yanıma diz çöktü, Grey olmasını bekliyordum ama Noah'ydı.

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen yere düştüğünde ölmüştü."

"Güzel," dedi Jake arkamdan.

Her şey su altında oluyor gibi hissediyordum. Hareketler fazla yavaştı. Başımı çevirdim ve Noah'yı orada beklerken buldum.

"O... O seni öldürmüştü," dedim. Sesim titriyordu. "Yaylı tüfeklerin sesini duymuştum."

"Sihrim," dedi Grey. O da yanıma diz çöktü. "Okları yollundan çıkardı."

Gözlerimi kırıştırdım. Elimi, elinin içine aldı.

Sesim pürüzlüydü. "Grey," dedim. "Ben ne yaptım?"

"Kendini kurtardın," dedi. Parmakları elimin etrafında sıkılaştı. "İkimizi de kurtardın."

"Ben... Ben annemi öldürdüm."

"Nefes al," dedi nazikçe.

Gökyüzünde kanatlar çırpınıp güneşi kapattı. Gözlerimi kırıştırdım, Iisak Grey'in başında duruyordu, güneş ışığının altında bir siluetten ibaretti. "Nefes almaktan fazlasını yapın, Genç Kraliçe," diye hırladı hafifçe. "Ayağa kalkın ve insanlarınızı selamlayın."

Donup kaldım.

Bunu yapamazdım.

Yapamazdım.

Yapamazdım.

"Kardeşim."

Nolla Verin'in sesi bakışlarımı ona çevirdi. Gözlerinden bir damla yaş süzülüyordu. "Senin yapmana sevindim," diye fısıldadı.

Mırıltılar daha da gürültülü hâle geldi. Birkaç bağrış oldu. Askerler huzursuzca kımıldanmaya başlamıştı. Generallerden biri hükümdarlık yasasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Ayağa kalkmalısın," dedi Grey. Ses tonu telaşlıydı.

Elini tutup kendimi ayaklarımın üstüne çektim. Her santimim titriyordu. Generallerin konuşmaları hararetlenmişti. Annemin kişisel muhafızları bir bana, bir Nolla Verin'e bakıyordu ve kılıçlarını yerine koymamışlardı.

Konuşmalıydım. Bir şey söylemeliydim. Bir emir. Bir tehdit.

Tek yapabildiğim annemin vücuduna bakmak oldu.
Vâris, Nolla Verin'di. Vâris o olmalıydı. Annemin istediği buydu.

Kız kardeşime döndüm ve elimi uzattım.

"Kalkabilir misin?" diye fısıldadım ona. "Vâris sensin. Kraliçe sensin. Bunu ben yapamam."

Bana baktı ve elimi tuttu. Ayağa kalktı, derin bir nefes aldı. Kız kardeşim bunun için seçilmişti. O ne yapılacağını bilirdi.

Elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. Serinkanlılıkla muhafızlara, askerlere ve generallere baktı. "Halkım," diye seslendi. "Kraliçenizin önünde diz çökün."

Sonra dizinin üzerine çöktü ve alnını yere bastırdı. "Kraliçe Lia Mara," dedi.

Arkasında, bir dalga hâlinde, tüm muhafızlar, tüm generaller ve tüm askerler aynısını yaptı.

"Kraliçe Lia Mara," diye tekrarladılar.

"Kraliçe Lia Mara," dedi Grey ve bana selam verdi.

Göğsüm hissettiğim duyguyu kaldıramıyordu. Kalbim o kadar hızlı ve sert bir şekilde atıyordu ki onu yerinden çıkarmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Halkım," dedim sesimdeki titremenin hissettiğim kadar kulağa gelmiyor olmasını dileyerek, "doğrulun."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

GREY

Savaşa gitmedik.

Syhl Koyağı'ndan ayrılmadık bile. İnsanlar yeni kraliçelerini kutlamak istemişlerdi. Bütün kasabaları Rhen'in karşısında durmaya hazır görünen Kordiyar'ın aksine, buradaki insanların ağızları kulaklarındaydı. Lia Mara epey tanınıyordu. İnsanları onu seviyordu. Ülkelerine barış getirme sözünü seviyorlardı. Nolla Verin hep yanındaydı, ihtiyacı olduğunda ona destek oluyordu. Kız kardeşler halk arasında cesur ve muzafferlerdi ancak geceleri sessizce yas tutuyorlardı.

Ben de rahatlamış hissediyor, yeni rolüne ayak uydurması için Lia Mara'ya zaman tanıyordum. Danışmanları, Kraliyet Hanedanları'nın Kordiyar'la anlaşma konusunda sonuca varmaya kararlı oldukları konusunda ısrar ediyordu. Ama Lia Mara toplantı masasının diğer ucundan gözlerime bakmış ve tüm insanlar için en iyisinin ne olduğuna karar verene kadar bekleyeceğini söylemişti.

Bunun ne kadarının orduları ne kadarının benimle alakalı olduğunu merak ediyordum. Rhen'le yüzleşmek için acelem yoktu ve bu aramızda bir sır değildi.

Ona sorabilirdim ama birlikte geçirdiğimiz zaman kısıtlıydı ve genellikle epey izleyecisi oluyordu. “Hiç kimse” olmaktan çıkıp çok önemli birine dönüşmüştü. Bunu anlayabilirdim – muhtemelen herkesten daha iyi anlayabilirdim.

Lia Mara Isak’i antlaşmayı bozduğu için aldığı cezadan azat etmeyi kabul etmişti ama Isak reddediyordu. Antlaşmanın çok önemli olduğunu söylüyordu ve cezasını ödeyecekti.

Bir gece bana Syhl Koyağı’nda bir yıl kalacağını çünkü bunun ona, oğluna ne olduğunu öğrenmek için zaman sağlayacağını söylemişti.

“Buz ormanlarına dönersen Lia Mara geri gelmene izin verir,” dedim. “İstesen antlaşmayı geçersiz bile kılardı.”

“Daha önce size bir hükümdarın hisleriyle halkının hislerinin her zaman aynı olmadığını söylemiştim,” dedi. Bana baktı. “Donmuş Nehir’i geçerek insanlarımızı riske atmayacağım. Antlaşma bizi de koruyor.”

Başımı salladım. “Dediğin gibi olsun.”

Birkaç gece sonra Jake’le kılıç dövüşü yapıyorduk, Tycho ve Nolla Verin de yanımızda dövüşüyordu. Nolla Verin kılıcıyla her darbe indirdiğinde Tycho ona sataşıyordu, bu çok komikti çünkü Nolla Verin istese onu iki parçaya ayırabilirdi. Ama yüzü aydınlıktı ve her seferinde ona gülüyordu. Gördüğüm en rahat hâliydi bu. İlk kez yerine getirmesi gereken görevleri yoktu. Sadece kız kardeşini seven genç bir kadın olabiliyordu.

Jake dikkat dağınıklığımı fırsat bilip gardımın arkasına geçti ve beni silahsız bıraktı. O kadar şaşırmıştı ki neredeyse hamlesini tamamlamayı unutuyordu fakat sonra omzu bana çarptı ve yere düştüm.

Kılıcının ucunu boğazıma dayayıp sırtıttı. “Haftalardır bu ânı bekliyordum.”

Gülümsedim. “Bir kez daha?”

Kılıcını kınına sokup ıslak saçlarını gözünün önünden çekti. “Yoo, hayır. Zaferimin tadını çıkaracağım.” Yanıma oturmak için toprağa çöktü. Bir süre Tycho ve Nolla Verin’in çarpışmasını izledik ama müsabakaları gerçek kılıç dövüşünden çıkmış, kahkahalara dönmüştü.

Bir noktada aramızda ağır bir sessizlik oldu.

Jake’e baktım. “Bir şey canını sıkıyor.”

“Lia Mara’yla kaybolduğunuzda,” dedi yavaşça, “diğer tarafta geçtin, öyle değil mi? Benim dünyama.”

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. “Evet.”

Hiçbir şey söylemedi.

Bekledim, sonra, “Sana bir yemin ettim, Jake,” dedim. Kelimeleri söylemenin bu kadar zor gelmesine şaşırmıştım. Rhen’le ne kadar vakit geçirmiş olursam olayım, pek çok sebepten dolayı arkadaşlık hep uzaklarda görünmüştü. Jake’le bu, çaba gerektirmiyordu. Sanki o hep orada beklemişti ve benim sadece yoldan çıkmam gerekiyordu.

Sihrim gibi.

Ona baktım. “Hazırsanız sizi eve götürebilirim.”

Yine sessizdi.

Bekledim.

Sonunda, “Kalmak istiyorum,” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Kaşlarını çatıp yüzünü çevirdi. “Harper sana yaptıklarından sonra Rhen’e dönünce...” İçini çekti. “Sanırım... Sanırım hiç ayrılmayacağını anladım. Ona kızmış olabilir ama onu seviyor, anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Ama bu senin kalman gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum.” Durdu. “Ama geri döneceğim bir şey yok.” Bana döndü. “Hayatım... kolay değildi. Burada da kolay olduğundan değil ama...” Sesi soldu.

Yine bekledim.

Sonunda Jake, “Noah ben kalırsam kalacağını söylüyor,” dedi. Yutkundü. “Bizi geri götüremediğin zaman farklıydı. Şimdi... Şimdi *benim* seçimim.”

Lilith’in istediğim zaman Harper’ı eve götürebileceğimi söylediğini hatırladım. Worwick’in arenasında sakladığım bilekliğe nasıl sihir yaptığını bilmiyordum... ama öğrenmek için zamanım vardı.

“Jake... Burada kalmak da seni seçimler yapmaya zorlayacak.”
Kaşlarını çatı. “Yakında Rhen’le yüzleşeceksin.”

“Evet.”

“Bu da beni kız kardeşimle karşı karşıya getirecek.”

Bir süre bunu düşündüm. Ben de Harper’ın karşısında olmak istemiyordum. “Arkadaş olduğumuz dönemde kız kardeşinle ilgili bir şey öğrendiysem,” dedim, “asla hafife almamamız gereken biri olduğu gerçeğidir.”

Yaz sıcaklığı yerini serin sonbahar gecelerine bırakmaya başlarken günler haftalara döndü – lanet Rhen’le beni esir aldığından beri ilk gerçek sonbaharımdı bu. Havanın değişimini, başta yaprakların yavaşça parlayıp sonra birden kırmızı ve sarılara dönüşünü unutmuştum. Yapraklar dökülmeye başladığında şehirdeki bacalar geceleri havaya duman saçıyordu.

Epey soğuk bir gece saray sessiz ve arkadaşlarımdan hepsi meşguldü, ben de Lia Mara’yı aramaya gittim. Odası boştu fakat muhafızları beni Büyük Salon’a yönlendirmişti – ki orası da boştu.

Ancak verandada ışık titreyiyordu, ilerlemeye devam ettim.
Bir koltukta okuyordu.

“İlk başta buraya bakmam gerekirdi,” dedim.

Gülümsedi, kızardı, sonra ayağa kalktı. Kitabını elbisesinin kıvrımlarına saklaması gözümden kaçmamıştı. “Ben de

benimle akşam yemeği yemek ister misin, diye soracaktım ama hep *meşgulsünüz*, Prens Grey.”

“Sen mi *benim* meşgul olduğumu söylüyorsun? Ben ülke yönetmiyorum. Seni *okumak* gibi verimsiz bir iş yaparken bulduğuma şaşırdım.”

“Okumak verimsiz değildir.” Rüzgâr dağlardan aşağı esti ve saçlarını kaldırıp meşaleleri titreştirdi. Ürpermişti.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına örttüm. Daha önce yaşadığım hislerin aynısıydı ama gece bu sefer çok farklıydı.

Lia Mara bana baktı. Bakışları, aramızda olan onca şeyle doluydu.

Sağını yanağından çektim ve parmaklarımın kulağının kıvrımında oyalanmasına izin verdim. Dudakları aralandı, gözlerinde yıldızlar belirdi fakat bu gece pek yalnız değildik. Altı muhafız verandada duruyordu, Talfor ve Cortney de öyle.

Elimin düşmesine izin vermek üzereydim ki uzanıp onu yanağına geri koydu.

Gülümsedim ve onu öpmek için eğildim. Yumuşak bir şekilde. Sade bir şekilde. Sonra geri çekildim.

Parmakları gömleğime dolandı ve beni orada tuttu.

“Çok kararlı biri oldun,” dedim.

Gülümsemiyordu. “Lütfen geri çekilme.”

Bu noktaya defalarca gelmiştik. Kalbim göğsümde güçlü bir ritim tutturmuştu; onu kollarımın arasına almaktan başka bir şey istemiyordum.

Ancak şimdi durum farklıydı. *Lia Mara* farklıydı.

Elimin düşmesine izin verdim. “Syhl Koyağı Kraliçesi kı-zarmasına sebep olacak ne okuyor olabilir?”

Kitabı orada unutmuş gibi kaldırdı. “Ah... Anlaşmayla ilgili bir şey.” Yanakları daha da kızardı. “Bir erkek ve bir kadın arasında.”

Kitabı elinden aldım. Kapaktaki kelimeyi bilmiyordum ama sayfaları çevirdim.

“Okuyamadığını biliyorum,” dedi.

“Şaşırabilirsin.” Birkaç kelimeyi tanıyınca bir sayfada durdum. “Aslında, sanırım Talfor şeyi hakkında övünürken şu kelimelerin bazılarını söylemişti...”

Kitabı elimden hızlıca kopardı ve sırtıyla bana vurdu. “Sana yeni öğretmenler bulacağım.”

“Kraliçenin kendisinden öğrenemez miyim?”

Yüz ifadesi hüznünlendi. “Ne zaman biri *kraliçe* dese içimde hafif bir darbe hissediyorum, sanki annemden bahsediyorlarmış gibi.” Durdu. “Eminim sen de aynısını hissetmişsindir, İisak sana *Majesteleri* dediğinde.”

Tekrar yüzüne dokundum. Engel olamıyordum. Kendimize ayıracak o kadar az vaktimiz vardı ki bu bile çok çabuk bitmeye yazgılanmış gibiydi. Başparmağımı çenesinde gezdirdim.

“Grey,” diye fısıldadı.

Sesi son derece ciddiydi, ben de onu taklit ettim. “Lia Mara?”

“Rhen hakkında ne yapmak istiyorsun?”

Parmaklarım yanağında kaldı. *Kordiyar hakkında ne yapmak istiyorsun?* değil.

Rhen hakkında ne yapmak istiyorsun?

“Onunla savaşmak istemiyorum,” dedim. “Ama çok fazla insan vârisin gerçek olduğunu, hayatta olduğunu biliyor. Rhen hükümdarlığını sürdürmeye çalışırken Kordiyar’ın kendi kendini parçalayacağından endişeleniyorum.”

“O hâlâ senin kardeşin. Hâlâ bir prens. Sence karşında geri çekilecek mi?”

Ona baktım. “Rhen sana herhangi biri karşısında geri çekileceği izlenimini mi verdi?”

Kaşlarını çattı. İçini çekti. “Kraliyet Hanedanları’nı sonsuza kadar bekletemem.”

İşte böylece Rhen’in avlusundan kaçtığımız güne geri dönmüştük. Anlaşmaya ihtiyacı olan bir kraliçe. Tahtsız bir prens.

Lia Mara yüzümde duran parmaklarına baktı. “Nolla Verin beni götürmeye geldiğinde... bana seni sevip sevmediğimi sordu.”

Durdum. “Peki, sen ne dedin?”

“Sana... Sana âşık *olabileceğimi* söyledim.” Durdu, gözleri titreşip gözlerime doğru baktı. “Ama sen de aynısını hissetmiyorsan öyle davranmanı istemiyorum – *zorlanmış* hissetmeni istemiyorum...”

Omuzlarında duran ceketimi tuttum ve onu kendime doğru çektim. Ağzı ılık ve tatlıydı, dudakları göğsümde kayıp omuzlarımı buldu. Muhafızları unuttum. Kordiyar ve Syhl Koyağı’nı ve aramızdaki her şeyi unuttum. Kendimi vücuduma bastıran vücudunda, ellerimin altındaki belinin hissiyatında, dili dilimi okşarken parmaklarının kollarıma bastırışında kaybettim.

Sonunda ağızlarımız yavaşladı ve başını çenemin altına sokup yanağını göğsüme bastırdı.

“Bunu birlikte yapabilir miyiz?” dedi. “Kordiyar ve Syhl Koyağı’nı birleştirebilir miyiz?”

İmkânsız görünüyordu – ama şimdiye kadar pek çok şey, çok uzun bir süre boyunca imkânsız görünmüştü.

Mevsimin değişmesiyle kırmızıya dönmüş bir yaprak rüzgârda uçtu ve verandada sürüklenip koltuğuna yerleşti.

“Sonbaharın ilk günü Rhen’in doğum günü,” dedim ona.

“O zaman,” dedi hafifçe, “belki de ordu götürmek yerine, ona bir hediye götürmeliyiz.”

ELLİNCİ BÖLÜM

GREY

Kordiyar'a giderken acele etmedik. Ormanda gizlice ilerlemek yerine güzelce at sürdük ve yol üstündeki bütün kasabalarda durduk. Gümüş harcadık ve umuttan söz ettik. Do-yurucu yemekler yedik ve canlı müziklerde dans edip gece sessizleşip uzadığında yıldızların altında öpüştük.

Pek çok insan Syhl Koyağı muhafızlarından endişelenmişti ama Kör Kovuk'ta olanlar çabuk yayılmıştı ve Lia Mara etkileyici ve nazikti, pek çaba sarf etmeden güvenlerini kazanmıştı.

Kordiyar'ın kalbine yaklaştığımızda söylentiler daha karamsar hâle geldi. Gümüş Ay Limanı gibi Rhen'in hükümdarlığını reddeden büyük şehirler olduğunu ve Rhen'in yönetimi yeniden ele geçirmek için askerler gönderdiğini, kimilerinde başarılı olduğunu öğrendik. Korku havadaydı; öyle yoğun, öyle kuvvetliydi ki tadını alabiliyordum. Demir Gül'ün bu kadar yakınında pek az eğlence vardı. Bizi aralarına açık bir şekilde kabul etmek yerine paramızı alıp endişelerini fısıldıyorlardı. Adamlar gizlice elimi sıkıyor, Kordiyar'a birlik getirmemi umduklarını söylüyorlardı – sessizce sadakatlerini vaat ediyorlardı.

Mahcup ediciydi bu – ve şaşırtıcıydı.

Her durduğumuzda ilerleyişimizi durdurmak isteyen muhafızlar ve askerler bulmayı bekliyordum ama hiç kimse be-lirmemişti.

İki hafta sonunda kaleyi çevreleyen ormana vardık. Bu ormanda son yolculuk ettiğimde zincirler içindeydim ve Jake sırtıma kılıç saplamaya hazırdı.

Bugün ise Syhl Koyağı ve Kordiyar'ın renklerini giyiyordum, yanımda bir kraliçe vardı.

Ormana girdiğimizde hiçbir şey duymadım, yaklaştığımı-zı söyleyen çanları bile.

“Çok sessiz,” diye mırıldandı Lia Mara.

“Fazla sessiz,” dedi Jake. Sesi ciddileşmişti. “Çanlara ne olmuş?”

“Ve bizi durdurmak için muhafızların gelmesi gerekmiyor muydu?” dedi Tycho.

Yolculuk grubumuzda yirmi kişi vardı, küçük bir grup değildik. Yerimizi gizlememiştik, şimdi bile kaleye görünür şekilde yaklaşıyorduk. *Birileri* gerçekten de bizi karşılamaya gelmeliydi.

Kaşlarımı çattım.

“Bir şeyler yanlış,” dedi Lia Mara.

İisak yukarıdaydı ve ben ısılık çaldığımda alçalıp önümüze indi.

Öne doğru başımla işaret ettim. “Kalede neler oluyor?”

“On altı muhafız önde, on iki arkada.” Durdu. “Arenada karşılaştığınız adam da aralarında.”

Dustan. Muhafızların neden bizi durdurmak için hamle yapmadığını merak ediyordum.

Atımı dürtüp ilerledim. İisak gökyüzüne döndü ama geri kalanımız için uzun çim yol boyunca, kalenin önüne giden yolculuğumuz sonsuzmuş gibi geliyordu.

Buradan muhafızların dış hatlarını seçebiliyordum. Esas duruşta bekliyorlardı, olmaları gerektiği gibi, ifadelerinde endişe ya da hoşnutsuzluk yoktu. Altın ve kırmızı flamalar yurakdaki siperlerde dalgalanıyordu. Dustan'ı hemen seçtim. Gözlerime bakan tek muhafızdı ve yüz ifadesi soğuktu.

Bana o anda silah çekti. Bunu görebiliyordum. Yapmaması emredilmişti.

Ortada yanlış bir şey yoktu. Rhen varlığını kabul etmemeyi seçiyordu. Bu bir güç oyunuydu, başka bir şey değil.

Her şeye rağmen bu beni gülümsetti. Gümüş cehennemler, Rhen *nasıl da* kendini beğenmişin tekiydi.

Gruba durmalarını söyledim, sonra Lia Mara'ya baktım.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedim.

Dudakları aralandı ve kaşlarını çatı ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni öldürmeye çalışabilir," dedi Jake.

Kaleye baktım, sonra başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

Lia Mara hâlâ sikkın görünüyordu. Elini tutup avucunu öptüm. "Bana zarar vermek isteseydi bu kadar yakına gelmemize izin vermezdi."

Lia Mara elimi bırakmadı. "Sana daha önce zarar vermişti."

"Unutmadım."

Gözleri korku ve ihanetle kararmıştı. "Ona güvenmiyorum, Grey."

"Onu herkesten iyi tanıyorum," dedim. "Neler yapabileceğini biliyorum." Topuklarımı atın yanlarına koydum ve öne atıldım.

"Harper'a dışarı gelmesini söyle," diye bağırdı Jake arkamdan. "Kız kardeşime göz kulak olmak istiyorum."

Doğruca muhafızlara doğru sürdüm. Dustan safından ayrıldı.

"Gitmeniz emrediliyor," dedi, sesi alçaktı.

“Artık emir almıyorum.” Atımdan indim ve dönüp onunla yüzleştim.

Şaşırtıcıdır, elini kılıcına koydu. Ben de otomatik bir şekilde kendiminkini çektim.

“Kumandan.” Rhen’in sesi kalenin ön basamaklarından, bir sütunun gölgesinde durduğu yerden geliyordu.

Elim donup kaldı. O kelime, sesi... Bunca zaman sonra hâlâ içimde itaat etme isteği uyandırıyor olmamalıydı. Ama uyandırıyor. Geçmişimden kaçamazdım, ne kadar denersem deneyeyim.

Ama Dustan da durdu, böylelikle kılıcımın kınına geri yerleşmesine izin verdim. Başımı kaldırıp Rhen’e baktım. Bir silahşor gibi gözleri soğuk, ifadesi temkinliydi.

“Seninle özel olarak konuşmak istiyorum,” dedim.

“Neden, bana karşı bu kadar açık seçik destek toplarken?” Sesi karanlık ve tehlikeliydi.

“Destek toplamıyorum.”

“Öyle mi? Buraya yaptığınız yolculuk sır değil.”

“Senin yaptıkların da öyle. Gümüş Ay’da kaç askerini kaybettin?”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Sırtında kaç kamçı izi var, Grey?”

Omurgamdan yukarı buz gibi bir his tırmandı, düşüncelerim soğuyup duygularımı kafamdan sildi ve yerine sadece yapılması gerekenin boşluğunu bıraktı. “Saymadın mı, Rhen?”

Daha önce ona hiç ismiyle seslenmemiştim. Başkalarının önünde hiç bu kadar küstahça da konuşmamıştım. Beklenen etkiyi yaratmıştı bu: Gözleri kapandı, çenesindeki o kas yay gibi gerildi. “Ne istiyorsun?”

“Söyledim ya. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum.”

Cevap için beni bekletti.

Hilelerine alışmak için üç yüz döngüden fazla zamanım olmuştu, o yüzden beklemek benim için sorun değildi.

Belki o da bunu sezmişti çünkü bir adım geri çıktı. "Büyük Salon'da konuşabiliriz."

Dustan merdivenlerden yukarı doğru peşimden geldi ancak Rhen ekledi, "Kumandan, burada bekleyeceksin."

Sonra kalenin içindeydik, ağır ahşap kapılar kapanmış, sesi boş odada yankılanmıştı. Koridordaki muhafız ve hizmetkârların hareketlerini sezebiliyordum ve asla gerçekten yalnız olmayacağımızı biliyordum. Ama şimdi, kale lanetlenmiş zamanlardakinden çok daha soğuk ve boş geliyordu.

Rhen'in hareketleri gergin ve kusursuzdu, ifadesindeki öfke belirgindi. Bir fırsat arayan silahşor gibi etrafımda dolaşırken onu izledim.

"Kılıçlarımızı çekip bunu hemen halledelim mi?" dedim karanlık bir şekilde.

Ters ters bakarak durdu. "Bana karşı bir ordu yönetme niyetinde olduğunu anlıyorum."

"O eskidendi." Ne kadarını bildiğini düşünerek durdum. *Nasıl* bildiğini düşünerek. "Buraya seninle savaşmak için gelmedim."

"Biliyorum. Bu daha beter. Orduyu tercih ederdim."

"Sana karşı bir hamlede bulunmadım," dedim.

Ciddi bir kahkaha attı. "Yaptığın her şey bana *karşı*."

Öfkeliydi. Ben de öfkeliydim, pişmandım ama onda tam olarak anlayamadığım, farklı bir şey vardı. Çok sertti ve sertliği acıyla besleniyordu.

Nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey bu değildi. "Aslında seni bütün bunlardan korumaya çalıştım."

"Hayır. Sen *kendini* bütün bunlardan korumaya çalıştın. Hiçbir zaman beni bir şeyden korumaya çalışmadın."

“Gittim,” diye bağırdım. “Saklandım. Buraya kendi rızamla gelmedim. *Sen* beni zincire vurup sürüklettin.” Durdum. “Krallığındaki anlaşmazlıklara ben sebep olmadım.”

Bakışlarını kaçırdı. Bunun, onun üzerinde ne kadar büyük bir yük olduğunu görebiliyordum. İnsanlarının yüklerini hep sırtında hissedirdi.

Bu öfke, bu sertlik – hepsi benden kaynaklanmıyordu. İçimi acıma hissi bürüdü.

“Rhen,” dedim sessizce. Ona doğru ilerledim.

Ürküp bir adım geri kaçtı.

Hareketi o kadar beklenmedikti ki yerimde kalakaldım. Ancak o zaman çenesindeki gerginliğin, vücudundaki katılgın kızgınlık ya da öfke olmadığını anladım.

Korkuydu.

Odasında diz çöktüğüm o gece Lilith’ten bahsetmişti, benim ona yemin ettiğimi düşündüğünde sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Bütün döngüler boyunca Lilith’in işkencelerine asıl maruz kalan o olmuştu. Lanet ikimizi de tutsak etmişti ama o benden çok daha fazla acı çekmişti.

“Sana zarar verme niyetinde değilim,” dedim.

“Bana üstünlük taslama. İnsanlarımıza gaddarca davranan bir krallıkla anlaşma yaptın. Benimle onlara *karşı* savaştın, Grey ve şimdi onlarla birliktesin. Karis Luran...”

“Karis Luran öldü.”

“Biliyorum.”

“Nasıl? Nereden biliyorsun?”

“Casusları olan tek kişi Karis Luran değildi.”

Bu beni şaşırtmıştı. Ben muhafızken hiç casusumuz yoktu. Kimsemiz yoktu.

Bir adım daha attım ama bu sefer yerini korudu. “Sen de insanlarına gaddarca davranıyorsun,” dedim ona. Sesim alçak ve boştu. “Ülkeni kaybediyorsun.”

“Ülkemi daha önce kurtardım. Yine kurtaracağım.”

“Kandırmacalar bu sefer onları kurtaramaz.”

“Sen mi kurtaracaksın? Syhl Koyağı’yla? Sen muhafızdın, Grey. Muhteşem bir muhafız ama krallığın önünde duracak bir vücuttan daha fazlası değil.” Sesi zalimleşti. “Onun insanları sana saygı duymayacak. O kadına da saygı duymayacaklar. Karis Luran kan ve korkuyla yönetti ve yeni hükümdarları nazik sözlerle tahtını korumayı bekleyemez.”

“Lia Mara’yı küçümseme.”

“Şehirlerimin mareşallerinin sana aynı küçümsemeyle bakmayacağını mı düşünüyorsun? Kral olmak isteyen bir adamın, gecenin bir vakti kaleme saf barış umutlarıyla gelen bir kadına diz çöktüğünü düşünmeyecekler mi sanıyorsun?”

“Ona diz çökmedim ve teklifini yeniden düşünsen iyi edersin.”

“Syhl Koyağı ile müttefik olmayacağım. Ne o zaman olurum ne şimdi olurum. Bu, benim düşmanım olacağın anlamına geliyorsa varsın gelsin.”

Sesi yüksekti, ben kendiminkini son derece sakın tuttum. “Ben senin kardeşimim, Rhen.”

Donup kaldı.

“Bir zamanlar bana elini uzatmış ve bana arkadaşın olduğumu söylemiştin,” diye ekledim.

Hiçbir şey söylemedi.

Aramızdaki herhangi bir şeyi kurtarmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm, ilerlemenin bir yolu olup olmadığını. Belki de çok fazla şey yaşanmıştı.

Büyük Salon’un arkasındaki merdivenlerden ayak sesleri yükseldi. “Grey!”

Harper aceleyle odayı geçti, etekleri düzensiz adımlarıyla savruluyordu. Muhtemelen kalede beni gördüğüne gerçekten mutlu olan tek kişiydi. Demir Gül’e ilk getirildiğim geceki

gibi doğruca bana koşup kollarını boynuma dolayabilirdi — ve o zaman Rhen gerçekten kılıcını çekti.

Fırsatı olmadı. Rhen kolunu yakaladı ve onu kendine çekti. Hareketi sert değildi. Huzursuzdu.

“Ona da zarar verme niyetinde değilim,” dedim sessizce.

Harper, Rhen’den uzaklaşmadı. Bunun yerine elini onunkinin üstüne koydu. Ancak o zaman Rhen’in titrediğini anladım.

“Bir arkadaş bana söylerdi,” dedi Rhen. “Bir kardeş bana söylerdi.”

Belki haklıydı. İkimiz de burada yanlış adımlar atmıştık. Lanet başladığı zaman bile ikimiz de yanlış kararlar vermiştik.

Bir adım geri çıkıp Harper’a baktım. “Kardeşin gitmeden önce seni görmek istiyor.”

Yutkundum. “Evet. Evet, elbette.”

Uzun bir süre boyunca bana baktı, oradaki duyguyu okuyabiliyordum. Rhen’in aklına hangi kötü düşüncelerin musallat olduğunu biliyordu ve onun yanında kaldı. Her şeye rağmen Rhen’in yalnız olmadığını görüp rahatlamıştım.

“Daha önce söylediğim gibi,” dedim Harper’a, “daha iyi birini seçemezdim, leydim.”

Dudakları aralandı. Sesi çok alçaktı. “İnsanlarını korumaya çalışıyor, Grey.”

“Ben de öyle.”

“Ülkeme yürüyeceksin öyleyse,” dedi Rhen sonunda.

“Ülkemize.” Durdum. “Ve evet. Zamanı geldiğinde.”

Çok kısa bir süre boyunca yüzü umutsuz ve kederliydi ama sonra düzeldi ve gözleri duygudan arındı.

Ceketimden bir parça katlanmış parşömen çıkardım ve ona uzattım. Kâğıt, yeşil ve siyah balmumuyla mühürlenmişti.

Almak için girişimde bulunmadı. “Bu ne?”

“Bir hediye, kardeşim.”

Rhen almaya niyet etmeyince Harper onu benden aldı.
Rhen kımıldamamıştı. Elleri yumruk olmuştu.
"Kordiyar için," dedim.
"Çık dışarı."
Çıktım.

SON BÖLÜM

RHEN

Saatlerdir elimde parşömeni çeviriyordum. Şömineye atmak cazip geliyordu çünkü gözlerim onu okuyan yegâne gözler olmayacaktı.

“Hiç bu kadar kararsız olduğunuzu hatırlamıyorum, Prens Rhen.”

Ses gölgelerin arasından konuşmuştu ama ben dönmedim. Büyücü kadın haftalardır buradaydı. Benimle alay ediyordu. Beni tehdit ediyordu.

Parşömeni tekrar elimde çevirdim.

Harper kardeşiyle yemek yiyordu, şimdi yanımda olması için her şeyimi verebilirdim.

Grey'in kaleye zincirler içinde getirildiği o sabaha geri dönmek için her şeyimi verirdim. Gerçeği öğrenmek için zulme başvurmadan öncesine. Kaçmasından, avludaki herkesin önünde sihir gücü ve doğum hakkını ortaya çıkarmasından öncesine.

Lilith yeni bir öneriyle odamda belirmeden öncesine.

Büyücüye baktım. Boynunda korkunç bir yara vardı. Grey'in kılıcıyla canını almaya çalıştığı yerde derisi büzüşmüş, topak hâline gelmişti.

Parşömeni yırtıp açtım.

60 günün var, kardeşim.

Bana bunu yaptırma.

Bana bunu yaptırma. Muhafızlar onu avluya götürüp zincirlemeden önce ona söylediğim sözlerdi bunlar.

Ellerim yine titriyordu.

“Keşke ilk seferinde de bu kadar korkmuş olsaydın,” dedi, sesi zalim bir fısıltıydı.

Keşke.

Keşke Grey bana gerçeği söyleseydi.

“İkimizi de öldürebilirdin,” dedim ona. “İstedliğini alırdın.”

“İkinizi de öldürseydim Syhl Koyağı orduları Kordiyar’ı alırdı. İnsanların bana itaat etmezdi. *Hepsini* birden etkileyemem, Majesteleri.” Bana doğru adım attı, sesini alçalttı. “Amacımın hiçbir zaman krallığını yalnız başıma yönetmek olmadığını anlamıyor musun? Amacım *yanımda* seninle yönetmekti.”

Bakışlarımı çevirdim. Boğazım düğümlenmişti. Bunu tekrar yapamazdım. “Kordiyar’ı almasına izin vereceğim. Onunla savaşmayacağım.”

“Harper’ı burada, yanında tutmak istiyorsan yapacaksın.” Durdu. “Dünyasına dönmek onu mutlu etmez mi sence? Sadece bir dakikamı alırdı.”

Her günün her dakikasında Harper’ın hayatının tehlikede olacağı bir dünya.

Lilith, Harper’ı benden alırsa ona erişmemin hiçbir yolu olmayacağı bir dünya.

Nefes alamıyordum.

“Grey bir sırpençe buldu,” dedi Lilith. “Şu an güçsüz ama yardım edilirse sihir gücü çabucak gelişir ve emrinde bir ordu

var. Şu an ona üstün gelebilirim ancak zaman içinde, eğer ona karşı durmazsak, Kordiyar'ı alacaktır."

Altmış gün. Keşke ona bir sonsuzluğa ihtiyacım olduğunu söyleyebilseydim. Keşke onu uyaramıyseydim.

Lilith yaptığı her hareketi izliyordu.

Derin bir nefes aldım. Bir plan yapmam gerekiyordu. Titremelerini durdurmak için ellerimi sıktım. "Harper'a zarar vermeyeceksin. Ne pahasına olursa olsun onun korunmasını istiyorum."

"Elbette," dedi sakince. "Grey'in ona zarar gelmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum."

"Harper'ın senin burada olduğunu bilmesini istemiyorum. Ne yaptığını bilmesini istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Sır tutmakta çok iyiyimdir." Durdu. "Teklifimi kabul edecek misin? Senin zavallı, acınası ülkeni almak için çok uzun bir süre bekledim."

Teklif. Sanki seçme şansım varmış gibi. Sanki Harper'ı ona kurban verebilirdim gibi.

Grey'in sözlerine baktım. *Bana bunu yaptırma.*

Mektubu buruşturup ateşe attım.

"Evet, Lilith," dedim. "Kabul edeceğim."

TEŞEKKÜR

Hazırlanın. İşte başlıyoruz.

Kırık Kalbin Gazabı benim on birinci romanım, bu yüzden diğer romanlarımdan “Teşekkür” bölümlerini alıp buraya kopyala-yapıştır yapmak aslında baya cezbedici duruyor. Özellikle de diğer odada çocuklarım birbirlerine işkence ederken... Ama bana ve kariyerime destek olan herkese müteşekkirim ve bunu gösterebilmek adına zaman ayırıp her birinin ismini anmak istiyorum.

Bir liste yapıp onunla ilerlemek de kulağa çok cezbedici geliyor ve yapacağım şey de bu olacak. Özellikle de editörümün kitapta dokunmadığı tek bölümün burası olduğunu düşünürsek...

Çok teşekkürler:

- 1) Michael. (Eşim. Harika bir insandır. Önceliğim her zaman ondan yana olacak. Onun sevgisi ve desteği olmadan şu an bu kitabı elinizde tutuyor olamazdınız.)
- 2) Annem. Çok özel bir insan olan annem... Ne diyeceğimi unuttum çünkü çocuklarımla kavgasını ayırmak zorunda kaldım. Ama annem müthişti, o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Neden o cümleyi

tamamlayamadığımı anlayışla karşılayacağını biliyorum. Her şey için çok teşekkürler, anne.

- 3) En yakın arkadaşım Bobbie Goettler. Seni seviyorum, dostum <3 Yıllar önce o mesaj panosu sayesinde tanıştığımız için öyle mutluyum ki!
- 4) Cesur, korkusuz, nazik ve harika menajerim Mandy Hubbard. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.
- 5) Kendisi de eşit derecede cesur, korkusuz ve nazik olan mükemmel editörüm Mary Kate Castellani. Yazım en iyi hâlini alıncaya kadar hiçbir şekilde pes etmedi.

Bir teşekkür listesi yaptığımı inanamıyorum. Ama hazır başlamışken ve çocukların yeniden birbirine girmesine de az kalmışken, hadi devam edelim!

- 6) Bloomsbury'nin harika ekibi. Cindy Loh, Claire Stetzer, Anna Bernard, Lily Yengle, Courtney Griffin, Erica Barmash, Valentina Rice, Brittany Mitchell, Phoebe Dyer, Beth Eller, Ellen Holgate, Emily Moran, Emily Marples, Cal Kenny, Jeanette Levy, Donna Mark, Diane Aronson, Jill Amack ve yayıma hazırlayan ekiple birlikte Bloomsbury'deki bu kitabı elinize alıp okumanızı sağlayan herkese çok teşekkür ederim. Bilin ki size duyduğum şükran sonsuz ve tüm çabalarınıza ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsiniz.
- 7) Bu kitabın ilk taslaklarını okuyan, ufak ya da büyük hiç fark etmez, geri dönüşte bulunan ve fikirlerini

dile getiren herkes. Bobbie Goettler, Jim Hilderbrandt, Hannah McBride, Michelle MacWhirter, Diana Peterfreund, Lee Bross, Shyla Stokes, Steph Messa, Joy George, Bill Konigsberg, Reba Gordon, Rae Chang, Tracy Houghton, Nicole Choiniere-Kroeker, Anna Bright ve Allie Christo'ya özel teşekkürlerimi iletiyorum. Bu kitap sizler olmadan bu noktaya ulaşamazdı. Çok teşekkür ederim.

- 8) Jodi Picoult. (Evet, gerçekten. Tanrı'm! Twitter'dan ilk mesajı aldığım andaki yüzümü görmemiz lazımdı.) Tüm görüşlerin ve katkıların için çok teşekkür ederim. Sana "arkadaşım" diyebildiğime hâlâ inanmıyorum.
- 9) Araştırma ekibi! Doktor Maegan Chaney-Bouis'e sağladığı tıbbi bilgiler için çok teşekkürler. Düşünebildiğim en fantastik senaryolar hakkında anında mesaj atabilmeye ve yanıt olarak basit tıbbi analizler alabilmeye bayılıyorum. Ayrıca Stone Forge CrossFit'ten Steve Horrigan'a da iple tırmanma, hayvan taşıma, askeri eğitim, yakın dövüş hakkındaki sorularıma verdiği yanıtlar için ve özellikle sorduğum en garip sorulara bile tepki göstermediği için teşekkür ederim. Verilen tüm bilgiler tam ve doğrudu; kitapta yanlış verilen bir bilgi varsa sorumluluğu bana aittir.
- 10) Kitap bloggerlarına, bookstagrammerlara, kitap vloggerlarına ve sevdikleri kitaplar hakkında konuşmayı seven herkese kocaman teşekkürler. Bu kitap serisinin bir başarı hikâyesi olması sizin sayesinizde. Hepinize tek tek teşekkür edemesem de sizleri gör-

düğümü, sevdiğimi ve minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum.

- 11) Kemmerer oğulları: Jonathan, Nick, Sam ve Zach-ARY ("A-R-Y demeyi unutma, anne!"). Hayallerimin peşinden gidebilmem adına bana alan ayırdığınız için teşekkür ederim. Sizin de hayallerinizin peşinden gittiğiniz günleri görmek için sabırsızlanıyorum. Ama münakaşayı kesmezseniz bu paragrafı sileceğim, ona göre.
- 12) Sen. Evet, sen. Sen de hayalimin bir parçasısın. Bu kitabı okumak için zaman ayırmana minnet doluyum. Karakterlerimi yüreğine davet etmen benim için çok değerli çünkü bu sonsuza kadar onları yanında taşıyacaksın demek oluyor, çok küçük bir şekilde olsa bile. Çok teşekkür ederim.